

MÄSTARNA OCH VÄGEN

AV C. W. LEADBEATER

ÖVERSÄTTNING AV G. AAE, FIL. DR
REVIDERAD AV LARS ADELSKOGH

Innehåll
Mästarnas existens
Mästarnas fysiska kroppar
Vägen till mästaren
Provlärjungaskap
Antagandet av lärjungar
Andra framställningar
Den första invigningen
Det högre jaget
Den andra och tredje invigningen
De högre invigningarna
Mästarnas arbete
Chohanerna och strålarna
Treenigheten och trianglarna
Visdomen i trianglarna
Makten i trianglarna

FÖRSTA KAPITLET

MÄSTARNAS EXISTENS

Några allmänna uppgifter

Existensen av fullkomliga människor är ett av de viktigaste av de många nya fakta, som teosofin framlägger för oss. Den är den logiska följd av de andra stora teosofiska lärorna om karma och utveckling genom reinkarnation. När vi kastar en blick omkring oss, ser vi människor, som tydligen befinner sig på alla utvecklingsstadier – många långt under oss själva i utveckling, och andra, som i ett eller annat avseende är avgjort före oss. Eftersom det förhåller sig så, kan det ju mycket väl finnas andra, som hunnit ännu mycket längre; om människorna blir allt bättre under en lång följd av liv och strävar mot ett bestämt mål, bör det helt visst finnas några, som redan nått detta mål. Några av oss har under loppet av denna utveckling redan lyckats utveckla en del av de högre sinnen som finns potentiellt hos varje människa och som i framtiden skall bli allas arvedel; och med hjälp av dessa sinnen är vi i stånd att se hur evolutionens steg sträcker sig långt över oss likaväl som långt under oss, och vi kan även se att det står människor på varje pinne av denna steg.

Det finns en betydande mängd direkta vittnesbörd beträffande existensen av dessa fullkomliga människor, som vi kallar mästare, men jag tror att det första steg, var och en av oss bör taga, är att övertyga sig om att det *måste* finnas sådana människor; endast som ett senare steg följer sedan att de, med vilka vi kommit i beröring, tillhör denna klass.

Varje nations historiska annaler är fulla av berättelser om vad som utförts av snillrika människor inom alla de olika områdena för mänsklig verksamhet, människor, som inom gränserna för sitt särskilda arbete och sin särskilda förmåga stått långt framom de övriga – stundom (och sannolikt oftare än vi vet) så långt att deras ideal fullständigt överstigit människornas fattningsförmåga, så att icke blott det arbete de utfört gått förlorat för mänskligheten, utan till och med

deras namn blivit utplånade. Det har sagts att varje nations historia skulle kunna skrivas som en biografi över några få individer, och att det alltid är de få, som reser sig högt över de andra, vilka tar initiativet till de stora framstegen i konst, musik, litteratur, vetenskap, filosofi, filantropi, statskonst och religion. Stundom står de högt i kärlek till Gud och sina medmänniskor, som stora helgon och filantroper, stundom i kännedom om människan och naturen, som stora filosofer, visa och vetenskapsmän; stundom i arbete för mänskligheten som stora befriare och reformatorer. När vi ser på dessa människor och gör klart för oss hur högt de står inom mänskligheten, hur långt de kommit i mänsklig utveckling, är det då icke logiskt att säga att vi icke kan se gränserna för vad människan kan uppnå, och att det mycket väl kan ha funnits, och även nu kan finnas, människor, som nått mycket högre i utveckling till och med än de människor, stora i andlighet såväl som i kunskap eller konstnärlig förmåga, människor fulländade i fråga om mänskliga fullkomligheter – människor alldeles sådana som de adepter eller övermänniskor, som några av oss har haft det ovärderliga privilegiet att få möta?

Denna strålande konstellation av mänskligt snille, som berikar och förskönar historiens sidor, är på samma gång hela mänsklighetens ära och hopp, ty vi vet att dessa större väsen är förelöpare för de andra, och att de lyser som fyrbåkar, som verkliga ljusbärare, för att visa oss den väg vi måste beträda, om vi önskar nå den härlighet som inom kort skall bli uppenbarad. Vi har länge antagit läran om evolutionen av de former, i vilka det Gudomliga Livet dväljes; här har vi den kompletterande och långt större idén om evolutionen av detta Liv självt, visande att själva orsaken till denna underbara utveckling av högre och högre former är, att det ständigt växande livet behöver dem för att uttrycka sig. Former föds och dör; former växer, förfaller och bryts ner; men anden växer evigt vidare, besjalar dessa former och utvecklar sig med hjälp av erfarenheter, som förvärfvas i och genom dem; och när varje form tjänat sitt ändamål och blivit för trång, kastas den åt sidan för att en ny och bättre må intaga dess plats.

Bakom den sig utvecklande formen knoppas alltjämt det Eviga Livet, det Gudomliga Livet. Detta Guds liv genomtränger hela naturen, som endast är den brokiga kappa, som Han har iklätt sig; det är Han, som lever i blommans skönhet, i trädens styrka, i djurets snabbhet och behag, såväl som i människans hjärta och själ. Det är emedan Hans vilja är utveckling, som livet allestädes pressar sig framåt och uppåt; och det är därför som existensen av fullkomliga människor vid slutet av denna långa linje av ständigt tilltagande makt, visdom och kärlek är den naturligaste sak i världen. Och till och med bortom Dem – bortom vår syn och fattningsförmåga, öppnar sig en utsikt av ännu större glans; längre fram skall vi kanske försöka att ge en antydan härom, men det är gagnlöst att tala därom nu.

Den logiska följderna av allt detta är att det måste finnas fullkomliga människor, och det saknas inte tecken till att det i alla tider funnits sådana människor, som i stället för att helt och hållet lämna världen för att leva sitt eget liv i de gudomliga eller övermänskliga rikena, har förblivit i beröring med mänskligheten av kärlek till denna, för att hjälpa till med dess utveckling i skönhet och kärlek och sanning, för att så att säga vara behjälpliga med att odla den fullkomliga människan – alldeles som vi här och där finner en botaniker, som hyser särskild kärlek till växter och sätter sin ära i att frambringa en fullkomlig apelsin eller en fullkomlig ros.

Religionernas vittnesbörd

Varje stor religions urkunder visar närvaron av sådana övermänniskor så uppfyllda av det Gudomliga Livet, att de gång på gång blivit tagna för ställföreträdare för Gud själv. I varje religion, särskilt vid dess grundläggning, har en sådan övermänniska framträtt, och i många fall mer än en. Hinduerna ha sina stora avatarer eller gudomliga inkarnationer, sådana som Shri Krishna, Shri Shankaracharya och Herren Gautama Buddha, vilkens religion har spritt sig över den fjärran östern, och en stor och lysande samling av rishier, av helgon och lärare, och dessa Stora Väsen har icke blott intresserat sig för att uppväcka människornas andliga natur, utan också för alla angelägenheter, som åsyftar deras trevnad på jorden. Alla, som tillhör kristen-

heten, vet, eller borde veta, mycket om den långa raden av profeter, lärare och helgon i deras eget religionssystem, och att på något sätt (som man kanske icke klart förstår) deras Högste Lärare, Kristus själv, var och är Människa såväl som Gud. Och alla de tidigare religionerna (av vilka somliga delar sina nationers förfall) ända ned till de primitiva stammarnas, visar som framträdande drag tillvaron av Övermänniskor, vilka på alla sätt hjälpt de barnsliga människor, bland vilka de levde. En uppräknings av dem, hur intressant och värdefull den än må vara, skulle föra oss alltför långt bort från vårt nuvarande syftemål, varför jag angående detta ämne hänvisar till mr W. Williamsons utmärkta bok, *The Great Law*.

Nyare bevis

Det finns många direkta och färskas vittnesbörd om existensen av dessa Store. Förr i tiden behövde jag aldrig några sådana bevis, emedan jag som resultat av mina studier var fullt övertygad om att det *måste* finnas sådana människor. Att tro, att det fanns sådana förhärsligade människor, syntes fullkomligt naturligt, och min enda önskan var att möta Dem ansikte mot ansikte. Dock finns det många bland Samfundets yngre medlemmar, som naturligt nog önskar få kännedom om de bevis som finns. Det finns en betydlig mängd personliga vittnesbörd. Madame Blavatsky och överste Olcott, som tillsammans grundade Teosofiska Samfundet, dr Annie Besant, vår nuvarande president, och jag själv har alla sett några av dessa Store, och många andra medlemmar av Samfundet har också haft förmånen att se en eller annan av dem, och det finns rikliga vittnesbörd i allt vad dessa personer skrivit.

Man invänder stundom, att de, som såg Dem eller trodde sig se Dem, kunna ha drömt det eller måhända blivit bedragna. Den förnämsta orsaken till möjligheten av en sådan föreställning är troligen, att vi mycket sällan sett Adepterna vid ett tillfälle, då både De och vi befunnit oss i våra fysiska kroppar. Under Samfundets första tid, då endast Madame Blavatsky hade utvecklat högre förmågenheter, fysikaliserade sig Mästarna icke sällan, så att alla kunde se Dem och visade sig sålunda fysiskt vid olika tillfällen. Man kan finna många berättelser om sådana tilldragelser i vårt Samfunds tidiga historia, men det Stora Väsen, som sålunda visade sig, var naturligtvis icke i sin organism, utan i en fysikaliserad form.

Många av oss ser dem ständigt och ofta under sömnen. Vi går ut i vår emotionalkropp (eller i mentalkroppen, allt efter vår utveckling), och vi besöker dem och ser dem i deras fysiska kropp; men vi är icke samtidigt i vår, och därför är många människor gärna skeptiska i fråga om sådana erfarenheter. Man invänder: ”Men i dessa fall var antingen ni, som såg dem, ute ur den fysiska kroppen och kan ha drömt det eller blivit bedragen, eller också kom de, som visade sig för er, på fenomenalt sätt och försvann sedan igen; hur vet ni då att de var vad ni antar dem vara?”

Det finns några få fall, då både Adepten och den som såg Honom befann sig i den fysiska kroppen. Detta var fallet med Madame Blavatsky; jag har hört henne intyga att hon vistades någon tid i ett kloster i Nepal, där hon ständigt såg tre av våra Mästare i Deras fysiska kroppar. Några av Dem ha mer än en gång kommit ned till Indien i Sina fysiska kroppar från Sina tillflyktsorter i bergen. Överste Olcott talade om att han sett två av Dem vid dessa tillfällen; han hade mött Mästaren Morya och även Mästaren Kuthumi. Damodar K. Mavalankar, som jag kände år 1884, hade träffat Mästaren Kuthumi i Hans fysiska kropp. S. Ramaswami Iyer, en herre, som jag väl kände på den tiden, hade den erfarenheten att få möta Mästaren Morya i fysisk gestalt, som man kan läsa om i *Five years of Theosophy*, i artikeln ”Hur en chela fann sin Guru”; och något liknande hände mr W. F. Brown från London-logen, som även hade förmånen att möta En av de Store under liknande förhållanden. Det finns även en stor mängd indiska vittnesbörd, som aldrig ha blivit samlade och granskade, huvudsakligen emedan de som upplevde dessa erfarenheter var så fullständigt övertygade om tillvaron av Övermänniskor och om möjligheten att träffa Dem att de icke ansåg något individuellt fall värt att upptecknas.

Egna upplevelser

Jag kan själv berätta för er om två tillfällen, då jag mött en Mästare, varvid vi båda befann oss i den fysiska kroppen. Den ene av dem var den Adept som tilldelades namnet Jupiter i boken *Lives of Alcyone*, och som lämnade Madame Blavatsky kraftig hjälp, när hon skrev sitt ryktbara verk *Isis Unveiled* i Philadelphia och New York. Då jag bodde i Adyar, var Han nog vänlig att anmoda min vördade lärare Swami T. Subba Rao att taga mig med på ett besök hos Sig. Vi lydde Hans kallelse och begav oss till Hans hem, där vi blev ytterst älskvärt mottagna av Honom. Efter ett långt samtal av djupaste intresse hade vi äran äta middag tillsammans med Honom, fastän Han är brahman, och tillbringade natten och en del av följande dag under Hans tak. I detta fall måste man medge att det inte kunde vara tal om någon illusion. Den andre Adept, som jag hade förmånen få träffa i Hans fysiska kropp, var Mästaren Greven av Saint Germain, ibland kallad Furst Rakoczy. Jag mötte Honom under helt vanliga omständigheter (utan någon föregående överenskommelse och liksom av en slump), då Han promenerade på Corson i Rom, klädd som vilken som helst annan italiensk herre. Han tog mig med sig upp till trädgårdarna på Monte Pincio, och vi satt i mer än en timme och talade om Samfundet och dess arbete; eller rättare sagt, Han talade, och jag hörde på, fastän jag svarade, när Han gjorde mig frågor.

Jag har sett andra medlemmar av Brödraskapet under olika omständigheter. Mitt första möte med en av Dem var i ett hotell i Kairo; jag var på väg till Indien med Madame Blavatsky och några andra, och vi stannade någon tid i denna stad. Vi brukade alla samlas i Madame Blavatskys rum för att arbeta, och jag satt på golvet, sysselsatt med att klippa ut och ordna åt henne en mängd tidningsartiklar, som hon behövde. Hon satt vid ett bord tätt intill; så nära att min vänstra arm vidrörde hennes dräkt. Dörren till rummet var fullt synlig och öppnades med säkerhet icke; men helt plötsligt, utan någon förberedelse, stod en man nästan mellan mig och Madame Blavatsky, inom räckhåll för oss båda. Det kom mig att häftigt rycka till, och jag sprang upp i en viss förvirring; Madame Blavatsky var mycket road och sade: "Om ni icke vet tillräckligt för att icke bli förskräckt över en sådan småsak, kommer ni icke långt i ockult arbete." Jag blev presenterad för vår gäst, som då icke var adept utan arhat, vilket är en grad under denna värdighet; Han har sedan blivit Mästaren Djwhal Khul.

Några månader senare kom Mästaren Morya till oss en dag och såg ut precis, som om Han befunno Sig i en fysisk kropp. Han gick genom rummet, där jag befann mig, för att meddela Sig med Madame Blavatsky, som var i sitt sovrum innanför. Detta var första gången, som jag såg Honom klart och tydligt, ty jag hade då icke utvecklat mina latent sinnen tillräckligt för att komma ihåg vad jag såg i den finare kroppen. Jag såg Mästaren Kuthumi under liknande omständigheter på taket till vårt högkvarter i Adyar; Han steg över en balustrad, som om Han just fysikaliserat Sig i tomma rymden på andra sidan om densamma. Jag har också många gånger sett Mästaren Djwhal Khul på samma sätt på detta tak.

Detta skulle förmodligen betraktas som ett mindre säkert vittnesbörd, eftersom Adepterna kom på samma sätt som uppenbarelser, men som jag sedan lärt mig använda mina högre vehikler efter behag och besöka dessa Store på detta sätt, kan jag intyga, att De som under Samfundets första år kom och fysikaliserade Sig för oss, är samma män, som jag sedan ofta besökt i Deras egna hem. Man har antytt att jag och andra, som har samma erfarenhet, möjligen endast drömmer, eftersom dessa besök äger rum under kroppens sömn. Jag kan endast svara att det är en anmärkningsvärt varaktig dröm, som i mitt eget fall sträckt sig över 40 år, och att den har blivit drömd samtidigt av ett stort antal människor.

De som önskar samla bevis rörande dessa saker (och det är helt naturligt, att de önskar göra det) bör vända sig till Samfundets tidigare litteratur. Om de träffar vår president, kan de av henne få höra hur många av de Store hon sett vid olika tillfällen, och det finns många av våra medlemmar, som utan tvekan skall bära vittnesbörd om att de har sett en Mästare. Det kan hända att de under meditation har sett Hans ansikte och senare fått bestämda bevis för att Han är en verklig varelse. Många bevis kan återfinnas i överste Olcotts *Old Diary Leaves*, och det

finns en intressant uppsats, kallad *Do The Brothers Exist?*, skriven av mr A. O. Hume, en man, som innehade en hög ställning i den indiska civilförvaltningen och som arbetade mycket tillsammans med vår avlidne vicepresident mr A. P. Sinnett. Den publicerades i en bok med titeln *Hints on Esoteric Theosophy*. Mr Hume, som var en skeptisk anglo-indier med juridisk läggning, tog upp frågan om Brödernas tillvaro (såsom Mästarna också kallas, emedan de tillhör ett stort Brödraskap, och även emedan De är mänsklighetens Äldre Bröder), och redan på detta tidiga stadium fastslog han att han hade överväldigande bevis för Deras existens, och många flera bevis har hopat sig, sedan denna bok kom ut.

Besittningen av utvidgad synförmåga och andra förmögenheter, som är resultatet av utvecklingen av våra latent kraft, har också gjort oss förtroga med det faktum att det finns andra klasser av varelser än människorna, av vilka några är jämställda med Adepterna i en grad av tillvaro, som är högre än vår egen. Vi träffar på några, som vi kallar devaer eller änglar, och andra, som vi ser stå långt över oss i alla avseenden.

Livets utveckling

Eftersom vi under loppet av vår utveckling blivit i stånd att meddela oss med Adepterna, har vi naturligtvis vördnadsfullt frågat Dem hur De uppnått denna nivå. De säger oss enhälligt att De för icke länge sedan stod där vi nu står. De har höjt sig ur den vanliga mänsklighetens led, och De har sagt oss, att vi med tiden skall bli som De nu är, och att hela systemet är en gradvis ordnad livsutveckling, som sträcker sig högre och högre, längre än vi kan följa den, ända till själva Gudomen.

Vi finner att liksom det finnes bestämda stadier i den tidigare evolutionen – växtriket över mineralriket, djurriket över växtriket och det mänskliga stadiet över det djuriska – så har på samma sätt mänskligheten ett bestämt mål, en gräns, vid vilken den övergår till ett rike, avgjort högre än den själv – att det över människorna finns övermänniskor.

Under vårt studium av detta utvecklingssystem har vi lärt oss att det hos varje människa finns tre huvudavdelningar – kropp, själ och ande; och var och en av dessa kan ytterligare uppdelas. Detta är den definition, som för två tusen år sedan gavs av aposteln Paulus. Anden eller Monaden är Guds andedräkt (ty ordet spirit betyder andedräkt, av det latinska spiro) den gudomliga gnista, som är den verkliga människan, fastän det är riktigare att säga att den svävar över människan, sådan vi känner henne. Planen för dess utveckling är att den skall stiga ned i materien och genom detta sitt nedstigande ernå bestämdhet och noggrannhet i materiella detaljer.

Såvitt vi kan se, kan denna Monad, som är en gnista av den Gudomliga Elden, icke stiga ned så långt som till vår nuvarande nivå, den kan icke direkt nå detta fysiska plan, på vilket vi nu tänker och arbetar – sannolikt emedan det är en alltför stor skillnad mellan dess vibrationshastighet och den fysiska materiens, så att det måste finnas mellanliggande tillstånd och förhållanden. På vilket av naturens plan denna gudomliga gnista ursprungligen existerar vet vi icke, ty det är långt utom och över vårt räckhåll. Dess lägsta manifestation, som skulle kunna kallas en återspeglning av densamma, stiger ned till det lägsta av de kosmiska planen, såsom det beskrives i *A Textbook of Theosophy*.

Vi talar vanligen om sju livsplan, som är underavdelningar eller underplan av det lägsta kosmiska planet, som i våra böcker kallas det praktiska, d.v.s. kosmos' fysiska plan. Monaden kan stiga ned till det andra av dessa underplan (som vi följaktligen kalla det monadiska planet), men den synes icke i stånd att tränga längre ned än till detta. För att få den nödvändiga beröringen med ännu tätare materia, sänder den ned en del av sig själv genom två hela plan, och detta fragment är vad vi kalla egot eller själen.

Den Gudomliga Anden däruppe svävar endast över oss; själen, som är en ringa del därav, (det är som om Monaden räckte ned ett finger av eld, och spetsen på detta finger vore själen) kan icke nedstiga längre än till den högre delen av mentalplanet (som är det femte uppifrån

räknat, medan det fysiska planet är det sjunde och lägsta); och för att kunna nå en ännu lägre nivå måste den i sin tur sända ned en liten del av sig själv, vilken blir den personlighet som vi känner. Sålunda är denna personlighet, som var och en i allmänhet tror vara sig själv, i verkligheten endast fragmentet av ett fragment.

Hela evolutionen genom de lägre rikena är en förberedelse till utvecklingen av denna mänskliga konstitution. Ett djur har under sitt liv på det fysiska planet (och någon tid efteråt i den astrala världen) en själ precis lika individuell och avskild som en människas; men när djuret kommer till slutet av sitt astrala liv, reinkarnerar denna själ icke åter i en enda kropp, utan återvänder till ett slags reservoar av själisk materia, som i våra böcker kallas en gruppsjäl. Det är som om gruppsjälen vore ett ämbar vatten, som tillgodoser flera djur av samma slag, till exempel tjugo hästar, med det vatten de behöver. När en häst skall födas ur denna gruppsjäl, är det som när man doppar ett kärl i detta ämbar och tager upp det fullt med vatten. Under detta hästens liv råkar den ut för alla slags erfarenheter, som modifiera dess själ, av vilka den inhämtar lärdomar, och dessa kan jämföras med olika slags färgämnen, som hålls i vattenkärlet. När hästen dör, töms vattnet i kärlet tillbaka i ämbaret och det färgämne som det upptagit sprids över hela ämbaret. När en ung häst föds ur samma gruppsjäl, fylles ett nytt kärl med vatten ur ämbaret; men det är tydligt, att det är omöjligt att upptaga däri precis samma vattendroppar, som utgjorde den föregående hästens själ. (Beträffande vidare detaljer om denna process se *A Textbook of Theosophy*.)

När ett djur har hunnit tillräckligt långt i utveckling för att bli människa, innebär detta att dess själ vid slutet av dess liv icke hålles tillbaka i gruppsjälen, utan förblir en avskild väsenhet. Och nu vederfares den ett mycket egendomligt, men mycket härligt öde. Den själiska materien, vattnet i kärlet, blir själv ett verktyg för någonting mycket högre, och i stället för att verka som en själ blir den själv besjälad. Vi har ingen exakt analogi på det fysiska planet, såframt vi icke tänker på hur det går till, när man pumpar luft i vattnet under högt tryck och därigenom gör det till kolsyrat vatten. Om vi godtar denna symbolism, har det vatten, som förut var djursjälen, nu blivit en människas kausalkropp, och den luft, som pumpats i detsamma, är det ego, om vilket jag talat – denna människosjäl, som endast är en partiell manifestation av den Gudomlige Anden. Detta egots nedstigande symboliseras i den gamla mytologin av den grekiska föreställningen om krater eller kalken och av den medeltida berättelsen om den heliga Graal; ty Graal eller Kalken är det fullkomnade resultatet av hela denna lägre evolution, i vilken hålles det Gudomliga Livets vin, så att människosjälen kan födas. Det som förut varit djursjäl, blir sålunda vad som i fråga om människan kallas kausalkroppen, vilken har sin tillvaro i den högre delen av mentalplanet som det permanenta vehikel, som bebos av egot eller den mänskliga själen; och allt, som blivit inhämtat under dess evolution, överflyttas till detta nya livscentrum.

Denna själs evolution består i dess gradvisa återvändande till den högre nivån på planet närmast under det monadiska, varvid den för med sig resultatet av sitt nedstigande i form av vunna erfarenheter och förvärvade egenskaper. Den fysiska kroppen är hos oss alla fullt utvecklad, och emedan så är förhållandet, förutsättes det, att vi övervunnit den; men den bör helt och hållet stå under själens herravälde. Bland de högre raserna av människosläktet i våra dagar är det vanligen så, fastän den stundom kan slita sig lös och skena iväg en kort stund. Astralkroppen är också fullt utvecklad, men den är ännu icke på långt när fullkomligt behärskad; till och med bland de raser, som vi tillhör, finns det många människor, som är offer för sina egna känslor. I stället för att vara i stånd att fullkomligt styra dem, låter de sig alltför ofta styras av dem. De låter sina känslor löpa åstad med sig; alldeles som en vild häst kan springa bort med sin ryttare och föra honom till många platser, dit han icke önskat gå.

Vi kan alltså taga för givet att den fysiska kroppen är fullt utvecklad hos alla de bästa människorna av de mera framskridna raserna nu för tiden, och att den står någotsånär under deras kontroll; astralkroppen är också fullt utvecklad, men står ingalunda under kontroll; mentalkroppen är i färd med att utveckla sig, men den är ännu långt ifrån fullvuxen. De har

ännu ett långt stycke väg att gå, innan dessa tre kroppar, den fysiska, den astrala och den mentala, är fullkomligt underordnade själen. När detta sker, har det lägre självet gått upp i det högre självet, och egot, själen, har fått herravälde över människan. Fastän människan ännu ej är fullkomlig, är de olika vehiklerna så till vida i harmoni med varandra, att de har blott ett mål.

Hittills har själen långsamt hållit på att tygla de personliga vehiklerna, tills de blir ett med densamma, men nu börjar Monaden i sin tur behärska själen, och det skall snart komma en tid, då alldeles som personligheten och själen blivit ett, Anden och själen i sin tur skall bli ett. Detta är egots sammansmältning med Monaden, och när denna är fullbordad, har människan uppnått ändamålet med sitt nedstigande i materien – hon har blivit Övermänniskan eller Adepten.

Övermänskligt liv

Först nu ingår hon för första gången i sitt verkliga liv, ty hela denna häpnadsväckande utvecklingsprocess (genom alla de lägre rikena och sedan genom mänskligheten till uppnåendet av adeptskap) är endast en förberedelse till detta Andens sanna liv, som börjar först då människan blir mer än människa. Mänskligheten är den sista klassen i världsskolan, och när en människa blivit utbildad i denna, går hon ut i det verkliga livet, den förhärligade Andens liv, Kristuslivet. Vad detta är, därom vet vi ännu icke mycket, ehuru vi ser några av Dem som är delaktiga däri. Det har en härlighet och en glans, som undandrar sig all jämförelse, på samma gång som de övergår vår fattningsförmåga, och dock är detta liv ett påtagligt och levande faktum. Vi vet med absolut visshet, att envar av oss skall vinna det, och detta är något, som vi ej kan slippa ifrån, även om vi skulle vilja det. Om vi handlar själviskt, om vi ställer oss i vägen för evolutionens ström, kan vi fördröja våra framsteg, men vi kan ej helt och hållet hindra dem.

Sedan han avslutat det mänskliga livet, avlägger Adepten eller den Fullkomliga Människan vanligen sina olika materiella kroppar, men det står fortfarande i Hans makt att taga upp vilken som helst av dem, om Han skulle behöva dem för sitt arbete. I de flesta fall behöver den som uppnått denna nivå, icke längre någon fysisk kropp. Han behåller icke längre någon astral, mental eller ens kausal kropp, utan lever ständigt på sitt högsta plan. Var gång Han för något ändamål behöver ha att göra med ett lägre plan, måste Han ikläda sig ett tillfälligt vehikel tillhörande detta plan, emedan Han endast med tillhjälp av dess materia kan komma i beröring med dem som lever där. Om Han önskar tala till människorna på fysiskt sätt, måste Han ikläda sig en fysisk kropp, Han måste vara åtminstone delvis fysikaliserad, ty i annat fall kan Han icke tala. På samma sätt måste Han, om Han önskar göra intryck på våra sinnen, draga omkring sig en mental kropp. Varje gång Han för sitt arbetes skull behöver ikläda sig ett lägre vehikel, har Han makt att göra det, men Han behåller det endast för en tid. Det finns sju linjer för fortsatt utveckling, som den Fullkomliga Människan kan följa, och vi skall meddela en förteckning på dem i ett senare kapitel.

Adepternas brödraskap

Världen leds och styres i stor utsträckning av ett Brödraskap av Adepter, till vilket våra Mästare hör. De som studerar teosofi gör sig i fråga om Dem skyldiga till alla möjliga misstag. Man anser Dem ofta vara ett stort klostersonfund, där alla lever tillsammans på någon hemlig plats. Somliga tror att De är änglar, och många av våra studerande har föreställt sig, att De alla är hinduer eller att De alla lever bland Himalayabergen. Ingen av dessa hypoteser är riktig. Det finns ett stort Brödraskap, och dess medlemmar står i ständig förbindelse med varandra, men denna förbindelse äger rum på högre plan, och De lever icke nödvändigtvis tillsammans. Några av dessa stora Bröder, som vi kallar Visdomens Mästare, är villiga att antaga lärjungar och undervisa dem. Det ingår som ett led i Deras arbete. De utgör endast en ringa del av den mäktiga skaran av Fullkomliga Människor.

Adeptens krafter

Adeptens krafter är för visso många och underbara, men de är alla den naturliga följden av förmögenheter, som vi själva är i besittning av. Det förhåller sig blott så, att De äger dessa förmögenheter i mycket högre grad. Jag tror att Adeptens mest framträdande kännetecken i jämförelse med oss är, att Han ser på oss från en helt olik synpunkt, ty Han är alldeles fri från den tanke på sig själv som är så utpräglad hos de flesta människor. Adepten har övervunnit det lägre självet och lever icke för sig själv utan för alla, men dessa alla är på ett sätt, som endast Han är i stånd att fullt fatta, även i sanning Han själv. Han har nått så långt, att det i Hans karaktär ej finnes den minsta fläck, ej den minsta tanke på eller känsla för ett personligt, avskilt själv, och Hans enda motiv är att hjälpa evolutionen framåt, att arbeta i harmoni med den Logos, som leder den. Det kännetecken, som närmast är mest framträdande, är måhända Hans allsidiga utveckling. Vi är alla ofullkomliga, ingen har i något liv uppnått det högsta stadiet, och till och med den store vetenskapsmannen eller det stora helgonet ha vanligen uppnått mästerskap i endast en sak, och det återstår andra sidor i deras natur, vilka ännu icke hunnit bli utvecklade. Inom oss alla finns det frön till alla de olika egenskaperna, men de har endast delvis vaknat till liv, och det ena mycket mer än det andra. En Adept är emellertid en allsidig människa, en människa, vilkens hängivenhet, kärlek, sympati och medlidande är fullkomliga, medan Hans intellekt därjämte är något vida mer storslaget än vi ännu kan fatta, och Hans andlighet är underbar och gudomlig. Han höjer sig högt över alla människor, som vi känner, på grund av att Han är fullt utvecklad.

ANDRA KAPITLET MÄSTARNAS FYSISKA KROPPAR

Deras yttre

Det har hos teosoferna härskat mycket oklara föreställningar rörande Mästarna, varför det kanske kan hjälpa oss att fatta hur naturligt Deras liv är och hur lika oss De är i fysiskt avseende, om jag ger en kortfattad skildring av några Mästares utseende och dagliga liv. Det finns icke ett enda fysiskt kännetecken, genom vilket man med absolut säkerhet kan skilja en Adept från andra människor, men Han synes alltid imponerande, förnäm, värdig, helig och lugn, och var och en som möter Honom måste få intrycket att han står inför en märklig människa. Han är den starka, men tysta människan, som talar endast då Han har ett bestämt mål i sikte, för att uppmuntra, hjälpa eller varna; på samma gång är Han underbart välvillig och har ett utpräglat sinne för humor – en humor, som alltid är av det vänliga slaget, som aldrig används för att såra, utan alltid i syfte att lätta livets bekymmer. Mästaren Moria sade en gång, att det är omöjligt att göra framsteg på den ockulta vägen, om man saknar sinne för humor, och säkert är, att alla Adepter, som jag träffat, varit i besittning av denna egenskap.

De flesta av Dem är människor med ett avgjort vackert utseende; Deras fysiska kroppar är praktiskt taget fullkomliga, ty De lever i fullkomlig överensstämmelse med hälsans lagar, och framför allt oroar De sig aldrig för något. All Deras dåliga karma har för längesedan uttömts, och följaktligen är den fysiska kroppen ett så fullkomligt uttryck för Augoeides eller egots förklarade kropp, som det fysiska planets begränsningar medger. En Adepts nuvarande kropp plägar därför icke blott vara strålande vacker, utan varje ny kropp, som Han ikläder sig är med all sannolikhet en nästan exakt reproduktion av den gamla – fränsett olikheter beroende på ras och familj – emedan det icke finnes någonting, som modifierar den. Denna frihet från karma giver Dem, när De av något skäl vill ikläda sig en ny kropp, fullkomlig frihet att välja en födelse i vilket land eller vilken ras som helst, som kan anses lämpliga för det arbete De har att utföra, varför det icke betyder så mycket vilken nationalitet de kroppar har som de bär vid en viss given tidpunkt.

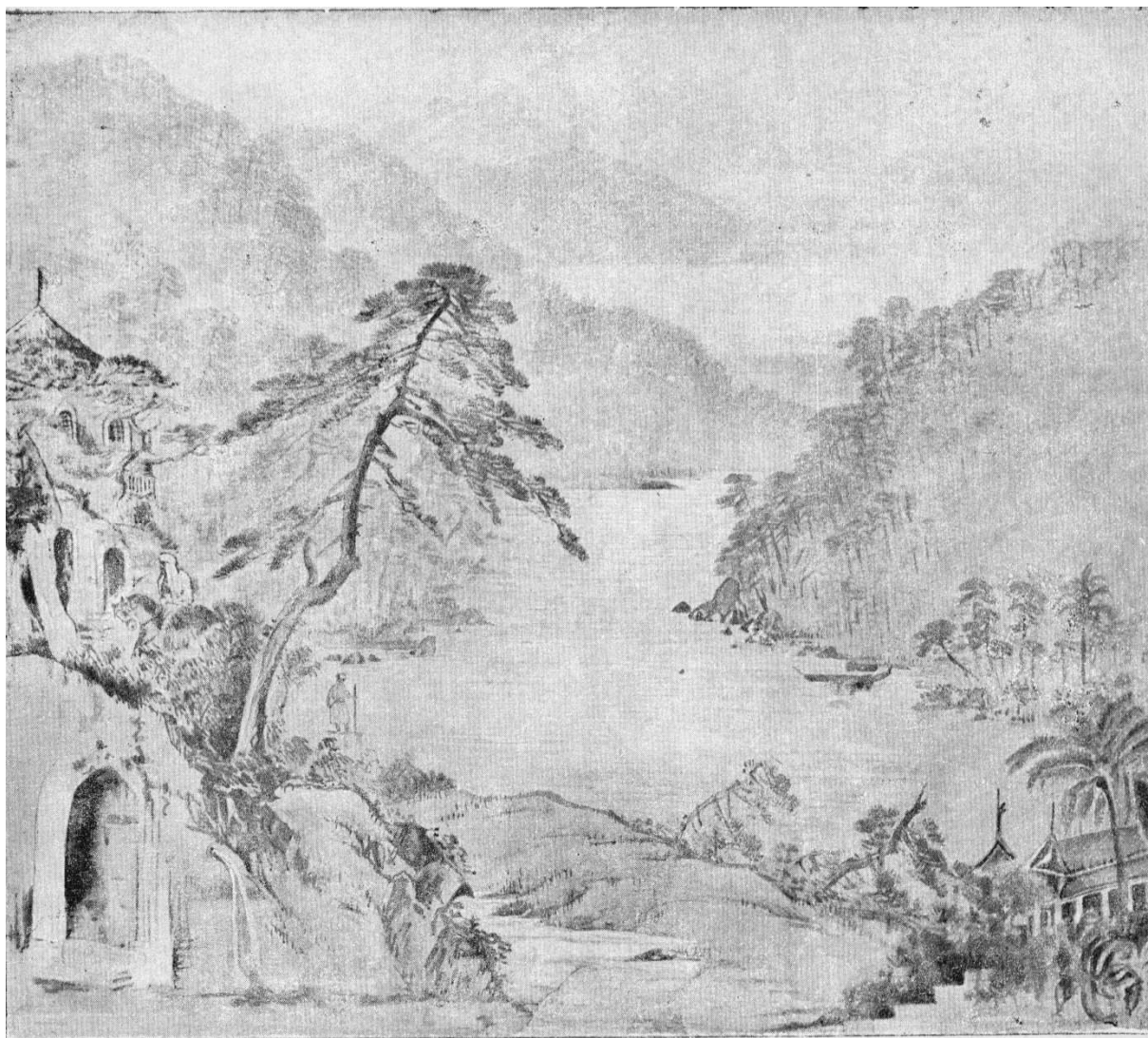
För att kunna veta om en viss människa är adept, måste man se hennes kausalkropp, ty i

denna visar sig hennes utveckling genom dess starkt ökade storlek och genom att dess färger är ordnade i koncentriska kretsar, såsom i viss mån angivits på avbildningen av en arhats kausal-kropp (plansch XXVI) i *Man Visible and Invisible*.

En dalgång i Tibet

Låt mig här i korthet beskriva en viss dal eller rättare sagt dalgång i Tibet, där tre av dessa Stora, Mästaren Morya, Mästaren Kuthumi och Mästaren Djhwal Khul lever i våra dagar.

Mästarna Morya och Kuthumi bor på var sin sida om en smal ravin, vars sluttningar är bevuxna med furor, och på vars botten det flyter en liten ström. Vägar löper nedåt ravinen förbi Deras hus och möts på dess botten, där det finns en liten bro. Alldeles i närheten av bron leder en trång öppning till en rad vidsträckta underjordiska salar, som innehåller ett ockult museum, vårdat av mästaren Kuthumi för det Stora Vita Brödraskapets räkning.

EN DALGÅNG I TIBET. Denna illustration är en fotografisk reproduktion av originalet, som finns i Teosofiska Samfundets högkvarter i Adyar, Madras. Mästaren Djhwal Khul har precipiterat den på siden. De övervägande färgerna är grönt, blått och svart (tusch). Den är signerad av mästaren med hans pseudonym »Gai Ben-Yamin». På tavlans vänstra sida ses mästaren Morya till häst. Gestalten i vattnet, som håller i en stav, är mästaren Djhwal Khul själv. Han vänder med avsikt ryggen till, emedan han ansåg att hans mongoliska drag ej vore värda att förevigas.

Detta museum innehåller föremål av de mest växlande slag. Det förefaller, som om det vore

avsett att ge en bild av hela evolutionsprocessen. Så till exempel finns här de mest naturtrogna avbildningar av varje människotyp, som levat på vår jord alltifrån början – från jättelika, löst hopfogade lemurier till småväxta kvarlevor av ännu tidigare och mindre mänskliga raser. Modeller i alto relieve visar alla förändringar i jordens yta – förhållandena före och efter de stora översvämningar, som förändrat den så mycket. Våldiga diagram belyser de utvandringar som företagits av världens olika raser och visar nöjaktigt, huru långt de spritt sig från sina respektive urhem. Andra liknande diagram ägnas åt de olika världsreligionernas inflytande och visar var de praktiserades i sin ursprungliga renhet, och var de uppblandades med och fördunklades av andra religioners kvarlevor.

Förvånansvärt naturtrogna statyer förevigar vissa av länge sedan förgätna rasers stora ledares och lärares fysiska utseende, och olika föremål av intresse, som är förbundna med betydelsefulla och kanske förbisedda framsteg i civilisationen, förvaras här till framtida forskares tjänst. Här kan man få se originalhandskrifter av otrolig ålder och oskattbart värde – till exempel en handskrift egenhändigt avfattad av Herren Buddha under Hans sista liv som prins Siddhartha och en annan författad av Herren Kristus under Hans inkarnation i Palestina. Här förvaras det underbara original till Dzyans bok som Madame Blavatsky beskriver i inledningen till *Den Hemliga Läran*. Här finns också egendomliga skrifter från andra världar än vår. Djur- och växtformer är även avbildade, av vilka ett fåtal är bekanta för oss som fossil, ehuru vår nutida vetenskap icke har någon aning om det stora flertalet. Verkliga modeller av några av den avlägsna och förgätna forntidens stora städer kan här studeras av lärjungarna.

Alla statyer och modeller är hållna i samma livliga färger som originalen, och man torde observera att samlingen här med avsikt sammanfördes under ifrågavarande tid i ändamål att för eftervärlden åskådliggöra de stadier, den tidens evolution eller civilisation genomgick, så att vi här i stället för ofullständiga fragment, sådana som våra museer så ofta bjuder oss, i varje fall har en verkligt lärorik serie av representativa föremål. Där finner vi modeller av alla de olika slags maskiner, som respektive civilisationer utvecklat, och det finns också utförliga och rikhaltiga prover på de typer av magi som var i bruk under historiens olika tidevarv.

I den förhall, som leder till dessa stora salar, förvaras de levande bilderna av de lärjungar till Mästarna Morya och Kuthumi, som för tillfället undergår provlärjungaskap, något som jag skall beskriva i nästa kapitel. Dessa bilder är ordnade runt väggarna som statyer och är exakta kopior av ifrågavarande lärjungar. Det är emellertid icke sannolikt, att de är synliga för fysiska ögon, ty den lägsta materia, som ingår i deras sammansättning, är eterisk.

Nära bron finns även ett litet tempel med tornspiror i burmesisk stil, vilket besökes av några få byinnevånare, vilka kommer för att frambära offer av frukt och blommor och för att bränna kamfer och recitera *pancha shila*. En knagglig och ojämn stig leder nedåt dalen utmed flodstranden. Från vartdera av de båda Mästarnas hus kan man se det andra; de ligger båda ovanför bron, men det är ovisst om man kan se dem båda därifrån, alldenstund ravinen gör en krök. Om vi följer stigen uppåt dalen förbi mästaren Kuthumis hus, kommer vi till en stor klipp-pelare, bortom vilken det försvinner ur sikte, beroende på att ravinen kröker sig. Ett stycke längre framme vidgar sig ravinen till en platå, på vilken det finns en sjö, i vilken enligt traditionen Madame Blavatsky plägade bada, och det sägs, att hon tyckte vattnet vara mycket kallt. Dalen är skyddad och vetter mot söder, och fastän den kringliggande trakten är täckt med snö om vintern, kan jag icke påminna mig om att jag sett någon sådan i närheten av mästarnas hus. Dessa hus är av sten, mycket solitt och starkt byggda.

Mästaren Kuthumis hus

Mästaren Kuthumis hus delas i två delar av en korridor, som löper rakt genom det. Då man kommer in i korridoren, leder första dörren till höger till husets förnämsta rum, i vilket vår Mästare vanligen sitter. Det är stort och högt i taket (respektive femtio och trettio fot), på många sätt mera likt en sal än ett rum, och det upptar husets hela framsida på denna sida om korridoren.

Bakom detta stora rum finns två andra nästan kvadratiska rum, av vilka Han använder det ena som bibliotek och det andra som sovrum. Detta fullständigar denna sida eller avdelning av huset, vilken tydligen är förbehållen Mästarens personliga bruk och omges med en bred veranda. Den andra sidan av huset, till vänster om korridoren när man kommer in, tycks vara indelad i mindre rum och lokaler av olika slag, men vi har icke haft något tillfälle att undersöka dem närmare.

Det stora rummet är rikligt försett med fönster, både på fasaden och gaveln, så rikligt, att man vid inträdet får intrycket av en nästan oavbruten utsikt, och under fönstren löper en lång bänk. Där möter oss även något för detta land ganska ovanligt, en stor öppen eldstad mitt på väggen mittemot fönstren på framsidan. Denna är så konstruerad att den uppvärmer alla tre rummen, och är försedd med en egendomlig hamrad järnhuv, vilken lär vara enastående i sitt slag i Tibet. Ovanför härden befinner sig en spiselkrans, och alldeles bredvid står Mästarens länstol, vilken är tillverkad av mycket gammalt, snidat trä och urholkad på så sätt, att den passar den sittande utan att denne behöver några kuddar. Runt omkring i rummet står bord och soffor, för det mesta utan ryggstöd, och i ett hörn påträffar vi klaviaturet till Mästarens orgel. Höjden till taket är måhända tjugo fot, och taket är mycket vackert med sina präktiga snidade bjälkar, vilka löper ned i ornamentala spetsar, där de möts, och på sådant sätt delar taket i avlånga sektioner. En bågformig öppning med en pelare i mitten, hållen i något slags gotisk stil, men utan glas, förbinder det stora rummet med arbetsrummet, och ett liknande fönster förbinder det med sovrummet. Det sistnämnda rummet är mycket enkelt möblerat. Där finns en vanlig säng, vilken är sträckt som en hängmatta mellan tvenne snidade trästöd med fäste i väggen (det ena snidat i form av ett lejonhuvud och det andra i form av ett elefanhuvud) och när sängen icke används, är den hopfälld mot väggen.

Biblioteket är ett vackert rum och innehåller tusentals band. Utmed väggen står höga bokhyllor, fulla med böcker på många språk, böcker av vilka en del är europeiska arbeten, och överst uppe finns öppna hyllor för handskrifter. Mästaren är mycket språkkunnig, och utom det att Han är mycket hemma i engelska, har Han grundliga kunskaper i franska och tyska. I arbetsrummet finns också en skrivmaskin, en gåva till Mästaren från en av Hans lärjungar.

Mästarens familj känner jag endast föga till. Det finns en dam, tydligen en lärjunge, som Han kallar "syster". Om hon är Hans verkliga syster eller ej, kan jag icke säga, det kan möjligen vara en kusin eller brors- eller systerdotter. Hon ser mycket äldre ut än Han, men detta behöver icke göra släktskapet osannolikt, alldenstund Han i långa tider sett ut att vara vid samma ålder som nu. Hon liknar Honom i viss mån, och ett par gånger, då det varit sammankomster, har hon slutit sig till sällskapet, ehuru hennes egentliga arbete tycks vara att sköta hushållet och ha tillsyn över tjänarna. Bland dessa märks en gammal man och hans hustru, vilka länge varit i Mästarens tjänst. De vet icke något om sin husbondes verkliga värdighet, utan betraktar Honom som en mycket överseende och välvillig husbonde, och naturligtvis är det till stor nytta för dem att få vara i Hans tjänst.

Mästarens verksamheter

Mästaren har en stor egen trädgård. Han äger också ett stort jordområde och använder jordbruksarbetare till att odla det. I närheten av huset växer blommande buskar och en myckenhet blommor blandade med ormbunkar. Genom trädgården rinner en bäck, som bildar ett litet vattenfall, och över detsamma har man byggt en liten bro. Här sitter Han ofta, när Han låter välsignelsebringande tankar strömma ut över sin omgivning; en tillfällig iakttagare skulle otvivelaktigt få den uppfattningen, att Han sitter sysslolös och betraktar naturen, tankspritt lyssnande till fåglarnas sång och vattnets porlande och fallande. Ibland sitter Han också i sin stora länstol, och när Hans närmaste ser Honom där, vet de, att Han icke får störas; de vet icke precis vad Han gör, men antar, att Han befinner sig i *samadhi*. Den omständighet att man i Österlandet förstår detta slags meditation och hyser vördnad för den, torde vara ett av skälen

till att adeptererna föredrar att leva där framför i Västerlandet.

Vi få sålunda det intrycket, att Mästaren sitter stilla en stor del av dagen och, såsom vi skulle säga, mediterar, men Han har mycket annat arbete dessutom. Han har komponerat musikstycken och har skrivit uppsatser och artiklar för olika ändamål. Han hyser även stort intresse för den fysiska vetenskapens utveckling, fastän denna egentligen tillhör en av de andra Mästarernas verksamhetsområde. Då och då rider Mästaren Kuthumi ut på en stor fuxröd häst, och ibland, när deras arbete sammanfaller, har Han sällskap med Mästaren Morya, som alltid rider på en präktig vit häst. Vår Mästare besöker regelbundet några av klostren, och ibland beger Han sig uppför ett stort pass till ett ensligt kloster bland bergen. Dessa ridturer under utförandet av Hans plikter tycks skänka Honom Hans förnämsta kropps rörelse, men ibland är han ute och promenerar med Mästaren Djwhal Khul, som bor alldeles i närheten av den stora klippan, varifrån man har utsikt över sjön.

Stundom spelar vår Mästare på orgeln, som står i det stora rummet i Hans hus. Han har låtit tillverka den i Tibet under sitt eget överinseende, och den är i själva verket en kombination av piano och orgel, med ett klaviatur i stil med dem vi har i Västerlandet, på vilket Han kan spela hela vår västerländska musik. Den är olik varje annat instrument, som jag känner till, ty den är på sätt och vis försedd med två framsidor, eftersom man kan spela på den både från vardagsrummet och från arbetsrummet. Det förnämsta klaviaturet (eller snarare de tre klaviaturen, stor orgel, svällare och kör) befinner sig i vardagsrummet, medan pianoklaviaturet har sin plats i arbetsrummet, och dessa klaviaturer kan användas antingen tillsammans eller var för sig. På den fullständiga orgeln med dess pedaler kan man spela som vanligt från vardagsrummet, men genom att vrida på ett handtag, som ungefär svarar mot en klaff, kan pianomekanismen förbindas med orgeln, så att det hela spelar samma gång. Från denna synpunkt sett behandlas pianot i själva verket som ett tilläggsregister på orgeln.

Från klaviaturet i arbetsrummet kan man emellertid spela på pianot som på ett särskilt instrument, helt och hållet avskilt från orgeln, men medelst någon komplicerad mekanism står körorgeln även i förbindelse med denna klaviatur, varigenom det blir möjligt att antingen spela på pianot ensamt alldeles som på ett vanligt piano eller också med ackompanjemang av körorgeln eller åtminstone av vissa register på denna orgel. Såsom jag sade, är det även möjligt att helt och hållet skilja de två från varandra och sålunda, om det spelas vid båda klaviaturena, utföra en duett på orgel och piano. Mekanismen och piporna på detta märkvärdiga instrument upptar nästan fullständigt vad man skulle kunna kalla den övre våningen i Mästarens hus. Genom magnetisering har han satt det i förbindelse med gandharvaerna eller musikens devaer, så att de lämnar sin medverkan varje gång det spelas därpå. Härigenom erhåller Han ljudkombinationer, sådana som man aldrig får höra i den fysiska världen, och dessutom verkar själva orgeln på ett sätt som påminner om ackompanjemang av sträng- och blåsinstrument.

Devaernas sång ljuder överallt i världen, den tonar alltid i människornas öron, men de vill icke lyssna till dess skönhet. Det är havets djupa bas, vindens sus i träden, forsens brus, strömmarnas, flodernas och vattenfallens musik, som i förening med många andra bildar den levande naturens mäktiga sång. Detta är endast ekot i den fysiska världen av något ännu mycket större, av Devaernas liv. Som det heter i *Ljus på vägen*:

”Endast brottstycken av den stora sången nå dina öron, medan du ännu blott är människa. Men om du hör något därav, så göm det troget i ditt minne, så att intet som mött dig går förlorat, och försök att därav lära dig meningen av det mysterium, som omger dig. Det kommer en tid, då du icke behöver någon lärare. Ty liksom individen har röst, så har ock det röst, i vilket individen finnes till. Livet självt förmår tala och tiger aldrig. Och dess tal är icke, som du i din dövheter tror, en klagan, det är en sång. Och dess tal är en del av harmonien, lär av den att lyda harmoniens lagar.”

Varje morgon kommer ett antal personer – icke egentliga lärjungar, utan anhängare – till Mästarens hus och slår sig ned på och utanför verandan. Ibland håller Han ett litet anförande till dem – ett slags kortare föreläsning, men för det mesta fortsätter Han med sitt arbete och

skänker dem endast ett vänligt småleende, varmed de även låter sig nöja. De kommer tydligen för att sitta i Hans aura och ägna Honom sin vördnad. Stundom intar Han sin måltid på verandan, omgiven av denna skara tibetaner, som sitter med korslagda ben på marken omkring Honom, men vanligen äter Han för sig själv i sitt rum. Det är möjligt att Han följer de buddhistiska munkarnas ordningsregler och icke intar någon föda efter kl. 12 på middagen, ty jag kan icke påminna mig, att jag någonsin sett Honom äta på kvällen; det är även möjligt, att han icke behöver föda varje dag. Vid behov beställer Han troligen den föda Han önskar, och Han intar icke sina måltider på bestämda tider. Jag har sett honom äta små runda kakor, bruna till färgen och söta till smaken; ingredienserna är vete, socker och smör, och kakorna är av samma slag som vanligen används i hushållet, och som bakas av hans syster. Han äter också curry och ris, varvid curryn är tillagad som ett slags soppa, påminnande om *dhal*. Han använder en vacker och egendomlig guldsked, vars skaft slutar med en elefant och bildar en ovanlig vinkel med skedbladet. Det är en släktklenod av hög ålder och sannolikt av stort värde. Han bär i allmänhet vita kläder, men jag kan ej minnas, att jag någonsin sett Honom bära huvudbonad av något slag, utom vid de sällsynta tillfällen, då han ikläder sig Gelugpa-sektens eller -klanens gula dräkt, till vilken hör en huva i stil med den romerska hjälmen. Mästaren Morya brukar emellertid bära turban.

Andra hus

Mästaren Moryas hus ligger på motsatta sidan av dalen men mycket längre nere – alldeles intill det lilla templet och ingången till grottorna. Det är byggt i en helt annan stil med åtminstone två våningar, och den fasad, som vetter mot vägen, har en glasveranda i vardera våningen. Hans liv är ordnat på ungefär samma sätt som Mästaren Kuthumis.

Om vi följer vägen på vänstra flodstranden, som gradvis stiger upp mot dalsluttningen, passerar vi på högra sidan Mästaren Kuthumis hus och område, och ett stycke högre uppe finner vi på samma sida om vägen en liten hydda eller koja, som Han, som nu är Mästaren Djhwäl Khul, egenhändigt uppfört åt sig på den tid, då Han var lärjunge, för att kunna bo alldeles i närheten av sin Mästare. I denna koja hänger ett slags platta, på vilken en av Mästaren Kuthumis engelska lärjungar för många år sedan på Hans begäran precipiterade en interiör av det stora rummet i Mästaren Kuthumis hus med olika Mästares och lärjungars gestalter. Detta gjordes till minne av en särskilt lycklig och givande afton i Mästarens hus.

Första strålens Adepter

Om vi nu övergår till en beskrivning av dessa Storas personliga utseende, så är att märka, att detta i viss mån modifieras av den stråle eller typ som var och en av dem tillhör. Den Första Strålen har makt som sitt mest utmärkande kännetecken, och de som föds under dess välde är världens konungar, härskare och styresmän – först och främst i den inre och andliga världen, men även på det fysiska planet. Varje människa, som i ovanlig grad besitter de egenskaper, som sätter henne i stånd att behärska människorna och med lätthet leda dem i den riktning hon önskar, hör sannolikt till den Första Strålen, eller också utvecklar hon sig i riktning mot denna stråle.

En sådan kunglig gestalt är Herren Vaivasvata Manu, härskaren över femte rotrasen, den resligaste av alla Adepterna, sex fot åtta tum lång och av fullkomliga proportioner. Han är den typiska människan för vår ras, dess urtyp, och varje medlem av denna ras härstammar direkt från Honom. Manu har ett mycket karakteristiskt ansikte, vittnande om stor kraft, med örn-näsa, böljande brunt helskägg och bruna ögon samt ett ståtligt huvud med lejonlik hållning. ”Reslig är Han”, säger vår president, ”och av konungsligt majestät, med ögon genomträngande som en örns, bruna och strålande av ett gyllne ljus”. Han bor för närvarande uppe i Himalayabergen, icke långt från Sin store Broders, Herren Maitreyas hus.

En sådan härskargestalt är även Mästaren Morya, Herren Vaivasvata Manus närmaste man

och efterträdare samt den sjätte rotrasens blivande Manu. Han är av kunglig rajputisk börd, och har mörkt, tudelat skägg, mörkt, nästan svart hår, som faller ned över skuldrorna, och mörka, genomträngande ögon, fulla av kraft. Han är sex fot sex tum lång, har en krigares hållning, och talar i korthuggna meningar, som om Han vore van vid att ögonblickligen bli åtlydd. I Hans närvaro har man en förnimmelse av överväldigande kraft och styrka, och Han har en befallande värdighet, som inger den djupaste vördnad.

Madame Blavatsky har ofta berättat för oss, hur hon mötte Mästaren Morya i Hyde Park i London år 1851, då Han kommit dit i sällskap med flera andra indiska furstar för att besöka den första stora internationella utställningen. Egendomligt nog föll det sig så att även jag, som då var ett litet barn på fyra år, hade tillfälle att se Honom, fastän utan att veta, vem Han var. Jag minns att man tagit mig med ut för att åse en lysande procession, i vilken bland mycket annat underbart en skara präktigt klädda indiska ryttare uppträdde. En ståtlig syn erbjöd de i sanning, där de kom ridande på de vackraste hästar i världen, och det var blott naturligt, att mina barna-ögon fästes på dem i förtjusning, och att jag tyckte att det icke fanns någonting vackrare i detta underbara och sagolika skådespel. Och som jag stod där, hållande min far i handen, och såg dem passera förbi, fäste en av de resligaste av dessa hjältegestalter på mig sina strålande svarta ögon, som halvt skrämde mig, och dock på samma gång uppfyllde mig med obeskrivlig glädje och hänryckning. Han red förbi med de andra, och jag såg Honom icke mera, men ofta dök bilden av dessa blixtrande ögon upp i min barnsliga hågkomst.

Naturligtvis visste jag då ingenting om vem Han var, och jag skulle aldrig ha känt igen Honom, om Han icke själv behagat nämna saken för mig många år senare. Då jag en dag i Hans närvaro talade om Samfundets första tid, råkade jag säga att första gången jag haft privilegiet att se Honom i fysikaliserad form var vid ett visst tillfälle, då Han kom in i Madame Blavatskys rum i Adyar för att ge henne styrka och meddela vissa anvisningar. Han själv, som var inbegripen i ett samtal med några andra Adepter, vände sig hastigt emot mig och sade: ”Nej, det var icke första gången. Kommer du icke ihåg, hur du som litet barn såg de indiska ryttarna rida förbi i Hyde Park, och såg du icke, hurusom jag redan då utsåg dig?” Jag mindes det naturligtvis genast och sade: ”O Mästare, var det Du? Jag borde ha vetat det.” Jag nämner icke denna tilldragelse bland de tillfällen, då jag träffat och samtalat med en Mästare, och båda parterna varit i den fysiska kroppen, emedan jag icke då visste, att denne ståtliga ryttare var Mästaren, och emedan ett så litet barns vittnesbörd lätt skulle kunna betvivlas eller anses betydelselöst.

I Första kapitlet hänvisades till mr S. Ramaswamy Iyers upplevelse. Härnäst följer ett utdrag ur hans egen redogörelse för denna:

Jag följde som bäst vägen till den stad, varifrån – efter vad människor jag mött på vägen försäkrat mig – jag i min pilgrimsdräkt lätt kunde komma över till Tibet, när jag plötsligt såg en ensam ryttare rida i galopp emot mig från det motsatta hållet. Av hans resliga kroppsbyggnad och ryttarskicklighet slöt jag att han var en officer i tjänst hos rajan av Sikkim ... När han kom närmare, tyglade han hästen. Jag betraktade honom och igenkände honom genast. ... Jag befann mig i den vördnadsbjudande närvaron av honom, av samme Mahatma, min egen vördade Guru, som jag tidigare sett i hans astralkropp på teosofiska högkvarterets altan. Det var han, den himalayanske brodern från den kväll i sistlidna december jag alltid skall minnas, som så vänligt låtit ett brev falla till svar på det som jag blott någon timme dessförinnan lämnat i ett förseglat kuvert till madame Blavatsky och som jag i mellantiden icke för ett ögonblick lät mig gå ur sikte. I samma stund jag nu återsåg honom, kastade jag mig på marken inför hans fötter. Jag reste mig på hans befallning, och när jag såg honom lugnt i ansiktet, glömde jag mig helt i betraktandet av den skepnad jag så väl kände, då jag sett hans porträtt (det överste Olcott har i sin ägo) vid oräkneliga tillfällen. Jag visste icke vad jag skulle säga – glädjen och vördnaden förstummade mig. Hans ansiktes majestät, vilket tycktes mig vara makten och tanken förkroppsligade, ingav mig hänryckelsens bävan. Äntligen stod jag ansikte mot ansikte med Himavats Mahatma, och han var ingen myt, ingen skapelse av något mediums fantasi, såsom vissa skeptiker framkastat. Det var ingen nattlig dröm – klockan var mellan nio och tio på förmiddagen. Solen sken och var det tysta vittnet ovanifrån av det som nu utspelade sig. Framför mig ser jag honom i kött och blod, och han talar till mig i ett vänligt och milt tonfall. Vad mera kunde jag begära? Min överflödande lycka stämde mig till

tystnad. Först efter någon stund kunde jag yttra några ord, därtill uppmuntrad av hans vänliga ton och ord. Hans hudfärg är inte lika ljus som Mahatma Kuthumis, men aldrig har jag sett ett sådant skönt ansikte, en sådan reslig och majestätisk kroppsbyggnad. Liksom på porträttet bär han ett kort svart skägg och långt svart hår som räcker honom till bröstet, endast klädedräkten var nu en annan. I stället för den vita, löst sittande klädnaden bär han nu en gul pälsbrämard mantel och på huvudet i stället för turbanen en gul tibetansk filtmössa, liknande dem jag sett somliga bhutaneser bära i detta land. När de första ögonblicken av hänryckning och överraskning gått över och jag lugnt fattat situationen, hade jag ett långt samtal med honom. *Five Years of Theosophy* (2nd Edition), s. 284.

En annan sådan härskaregestalt är Herren Chakshusha Manu, fjärde rotrasens Manu, kines till börd och av mycket hög kast. Han har mongolens utstående kindben, och Hans ansikte ser ut, som om det vore fint utmejslat i gammalt elfenben. Han brukar bära praktfulla kläder av böljande guldtyg. Som regel kommer vi icke i beröring med Honom under vårt vanliga arbete utom i de fall vi har att göra med en lärjunge tillhörande Hans rotras.

Andra strålens Adepter

I fråga om vår Herre Bodhisattvan, Världsläraren, och Hans närmaste man Mästaren Kuthumi, utmärks Deras inflytande framför allt av den alltomfattande kärlek, som strålar från Dem. Herren Maitreya bär för närvarande en kropp tillhörande den keltiska rasen, men när Han inom kort framträder i världen för att undervisa de sina, kommer Han att använda en kropp, som beretts för Hans räkning av en av Hans lärjungar. Hans ansikte är av underbar skönhet, kraftfullt men på samma gång kärleksfullt, med rikt hår, som böljar likt guld över Hans axlar. Hans skägg är spetsigt som på en del av de gamla målningarna, och Hans ögon, av en underbar violblå färg, är som tvillingblommor, som stjärnor, som djupa och heliga dammar, fulla av den eviga fridens vatten. Hans leende är utesägligt intagande, och en gloria av bländande ljus omger Honom, blandad med detta underbara rosafärgade sken, som alltid strålar ut från Kärlekens Herre.

Vi kan tänka oss Honom sittande i den stora salen i Sitt hus i Himalaya, rummet med de många fönstren och utsikt över trädgårdarna, terrasserna och de böljande indiska slätterna långt i fjärran, eller promenerande i sin trädgård i aftonens svalka, klädd i en sid, vit dräkt med bred guldbård, bland de härliga blommorna, vilkas doft fyller den omgivande luften med rik och ljuvlig vällukt. Övermåttan underbar är vår Herre Kristus, obeskrivligt underbar, ty från Honom utströmmar den kärlek, som hugsvalar millioner, och Hans är den röst, som uttalar, såsom aldrig en människa gjort, de visdomens ord, som skänker människor och änglar frid. Om mycket få år kommer denna Röst att höras och denna Kärlek att förnimmas av dem som vandrar på jordens mörka vägar. Må vi bereda oss att mottaga Honom när Han kommer och hylla Honom genom troget tjänande!

Mästaren Kuthumi bär en kashmirbramans kropp och är lika ljushyad som en genomsnitts-engelsman. Även Han har böljande hår, och Hans ögon är blå och fulla av glädje och kärlek. Hans hår och skägg är bruna, och i solskenet få de en rödaktig skiftning med glimtar av guld. Hans ansikte är ganska svårt att beskriva, ty Hans uttryck växlar ständigt, när Han ler; näsan är fint formad, och ögonen är stora och av en underbar klarblå färg. Liksom den store Herren är även Han lärare och präst, och många århundraden häfter skall Han efterträda Honom i Hans höga ämbete, då Han upptager Världslärarens spira och blir den sjätte rotrasens Bodhisattva.

De övriga strålarna

Mahachohanen är typen för statsmannen, den store organisatören, fastän även Han har många militära egenskaper. Han bär en indisk kropp och är lång och mager med skarp profil, mycket vacker och fint skuren, och med skägglöst ansikte. Hans ansikte är ganska strängt med kraftig, bred haka, Hans ögon är djupa och genomträngande, och Hans tal är något kort och tvärt, såsom fallet ofta är med krigare. Han bär i allmänhet indiska kläder och vit turban.

Mästaren greve de Saint Germain liknar Honom på många sätt. Fastän Han icke är särskilt lång, är Han mycket rak och militärisk till sin hållning, och Han besitter den utsökta artighet och värdighet, som utmärkte 1700-talets grand seigneur; vi känner med detsamma att Han tillhör en mycket gammal och förnäm familj. Hans ögon är stora och bruna och fulla av mildhet och humor, och Hans imponerande uppträdande framtvingar människornas hyllning. Hans ansikte är olivbrunt, Hans kortklippta bruna hår är delat i mitten och struket tillbaka från pannan, och Han bär ett kort, spetsigt skägg. Ofta är Han iklädd en mörk uniform med guldbroderier – ibland också en elegant röd militärkappa – och detta framhäver ytterligare Hans militäriska utseende. Han residerar vanligen i ett gammalt slott i östra Europa, vilket tillhört Hans släkt i många århundraden.

Mästaren Serapis är lång och har ljus hy. Han är till börden grek, men allt Hans arbete har blivit utfört i Egypten och i samband med den Egyptiska Logen. Han har ett mycket förnämt och asketiskt ansikte, som något påminner om avlidne kardinal Newmans.

Den Venetianske Chohanen är måhända den vackraste av alla Brödraskapets medlemmar. Han är mycket lång – omkring sex fot fem tum – och har böljande skägg och guldgult hår ungefär som Manun samt blå ögon. Fastän Han är född i Venedig, har Hans släkt otvivelaktigt gotiskt blod i sina ådror, ty Han tillhör alldeles uppenbart denna typ.

Mästaren Hilarion är grek, och fränsett den svagt böjda näsan är Han av den gamla grekiska typen. Pannan är låg och bred liksom på Praxiteles' Hermes. Även Han är underbart vacker och ser snarare yngre ut än de flesta av Adepterna.

Han, som en gång var lärjungen Jesus, bär nu en syrisk kropp. Han har arabens mörka hy, mörka ögon och svarta skägg och bär vanligen vita kläder och turban. Han är deras Mästare, som söker nå Gud genom hängivenhet, och grundtonen i Hans väsen är intensiv renhet och en brinnande kärlek, som icke vet av några hinder. Han lever bland druserna på Libanons berg.

Två av de Stora, med vilka vi kommit i beröring, skiljer sig en smula från vad vi kanske utan att brista i vördnad kan kalla Adeptens vanliga kroppstyp. Den ene är Han, om vilken överste Olcott flera gånger skriver, och som fått namnet Jupiter i boken *Man: Whence, How and Whither*. Han är mindre än flertalet medlemmar av Brödraskapet och är så vitt jag vet den ende av Dem, vilkens hår är gråsprängt. Han har en synnerligen rak hållning och rör sig livligt och med militärisk precision. Han är godsägare, och under det besök jag avlade hos Honom tillsammans med Swami T. Subba Rao, såg jag Honom flera gånger ha att göra med personer, som såg ut att vara uppsyningsmän, och som avlade rapport och mottog förhållningsorder av Honom. Den andre är Mästaren Djwhal Khul, som fortfarande bär samma kropp som då Han nådde Adeptskapet för blott några få år sedan. Detta är måhända orsaken till, att det icke varit möjligt att göra denna kropp till en fullkomlig avbild av Augoeides. Hans ansikte är av utpräglat tibetansk typ, med utstående kindben och ett något strävt utseende, som visar tecken på ålder.

Ibland behöver en Adept för något särskilt ändamål en kropp, som Han för tillfället kan använda i världens larm och oro. Detta blir fallet, när Världsläraren kommer, och man har sagt oss, att åtskilliga andra Adepter sannolikt då kommer att framträda för att tjänstgöra under Honom och bistå Honom i Hans stora arbete för mänskligheten. De flesta av dessa Stora kommer att följa sitt Överhuvuds exempel och för tillfället låna sina lärjungars kroppar, varför det är nödvändigt att ett visst antal sådana vehikler finnas till hands att användas av Dem. Studerande frågar ibland hur det kommer sig att Adepterna, som ju redan har fysiska kroppar, behöver andra vid ett tillfälle som detta.

Fullkomliga fysiska höljen

De som vid uppnåendet av Adeptskap väljer som sin framtida verksamhet att stanna kvar i denna värld och direkt hjälpa till med sin egen mänsklighets evolution, finner det lämpligt för sitt arbete att behålla fysiska kroppar. För att vara lämpliga för Deras syften får dessa kroppar icke vara av det vanliga slaget. De måste icke blott vara absolut friska, utan de måste även vara fullkomliga uttryck för så mycket av egot, som kan manifesteras sig på det fysiska planet.

Att bygga upp en sådan kropp är intet lätt arbete. När en vanlig människas jag kommer ned till sin nya spädbarnskropp, finner detta jag kroppen omhändertagen av en artificiell elemental, som blivit skapad i enlighet med jagets karma, såsom jag skildrat det i *Det inre livet*. Denna elemental är ivrigt sysselsatt med att dana den form som snart skall födas i den yttre världen, och den stannar kvar efter födelsen och fortsätter denna daningsprocess i vanliga fall tills kroppen är sex eller sju år gammal. Under denna period kommer jaget så småningom i närmare beröring med sina nya astrala, mentala och fysiska vehiklar, och vänjer sig vid dem, men det arbete, jaget självt nedlägger på dessa nya vehikler intill den tidpunkt, då elementalen avlägsnar sig, är i de flesta fall obetydligt. Det står visserligen i förbindelse med kroppen men ägnar den i allmänhet blott föga uppmärksamhet; det föredrar nämligen att vänta, tills det uppnått ett åldersstadium, då den är mera mottaglig för dess ansträngningar.

Helt annorlunda förhåller det sig med Adepten. Som denne icke har någon dålig karma att avarbeta, är ingen artificiell elemental i verksamhet, och det är uteslutande jaget självt, som alltifrån början har hand om kroppens utveckling, varvid ärftligheten är det enda som begränsar detsamma. Detta möjliggör åstadkommandet av ett mycket finare och känsligare redskap, men det innebär också mera besvär för jaget och tar under några år en anseelig del av dess tid och kraft i anspråk. Till följd härav och utan tvivel även av andra skäl önskar Adepten icke upprepa denna process oftare än strängt nödvändigt, och Han låter därför sin fysiska kropp räcka så länge som möjligt. Våra kroppar blir gamla och dör av olika orsaker, av nedärvd svaghet, sjukdom, olyckshändelse och självsvåld, oro och överansträngning. Men i fråga om Adepten förefinnes inga av dessa orsaker, fastän vi naturligtvis måste komma ihåg, att Hans kropp i fråga om arbetsförmåga och uthållighet är oändligt överlägsen vanliga människors.

Alldenstund Adepternas kroppar är sådana som vi beskrivit dem, är De vanligen i stånd att behålla dem mycket längre än en vanlig människa, och härav följer, att vi vid närmare undersökning finner att en sådan kropps ålder i allmänhet är betydligt högre än dess utseende ger vid handen. Så till exempel förefaller Mästaren Morya att vara en man i sin kraftigaste ålder — möjligen trettiofem eller fyrtio år gammal — men många av de historier, som Hans lärjungar berättar om Honom, tyda på en ålder, som är fyra eller fem gånger högre, och Madame Blavatsky har själv talat om för oss, att då hon i sin barndom såg Honom första gången, såg Han ut alldeles på samma sätt som nu för tiden. Vidare förefaller Mästaren Kuthumi att vara ungefär lika gammal som sin ständige vän och kamrat, Mästaren Morya; likväl skall Han ha tagit en universitetsgrad i Europa strax före mitten av förra århundradet, vilket skulle betyda, att Han icke är långt ifrån hundra år gammal. Vi har för närvarande ingen möjlighet att få veta, var gränsen går för livsförlängningen, fastän det kan bevisas, att den med lätthet kan sträcka sig till mer än det dubbla av psalmistens sjuttio år.

En kropp, som sålunda blivit beredd för högre arbete, är nödvändigtvis känslig, och av detta skäl kräver den omsorgsfull vård, om den ständigt skall vara fullt effektiv. Den skulle nötas ut på samma sätt som våra kroppar, om den vore utsatt för den yttre världens otaliga små friktioner och dess ständiga ström av osympatiska vibrationer. Därför lever de Stora vanligen i relativ avskildhet och framträder blott sällan i det cyklonartade kaos, som vi kallar det dagliga livet. Om De utsatte sina kroppar för den virvel av nyfikenhet och häftiga känslor, som sannolikt kommer att omge Världsläraren, när Han kommer, är det otvivelaktigt, att dessa kroppars liv skulle bli i hög grad förkortat, och på grund av deras ytterliga känslighet skulle det också medföra mycket onödigt lidande.

Lånade kroppar

Genom att för tillfället taga en lärjunges kropp i besittning undviker Adepten dessa olägenheter, och på samma gång påskyndar Han i oberäknelig grad lärjungens evolution. Han tar sin boning i vehiklet endast när Han behöver det, måhända för att hålla en föreläsning eller för att utsända en särskild ström av välsignelse, och så snart Han gjort vad Han önskar, lämnar Han

kroppen, och lärjungen, som hela tiden hållit sig redo, återtar den i samma ögonblick som Adepten återvänder till sitt eget vehikel för att fortsätta sitt vanliga arbete till världens hjälp. På detta sätt påverkas Hans regelbundna arbete blott i ringa mån, men Han har likväl alltid till sitt förfogande en kropp, med vars hjälp Han, när så kräves, kan samarbeta med Världsläraren på det fysiska planet.

Vi kan lätt tänka oss hur detta skall påverka den lärjunge, som har förmånen att sålunda låna ut sin kropp till en av dessa Stora, även om den fulla verkan härav undandrar sig vårt bedömande. Ett vehikel, som likt ett instrument stämts genom ett sådant inflytande, blir för honom för visso en hjälp, icke en begränsning, och medan hans kropp tas i bruk, har han alltid förmånen att få bada i Adeptens underbara magnetism, ty han måste vara redo att återtaga sin kropp, så snart Mästaren slutat sitt arbete.

Denna metod att låna en lämplig kropp används alltid av de Stora, när De finner för gott att stiga ned bland människorna under förhållanden sådana som de, vilka nu råder i världen. Herren Gautama använde den, när Han kom för att uppnå Buddhaskapet, och Herren Maitreya gick till väga på samma sätt, när Han besökte Palestina för två tusen år sedan. Det enda undantag jag känner är, när en ny Bodhisattva övertar Världslärarens ämbete, sedan Hans företrädare blivit Buddha och Han vid sitt första framträdande i världen i denna egenskap låter sig födas som ett litet barn på vanligt sätt. Så gjorde vår Herre, den nuvarande Bodhisattvan, när Han lät sig födas som Shri Krishna på Indiens brännheta slätter för att sedan vördas och älskas med en lidelsefull hängivenhet, som knappast någonsin haft sin like.

Att en Mästare temporärt tar en lärjunges kropp i besittning, är något, som icke bör förväxlas med vad som inträffar, då en person som hunnit långt i utveckling, permanent använder ett vehikel, som beretts åt honom av någon annan. Det är allmänt känt bland hennes anhängare, att när vår stora stiftarinna Madame Blavatsky lämnade den kropp, i vilken hon var oss bekant, hon gick in i en annan, som just blivit övergiven av sin ägare. Huruvida denna kropp blivit särskilt beredd för hennes bruk, känner jag icke till, men andra fall är kända, då så varit förhållandet. I sådana fall är det alltid förbundet med vissa svårigheter att anpassa vehiklet för den nye ägarens behov och individuella egenskaper, och det är sannolikt, att det aldrig blir en fullt passande klädnad. Det nedstigande jaget har att välja mellan att antingen ägna mycken tid och mycket besvär åt att övervaka ett nytt vehikels tillväxt, avsett att vara ett fullkomligt uttryck för jaget i den mån detta är möjligt på det fysiska planet, eller att undvika hela denna svårighet genom att inträda i en annans kropp – ett tillvägagångssätt, som förser jaget med ett ganska gott verktyg för alla vanliga ändamål, men som aldrig kommer att i alla avseenden uppfylla vad dess ägare önskar. I vilket fall som helst är en lärjunge naturligtvis ivrig att få äran överlämna sin kropp åt sin Mästare, men få är i verkligheten de vehikler, som är rena nog att användas på detta sätt.

Man har ofta framställt frågan varför en Adept, vilkens arbete synes ligga nästan helt och hållet på högre plan, överhuvudtaget behöver en fysisk kropp. Det är egentligen något som inte angår oss, men om spekulationer rörande en sådan sak icke är vanvördiga, kan man tänka sig olika skäl därtill. Adepten tillbringar en stor del av sin tid med att utsända kraftströmmar, och även om dessa, så vitt man kunnat iakttaga, för det mesta befinner sig på det högre mentala eller närmast högre plan, är det sannolikt, att de åtminstone ibland kunna vara eteriska strömmar, och med hänsyn till dessa är det otvivelaktigt en fördel att äga en fysisk kropp. Vidare har de flesta Mästare jag träffat lärjungar eller medhjälpare, som lever i Deras närhet på det fysiska planet, och en fysisk kropp kan vara nödvändig för deras skull. En sak kan vi vara säkra på, nämligen att om en Adept gör sig mödan att underhålla en sådan kropp, så har Han goda skäl därtill, ty vi vet tillräckligt om Deras arbetsmetoder för att äga visshet om att De alltid gör allt på bästa sätt och med de medel, som innebär den minsta kraftförbrukningen.

TREDJE KAPITLET

VÄGEN TILL MÄSTAREN

Inträdet på vägen

Det har alltid funnits ett brödraskap av Adepter, det Stora Vita Brödraskapet, det har alltid funnits sådana, som haft kännedom om och varit i besittning av denna inre visdom, och våra Mästare är de nuvarande representanterna för denna väldiga rad av siare och visa. En del av den kunskap, som De hopsamlat under loppet av oräkneliga tidsåldrar, är allmänt tillgänglig på det fysiska planet under namn av teosofi. Men det finns vida mer bakom. Vid ett tillfälle, då någon talade om den ofantliga förändring, som den teosofiska kunskapen åstadkommit i vårt liv, och om reinkarnationslärans underbara förmåga att kasta ljus över tillvaron, sade Mästaren Kuthumi själv med ett småleende: "Ja, men vi har än så länge endast lyft en liten flik av slöjan". När vi fullständigt tillägnat oss den kunskap vi fått och alla lever i enlighet med dess lära, är Brödraskapet redo att lyfta slöjan ytterligare, men ej förrän vi rättat oss efter dessa villkor.

För dem som önskar mera kunskap och vill komma närmare, står Vägen öppen. Men den mänskliga, som strävar att nalkas Mästarna, kan nå Dem endast genom att göra sig osjälvisk, såsom De är osjälviska, genom att lära sig glömma det personliga självet och helt och hållet ägna sig åt mänsklighetens tjänst, såsom De gör. I sin artikel *Occultism versus the Occult Arts* har madame Blavatsky på det kraftfulla språk som utmärkte henne uttryckt hur nödvändigt detta är:

Sann ockultism eller teosofi är den stora ovillkorliga och absoluta självuppgivelsen i såväl tanke som handling. Den är altruism, och den slungar den som utövar den ur de levandes tal helt och hållet. Icke för sig själv utan för världen lever han, så snart han försvurit sig åt arbetet. Mycket blir förlåtet under provlärjungaskapets första år. Men så snart han antagits, måste hans personlighet försvinna och har han att bli endast en välgörande kraft i naturen ... Det är först när lidelsernas makt är alldeles död och när de krossats och förintats i den oryggliga viljans retort, när icke endast alla köttets lustar och längtan är döda, utan även det personliga jagets erkännande har gjorts om intet och det astrala till följd därav har nedsatts till noll, som föreningen med det Högre Jaget kan äga rum. Då, när det astrala speglar blott den övervunna människan – den alltjämt levande men icke mera längtande, själviska personligheten – kan den strålande Augoeides, det gudomliga Jaget vibrera i medveten harmoni med det mänskliga väsendets båda poler – den renade materiella människan och den alltid rena Andliga Själen – och stå inför Mästaren-Jaget, den mystiske gnostikerns Christos, uppgången i, förenad med och ett med Denna för evigt ... Aspiranten har att absolut välja mellan världens liv och ockultismens liv. Det är meningslöst och fåfängt att bemöda sig om att sammanjämka de två, ty ingen människa kan tjäna två herrar och göra båda till freds.

Mästarnas syn på tillvaron är så radikalt olik vår att det i början är svårt för oss att fatta den. De har alldeles som vi sina privata sympatier, och helt säkert älskar De några människor mer än andra, men De låter aldrig sådana känslor på minsta sätt inverka på Deras hållning i fråga om arbetet. De gör sig mycken möda med en människa, om De ser att det hos henne finns frön till framtida storhet, om De tror att hon skall visa sig vara en god placering för det kapital av tid och kraft, som nedlägges på henne. Det finns ej rum för den svagaste tanke på gunstlingskap i dessa Storas sinnen. De tar uteslutande hänsyn till det arbete som måste utföras och människans värde i och för detsamma, och om vi vill bereda oss att taga del däri, skall vi göra snabba framsteg.

Hur stor uppgiften är

Få människor fattar vidden av detta företag och i samband därmed den allvarliga innebörden av vad de begär, när de åstundar att bli antagna till lärjungar. Adepterna leder världens utveckling genom ofantliga, alltomfattande kraftutströmningar. De påverkar miljoner i deras kausala kroppar eller på det buddhiska planet, och hela tiden höjer De oavbrutet, fastän nästan omärk-

ligt, människornas högre kroppar kollektivt. Och dock händer det att samme Mästare, som tillbringar sitt liv med att utföra detta arbete, stundom vänder sig åt sidan och ägnar sin uppmärksamhet åt små detaljer, som har med en enda lärjunge att göra.

Alla som vågar anhölla om att bli lärjungar, bör söka fatta hur oerhörda arbetet och krafterna är, samt de Väsens storhet, med vilka de önskar komma i beröring. Om vi har den minsta förståelse för storheten i allt detta, förstår vi lätt varför Adepterna icke vill förbruka något av sin energi på en lärjunge, så framt De icke har säkerhet för att han inom rimlig tid skall kunna hjälpa världen med en stark ström av styrka och kraft i den rätta riktningen. De lever för att utföra Logos' arbete, och de av oss, som önskar nalkas Dem, måste lära sig att göra sammaledes och leva uteslutande för arbetet. De som gör detta skall helt säkert tilldraga sig de Heligas uppmärksamhet och av Dem få den träning som kräves för dem att hjälpa och lyckliggöra världen.

Den mänskliga utvecklingen är långsam, men den fortgår oavbrutet; därför är antalet Fullkomliga Människor stätt tillväxt, och möjligheten att komma i jämnhöjd med Dem ligger inom räckhåll för alla, som är villiga att göra den oerhörda ansträngning som kräves. Under normala tider skulle vi behöva många inkarnationer, innan vi kunde nå adeptskapet, men just nu är det möjligt för oss att påskynda våra framsteg på denna väg, så att den utveckling, som annars skulle taga många tusen år, hopträngs inom ramen av några få liv. Detta är den ansträngning, som göres av många medlemmar av Teosofiska samfundet, ty i detta samfund finnes en Inre skola, där människorna kan lära sig hur de fortare skall utbilda sig för detta högre arbete. Denna förberedelse kräver stor självbehärskning och årslånga bemödanden, ofta utan påtagliga resultat i form av bestämda framsteg, ty den går ut på att träna de högre kropparna i långt högre grad än den fysiska kroppen, och träningen av det högre tar sig icke alltid tydliga uttryck på det fysiska planet.

Hur viktigt arbetet är

Var och en, som hör talas om Mästarna och Deras undervisning, måste, om han överhuvudtaget har något begrepp om vad det betyder och innebär, ögonblickligen gripas av den mest intensiva längtan att förstå Dem och inträda i Deras tjänst; ju mer han lär sig, desto mer uppfylld blir han av den Gudomliga Planens underbara skönhet och härlighet, och desto ivrigare blir han att taga del i arbetet. När han en gång fattat att Gud har en utvecklingsplan, längtar han efter att få samarbeta med Gud, och ingenting annat kan skänka honom tillfredsställelse.

Sedan börjar han fråga sig: "Vad måste jag nu göra?" och svaret lyder: "Arbeta. Gör vad du kan för att hjälpa mänskligheten framåt på Mästarens Väg. Börja med vad du har tillfälle till och är i stånd att göra, vilket kanske till att börja med är någon liten yttre sak, så skall du snart, efterhand som du förvärvar de nödvändiga karaktärsegenskaperna, dragas till arbetets högre sida, tills du genom strävan att vara och göra ditt bästa kommer i besittning av de kvalifikationer som berättigar till invigning och medlemskap i det Stora Vita Brödraskapet!" Jag kommer ihåg att, då jag hade förmånen att komma i något närmare beröring med Mästaren, jag frågade Honom i ett brev vad jag skulle göra. Hans svar lydde som följer: "Du måste skaffa dig arbete, du vet vad vi gör. Kasta dig in i vårt arbete på vad sätt du kan. Om jag gäve dig ett bestämt arbete att utföra, skulle du verkställa det, men i så fall skulle dess karma bli min, emedan jag befallt dig att göra det. Du skulle få endast den karma som följer av villig lydnad, vilket naturligtvis är mycket bra, men det är icke den karma som man förvärvar genom att själv taga initiativet till en fruktbarande verksamhet. Jag önskar att du griper dig an med ett arbete på egen hand, emedan den goda handlingens karma i så fall skall tillfalla dig."

Jag tror att detta är något, som äger sin tillämpning på oss alla. Vi bör förstå att det icke tillkommer oss att vänta, tills man anmodar oss att göra något, utan att själva gripa oss verket an. Det finns åtskilligt anspråkslöst arbete, som kan utföras i samband med teosofin. Några av oss skulle kanske föredraga att spela en mera framträdande roll; vi skulle vilja stiga fram och hålla offentliga föredrag inför stora åhörarskaror. Det är lätt att finna människor villiga att

erbjuda sig här till, men det finns en massa tråkigt expeditionsgöra i samband med vårt Samfund, och vi finner icke alltid så många, som frivilligt åtager sig detta. Vördnaden för och kärleken till våra Mästare borde göra oss villiga att göra vilket arbete som helst i Deras tjänst, hur ringa det än må vara, och vi kan vara förvissade om att vi arbetar i Deras tjänst, när vi hjälper det Samfund som två av Dem stiftat.

De forntida reglerna

Förutsättningarna för tillträde till det Stora Vita Brödraskapet, vilka måste förvärvas under arbetet på Vägens första del, är till sin karaktär mycket bestämda och alltid i huvudsak desamma, fastän de beskrivits i många olika ordalag under de senaste tjugofem århundradena. Under Teosofiska samfundets första tid, när hela dess underbara lära var ny för oss, var frågan om dessa förutsättningar naturligtvis en av dessa, som vissa av oss var ivrigast att få besvarad, och innan madame Blavatsky ännu nedtecknat denna ypperliga handbok, *Tystnadens röst*, hade hon redan givit oss två listor över chelaskapets förutsättningar. Jag vet intet bättre än att här citera dem för jämförelse med senare lämnade anvisningar. Hon skriver:

En chela är en människa, som erbjudit sig till en mästare såsom lärjunge för att praktiskt lära sig om naturens dolda mysterier och de psykiska krafter som ligger slumrande hos människan. Den mästare som antar honom kallas i Indien en guru, och den verkliga gurun är alltid en adept i den ockulta vetenskapen. En människa, som äger djup exoterisk och esoterisk kunskap och i synnerhet den senare, och som lagt sin köttsliga natur under viljans herravälde, som inom sig utvecklat både makten (siddhi) att styra naturens krafter och förmågan att pejla hennes hemligheter med hjälp av de förut slumrande men numera aktiva krafterna i sitt väsen – detta är den verkliga gurun. Att erbjuda sig såsom kandidat till chelaskap är lätt nog. Att utvecklas till adept är den svåraste uppgift någon människa kan åta sig. Det finns tjugotals födda poeter, matematiker, ingenjörer, statsmän etc., men den födde adepten är något i praktiken omöjligt. Ty även om vi hör talas om någon, som har en utomordentlig medfödd förmåga att förvärva ockult kunskap och kraft, vilket vi gör mycket sällan, måste även denne bestå alldeles samma prov och prövningar, genomgå alldeles samma skolning, som varje mindre utrustad medaspirant. I denna sak är det mycket sant att det icke finns någon kungsväg, på vilken gunstlingar kan färdas.

I århundraden har urvalet av chelaer – utom den ärftliga gruppen inom gon-pan (templet) – gjorts av de himalayanska mahatmaerna själva ur klassen – i Tibet betydande till numerären – av naturliga mystiker. De enda undantagen har bestått av västerlänningar, sådana som Fludd, Thomas Vaughan, Paracelsus, Pico della Mirandola, greve de Saint Germain med flera, vilka tack vare sitt väsens samhörighet med denna himmelska vetenskap mer eller mindre tvang de avlägsna adepterna att träda i personligt förhållande till dem och satte dem i stånd att mottaga en sådan mindre (eller större) del av hela sanningen som var möjligt i den omgivning, vari de befann sig. Från Bok IV av *Kiu-te*, kapitlet ”Upasanaernas lagar”, erfar vi att de kvalifikationerna, som förväntades av en chela, var:

1. Fullkomlig kroppslig hälsa.
2. Kroppens och sinnets absoluta renhet.
3. Avsiktens osjälviskhet, kärlek gentemot alla, medkänsla med alla levande varelser.
4. Sannfärdighet och orubblig tillit till karmas lag oberoende av någon naturkrafts mellankomst – en lag, vars gilla gång ej hindras av någon makt, ej kan användas genom bön eller exoteriska försoningsriter.
5. Mod, som är oryggligt i alla nödlägen, även i livsfara.
6. Intuitiv förnimmelse av att vara omhöljet för den manifesterade Avalokiteshvara eller Gudomliga Atma (Anden).
7. Lugn likgiltighet för, men även riktig uppskattning av, allt som utgör den objektiva och övergående världen i dennas förhållande till de osynliga regionerna.

Åtminstone sådana måste rekommendationerna åt en aspirant på det fullkomliga chelaskapet ha varit. Med undantag endast för det första kravet, som i sällsynta undantagsfall kunnat modifieras, har man oföränderligt vidhållit samtliga dessa krav, och alla måste de ha varit någorlunda tillgodosedda i den inre naturen genom chelans egna, utan yttre hjälp gjorda ansträngningar, innan han kunnat sättas på verkligt prov.

När den sig själv utvecklande asketen – vare sig han befinner sig i eller utom den aktiva världen enligt

sin naturliga förmåga ställt sig ovanför (och således gjort sig till herre över) (1) *sharira*, kroppen; (2) *indriya*, sinnena; (3) *dosha*, felen; (4) *dukkha*, smärtan; och är redo att bli ett med *manas*, det mentala, *buddhi*, den andliga intelligensen, och *atma*, den högsta själen, det vill säga anden; när han är redo för detta och vidare att i Atma erkänna den högste härskaren i förnimmelsernas värld och i viljan den högsta verkställande energin (makten) – då kan enligt de hävdvunna reglerna någon av de invigda taga honom om hand. Honom kan då visas den i mysterier höljda väg, vid vars bortre ände man erhåller den ofelbara urskillningen av *phala* eller frukterna av igångsatta orsaker och får medlen för uppnåendet av *apavarga* – frigörelsen från upprepade födelser, *pratyabhava*, över vilkas bestämmande den okunnige ej råder.

Den andra samling regler hon ger oss återfinns i hennes bok *Practical Occultism*. De är till antalet tolv, men hon säger oss att de har hämtats ur en förteckning av sjuttiotre, vilka de vore gagnlöst att återge, emedan de vore meningslösa i Europa, ehuru hon säger att varje lärare i Österlandet är utrustad med dem. Förklaringarna inom parenteser har tillfogats av madame Blavatsky själv. De tolv reglerna är följande:

1. Den för undervisningens mottagande utvalda platsen måste vara ett ställe ägnat att icke skingra tankarna och att vara fyllt av föremål med utvecklingsfrämjande inflytande (magnetiska föremål). Bland annat måste de fem heliga färgerna, samlade i en ring, vara till städes. Platsen måste vara fri från varje slags kringsvävande elakartat inflytande.

(Platsen måste vara avdelad för detta ändamål och intet annat. De fem heliga färgerna är de vid ljusets brytning erhållna färgerna, ordnade på särskilt sätt, då dessa färger är mycket magnetiska. Med elakartade inflytanden menas varje slags störning genom misshälligheter, gräl, dåliga känslor etc., emedan dessa sägs omedelbart göra sina avtryck på astralljuset, det vill säga platsens atmosfär, och där sväva omkring. Det först anförda villkoret synes enkelt nog att uppfylla, visar sig dock vid närmare begrundan vara ett av de svåraste att få till stånd.)

2. Innan lärjungen får lov att lära ansikte mot ansikte, måste han förvärva en första förståelse i ett utvalt sällskap av andra lekman-na-*upasakaer* (lärjungar), vilkas antal måste vara udda.

(”Ansikte mot ansikte innebär i detta fall ett studium oberoende av eller i avskildhet från andra, när lärjungen erhåller sin undervisning ansikte mot ansikte antingen med sig själv [hans högre, gudomliga jag] eller med sin guru. Det är först då envar får *sin beskärda del* av undervisningen, allt enligt det bruk han gjort av sin kunskap. Detta kan ske först mot undervisningstidens slut.)

3. Innan du (lärare) meddelar din *lanoo* (lärjunge) *Lamrim*s goda (heliga) ord eller tillåter honom att göra sig redo för *dubjed*, skall du noga tillse att hans sinne är grundligt renat och i ett tillstånd av frid med alla, i synnerhet *med sina andra jag*. Varom icke, kommer visdomens och den goda lagens ord att skingras och spridas för vinden.

(*Lamrim* är ett arbete, innehållande praktiska anvisningar och författat av Tsong-kha-pa. Det består av två delar, den ena för kyrkliga och exoteriska ändamål och den andra för esoteriskt bruk. Att göra sig redo för *dubjed* är att iordningställa de redskap som används för skådandet, såsom speglar och kristaller. De ”andra jagen” avser studiekamraterna. Såvida icke den största harmoni råder lärjungarna emellan, är ingen framgång möjlig. Det är läraren, som gör urvalen enligt lärjungarnas magnetiska och elektriska natur, varvid han ytterst noggrant sammanför och sammanjämkar de positiva och de negativa elementen.

4. Medan *upasakaerna* lär, måste de se till att de har en inbördes sammanhållning och enhet, liksom fingrarna på en hand. Du skall inskräpa i dem att det som skadar en av dem, måste skada de andra, och att om det, som gläder en av dem, ej finner någon genklang i de andras bröst, så föreligger ej de erforderliga förutsättningarna och är det gagnlöst att fortsätta.

(Det kan knappast ske att den inbördes sammanhållningen uteblir, om det första urvalet av lärjungar gjordes med konsekvent beaktande av de magnetiska förutsättningarna. Det är välbekant att chelaer, som eljest synes lovande och lämpliga att mottaga sanningen, tvingats vänta i årtal på grund av sitt temperament och sin insedda oförmåga att göra sig *samstämda* med kamraterna.)

5. Medlärjungarna måste stämmas av gurun liksom strängarna på en luta (*vina*), var och en olik de andra men likväl avgivande en ton, som är i samklang med de övriga. Kollektivt måste de utgöra en uppsättning strängar, som i alla sina delar svarar på din (Mästarens) lättaste beröring. Sålunda skall deras sinne vara öppet för harmoniernas visdom, att vibrera såsom kunskap genom alla och envar, varvid resultatet blir verkningar, som behagar de närvarande gudarna (skyddsänglar) och är gagneliga för *lanoon*. Så skall visdomen inpräglas för alltid i deras hjärtan och lagens harmoni aldrig störas.

6. De som begär att få förvärva den kunskap som leder till *siddhierna* (ockulta förmågor), måste

uppges alla livets och världens fåfångligheter (här följer en uppräknings av siddhierna).

7. Ingen kan känna skillnaden mellan sig själv och sina studiekamrater, sådan som ”jag är den visaste”, ”jag är heligare och mer välbehaglig för läraren eller i min gemenskap än min broder” etc. – och förbli en *upasaka*. Sina tankar måste han till största delen ha riktade på sitt hjärta, så att han därur förjagar varje fientlig tanke mot någon levande varelse. Det (hjärtat) måste vara uppfyllt av känslan av sin icke-avskildhet från övriga varelser liksom från allt i naturen, eljest kan ingen framgång följa.

8. En *lanoo* måste sky yttre inflytanden från de levande (magnetiska emanationer från levande varelser). Därför måste han, alltmedan han i sin inre natur är ett med alla, noga se till att hålla sin yttre kropp avskild från varje främmande inflytande: ingen annan än han själv får dricka eller äta ur hans skål. Han måste undvika kroppslig kontakt med (det vill säga: beröras av eller beröra) människa eller djur.

(Inga husdjur är tillåtna, och det är förbjudet att ens röra vid vissa träd och örter. En lärjunge måste leva så att säga i sin egen atmosfär för att kunna individualisera den för ockulta ändamål.)

9. Sinnet måste vara avtrubbat för allt utom de universella sanningarna i naturen, för att icke hjärtats lära må bli till endast ögats lära (det vill säga: tom exoterisk ritualism).

10. Ingen animalisk föda av något som helst slag, ingenting som i sig äger liv, får intagas av lärjungen. Intet vin, ingen sprit, intet opium får brukas, ty dessa ting är liksom *lhamayin* (onda andar), som sätter sig fast på de oaktsamma. De förtär förståelsen.

(Vin och sprit antas innehålla och behålla den dåliga magnetism som emanerat från alla dem som deltagit i deras framställning. Köttet av varje djur antas behålla dettas psykiska egenskaper.)

11. Meditation, avstående i allt, iakttagandet av sedliga plikter, milda tankar, goda gärningar och vänliga ord liksom god vilja gentemot alla och fullständig självglömska är de verksammaste medlen för kunskapens erhållande och förberedelsen för den högre visdomens mottagande.

12. Det är blott i kraft av de anförda reglernas stränga iakttagande, som en *lanoo* kan hoppas på att i god tid förvärva arhaternas siddhier, det växande som gör honom gradvis ett med det universella alltet.

Den första uppsättningen regler tarvar ingen kommentar, då de uppenbarligen äger universell tillämplighet och endast i den form de är uttryckta skiljer sig från dem som givits i senare böcker.

Den andra uppsättningen står uppenbarligen på en mycket annorlunda grund. Den är tydligen formulerad för österländska studerande, och även vad gäller dessa huvudsakligen för dem som kan ägna hela sitt liv åt sitt studium och leva avskilda från världen i ett kloster eller ett ockult samfund. Blotta faktum, att det finns sextioen ytterligare regler, som vore meningslösa för europeiska lärjungar, visar att de varken är avsedda för alla eller nödvändiga för framåtskridandet på vägen, emedan många vandrat denna väg utan att veta om dem. De är icke desto mindre av stort intresse och värde såsom rekommendationer. De etiska och moraliska föreskrifter de ger är oss välbekanta liksom även yrkandet på nödvändigheten av fullkomlig harmoni och ömsesidig förståelse mellan lärjungar, som skall lära och arbeta tillsammans. Det är på detta sistnämnda mål, som de flesta av de här anförda reglerna syftar, och vad gäller en grupp studerande, kan deras vikt knappast överdrivas. I det liv, vi lever i Västerlandet, har vi så starkt fasthållit vid individualismen och på den ostridiga rätt envar äger att leva sitt eget liv, försåvitt han därmed ej vållar andra besvär, att vi i stor utsträckning glömt den verkligt nära föreningens möjlighet. I stället för att vara förenade liksom fingrarna på en hand lever vi tillsammans liksom stenkulorna i en påse, vilket ur den inre synvinkeln sett är långt ifrån det ideala.

Man skulle kunna antaga att dessa enträgna uppmaningar till ett nära kamratskap är oförenliga med regel 8, vari *chelan* anvisas att undvika kontakt med andra. Så är dock icke fallet, ty anvisningarna avser helt andra förhållanden. Det är en högst utmärkt regel att envar har sin egen skål (ja, och sin egen tallrik, kniv, gaffel och sked), ty det som vanligen förekommer hos oss, nämligen att vi använder varandras halvdiskade bestick, tallrikar och andra kärl, är motbjudande för människor, som äger smak. Det har sina fördelar att undvika onödig kontakt med andra, ty det är högeligen olämpligt att auror blandas utan urskillning. I det makliga liv, man levde fördom i Indien, var det så lätt att fly besvärande närhet. Numera, sedan tåg och spårvagnar införts och det moderna livets jäkt tvingar människor att använda dem, är det även i Österlandet något svårare och i Europa praktiskt taget omöjligt. Det är därför ett annat sätt att lösa detta närhetens

problem nu erbjudes.

Vi kan lätt och verkningsfullt skydda oss mot oönskad magnetism genom att omkring vår kropp bilda ett skal, som utesluter den. Ett dylikt skal kan bestå av eterisk, astral eller mental materia, allt enligt det önskade ändamålet. En beskrivning av de olika slagens skal och det sätt, på vilket man bildar dem, återfinns i min bok *The Hidden Side of Things*. Där finns även den sköna berättelsen om munkarna i Alexandria, vilken visar att det finns ett annat sätt att skydda sig för ont inflytande, ett sätt som rent av är bättre än bildandet av ett skal. Detta består i att så fylla sitt hjärta med den gudomliga kärleken att denna ständigt strålar åt alla håll, liksom en mäktig ström verkar såsom den mest fulländade sköld mot varje utifrån kommande energiström.

Föreskriften mot ägandet av husdjur lämnar obeaktat det faktum att dessa varelser kan kausalisera blott genom nära förbindelse med människan. Föreskriften synes beakta endast möjligheten att människan låter sig menligt påverkas av djuret och glömmer helt det välgörande inflytande människan avsiktligt utövar på sin yngre broder. Men det är fullt möjligt att det i de avlägsna tider, då dessa regler nedteknades, ej fanns djur, som var nog utvecklade att nalkas kausalisering.

Ifråga om lärjungens framåtskridande avråder madame Blavatsky starkt från giftermål och hävdar att han icke kan ägna sig både åt ockultismen och en hustru. Man kan dock tänka sig att denna ganska stränga regel ej längre vore tillämplig, om hustrun delade hans hängivelse för ockultismen. Det är förvisso sant att ungarlen i vissa avseenden är friare – till exempel att avveckla sin verksamhet och återupptaga sitt arbete i något främmande land, vilket han knappast kunde göra, om han hade hustru och familj med allt det ansvar som följer därmed. Det får likväl aldrig glömmas att den gifte mannen har tillfället att tjäna Saken på ett alldeles särskilt sätt, nämligen genom att förse de många framskridna jag, som väntar på att stiga ner i inkarnation, med lämpliga höljen och gynnsam omgivning. Båda slagens arbete behövs, och det finns i lärjungarnas leder plats för både ensamstående och gifta. I de tre betydande verk, som givits oss till ledning och ljus på vår väg, finner vi inget fördömande av äktenskapet. Det senast utgivna och mest lättfattliga av dessa tre verk är J. Krishnamurtis underbara lilla bok *Vid Mästarens fötter*.

Vid Mästarens fötter

Ehuru det är Krishnamurti, som framlägger denna bok för världen, är de ord den innehåller nästan helt och hållet Mästaren Kuthumis. ”Detta är icke mina ord”, säger författaren i företalet, ”det är den Mästares ord, som undervisat mig”. När boken skrevs, var Krishnamurti knappt tretton år gammal, och det var nödvändigt för Mästarens planer, att den för invigningen erforderliga kunskapen meddelades honom så fort som möjligt. De ord, den lilla boken innehåller, är de som Mästaren använde för att meddela det väsentliga av den nödvändiga undervisningen enklast och mest kortfattat. Detta berodde på detta särskilda fall att vi fick en så koncis och på samma gång fullständig framställning, så enkel och likväl så alltomfattande. Många böcker har skrivits, i vilka Vägens förberedande stadier skildrats i detalj, och det har stått mycken strid om den exakta betydelsen av vissa sanskrit- och paliord, men i denna lilla handbok skjuter Mästaren allt detta utan vidare åt sidan och ger ingenting annat än det väsentliga av undervisningen, så vitt möjligt uttryckt på modernt språk och belyst med exempel från nutidslivet.

Så till exempel översätter Han de fyra förutsättningarna *viveka*, *vairagya*, *shatsampatti* och *mumukshutva* med urskillning, frihet från begär, rätt vandel och kärlek. Ordet ”kärlek” kan under inga förhållanden användas som en ordagrann översättning av sanskritordet *mumukshutva*, ty detta betyder onekligen helt enkelt begär efter befrielse. Mästaren resonerar tydligen så här: det intensiva begäret efter frihet är detsamma som begär efter befrielse från alla världsliga begränsningar, så att man även mitt ibland dessa kan vara fullkomligt fri från minsta känsla av trældom under dem. Sådan frihet kan vinnas endast genom förening med den Högste, med den Ende, som finns bakom allt, det vill säga genom förening med Gud, och Gud är Kärlek. Därför

kan frihet bli möjlig för oss endast under förutsättning, att vi helt och hållet genomträngas av den Gudomliga Kärleken.

Det finns ingen skönare eller mera tillfredsställande beskrivning av förutsättningarna än den som gives i denna bok, och man kan med tillförsikt säga att envar, som vill fullständigt tillämpa denna undervisning, helt visst kommer att ofördröjligen skrida genom invigningens port. Det var ett mycket ovanligt fall att Mästaren ägnade så mycket av sin tid åt att undervisa en enda individ, men genom Krishnamurti har denna undervisning nått tiotusentals andra människor och hjälpt dem i omätlig utsträckning.

Historien om hur denna lilla bok kom till är jämförelsevis enkel. Varje natt måste jag föra denne gosse i hans astralkropp till Mästarens hus för att han skulle få undervisning. Mästaren ägnade kanske femton minuter varje natt åt att tala med honom, men vid slutet av varje samtal sammanfattade Han alltid huvudpunkterna av vad Han sagt i en enda mening eller i några få meningar och gjorde på så sätt en liten lätt sammanfattning, som upprepades för gossen, så att han lärde den utantill. Han mindes denna sammanfattning på morgonen och skrev ned den. Boken består av dessa meningar, är ett sammandrag av Mästarens undervisning, verkställd av Honom själv och med Hans egna ord. Det kostade gossen åtskilligt besvär att nedskriva dem, emedan hans engelska då icke var vidare god. Han kunde alltsammans utantill och brydde sig icke mycket om de anteckningar han gjort. Litet senare reste han till Benares med vår president. Medan han vistades där, skrev han till mig, som då var nere i Adyar, och bad mig skicka honom allt vad han upptecknat av Mästarens ord. Jag ordnade hans anteckningar så gott jag kunde och maskinskrev dem alla.

Sedan tyckte jag att, då detta i huvudsak var Mästarens ord, jag gjorde bäst i att förvissa mig om att inga misstag insmugit sig vid upptecknandet. Därför tog jag den maskinskrivna kopian med mig till Mästaren Kuthumi och bad Honom ha godheten läsa igenom den. Han gjorde så, ändrade ett par ord här och där, tillade några sammanhängande och förklarande anmärkningar ävensom ett par andra meningar, som jag kom ihåg att jag hört Honom yttra. Därpå sade Han: ”Ja, detta tycks vara riktigt, det blir bra”, men Han tillade: ”Låt oss visa det för Herren Maitreya”. Och så tog Han boken, och vi begav oss tillsammans åstad och visade den för Världsläraren själv, som läste och godkände den. Det var Han som sade: ”Ni bör göra en liten vacker bok härav och göra Alcyones namn känt”. Vi hade icke tänkt oss att göra honom känd i världen, vi hade icke ansett det önskvärt, att en massa tankar skulle koncentreras på en tretton-årig gosse, som ännu hade sin utbildning framför sig. Men i den ockulta världen gör vi vad man ålägger oss, och därför överlämnades denna bok följande morgon i boktryckarens händer.

Alla de olägenheter, vi väntade oss av det förtidiga offentlighörandet, inträffade, men likväl hade Herren Maitreya rätt och vi orätt, ty det goda, som denna bok utträttat, uppväger vida de bekymmer den vållat oss. Massor av människor, bokstavligen tusenden, har skrivit för att omtala hur den förändrat hela deras liv, hur allt syntes dem annorlunda, emedan de läst den. Den har översatts till tjugosju språk. Den har utkommit i bortåt fyrtio upplagor eller fler, och över hundra tusen exemplar har tryckts. Just nu förbereds i Amerika en upplaga om en miljon exemplar. Ett underbart arbete har denna bok utfört. Framför allt har den blivit godkänd av den kommande Världsläraren, och detta är vad som gör den mest värdefull – att den i viss mån visar oss vad Han kommer att lära oss. Det finns också andra böcker, som kan vara lärjungen till största nytta vid hans strävan att träda in på Vägen, *Tystnadens röst* och *Ljus på Vägen* har givits oss för detta ändamål, och vår presidents underbara böcker *I förgården* och *Lärjunga-skapets väg* skall befinnas vara av oskattbart värde. Sedan första upplagan av föreliggande bok publicerades, har presidenten och jag tillsammans utgivit en bok med titeln *Samtal om esoterikens väg*, vilken är en kommentar till de tre ovannämnda klassikerna.

Lärjungens inställning

Med dessa böcker framför sig lämnas lärjungen icke i något tvivel om vad han bör göra. Han bör tydligen rikta sina ansträngningar åt två håll – sträva att utveckla sin egen karaktär och utföra ett bestämt arbete för andra. Det är klart att vad denna undervisning ålägger honom innebär en helt annan hållning gentemot livet i allmänhet; detta har en av Mästarna uttryckt på följande sätt: "Den som önskar arbeta med oss och för oss, måste lämna sin egen värld och komma in i vår." Detta innebär icke, såsom de som studerar österländsk litteratur ofta tror, att lärjungen måste överge det vanliga fysiska livets värld och draga sig tillbaka till djungeln, grottan eller berget, men det innebär att han måste helt och hållet överge sin världsliga inställning och i stället tillägna sig Mästarens inställning.

Den världsliga människan bedömer händelserna i världen huvudsakligen efter det sätt, på vilket de inverkar på henne själv och hennes personliga intressen. Mästaren bedömer dem uteslutande efter deras inverkan på världens evolution. Allt, som i stort sett innebär framåtskridande och hjälper mänskligheten framåt på dess väg, är gott och bör stödjas. Allt, som på något sätt hindrar dessa ting, är ej önskvärt och bör hindras eller skjutas åt sidan. Det som hjälper evolutionen framåt är gott, det som fördröjer den är ont. Här ha vi ett kriterium, som mycket avviker från den yttre världens, en probersten, med vars hjälp vi genast kan avgöra vad som måste stödjas och vad som måste motarbetas, och som vi kan använda såväl i fråga om våra egna karaktärsegenskaper som när det gäller yttre händelser. Vi är Mästaren till gagn allt efter vår förmåga att samarbeta med Honom, hur ringa vår hjälp än må vara. Vi blir bäst i stånd att samarbeta med Honom, om vi gör oss Honom lika, så att vi ser på världen såsom Han ser på denna.

De tre vägarna

Det finns alltid tre vägar: en människa kan nalkas Mästarens fötter genom djupa studier, ty på detta sätt förvärvar hon kunskap och odlar känslan. Förvisso kan hon nå Mästaren också genom en länge övad djup hängivenhet, genom själens ständiga höjande till Honom. Och det finns även metoden att helt uppgå i någon bestämd verksamhet för Honom. Men det måste vara något som bestämt utträttas för Honom med denna tanke: "Om detta arbete medför erkännande eller ära, så vill jag inte ha något dyligt. Jag gör det i min Mästares namn, Honom vare äran och priset." Det finns de som ej kommer någon vart med meditation och som, när de försöker studera, finner detta mycket svårt. De borde likväl fortsätta med att pröva dessa båda ting, ty vi måste utveckla alla sidor av vår natur, men mest av allt borde de ge sig hän åt arbetet och uträtta något för sina medmänniskor.

Detta är den säkraste hänvändelsen – att göra något i Hans namn, att göra en god gärning med Honom i åtanke, i minnet av att Han är mycket känsligare för tanken än vad vanliga människor är. Om en människa tänker på en frånvarande vän, går hennes tanke till vännen och påverkar honom, så att vännen tänker på tankens avsändare, såvida han i sin medvetenhet icke är mycket upptagen med något annat. Men hur upptagen en Mästare än må vara, gör en tanke som riktas på honom ett visst intryck, och även om han kanske för stunden ej tar någon notis därom, är kontakten upprättad och vet han om den och sänder ut Sin kärlek och Sin energi till gensvar på denna.

Arbetet för Mästaren

Ibland ställs frågan om vad slags särskilt arbete, som borde företagas. Svaret är att allt gott arbete är arbete för Mästaren. Envar kan finna något gott, som han är i stånd att göra. Dessutom måste något av lärjungens verksamhet bestå i att bereda sig för större ansvarstagande i framtiden. Det vanliga livets plikter förenar ofta båda dessa ting, ty de erbjuder en ypperlig skolning och utbildning för dem som utför dem väl och bereder även många tillfällen att hjälpa andra att gå framåt i att bilda karaktären och söka förverkliga ideal, vilket alldeles bestämt är Mästaren

angeläget. Alla det dagliga livets skilda verksamheter ryms inom vår strävan att tjäna Mästaren, när vi lär att utföra dem alla i Hans namn och tjänst.

Arbetet för Mästaren är icke något alldeles särskilt och avskilt från våra medmänniskor. Att bilda en familj och uppfostra barn till goda människor, som hjälper Honom i Hans arbete; att förtjäna pengar att använda i Hans tjänst; att nå en maktställning, från vilken man kan hjälpa Honom; allt detta kan ingå däri. Likväl måste lärjungen, när han gör detta, ständigt vara på sin vakt mot självbedrägeri, måste se till så att han icke med Mästarens heliga namn bementlar vad som egentligen är ett själviskt begär efter makt eller pengar. Mästarens lärjunge måste se sig omkring och i det han betraktar tingen avgöra vad som står i hans förmåga. Han får icke se med ogillande på den oansenligaste uppgift med tanken: "Jag håller mig för god för detta." I arbetet för Mästaren är ingen del viktigare än den andra, ehuru vissa delar är svårare än andra och därför kräver särskild utbildning eller ovanliga förmågor.

Samtidigt göres vissa organiserade ansträngningar, som tilldrar sig Mästarnas särskilda intresse. Främst bland dessa är Teosofiska samfundet, som grundades på Deras befallning och för Deras syften. Det man kan göra för sin teosofiska loge är uppenbart det bästa man kan göra. Det kan i många fall lätt hända att någon ej har tillfälle att göra detta. Han måste då söka sig något annat sätt att tjäna. Mästarna är mycket intresserade även av samfrimureriet och Liberala katolska kyrkan. Jag skall senare säga något om det stora arbete dessa utför på det ockulta området. Det finns också Österns stjärna, en orden, som förbereder för Världslärarens ankomst, och det finns till unga människors fromma en mängd organisationer, bland vilka Runda bordets orden innehar en ledande roll. Lägg därtill den aktivitet som bedrivs på pedagogikens område med nya metoder, och arbete i samband med sådana organisationer som scouterna. Scoutrörelsen är värd allt stöd den kan få, ty den skolning den ger i ära, hjälpsamhet och allmän arbetsduglighet är exakt vad som behöver utvecklas hos normala gossar och flickor till att göra dem skickade för senare tjänst åt Mästarna. Denna skolning är av långt större värde, både fysiskt och andligt, än den utbildning som ges i den vanliga skolan. För oss som förstår saknar det icke betydelse att vår president innehar ställningen av scoutrörelsens chefkommisionär honoris causa i Indien och utträttat mycket för att främja organisationens utbredning.

Mycket kan göras även utanför någon organisation. Skönhetens inverkan på människolivet är i omätlig grad upplyftande, ty skönheten är Guds uppenbarelse i naturen, varför till exempel de trädgårdar, som anlagts vid vägkanterna av dem som strävar på detta område, är värda vår uppskattning för sin prydighet och skönhet. Många är i detta avseende slarviga – de är osnygga, de skräpar ner, men allt detta röjer en karaktär, som är Mästarens anda mycket fjärran.

Om vi arbetar i samma riktning som Han arbetar, blir vårt förhållande till Honom allt mer i samklang med Honom och våra tankar allt mer lika Hans. Detta för oss allt närmare Honom både i tanke och handling, och på sådant sätt skall vi snart tilldraga oss Hans uppmärksamhet, ty Han iakttar ständigt världen för att finna sådana, som kan vara Honom till gagn i Hans arbete. Då Hans blick faller på oss, kommer det icke att dröja länge, förrän Han drar oss närmare till sig för att kunna iakttaga oss bättre. Detta sker vanligen genom att Han för oss i beröring med någon, som redan är Hans lärjunge. Det är således alldeles onödigt att göra någon direkt ansträngning att tilldraga sig Hans uppmärksamhet.

Att upprätta förbindelsen

Madame Blavatsky sade oss att envar, som ansluter sig till det yttre Teosofiska samfundet, blir föremål för Mästarens uppmärksamhet, och vidare att de Stora i många fall leder människor att ansluta sig till Samfundet på grund av deras föregående liv. Det ser alltså ut som om De skulle veta åtskilligt om oss, innan vi vet något om Dem. Adepten glömmer aldrig något. Han synes alltid äga full kunskap om allt som hänt Honom, och därav följer att, hur flyktigt Han än må ha sett på en människa, han aldrig förbiser henne därefter. När någon sluter sig till den Inre Skolan, upprättas en bestämd förbindelse, visserligen till en början icke direkt med en Adept,

men med Skolans yttre överhuvud och genom henne med hennes Mästare, som är dess Inre Överhuvud.

Den förbindelse, som sålunda upprättats med det yttre överhuvudet, tilltar i styrka och omfång för varje nytt steg i Skolan. På de förberedande stadierna är förbindelsen blott svag; sedan löftet till Skolan avlagts, bli konturerna fastare, och de som avlägger löftena för de högre graderna, kommer ännu litet närmare. Detta visar sig huvudsakligen därigenom att förbindelselinjen tilltar i omfång, ty varje medlem av Skolan står mentalt i förbindelse med det yttre överhuvudet, alldenstund han ständigt tänker på henne under meditationen. Härigenom hålls länken lysande och stark.

Hon har å sin sida blivit ett med sin Mästare. Därför är en förbindelse med henne i denna betydelse detsamma som en förbindelse med Honom. Alla medlemmar av den Inre Skolan befinner sig således i kontakt med hennes Mästare, Mästaren Morya, fastän de ofta arbetar på andra områden än Han och blir lärjungar till andra Mästare, när de antas på prov. Under sådana omständigheter får de emellertid mottaga sin egen Mästares inflytande genom dessa kanaler, ty även om Adepterna lever långt från varandra i fysiskt hänseende, står De i så nära beröring sinsemellan att den som står i förbindelse med en av Dem, i själva verket står i förbindelse med Dem alla. Detta kan förefalla en onödig omväg, men så är fallet i mycket lägre grad än vi tror här nere, tack vare att de Stora är så intimt förenade på högre plan.

Redan på första stadiet av denna indirekta förbindelse genom det yttre överhuvudet kan Mästaren i viss utsträckning arbeta genom vilken som helst av dessa människor, om Han så önskar. Han är i allmänhet icke benägen att sända sin kraft genom en kanal, som icke blivit särskilt förberedd, varför detta sällan förekommer. Men Han har ett slags medvetande om dem som går i Hans Skola, vilket stundom tar sig uttryck i att Han sänder dem en hjälpande tanke, när de utför något arbete för Hans räkning. Jag vet ett fall, då Han begagnade en Skolans medlem, som höll ett föredrag, till att för människorna framlägga någon ny synpunkt. Naturligtvis gör Han detta mycket oftare med sina lärjungar, men det har helt visst gjorts även med andra.

Ingen blir förbisedd

När en studerande förstår allt detta, frågar han icke längre: ”Vad kan jag göra för att tilldraga mig Mästarens uppmärksamhet?” Han vet att det är alldeles onödigt att försöka göra det, och att man ej behöver hysa den ringaste fruktan för att någon skall bli förbisedd.

Från första tiden av min egen förbindelse med de Stora minns jag mycket väl en tilldragelse, som närmare belyser detta förhållande. Jag kände på det fysiska planet en man med stor lärdom och den mest helgonlika karaktär, en man som trodde fullt och fast på Mästarnas tillvaro och uteslutande ägnade sitt liv åt att bereda sig för Deras tjänst. Han tycktes mig i alla avseenden så lämplig för lärjungaskap, på många sätt så uppenbart mycket bättre än jag själv, att jag rakt inte kunde fatta hur det kom sig att han icke redan var uppmärksam. Nybörjare i arbetet och okunnig, som jag var, tillät jag mig en dag, då ett gott tillfälle yppade sig, att nämna hans namn för Mästaren, i det jag antydde att han kanhända skulle visa sig vara ett gott redskap. Ett roat leende lyste upp Mästarens anlete, då Han sade:

”Åh, du behöver icke frukta att din vän är förbisedd, men i detta fall återstår ännu en viss karma, som måste avverkas, och detta gör det omöjligt att för ögonblicket antaga ditt förslag. Din vän kommer snart att lämna det fysiska planet men återvänder snart dit igen. Då blir försoningen fullständig och har det som du önskar för hans räkning blivit möjligt.”

Och med den milda godhet, som är så framträdande hos Honom, förenade Han mitt medvetande med sitt eget på ett ännu intimare sätt och höjde det till ett plan, som låg utom räckhåll för min dåvarande förmåga. Från denna höjd visade Han mig hur världen ter sig för de Storas blickar. Hela jorden låg framför oss med alla sina miljoner själar, de flesta utvecklade och därför otydliga, men överallt, där det i denna väldiga massa fanns någon, som i minsta mån nalkades det stadium, där han kunde vara till verkligt gagn, lyste han fram bland de andra som

skenet av en fyrbåk i nattens mörker.

”Nu ser du”, sade Mästaren, ”hur absolut omöjligt det är att någon blir förbisedd, som befinner sig inom rimligt avstånd från möjligheten att bli antagen på prov.”

Vi kan för vår del icke göra annat än oavbrutet sträva att förbättra vår karaktär och på alla möjliga sätt, genom studiet av teosofiska arbeten, genom självutveckling och genom osjälvisk uppoffring för andras intressen, göra oss förtjänta av den ära vi åstundar, i säker förvisning om att erkännandet icke kommer att dröja, så snart vi är färdiga. Men innan det lönar sig att använda oss, det vill säga innan den kraft, som nedläggs på oss, ger minst lika stora resultat genom våra handlingar, som den skulle göra, om den förbrukades på annat sätt, vore det pliktförsummelse av Mästaren att draga oss i närmare gemenskap med sig.

Vi kan vara alldeles förvissade om att det i verkligheten icke finns några undantag från denna regel, även om vi ibland kan tycka att vi sett ett exempel på detta. En människa kan sättas på prov av en Adept, medan hon ännu har somliga uppenbara fel, men vi kan vara förvissade om att det i så fall på djupet finns goda egenskaper, som mer än uppväger de ytliga felen. Endast Mästaren kan avgöra i hur stor utsträckning våra fel begränsar vår användbarhet för Honom. Vi kan inte bedöma i vilken omfattning våra fel och brister skulle kunna inverka på Hans arbete. Men Han kan, i det Han betraktar problemet ovanifrån, se alldeles klart alla faktorerna i målet, varför hans avgörande alltid är rättvist och har träffats för allas bästa. Sentimentala överväganden har ingen plats i esoteriken, vilken alltid definierats såsom det sunda förnuftets höjdpunkt och alltid verkar för det största goda för det största antalet. I denna får vi vetskap om många nya fakta och krafter, och vi omgestaltar vårt liv i enlighet med denna tillkommande kunskap.

När allt kommer omkring skiljer sig detta icke på något sätt från vår praktik (eller det som borde vara vår praktik) på det fysiska planet. Nya vetenskapliga upptäckter göres slag i slag, och vi tillämpar dem och anpassar vårt liv efter dem. Varför skulle vi ej göra detsamma med de upptäckter som göres på högre plan och är förbundna med det inre livet? Att förstå naturlagarna och leva i samklang med dem är vägen till trevnad, hälsa och framåtskridande både i det andliga och det fysiska.

En annan faktor, som ibland måste beaktas, är hur karmas lag gör sig gällande. Alldeles som vi andra har de Stora Visdomens Mästare en lång följd av liv bakom sig, och i likhet med andra har De under dessa liv knutit vissa karmiska band, varför det stundom inträffar att en särskild individ har en fordran hos Dem för någon tjänst, som han gjort Dem för längesedan. I de serier av förflutna liv vi undersökt har vi stundom påträffat exempel på en sådan karmisk förbindelse.

Lärarens ansvar

Det är tydligen nödvändigt för en Mästare att vara noggrann vid urvalet av kandidater till lärjungaskapet, icke endast emedan hans eget arbete skulle kunna menligt påverkas av en ovärdig lärjunge utan även emedan Läraren har ett visst bestämt ansvar för de misstag chelan begår. Här om skriver madame Blavatsky följande:

Det finns ett viktigt faktum, om vilket den studerande bör äga kännedom, nämligen det oerhörda, nästan obegränsade ansvar Läraren påtager sig för lärjungens skull. Alltifrån Österlandets guruer, som undervisar öppet eller hemligt, ända till Västerlandets fåtaliga kabbalister, som företar sig att undervisa sina lärjungar i den heliga vetenskapens första grunder – varvid dessa västerländska hierofanter ofta själva svävar i okunnighet om den fara de ådrager sig – dessa lärare är alla och envar underkastade samma okränkbara lag. Från den stund de begynner att verkligen undervisa, från det ögonblick de skänker sina lärjungar *något slags* förmåga – antingen denna är psykisk, mental eller fysisk – påtager de sig denne lärjunges alla synder i samband med de ockulta vetenskaperna, antingen de är verksynder eller underlåtenhetssynder, intill det ögonblick, vari lärjungen genom initiation blir en mästare och därmed i sin tur ansvarig. ... Således är det klart varför Lärarna är så förtegnade och varför chelaerna är ålagda att tjäna sju år på prov för att bevisa sin duglighet och utveckla de egenskaper som både Mästarens och lärjungens säkerhet fordrar. (*Practical Occultism*, s. 4f.)

När den Andlige Gurun tagit den studerande om hand, leder han denne in i en värld, som tillförne

varit honom alldeles okänd, och meddelar honom en första undervisning om denna. ... Även i det vanliga dagliga livet hålles föräldrar, sköterskor, lärare och handledare i allmänhet ansvariga för barnets vanor och framtida etiska uppförande. ... Så länge lärjungen är alltför okunnig för att vara viss om sin syn och sina urskillningsgåvor, är det icke naturligt att handledaren är ansvarig för de synder den begår som han lett in på dessa farliga områden? (*Lucifer*, vol. ii, s. 257.)

Som vi i de följande kapitlen skall se, har en människa, sedan hon kommit i nära förbindelse med en Mästare, mycket större förmåga än hon förut hade. Den som blivit en Mästares lärjunge, kan således göra mycket gott men också mycket ont, om han råkat låta sin kraft gå i en orätt bana. Mycket ofta inser den unge lärjungen icke den kraft som ligger i hans egen tanke. Det kan hända att mannen på gatan tänker något dåraktigt eller osant utan att vålla någon allvarlig verkan, eftersom han inte vet hur han skall göra för att tänka med kraft. Han kanske tänker ont om någon utan att särdeles starkt inverka på denna människa. Men om en lärjunge, som har Mästarens kraft inom sig och genom långvarig praktik och meditation tränat sig i att bruka den, missförstår en annan och tänker ont om honom, inverkar hans starka tankeström menligt på honom och kan rent av allvarligt drabba hela hans framtida liv.

Om den så drabbade faktiskt ägde den önskade egenskap lärjungen tillagt honom, torde lärjungens mäktiga tankeform förstärka denna. Om någon dylik egenskap ej finnes, torde samma tankeform frammana tanken på den och lätt väcka den till liv, om den låge latent – kunde rent av så dess frön, om det ännu så länge ej finnes några tecken på den. Ibland befinner sig en människas medvetande i ett tillstånd av jämvikt mellan ett gott och ett ont handlingsätt. När så är fallet, kan inverkan av en utifrån kommande livlig tankeform räcka för att rubba vågskålarna och förmå den svagare brodern att slå in på en handlingarnas väg, som kan sträcka sig flera inkarnationer. Hur noggrann måste lärjungen då icke vara med den förstärkta tankekraft, hans förbindelse med sin Mästare skänkt honom, så att han alltid brukar den för att stärka och aldrig försvaga dem mot vilka de riktas.

Allt beror av den form, vari tanken gjutits. Vi utgår givetvis från antagandet att lärjungens avsikt alltid är av det ädlaste slag men att utförandet möjligen är bristfälligt. Antag till exempel att en svagare broder är hemfallen åt dryckenskapens last. Om lärjungens tanke händelsevis riktas på denne man, kan hans funderingar naturligtvis gå i endera av flera olika banor. Låt oss hoppas att det inte var fara värt för att han skulle ha föraktat denne man för hans svaghet eller tillåtit sig att hysa känslor av motvilja eller avsmak. Men det är alldeles möjligt att han tänkte: ”Vilket förskräckligt brott hans drickande är, det drabbar ju så hemskt hans hustru och barn! Hur kan han vara så hänsynslös, så självisk, så grym?” Vartenda ord av detta är sant, förnuftigt tänkt, fullt berättigat med hänsyn till omständigheterna och på intet sätt ovänligt, men likväl *icke till hjälp för honom som så drabbats av hans tanke*. Hur riktig och oangriplig hans känsla än är, består den ledande tanken i att klandra syndaren, och tankeformen verkar då så att den slår honom ännu djupare ner i eländet. Varför då icke välja det långt starkare alternativet, den bestämda mentala aktivitetens: ”Jag åkallar Guden inom denne man. Jag vädjar till det högre jaget att göra sig gällande, att övervinna det lägre jagets svaghet, att säga ’jag kan och jag vill’”? Om han så gör, är den förhärskande tanken icke att klandra utan att hjälpa honom att resa sig ur hopplöshetens dy och taga sig upp på mannakraftens och frihetens fasta mark.

Oriktiga föreställningar

En annan för lärjungaskapet högst väsentlig egenskap är tankens öppenhet för nya intryck och frihet från varje slags fördomsfullhet. Madame Blavatsky omtalade en gång för oss att hennes Mästare en gång anmärkt att oriktiga trosföreställningar, som ibland förekommer, är ett allvarligt hinder. Till belysning av detta sade Han att det i Indien fanns ett hundra tusen sannyasier, som levde det renaste liv och var alldeles färdiga för lärjungaskapet, om det icke vore för att deras djupt rotade föreställningar om vissa ting gjorde det omöjligt även för Mästarna att tränga igenom deras auror. Dylika tankar, sade Han, omgav dem med oönskliga elementaler,

högst obehagliga inflytanden, som återverkade på dem och förstärkte deras missuppfattningar, så att de var praktiskt taget oemottagliga för bättre föreställningar och måste förbli sådana, tills de utvecklat förnuft och intuition nog för att kunna skaka sig fria från dylik vantrö.

Man har sagt att en hederlig människa är Guds ädlaste verk. Överste Ingersoll parodierade en gång denna sentens genom att vända på den och säga att en hederlig Gud var människans ädlaste verk, varmed han menade att varje människa gör sig sin egen gudsföreställning genom att personifiera de egenskaper hos henne själv hon anser berömligast och sedan höja dem till *nte* potensen. Om en människa har en ädel gudsuppfattning, visar det alltså att det finns mycken adelhet i hennes egen natur, även om hon kanske ej alltid förmår motsvara detta sitt ideal.

Men en oriktig gudsföreställning är ett av de allvarligaste hinder en människa kan vara be-
kajad med. Den gammaltestamentliga föreställningen om den blodtörstige, svartsjuke ("nit-
älskande"), elake och grymme Jehova har burit skulden för en sådan myckenhet skada i världen
att den svårligen kan mätas. Varje föreställning om Gud, som inger fruktan för Honom, är full-
ständigt fördärlig och utesluter varje hopp om verkligt framåtskridande. Den låser in män-
niskan i den mörkaste fängelsehåla i stället för att leda henne framåt och uppåt i solljusets
härlighet. Den omger henne med en härskara av det slags elementaler som frossar i fruktan,
gläds åt denna och förstärker den med alla medel de har i sin makt. När en människa befinner
sig i ett dylikt skadligt tillstånd, är det så gott som omöjligt att hjälpa henne. Att bibringa en
människa (och i synnerhet ett barn) en dylik hädisk lära är ett av de värsta brott man kan begå.
Lärjungen måste vara fullständigt fri från alla dylika begränsande vidskepelser.

Meditationens verkan

Minns även att envar, som mediterar på Mästaren, sätter sig i direkt förbindelse med Honom, vilket visar sig för klärvoajant syn såsom ett slags lysande linje. Mästaren förnimmar alltid i sin undermedvetenhet en dylik linje och utsänder till svar en jämn ström av magnetism, som verkar långt efter att meditationen avslutats. Regelbundet övande av sådan meditation och koncentra-
tion är således aspiranten till största hjälp, och regelbundenhet är en av de viktigaste förut-
sättningarna för åstadkommandet av resultat. Meditationen bör företagas dagligen vid samma
tid, och vi bör träget fortsätta därmed, även om ingen uppenbar verkan inställer sig. När intet
resultat visar sig, måste vi noga akta oss för nedslagenhet, då ju denna gör det svårare för Mästa-
rens inflytande att inverka på oss och den också visar att vi tänker mer på oss själva än på
Honom.

I början av meditationens utövande är det önskvärt att noga iakttaga dess fysiska effekter. Metoder, som föreskrivs av dem som förstår sig på saken, bör aldrig vålla huvudvärk eller annan smärta. Likväl förekommer dylikt i särskilda fall. Visserligen anstränger meditationen tanken och uppmärksamheten något utöver det för individen vanliga, men denna ansträngning bör göras så försiktigt, så fritt från varje överdrift att den ej vållar några kroppsliga obehag. Ibland händer det att någon ägnar sig åt meditation alltför ihärdigt och alltför länge åt gången eller när organismen icke är fullständigt frisk, och följden blir då ett visst mått av lidande. Det är olyck-
ligtvis lätt att driva den organiska hjärnan litet för långt, och när detta göres, är det ofta svårt att återvinna jämvikten. Det har ibland hänt att meditatören på några dagar framkallat ett besvär-
ande tillstånd, som det kunnat taga år att rätta till. Av detta lär vi att envar, som börjar känna av någon obehaglig verkan, bör genast sluta öva meditation för en viss tid och ägna sig åt sin organiska hälsa och om möjligt rådfråga någon, som vet mer om saken än han själv.

Vanliga hinder

Det händer ofta att människor uppsöker vår president eller mig själv eller skriver till oss och säger: "Varför använder Mästaren icke *mig*? Jag är så uppriktig och hängiven Honom. Jag längtar så efter att användas. Jag vill att Han antar mig och undervisar mig. Varför gör Han det icke?"

Det kan finnas många grunder till att Han icke gör det. Ibland har den frågande något

framträdande fel, som i och för sig är en alldeles tillräcklig grund. Jag måste till min ledsnad säga att det icke sällan är högmod. En människa kan ha en så hög tanke om sig själv att hon icke är mottaglig för undervisning, fastän hon tror att hon är det. I våra dagar händer det ofta att felet är retlighet. En god och värdig människa kan ha sina nerver alldeles i olag, så att det vore omöjligt att föra henne i nära och ständig beröring med Mästaren. Ibland är hindret nyfikenhet. Somliga blir förvånade, när de hör att detta är ett allvarligt fel, men så förhåller det sig – nyfikenhet på andras angelägenheter och särskilt deras ockulta ställning eller utveckling. Det är fullkomligt uteslutet att en Mästare skulle draga till sig en människa med detta fel.

Ett annat vanligt hinder är att man har lätt för att känna sig kränkt. Mången god och uppriktig aspirant blir så lätt stött att han praktiskt taget icke är till någon nytta i arbetet, emedan han icke kan komma överens med andra människor. Han får vänta, tills han lärt att anpassa sig och att samarbeta med vem det vara må.

Många som framkastar denna fråga, har detta slags fel, och de tycker icke om att man påpekar det för dem. De tror i allmänhet icke att de ha felet ifråga och inbillar sig att vi misstagit oss, men i sällsynta fall är de villiga att draga nytta av vinken. Jag minns mycket väl en dam, som kom till mig i en amerikansk stad och ställde frågan: "Vad är det för fel med mig? Varför får jag icke nalkas Mästaren?" "Vill ni verkligen veta det?" frågade jag. Ja, det ville hon visst. Hon besvor mig att betrakta henne ockult eller klärvoajant eller hur jag behagade, att granska alla hennes höljen och förflutna liv och därav döma. Jag tog henne på orden och sade: "Välän, om ni verkligen vill veta det, så är det för mycket av ego i er kosmos. Ni tänker för mycket på er själv och icke tillräckligt på arbetet."

Naturligtvis blev hon förfärligt stött, hon rusade ut ur rummet och sade att hon icke hyste någon hög tanke om min klärvoajans. Men denna dam hade modet att komma tillbaka två år senare och säga: "Vad ni sade var fullkomligt sant, jag tänker avhjälpa felet och träget arbeta för detta mål." Denna historia har upprepats många gånger, men detta är enda gången vederbörande kommit tillbaka och erkänt felet. Det är ostridigt att den lärjunge, som är villig att se sig själv såsom andra ser honom, kan lära mycket som hjälper honom framåt. Jag minns att en av Mästarna en gång anmärkte att chelans första plikt är att utan vrede lyssna på allt som gurun kan säga. Han bör vara ivrig att ändra sig, göra sig av med sina fel. Madame Blavatsky sade: "Chelaskapet har av en Mästare definierats såsom ett psykiskt lösningsmedel, som fräter bort all slagg och lämnar endast det rena guldets kvar." (*Five Years of Theosophy*, andra upplagan, s. 36.)

Självupptagenhet är en annan form av stolthet, och den är nu för tiden mycket vanlig. Den personlighet, som vi byggt under tusentals år, har vuxit sig stark och i många fall blivit självbejakande, och det hör till de svåraste uppgifterna att omkasta dess hållning och tvinga den att tillägna sig vanan att betrakta saker och ting från andras ståndpunkt. Man måste verkligen lämna medelpunkten i sin egen cirkel, såsom jag förklarat i *Det inre livet*, om man önskar komma till Mästaren.

Det händer emellertid stundom att de som ställer frågan icke har något särskilt framträdande fel, och när man granskar dem, kan man endast säga: "Jag ser icke någon bestämd grund eller något bestämt fel, som håller er tillbaka, men ni måste växa till er en smula överlag." Det är obehagligt att behöva säga någon detta, men det är ett faktum. De är ännu icke tillräckligt fullvuxna och måste växa till sig, innan de blir värdiga.

En brist, som ofta hindrar människor från att komma i beröring med Mästaren, är bristen på tillit och vilja. Såvida en människa icke på allvar försöker i den fulla förtröstan på att hon kan och med beslutsamheten att hon skall en dag lyckas och att denna dag skall randas så snart som möjligt, är det ganska visst att hon ej når framgång. Visserligen vet vi att det hos somliga av oss råder brister, men jag anser ändock att det hos åtminstone några av oss endast är bristen på den oryggliga beslutsamheten, som håller oss tillbaka.

Det fordras kraft och mogenhet till att intaga samma hållning gentemot arbetet, som Mästaren

har, emedan vi förutom våra egna brister har hela trycket av världens tankar emot oss. Madame Blavatsky gav oss i begynnelsen den fullaste varning om båda dessa svårigheter. Hon skriver:

Så snart någon avger löftet såsom lärjunge på prov, följer vissa ockulta effekter. Den första är att allt som ligger latent i människans natur skarpt framträder – hennes fel, ovanor, egenskaper eller undertryckta begär, vare sig de är goda, dåliga eller likgiltiga. Om en människa till exempel är fåfång, liderlig eller äregirig ... är det visst att dessa laster tränger fram, även om hon dittills med framgång dolt eller undertryckt dem. De träder obetvingligt i förgrunden, och hon får kämpa hundra gånger hårdare än förut, innan hon dödat alla dylika tendenser hos sig själv.

Om hon däremot är god, givmild, kysk och avhållsam eller har någon dygd latent och dold inom sig, skall denna tränga fram lika obetvingligt som de övriga. ... Detta är en oföränderlig lag på det ockultas område.

Drar sig läsaren till minnes det gamla ordspråket ”väck ej den björn som sover”? Den har en ockult innebörd. Ingen människa känner sin sedliga styrka, förrän den prövats. Tusenden vandrar genom livet väl ansedda, emedan de aldrig satts på prov. ... Den som företar sig att pröva chelaskapet, väcker genom själva denna handling ... varje slumrande lidelse hos sin djuriska natur. ... Chelan kallas att möta icke blott alla de latent onda böjelser hans natur hyser utan därtill även styrkan av de fördärvliga krafter som finns samlade i det samhälle och den nation han tillhör. ... Om han nöjer sig med att följa med dem i sin omgivning och vara nästan dem lik – kanske något bättre eller något sämre än genomsnittet – kommer nog ingen att fästa sig vid honom. Men låt det bli känt att han kunnat genomskåda umgängeslivets ihåliga parodi, dess hyckleri, själviskhet, sinnlighet, lystnad och andra dåliga egenskaper och beslutat att resa sig till en högre nivå, blir han genast hatad och skall varje dålig, fördomsfull eller illvillig natur skicka honom en ström av motsatt viljekraft. (*Five Years of Theosophy*, andra upplagan, s. 35.)

De som driver med evolutionsströmmen och följaktligen når detta stadium i en mycket avlägsen framtid, kommer då att finna det mycket lättare, ty allmänna opinionen kommer då att vara i samklang med dessa ideal. Nu har vi emellertid att strida mot vad den kristne skulle kalla frestelse, den yttre opinionens ständiga tryck, ty personliga tankar tänks av miljoner människor omkring oss. Att hålla stånd emot dessa kräver en verklig ansträngning, riktigt mod och sann uthållighet. Vi måste envist hålla fast vid vår uppgift, och även om vi misslyckas gång på gång, får vi icke förlora modet utan måste resa oss igen och fortsätta.

En aspirants astralkropp och mentalkropp bör ständigt förete fyra eller fem stora och strålande känslor – kärlek, hängivenhet och medkänsla, dessutom intellektuell strävan. Men i stället för några få starka känslor, som vibrerar strålande och klart med vackra färger, ser man vanligen astralkroppen fläckad av röda, bruna, grå och svarta virvlar, ofta hundra eller fler. De påminner något om en massa vårtor på en organism, vilka nedsätter hudens känslighet. Lärjungen måste se till att dessa avlägsnas och att den vanliga härvan av småaktiga känslor kardash bort helt och hållet.

Hängivelsen måste vara fullständig

På denna Väg existerar inga halvmesyrrer. Många människor befinner sig i samma situation som de mycket nedsvärtade Ananias och Safira. Man torde påminna sig hur de (ingalunda på något onaturligt eller klandervärt sätt) önskade behålla något att falla tillbaka på, eftersom de icke var alldeles vissa om att den nya kristna rörelsen skulle få framgång. De var mycket entusiastiska och önskade giva efter bästa förmåga, men de kände att det skulle vara klokt att lägga undan en smula, för den händelse rörelsen misslyckades. Häri låg ingenting klandervärt, men de handlade ytterst olämpligt, då de, fastän de behöll något för egen del, icke erkände detta utan låtsades att de hade givit allt. Det finns nu för tiden många som följer deras exempel. Jag hoppas historien icke är sann, emedan aposteln var väl sträng emot dem.

Vi ger icke allt utan behåller en liten del av oss själva – jag menar icke av våra pengar, utan av personliga känslor i djupet av vårt inre, vilka håller oss tillbaka från Mästarens fötter. Detta duger icke i ockultismen. Vi måste följa Mästaren utan förbehåll, utan att säga oss själva: ”Jag vill följa Mästaren, så länge Han icke fordrar att jag skall arbeta tillsammans med den eller den

människan; jag vill följa Mästaren, så länge allt vad jag gör blir erkänt och omtalat i tidningarna". Vi får icke uppställa några villkor. Jag menar icke att vi skall uppge våra vanliga plikter på det fysiska planet, utan helt enkelt att hela vårt jag bör stå till Mästarens förfogande. Vi måste vara redo att avstå från allting, att gå vart som helst – icke för att sättas på prov, utan emedan kärleken till arbetet är det största i vårt liv.

Ibland frågar människor: "Om jag gör allt detta, hur länge dröjer det sedan, innan Mästaren antar mig på prov?" Något dröjsmål blir det ej, men ordet "om" i denna fråga äger mycken tynd. Det är icke så lätt att göra det fullkomligt rätt, och om detta fordrades, skulle det utan tvivel dröja länge, innan vi kunde hoppas på lärjungaskap. Men en av Mästarna har sagt: "Den som gör sitt bästa, gör tillräckligt för oss." Om man ej har sin glädje i tjänandet för dess egen skull, utan endast väntar sig belöning i form av ockult erkännande, så har man egentligen icke den rätta andan. Om man har den rätta inställningen, fortsätter man oförtröttligt med det goda arbetet och överlämnar åt Mästaren att tillkännage sitt välbehag, när och hur Han så finner för gott.

Våra hinduiska bröder äger härvidlag en mycket sund tradition. De torde säga: "Tjugo eller trettio års tjänande är som ett intet. Det finns i Indien många som tjänat hela sitt liv och aldrig erhållit något erkännande i det yttre, ehuru de i sitt inre väglets av en Mästare." Jag fick erfara detta för några få år sedan. Jag behövde göra vissa förfrågningar om dessa ting med avseende på några av våra indiska bröder, och det svar jag fick av Mästaren blev: "I fyrtio års tid har jag haft dessa män under observation. Låt dem nöja sig därmed." Och de var mer än nöjda. Jag kan nämna att de sedan dess erhållit ytterligare erkännande och blivit invigda. Vår indiske broder vet inom sig att Mästaren är medveten om hans tjänande, men lärjungen bryr sig icke om huruvida Han väljer att visa det i det yttre eller icke. Han skulle naturligtvis bli övermåttan lycklig, om Mästaren lade märke till honom, men om detta icke sker, fortsätter han likafullt.

Not

Läsaren gör klokt i att vid sidan om dessa texter ur C.W. Leadbeaters *Mästarna och vägen* läsa även vad Laurency skrivit om dels lärjungaskapet, dels de teosofiska rörelserna. Somliga av Leadbeaters uppgifter om dessa ting bör nämligen tillrättaläggas i enlighet med vad planet-hierarkin senare låtit meddela, framför allt genom Alice A. Baileys försorg.

FJÄRDE KAPITLET

PROVLÄRJUNGASKAP

Den levande bilden

Bland allvarliga studerande och arbetare av det slag jag redan beskrivit har Mästaren vid många tillfällen utvalt sina lärjungar. Men innan han definitivt antar dem, vidtar Han särskilda försiktighetsmått för att försäkra sig om att de verkligen är sådana att Han kan låta dem komma i nära beröring med sig, och detta är syftet med det stadium som kallas provlärjungaskap. När Han anser att en människa har möjligheter att bli lärjunge, anmodar Han vanligen någon, som står i nära förbindelse med Honom, att föra aspiranten till Honom i astralkroppen. Många formaliteter är i allmänhet icke förbundna med detta steg. Mästaren ger några kortfattade råd, meddelar den nye lärjungen vad som väntas av honom, och med den för Honom karakteristiska vänligheten finner Han ofta någon anledning att lyckönska honom till det arbete han redan utfört.

Därpå gör Han en levande bild av lärjungen – det vill säga Han formar av mental, astral och eterisk materia en exakt motbild av neofytens kausalkropp, mentalkropp, astralkropp och eterkropp, och denna bild har Han tillgänglig, så att Han då och då kan kasta en blick på densamma. Varje bild står i magnetisk förbindelse med den människa den föreställer, så att

varje skiftning i hennes tankar och känslor motsvaras av sympatiska vibrationer, och sålunda ser Mästaren genast med en enda blick på bilden huruvida under den tid som förflutit, sedan Han senast betraktade den, någon störning ägt rum i de kroppar den representerar – huruvida vederbörande råkat i vrede eller låtit sig ryckas med av orena känslor, sinnesoro, nedslagenhet eller dylikt. Det är först sedan Han förvissat sig om att ingen allvarlig upphetsning under lång tid ägt rum i de höljen som representeras av bilden, som Han låter lärjungen komma i nära förbindelse med Honom själv.

När lärjungen antagits, måste han bli ett med Mästaren på ett sätt, som överstiger vår fattningsförmåga; Mästaren önskar blanda hans aura med sin egen, så att Hans kraft ständigt kan verka genom den utan särskild uppmärksamhet å Hans sida. Men en så intim förening kan icke verka endast i en riktning. Om det bland lärjungens vibrationer finns några, som kan framkalla oro i Adeptens astralkropp och mentalkropp, när de återverkar på Honom, gör detta föreningen omöjlig. Den blivande lärjungen får vänta, tills han gjort sig fri ifrån dessa vibrationer. En provlärjunge är icke nödvändigtvis bättre än andra människor, som icke antagits på prov. Han är endast på visst sätt lämpligare för Mästarens arbete, och det är nyttigt att låta honom undergå tidens prov, ty många människor, som ryckts med av sin entusiasm, tycks i början mycket lovande, men olyckligtvis tröttnar de efter en tid och glider tillbaka. Aspiranten måste övervinna eventuella ofullkomligheter i känslolivet och träget arbeta vidare, tills han blir tillräckligt lugn och ren. När den levande bilden icke på mycket länge visat tecken på allvarliga störningar, kanske Mästaren känner att den tid kommit, då han med fördel kan draga lärjungen närmare sig.

Vi får icke tänka oss att den levande bilden uteslutande återger brister och rubbningar. Den avspeglar hela beskaffenheten av lärjungens astrala och mentala medvetande, varför den bör inregistrera mycken välvilja och gladlynthet samt utstråla frid på jorden och människorna en god vilja. Glöm aldrig att för framåtskridande krävs som ett nödvändigt villkor icke blott passiv utan även aktiv godhet. Att icke göra något ont är i och för sig ett stort framsteg, men kom ihåg att det står skrivet om vår Stora Förebild, att Han gick omkring och gjorde gott. Och när Herren Buddha ombads att sammanfatta hela Sin lära i en enda vers, började Han: "Upphör med att göra något ont" men fortsatte genast med: "Lär att göra gott."

Om en provlärjunge gör något ovanligt gott, skänker Mästaren honom för ögonblicket litet mera uppmärksamhet, och om Han finner lämpligt, sänder Han kanske en våg av uppmuntran av något slag eller föreslår lärjungen något arbete och iakttar hur han utför det. I allmänhet överlämnar han emellertid en dylik uppgift åt några av sina äldre lärjungar. Det väntas av oss att vi erbjuder aspiranten tillfällen, men detta innebär ett stort ansvar. Om vederbörande tar tillfället i akt, är allt gott och väl, men om han icke gör det, gäller det som ett minus för honom. Vi skulle ofta vilja ge människor tillfällen, men vi tvekar, ty fastän det är dem till stort gagn, om de griper dem, blir det litet svårare för dem nästa gång, om de icke gör det.

Härav inses att provlärjungens förbindelse med Mästaren huvudsakligen innebär att Mästaren observerar lärjungen och möjligen tillfälligtvis använder honom. Adepterna har icke för vana att anställa speciella eller uppseendeväckande prov, och när en vuxen människa undergår prövning, låter man henne leva sitt vanliga liv, och det sätt, varpå den levande bilden återger hur hon reagerar inför dagens prövningar och problem, ger alldeles tillräckliga upplysningar om hennes karaktär och framsteg. När Mästaren härav sluter att människan i fråga kommer att bli en tillfredsställande lärjunge, drar Han henne närmare till sig och antar henne. Ibland är några veckor nog för avgörandet av detta, ibland krävs härtill hela år.

Yngre provlärjungar

Emedan vi lever i ovanliga tider, har de senaste åren många unga människor antagits på prov, och deras föräldrar ävensom de äldre medlemmarna av Samfundet har stundom undrat hur det kommer sig att de oaktat sina egna allvarliga uppoffringar och mödor, som ofta sträcker sig

över tjugo, trettio eller ända till fyrtio år, förbigås och de unga utväljes. Förklaringen är enkel.

Det har varit er karma att under hela denna tid arbeta på att förbereda er själva och bereda vägen för Världslärarens ankomst, och just emedan ni är gamla goda medlemmar, har ni dragit till er några av de själar, som i föregående inkarnationer höjt sig till en hög utvecklingsnivå, så att de fötts som era barn, och ni får icke förvånas, om ni ibland skulle finna att de som är era barn i den fysiska kroppen, i andra och högre världar nått mycket längre i utveckling än ni. Om en gosse eller en flicka plötsligen skulle komma i nära förbindelse med en Mästare – en förbindelse, som ni knappast vågat drömma om för egen del, ens efter många års meditation och strängt arbete – så förvånas icke. Ert barn kanske är i stånd att svinga sig upp till högre höjd än ni, men det är just på grund av denna förmåga som dess födelse och uppfostran anförtratts åt er, som studerat och arbetat så länge i teosofisk anda. Under loppet av dessa studier bör ni ha lärt att bli idealiska föräldrar – sådana föräldrar som krävs för ett utvecklat jags kropp. I stället för att förbryllas eller förvånas, bör ni uppfyllas av glädje över att ni befunnits värdiga att i den fysiska världen vägleda en av världens blivande frälsare.

Ni kanske undrar hur barn skall kunna uppskatta den ära som vederfares dem, hur de skall kunna fatta det helas glans och härlighet. Glöm icke att det är jaget som inviges, jaget som antages till lärjunge. Det är sant att detta måste vinna ett sådant herravälde över sina lägre höljen att dessa i viss betydlig utsträckning blir ett uttryck för jaget, så att de åtminstone icke står i vägen för det arbete som skall utföras, men det är jaget, som måste utföra detta arbete och genomgå denna utveckling, och ni vet icke hur mycket därav det redan genomfört i tidigare inkarnationer. Många av dem som inkarnerar just nu är högt utvecklade själar. Det är just sådana högt utvecklade själar, som skall bilda den stora grupp lärjungar, som skall omgiva Herren, när Han kommer. De som blir lärjungar tidigt i detta liv, kan mycket väl ha varit lärjungar under många år av ett föregående liv, och det största privilegium, som vi äldre kan få, är att komma i förbindelse med dessa unga, ty genom dem kan vi befrämja Herrens arbete på jorden, om vi skolar dem i att utföra det på ett fullkomligare sätt.

I kapitlet om "Vårt förhållande till barnen" i *The Hidden Side of Things* har jag utförligt behandlat vad som krävs för barnens uppfostran, om de skall sättas i stånd att bevara allt det bästa av vad de för med sig från det förflutna och bringa till full blomstring de många sköna dragen i sin natur, vilka tyvärr i allmänhet så hänsynslöst förstöres av oförstående äldre. Där har jag bland annat talat om de ödeläggande verkningarna av fruktan, som bibringats barnen genom hårdhet och grymhet, men på tal härom skulle jag vilja omnämna en erfarenhet, som belyser de ousägligt fruktansvärda resultat som stundom blir följden därav. Föräldrar, som har barn i den ålder, då de skall börja skolan, kan icke vara försiktiga och omsorgsfulla nog vid valet av lärare, ty i annat fall riskerar de att obotlig skada tillfogas de små, för vilka de bär ansvaret.

Verkan av grymhet mot barn

För någon tid sedan fick jag kännedom om ett slående exempel på den skada som i vissa fall kan vållas av sådan brutalitet. Jag hade den stora äran att vara närvarande vid en av våra yngre medlemmars invigning, och invigaren var vid detta tillfälle Herren Maitreya själv. Under ceremonins lopp måste aspiranten som vanligt besvara många frågor, av vilka de flesta rörde sig om det sätt, varpå hjälp bäst kan givas i vissa svåra eller ovanliga fall, och därpå följde ett särskilt förhör huruvida han förlät och kunde hjälpa en viss man, som hade behandlat honom med fruktansvärd hårdhet och grymhet under hans första barndomsår.

Invigaren gjorde en bild av en aura, vars yta överfors av de allra finaste små krusningar eller skiftningar i lysande färger, bland vilka den ömsom kom till synes och försvann igen. Han sade: "Detta är fröna till människosläktets högsta och ädlaste egenskaper – bräckliga och ömtåliga som spindelväv, möjliga att utveckla endast i en atmosfär av den djupaste och renaste kärlek, utan den minsta skymt av fruktan eller ångest. Den som, färdig i andra avseenden, kan bringa

dem till full och kraftig blomstring, har möjlighet att nå adeptskap i sitt nuvarande liv. Vi hade hoppats att det skulle beskärts dig att stå vid min sida som en stor Adept, när jag kommer i den fysiska världen, men de, åt vilka jag anförtrorde dig (emedan de erbjöd dig till min tjänst redan före födelsen), lät dig falla i händerna på denna person, som var så helt och hållet ovärdig ett sådant förtroende. Detta var din aura, innan hans onskas förhärjande brand drabbade dig. Se nu vad hans grymhet gjorde dig till.”

Därpå förändrades auran och förvreds på ett fruktansvärt sätt, och när den kommit i jämvikt igen, hade alla de vackra små krusningarna försvunnit, och i deras ställe fanns oräkneliga små ärr. Herren förklarade att den skada som skett icke kunde botas i det nuvarande livet och sade: ”Du kommer i alla fall att hjälpa mig vid min ankomst, och jag hoppas, att du skall uppnå Arhatskap i detta liv, men vad det slutliga målet angår måste vi vänta ännu en tid. I våra ögon finns det intet större brott än att sålunda hämma en själs framåtskridande.”

När aspiranten såg denna aura vrida sig och hårdna, såg alla dess fagra löften hänsynslöst förstörda till följd av denne mans brutalitet, kände han åter ett ögonblick vad han till största delen glömt – ångesten hos den lille gossen, som sänts långt bort från hemmet, hans ständiga fruktan och skygghet, hans gränslösa avsky, den kväljande känslan av att vara ett hjälplöst offer för de grövsta kränkningar i en grym tyranns våld, den lidelsefyllda harmen över hans elaka orättvisa, utan hopp, utan fotfäste någonstades i denna avgrund, utan någon Gud att vädja till, och då jag såg dessa känslor röra sig inom honom, förstod jag något av barndomens fruktansvärda tragedi, och varför dess verkningar sträcker sig så långt.

Det är icke bara när man närmar sig adeptskap, som denna vidriga grymhet mot barn hämmar utvecklingen. Alla de nya och högre egenskaper, som den ariska rasen nu bör utveckla, visar sig som ljusa och ömtåliga knoppar av liknande natur, fastän på ett lägre plan än de som nyss beskrivits. I tusentals fall utplånas dessa hänsynslöst av föräldrars eller lärares oförnuftiga grymhet, och därför står många goda människor kvar på samma nivå under flera inkarnationer, medan deras plågoandar sjunker tillbaka till lägre raser. Helt säkert inkarnerar många jag, som, fastän de icke når upp till invigningens stora höjder, icke desto mindre hastigt utvecklar sig och nu behöver rikta sin karaktär med några av dessa vidare och finare utvecklingsresultat, och även för deras del vore brutalitet ödesdiger.

Det var först vid det ovannämnda tillfället som jag fick höra att det liv, under vilket adeptskap vinnes, måste ha absolut fullkomliga omgivningar under barndomen, men riktigheten härav inses lätt vid närmare eftertanke. Detta är sannolikt en av orsakerna till att så få studerande når adeptskap i en europeisk kropp, ty vi står långt tillbaka för den övriga delen av världen på denna punkt. Det är i varje fall mer än tillräckligt klart att ingenting annat än ont någonsin kan bli följden av denna hemska grymhet. Våra medlemmar bör förvisso överallt, där det är möjligt, arbeta för dess avskaffande, och bör, såsom jag sade i början, vara alldeles särskilt noga med att förvissa sig om att inga barn, för vilka de på något sätt är ansvariga, råkar i fara för detta särskilda slags förbrytelse.

Barnens Mästare

Herren Maitreya har ofta kallats Gudars och människors Lärare, och detta faktum uttrycker man stundom på annat sätt genom att säga att Han är överhuvudet för religion och undervisning i det andliga arbetets stora rike. Det är icke bara så att Han med vissa mellanrum, då Han anser det önskvärt, antingen själv inkarnerar eller sänder en lärjunge för att framställa den eviga sanningen på något nytt sätt – för att, såsom vi kan säga, grunda en ny religion. Alldeles bortsett härifrån har Han ständigt vård om *alla* religioner, och när helst någon ny och skön lära utsändes genom någon av dem, ny eller gammal, inspireras den alltid av Honom. Vi vet föga om de världsomfattande undervisningsmetoder Han använder. Det finns många andra sätt att undervisa än det talade ordet, och säkert är att det är Hans ständiga och dagliga strävan att höja miljoner änglars och människors intellektuella uppfattning.

Hans högra hand vid allt detta underbara arbete är Hans medhjälpare och utsedde efterträdare, Mästaren Kuthumi, alldeles som Herren Vaivasvata Manus medhjälpare och utsedde efterträdare är Mästaren Morya. Just emedan Mästaren Kuthumi sålunda är den idealiske läraren, är det till Honom vi måste föra dem som skall sättas på prov eller antagas vid tidig ålder. Det kan hända att de senare i livet kommer att användas av andra Mästare för andra delar av arbetet, men i varje fall börjar de alla (eller nästan alla) under Mästaren Kuthumis ledning. Det har i många år hört till min uppgift att söka skola i rätt riktning alla unga människor, som Mästaren betraktar som hoppgivande. Han sätter dem i beröring med mig i fysiska världen och ger vanligen kortfattade anvisningar om de egenskaper Han önskar se utvecklas hos dem och den undervisning som skall givas dem. I sin oändliga visdom behandlar Han naturligtvis icke dessa yngre hjärnor och kroppar på samma sätt som äldre människors. Jag vill anföra något ur en redogörelse för hur tre av våra unga för ungefär tio år sedan antogs till provlärjungar:

Provlärjungaskap

Vi fann Mästaren Kuthumi sittande på verandan till sitt hus, och då jag förde de unga fram till Honom, sträckte Han händerna emot dem. Den förste gossen knäböjde behagfullt och kysste Hans hand, varefter han förblev i knäböjande ställning, tryckt mot Mästarens knä. De höll alla sina ögon fästade på Hans, och hela deras själ tycktes strömma ut genom deras ögon. Han log mycket vackert emot dem och sade:

”Det är mig ett särskilt nöje att hälsa er välkomna. Ni har alla arbetat tillsammans med mig i det förflutna, och jag hoppas ni skall göra det igen denna gång. Jag vill att ni blir till gagn, innan Herren kommer, och jag börjar därför med er mycket tidigt. Kom ihåg att detta, som ni önskar åtaga er, är det härligaste av alla värv, men det är icke lätt, ty ni måste vinna fullkomligt herravälde över dessa små kroppar, ni måste helt och hållet glömma er själva och leva endast för att vara till välsignelse för andra och göra det arbete som anförtros er.”

Därpå tog Han den knäböjande gossen under hakan och sade med ett strålande leende: ”Kan ni göra detta?”

Och alla svarade att de skulle försöka. Sedan gav Mästaren var och en i tur och ordning några värdefulla personliga råd och frågade samtidigt: ”Vill du försöka att arbeta i världen under min ledning?” Och varje gång fick Han till svar: ”Det vill jag”.

Sedan ställde Han den förste gossen framför sig och lade båda händerna på hans huvud, medan gossen åter sjönk på knä. Mästaren sade:

”Då antar jag dig till min provlärjunge. Jag hoppas att du snart kommer i närmare förbindelse med mig, och därför giver jag dig min välsignelse, på det att du må låta den gå vidare till andra.”

Medan Han talade tilltog gossens aura i omfång på ett underbart sätt; kärlekens och hängivenhetens färger i densamma brann med levande eld, och han sade: ”O Mästare, gör mig verkligt god, gör mig värdig att tjäna dig.”

Men Mästaren svarade leende: ”Endast du själv kan göra detta, min käre gosse, men min hjälp och välsignelse skall alltid vara med dig.”

Sedan tog Han de andra och gick igenom samma lilla ceremoni med var och en av dem, varvid deras auror tilltog i omfång och blev fastare och stadigare, då de glödde till gensvar på ett underbart sätt.

Därpå steg Mästaren upp och drog gossarna med sig i de han sade: ”Följ mig nu och se vad jag gör.”

Vi vandrade i samlad trupp utför den sluttande vägen till bron över floden. Han förde oss in i grottan och visade gossarna de levande bilderna av alla provlärjungarna. Sedan sade Han: ”Nu skall jag göra bilder av er.” Och Han materialiserade dem inför deras ögon, och de var naturligtvis oerhört intresserade. En av dem sade med bävande röst: ”Ser jag ut så där?”

I en av bilderna fanns det en fläck av rödaktig materia, och med en humoristisk blick sade Mästaren till originalet: ”Vad är det där?”

”Jag vet inte”, svarade gossen, men jag tror att han gissade det, ty det var resultatet av en sinnesrörelse kvällen förut. Mästaren utpekade olika färger och sammansättningar i aurna och talade om för dem vad de betydde och vilka Han önskade ändrade. Han sade till dem att Han ämnade iakttaga dessa bilder varje dag för att se hur det gick för gossarna och att Han hoppades att de skulle laga så att bilderna blev angenäma att betrakta. Till slut gav Han dem sin välsignelse. Så långt denna redogörelse.

När äldre människor sätts på prov, får de i stor utsträckning på egen hand finna det arbete som lämpar sig bäst, men gäller det yngre människor, anvisar Han dem rent av ett bestämt arbete och ser efter hur de utför det. Han nedlåter sig ibland till att ge vissa av dessa unga särskild uppmuntran och undervisning och rent av enskilda råd om deras utbildning. Till ledning för andra unga, som önskar vandra samma väg, meddelas här några utdrag ur dessa budskap:

Råd av Mästaren

”Jag vet att ditt enda mål i livet är att tjäna Brödraskapet, men glöm icke att du har högre stadier av utveckling framför dig och att för framåtskridande på Vägen kräves oavsläpplig vaksamhet. Du måste icke blott alltid vara *redo* att tjäna, du måste alltid söka efter tillfällen – ja, till och med *skapa* tillfällen att vara hjälpsam i småsaker, så att du icke försummar att se det stora arbetet, när det kommer.

Glöm aldrig ett ögonblick dina ockulta förbindelser, de bör vara dig en ständig källa till inspiration – icke blott en sköld mot de tomma tankar som svävar omkring oss, utan en ständig eggelse till andlig verksamhet. Vi bör ha vuxit ifrån det vanliga livets tomhet och småaktighet, fastän vi fortfarande bör betrakta det med förståelse och medkänsla. Adeptskapets utsägliga salighet är ännu icke din, men kom ihåg att du redan är ett med dem som lever detta högre liv. Du sprider Deras solsken i denna lägre värld, varför även du, på ditt utvecklingsstadium, bör vara en strålande sol av kärlek och glädje. Världen må vara ovillig att erkänna och förstå, men det är din plikt att stråla.

Vila icke på årorna. Det finns ännu högre bergstoppar, som måste betvingas. Behovet av intellektuell utveckling får icke glömmas, och vi måste inom oss utveckla medkänsla, tillgivenhet och tolerans. Envar måste förstå att det finns andra synpunkter än hans egna, och att de kan vara lika mycket värda uppmärksamhet. Allt grovt och ohyvt tal, varje tendens till trätgirighet måste absolut försvinna. Den som är fallen för sådant, bör lägga band på sig, när lusten vaknar. Han bör säga litet, och detta alltid på ett taktfullt och artigt sätt. Tala aldrig utan att först betänka huruvida det du ämnar säga är både vänligt och förståndigt. Den som strävar efter att utveckla kärlek inom sig, bevarar sig för många misstag. Kärleken är den största av alla dygder, utan vilken alla andra förutsättningar endast rinner ut i sanden.

Tankar och känslor av icke önskligt slag måste strängt avvisas. Du måste kämpa emot dem, tills de blivit omöjliga för dig. Antydningar till retlighet framkallar krusningar på det lugna hav som utgöres av Brödraskapets medvetande. Stoltheten måste utrotas, ty den är ett allvarligt hinder för framåtskridandet. Det fordras en utsökt förfining i ord och tankar – den sällsporda arom, som kännetecknar en fulländad takt, ur stånd att vålla missljud eller såra. Denna är svår att förvärva men du kan vinna den, om du vill.

Ditt mål bör vara att tjäna på fullt allvar och icke bara för nöjes skull. Tänk icke på vad du önskar göra, utan på vad du kan göra, för att hjälpa någon annan. Glöm dig själv och tag hänsyn till andra. En lärjunge måste vara ständigt vänlig, tillmötesgående, hjälpsam – icke en och annan gång utan hela tiden. Kom ihåg att all tid, som icke upptas av tjänande (eller av att göra dig lämplig för tjänande), är för oss *förlorad* tid.

När du upptäcker vissa fel hos dig själv, tag då itu med dem beslutsamt och effektivt. Var ihärdig, så kommer du att lyckas. Det handlar om viljekraft. Vakta på tillfällen och vinkar, var effektiv. Jag är alltid redo att hjälpa dig, men jag kan icke göra arbetet i ditt ställe, ansträngningen måste komma från *din* sida. Sök fördjupa dig i alla avseenden och helga hela ditt liv åt

tjänandet.

Du har skött dig väl, men jag önskar att du sköter dig ännu bättre. Jag har prövat dig genom att giva dig tillfällen att hjälpa, och hittills har du tagit dem väl i akt. Jag skall därför giva dig flera och större tillfällen, och ditt framåtskridande blir beroende av din förmåga att igenkänna dem och begagna dem. Kom ihåg att belöningen för framgångsrikt arbete alltid består i nya arbetstillfällen och att trohet i det skenbart lilla leder till arbete med ting av större vikt. Jag hoppas att du snart kommer mig närmare, och att du, när du så gör, skall hjälpa dina bröder framåt på den Väg, som leder till Konungens fötter. Var tacksam för att du har stor förmåga att älska, för att du vet hur du skall översvämma världen med solsken, utgiva dig själv med kunglig frikostighet och strö omkring dig skänker som en konung. Detta är gott och väl, men akta dig så att i denna stora kärleksblomma icke må finnas det ringaste stänk av högmod, som skulle kunna sprida sig som en nästan osynlig rötfleck, tills den besmittat och fördärvat hela blomman. Kom ihåg vad vår store Broder skrivit: 'Var ödmjuk, om du vill vinna visdom, var ännu ödmjukare, när du tillägnat dig visdom.'

När du strävar efter enhet, är det icke nog att draga de andra in i dig själv, att omsluta dem med din aura, att göra *dem* till ett med dig. Att göra detta är redan det ett stort steg, men du måste gå ännu längre och göra *dig* till ett med var och en av *dem*, du måste gå in i dina bröders innersta hjärta och förstå dem; aldrig av nyfikenhet, ty en broders hjärta är en både hemlig och helig plats; man får icke försöka snoka däri eller diskutera det, utan hellre sträva att vördnadsfullt förstå, visa medkänsla och hjälpa. Det är lätt att kritisera andra från egen synpunkt. Det är svårare att lära känna och älska dem, men detta är det enda sättet att få dem med dig. Jag önskar att du må göra snabba framsteg, så att jag kan använda dig i det stora Arbetet. För att hjälpa dig härmed giver jag dig min välsignelse."

"Dotter, du har gjort rätt i att utöva ditt inflytande till att så vitt möjligt civilisera de grövre elementen omkring dig och hjälpa en annan ren själ på dess väg till mig. Detta skall alltid vara en strålande stjärna i din härlighets krona. Fortsätt att hjälpa henne och se om det icke finns andra stjärnor, som du snart kan foga till din krona. Detta ditt goda arbete har möjliggjort för mig att draga dig närmare mig långt tidigare än annars skulle ha varit fallet. Det finns ingen säkrare metod till snabbt framåtskridande än att ägna sig åt att hjälpa andra på Vägen uppåt. Du har även varit i lyckan att få möta en kamrat från fordom, ty två, som verkligen kan arbeta tillsammans, är mera effektiva än om de utvecklade samma mängd energi var för sig. Du har gjort en god början, fortsätt med att gå framåt i samma riktning snabbt och säkert."

"Jag hälsar dig välkommen som den senast värvade till vår ärorika armé. Det är icke lätt för dig att helt och hållet glömma dig själv, att utan förbehåll ägna dig åt att tjäna världen, men detta är vad som kräves av oss – att vi skall leva uteslutande för att vara andra till välsignelse och göra det arbete som anförtros oss. Du har gjort en god början med arbetet för självutveckling, men mycket återstår ännu. Undertryck också den minsta skymt av retlighet och var redo att alltid taga mot råd och undervisning; beflita dig om ödmjukhet och självupppoffring och låt dig uppfyllas av glödande entusiasm för tjänandet. På sådant sätt skall du bli ett lämpligt redskap i den store Mästarens hand, en soldat i deras armé, som räddar världen. För att hjälpa dig härmed antager jag dig nu till provlärjunge."

"Jag behagas av dig, men jag vill att du gör ännu mera. Ty du, mitt barn, har förmågan att snabbt skrida framåt, och jag vill att du föresätter dig detta såsom ett mål, du är beredd att till vad pris som helst uppnå. Några av de hinder, du undervisats om hur du skall övervinna, må förefalla dig oviktiga, men det är de i själva verket icke, eftersom de är de på ytan liggande tecknen på ett inre tillstånd, som måste ändras, om du önskar bli Vår Herre till gagn, när Han kommer. Detta innebär en genomgripande förändring, som icke blir lätt för dig att genomföra,

men ansträngningen är väl värd sitt pris. De regler, jag önskar att du uppgör för dig själv, är dessa:

(1) Glöm dig själv och din personlighets begär och minns endast tjänandet av andra, varvid du ägnar din styrka, din tanke, din eldhåg helt åt detta.

(2) Uttala icke en åsikt om något, annat än när man ber dig om denna.

(3) Innan du talar, betänk alltid hur det du säger påverkar andra.

(4) Aldrig röj eller yttra dig om en broders svaghet.

(5) Minns att du alltjämt har mycket att lära och att du därför ofta kan fara vilse. Tala därför med den blygsamhet som anstår dig.

(6) När du får kallelsen, handla då *genast*, utan att dröja för att avsluta vad du händelsevis just sysslar med. Om du är i färd med att fylla en betydelsefull plikt, förklara då mycket stilla vad denna är.

Jag önskar draga dig närmare mig, och om du iakttar dessa regler, kommer jag snart att kunna göra detta. Under tiden vilar min välsignelse på dig.

Bli som små barn

Många som läser dessa anvisningar, förvånas nog över deras ytterliga enkelhet. De kanske rent av ringaktar dem såsom föga ägnade att vägleda och hjälpa människor, som lever i vår oerhört komplicerade moderna civilisation. Men den som tänker så glömmar att det är en huvudfordran på lärjungen att han lägger bort allt komplicerat, att han, såsom Mästaren säger, "lämnar er värld och ingår i vår", ingår i en tankevärld, där livet är enkelt och målmedvetet, där rätt och orätt än en gång är klart definierade, där de uppgifter som ligger för oss framstår tydligt och begripligt. Det liv, som lärjungen bör leva, är det enkla livet. Det beror på hur långt han hunnit i enkelhet, om högre framsteg skall bli möjliga för honom. Vi har gjort vårt liv tilltrasslat och osäkert, det har blivit en förvirrad massa, en häxkittel, där de svaga misslyckas och sjunker, men Mästarens lärjunge måste vara stark och sund, han måste taga sitt liv i egna händer och göra det till ett mönster av gudomlig enkelhet. Hans sinne måste sopa undan all denna konstlade oreda och förblindelse och som en pil gå rakt på målet. "Såframt I icke låten omvända eder och bliven som små barn, skolen I ingalunda ingå i himmelriket." Och kom ihåg att himmelriket är Adepternas Stora Vita Brödraskap. (Se *The Hidden Side of Christian Festivals*, sidorna 12, 446)

Vi ser av dessa utdrag hur högt det ideal är som Mästaren uppställer för sina lärjungar, och några av dem tycker kanhända att det är vad man i teologin kallar ett råd till fullkomlighet – det vill säga ett mål eller ett tillstånd, som det ännu så länge är omöjligt att fullkomligt uppnå, men dock ett, som vi alltid måste sträva emot. Men alla aspiranter strävar högt, och ingen kan ännu fullt uppnå det som han eftersträvar, i annat fall skulle han icke behöva vara i fysisk inkarnation över huvud taget. Vi är mycket långt ifrån att vara fullkomliga, men de unga, som kan föras i nära beröring med de Stora, har ett högst underbart tillfälle just på grund av sin ungdom och bildbarhet. Det är mycket lättare för dem än för äldre att undanröja sådant, som icke riktigt är som det borde vara. Om de kunna uppodla vanan att anlägga det rätta synsättet, att handla av de rätta skälen och att hela sitt liv iakttaga den rätta inställningen, skall de komma allt närmare Mästarnas ideal. Om provlärjungen, medan han är vaken i sin fysiska kropp, kunde se de levande avbilder Mästaren gör, skulle han mycket fullständigare fatta betydelsen av sådant, som kan förefalla vara blott mindre detaljer.

Retlighetens verkningar

Retlighet är en vanlig svårighet. Såsom jag redan förklarat, är retlighet något som sannolikt alla råkar ut för, som lever i vår nuvarande civilisation, där människornas nerver alltid utsätts för mycket stark påfrestning. Den civilisation, i vilken vi lever, kännetecknas av plågsamt buller, och buller frestar mer än allt annat på nerverna och vållar retlighet. Det är en vanlig erfarenhet, som känsliga personer gör, att de går ut i staden och kommer hem med en känsla av

att vara fullkomligt upprivna och uttröttade. Mycket annat bidrar härtill, men tröttheten beror huvudsakligen på det ständiga bullret och närvaron av så många astrala kroppar, som alla vibrerar med olika frekvenser och alla upphetsas och störes av småsaker. Detta gör det mycket svårt att icke visa retlighet – i synnerhet för lärjungen, vilkens kroppar är ömtåligare och känsligare än den vanliga människans.

Naturligtvis är denna retlighet något ytligt. Den tränger inte djupt in, men det är bättre att så mycket som möjligt avstå från att visa även ytlig retlighet, emedan dennas verkningar varar betydligt längre än vi vanligen föreställer oss. Om det råder en häftig storm, är det vinden, som först sätter vågorna i rörelse, men vågorna fortsätter att svalla länge efter att vinden lagt sig. Sådan är den verkan som åstadkommes på vatten, vilket är jämförelsevis tungt, men astralkroppens materia är långt finare än vatten, och de vibrationer som sätts i gång intränger mycket djupare och åstadkommer därför en varaktigare verkan. En obetydlig, obehaglig, tillfällig känsla, som kanske försvinner ur sinnet efter tio minuter, kan dock på astralkroppen frambringa en verkan, som varar i två dygn. Vibrationerna lägger sig icke, förrän en avsevärd tid förflutit.

När man är varse ett sådant fel, kan man på effektivaste sätt avlägsna det, icke genom att koncentrera uppmärksamheten därpå, utan genom att sträva efter att utveckla den dygd som är dess motsats. Ett sätt att behandla felet är att ständigt motarbeta det med tanken, men det råder intet tvivel om att detta förfarande väcker motstånd hos antingen den mentala eller astrala elementalen eller båda, så att det ofta är en bättre metod att söka utveckla hänsyn till andra, naturligtvis grundad på kärlek till dem. En människa, som är uppfylld av kärlek och hänsynsfullhet, tillåter sig icke att visa retlighet mot andra vare sig i ord eller tankar. Om människan vill låta sig genomträngas av denna idé, skall hon nå samma resultat utan att väcka motstånd hos elementalerna.

Själviskhet

Det finns många andra former av själviskhet, som kan allvarligt fördröja lärjungens framåtskridande. Lättjan är en av dessa. Jag har sett en människa, som var mycket road av en bok och icke hade lust att lämna den för att passa tiden. En annan skriver mycket illa, likgiltig för det obehag och den skada till ögon och lynne hon vållar dem som måste läsa hennes kråkfötter. Allt sådant bidrar till att göra en människa mindre känslig för höga inflytanden, till att förbittra och förfula livet för andra och till att förstöra självbehärskning och effektivitet. Effektivitet och punktlighet är nödvändiga, om ett tillfredsställande arbete skall kunna utföras. Många människor saknar effektivitet. När ett arbete anförtros dem, avslutar de det icke ordentligt utan kommer med alla möjliga ursäkter. Eller när man ber dem om någon information, vet de icke hur de skall finna den. Människor är mycket olika i detta avseende. Vi kan ställa en fråga till en och hon svarar: "Jag vet inte", men en annan säger: "Jag vet det inte, men jag skall gå och ta reda på det", och hon återkommer med den begärda upplysningen. På samma sätt går en människa åstad för att utföra en sak och kommer tillbaka och säger att hon icke kunnat det, men en annan fortsätter ihärdigt, tills hon har fått den utförd.

Men vid allt gott arbete måste lärjungen alltid tänka på det gagn som andra kan ha därav och på tillfället att få tjäna Mästaren i dessa ting, vilka, även om de är materiellt obetydliga, har stort andligt värde – icke på den goda karma, som det bringar honom själv, vilket endast skulle vara en annan och mycket subtil form av själviskhet. Kom ihåg, hur Kristus uttryckte det: "Vadhelst I haven gjort en av dessa minsta mina bröder, det haven I ock gjort mig".

Andra subtila verkningar av samma slag framträder i nedslagenhet och avundsjuka ävensom aggressivt förfäktande av egna rättigheter. En Adept har sagt: "Tänk mindre på dina rättigheter och mera på dina plikter." Det finns några tillfällen i den yttre världen, då lärjungen kan finna det nödvändigt att hovsamt framhålla vad han behöver, men lärjungarna emellan finns ingenting sådant som rättigheter utan endast tillfällen. Om en människa känner sig förargad, börjar hon utsända aggressiva känslor. Hon kanske icke går så långt som till verkligt hat, men hon

framkallar en dunkel glöd i sin astralkropp och inverkar även på mentalkroppen.

Oro

Rubbningar av dylikt slag uppstår ofta i mentalkroppen och är lika olyckliga till sina verkningar. Om en människa försjunker i grubblerier över något problem och vrider och vänder på detsamma utan att komma till något resultat, framkallas därigenom i mentalkroppen något som liknar en storm. På grund av vibrationernas ytterliga finhet i mentalvärlden är ordet storm ett ofullständigt uttryck för verkligheten; vi får en något klarare uppfattning om den verkan som uppstår, om vi föreställer oss den som en inflammationshärd i mentalkroppen, som en retning förorsakad av friktion. Vi påträffar ibland trätgiriga människor, som måste resonera om allting och synbarligen äro så förtjusta häri att de icke bryr sig om på vilken sida de strider i fråga om problemets innebörd. Hos en människa av detta slag befinner sig mentalkroppen i ett tillstånd av ständig inflammation, och inflammationen visar benägenhet att när som helst vid minsta anledning övergå i ett verkligt öppet sår. För en sådan finnes intet hopp om esoteriska framsteg av något slag, förrän han låtit sitt sjukliga tillstånd påverkas av balans och sunt förnuft.

Lyckligtvis varar de goda känslorna längre än de onda, emedan de arbetar i den finare delen av astralkroppen; verkan av en känsla av stark kärlek eller hängivenhet dröjer kvar i astralkroppen långt sedan det tillfälle som gav upphov till den glömts. Det är möjligt, om än ovanligt, att två grupper av vibrationer samtidigt är kraftigt verksamma i astralkroppen – till exempel kärlek och vrede. I det ögonblick hon känner häftig vrede, finns det hos en människa sannolikt icke någon stark känsla av tillgivenhet, så framt icke vreden är en ädel harmsenhet; i detta fall går de följande resultaten jämsides med varandra, men det ena på ett mycket högre plan än det andra, och det varar därför längre.

Skratt

Det är helt naturligt att gossar och flickor önskar roa sig, vara glada, läsa, höra det som är roligt och skratta åt det. Detta är alldeles rätt och gör ingen skada. Om människorna kunde se de vibrationer som framkallas av ett jovialiskt, vänligt skratt, skulle de genast förstå att, om astralkroppen härav försattes i en viss skakning, detta analogt med en skakning av levern under ritt; det gör faktiskt gott och skadar icke alls. Men om de kunde se resultaten av några av de mindre trevliga historier, som personer av orent sinnelag har för vana att berätta, skulle de bli medvetna om en hemsk skillnad. Sådana saker är alltigenom onda, och de former, som frambringas av dem, klänger sig länge fast vid astralkroppen och drar till sig alla slags vidriga väsen. De som nalkas Mästarna måste vara fullständigt fria från allt sådant, såväl som från allt som är bullrigt och grovt, och de yngre måste ständigt vara på sin vakt mot allt återfall i barnslighet eller dumhet.

Det finns stundom en benägenhet till fånigt fnitter, som till varje pris måste undvikas, all-denstund den har en mycket dålig inverkan på astralkroppen. Den väver omkring denna en väv av gråbruna trådar, mycket otrevliga att se på, och sålunda bildas ett lager, som hindrar goda inflytanden att vinna insteg. Detta är en fara, som unga människor ständigt bör vara på sin vakt emot. Var så glad och munter du någonsin kan. Mästaren tycker om att se det, och det skall hjälpa dig på din väg. Men låt din glädje aldrig ett ögonblick färgas av simpelhet eller råhet. Låt aldrig ditt skratt bli ett bullrande gapskratt, låt det å andra sidan aldrig urarta i dumt fnitter.

Härvidlag, liksom i andra ting, finns en bestämd skiljelinje mellan det som är oskadligt och det som lätt kan bli skadligt. Den säkraste metoden att avgöra detta är att taga i övervägande, huruvida uppsluppenheten överskrider gränserna för takt och god smak. I samma ögonblick skrattet överskrider dessa, – så snart i detta finns den ringaste skymt av bullrighet, så snart dess förfining icke längre är fullkomlig, kommer vi in på farlig mark. Denna skillnads inre betydelse är att allt är väl, så länge jaget har fullt herravälde över sin astralkropp. Så snart jaget förlorar detta herravälde, blir skrattet tomt och meningslöst – hästen liksom skenar iväg med ryttaren.

En astralkropp, som sålunda lämnas utan tyglar, är på nåd och onåd utlämnad åt alla förbigående inflytanden och kan lätt påverkas av allt annat än önskvärda tankar och känslor. Se också till att din glädje alltid är äkta och ren – aldrig ett ögonblick färgad av skadeglädje över andras lidanden och motgångar. Om en förödmjukande olyckshändelse skulle drabba någon, så stå icke och skratta till ingen nytta åt det löjligen i saken, utan skynda fram med detsamma för att bringa hjälp och tröst. Kärleksfull vänlighet och hjälpsamhet måste alltid vara dina mest utmärkande karaktärsdrag.

Onödigt prat

En klärvoajant, som kan iakttaga hur olika icke önskvärda känslor inverkar på de högre kropparna, inser lätt hur viktigt det är att man behärskar dem. Men emedan de flesta av oss icke ser resultatet, är vi benägna att glömma det och tillåta oss att vara vårdslösa. Detsamma gäller om den verkan tillfälliga eller tanklösa anmärkningar åstadkommer. Kristus sägs under sin sista inkarnation på jorden ha sagt att människorna för varje fåfängt ord de talar skall avlägga räkenskap på domens dag. Detta låter grymt, och om den renläriga uppfattningen av domen vore riktig, vore det i sanning orättvist och avskyvärt. Han menade ingalunda att varje fåfängt ord som yttrats skulle döma en människa till evig pina – någon sådan finns icke, men vi vet att varje ord och varje tanke har sin karma, sitt resultat, och att dåraktiga saker, när de upprepas gång på gång, skapar omkring vederbörande en atmosfär, som faktiskt utestänger goda inflytanden. För att förebygga detta måste man vara ständigt uppmärksam. Det vore ett övermänskligt ideal att vänta att en människa aldrig ens för ett ögonblick skulle glömma sig själv, men lärjungen strävar, när allt kommer omkring, mot det övermänskliga, emedan Mästaren är mer än människa. Om lärjungen kunde leva det fullkomliga livet, skulle han redan själv vara Adept. En sådan kan han ännu icke vara, men om han ständigt erinrade sig sitt ideal, skulle han komma det mycket närmare. Varje fåfängt ord, som han talar, påverkar säkerligen för tillfället hans förbindelse med Mästaren. Må han därför med yttersta omsorg ge akt på sina ord.

Av talet bildade former

Lärjungen bör iakttaga icke blott vad han säger utan även hur han säger det, så att hans tal kan bli behagligt, vackert och riktigt liksom fritt från slarv och överdrifter. Han bör välja sina ord väl och uttala dem väl. Många anser att det i dagliga livet inte är nödvändigt att göra sig mödan att tala tydligt. Det betyder dock mer än de tror, ty vi bygger hela tiden vår egen omgivning, och denna återverkar på oss. Vi fyller våra rum och vårt hem med våra egna tankar, och sedan måste vi bo i dessa. Om en människa låter sig överväldigas av till exempel nedslagenhet, fylls hennes rum med denna egenskap och blir varje känslig människa, som träder in i detta rum, varse en viss minskning av livskraften, en försämring av stämningen. Än mera, den människa som mycket av sin tid själv bor i detta rum påverkas ständigt av nedslagenheten och kan inte så lätt skaka den av sig. Det är detsamma med den som omger sig med obehagliga ljudformer av vårdslöst och obelevat tal; han alstrar en atmosfär, vari dessa former ständigt återverkar på honom. På grund av det tryck de ständigt utövar är människan benägen att återge dessa obehagliga former. Om hon inte ser upp med detta, skall hon finna att hon lägger sig till med vanan att tala grovt och ohyfsat.

Om och om igen har jag av skollärare fått höra: ”Vi kan ingenting göra åt barnens sätt att tala. Så länge vi har dem här i skolan, försöker vi rätta dem, men så snart de är hemma igen, får de höra orden uttalas oriktigt, och detta håller i sig och gör det omöjligt för oss att motverka det.” Barnen befinner sig i skolan ungefär fem timmar om dagen och vistas i och nära hemmet det mesta av den övriga tiden. I hemmet råder en atmosfär, vari oönskliga ljudformer hela tiden utövar sitt tryck på dem, så att detta fullständigt förslavar dem. Vissa ord kan de faktiskt inte yttra, då de inte kan uttala språkljud rent. Man kan ju tycka att detta är en småsak och något som saknar betydelse. Men det är ingalunda obetydligt, och när många små ting ständigt

upprepas, får de tillsammans en stor verkan. Det är sannerligen bättre att vi omger oss med skönhet än med fulhet, även om det handlar om etermateria. Det är av stor vikt att tala riktigt, klart och skönt, ty detta leder till förfining såväl i det inre som i det yttre. Om vi talar grovt och ovårdat, sänker vi vårt tänkandes nivå, och ett dylikt sätt att tala stöter bort dem vi vill hjälpa och inger dem avsmak. De som inte kan vara noggranna i sitt ordval, kan inte vara noggranna i sitt tänkande heller. Även deras begrepp om rätt och orätt blir mindre klara, ty alla dessa ting inverkar på varandra.

Varje ord som yttras bildar en liten form i etermateria, liksom en tanke gör detsamma i mentalmateria. Somliga av dessa former är högst oangenäma. Ordet "hata" till exempel alstrar en förskräcklig form och gör det i en sådan grad att jag, sedan jag sett denna form, aldrig vill bruka ordet. Vi må säga att vi ogillar något eller icke bryr oss om det, men ordet "hata" bör vi aldrig såvitt möjligt använda, ty blotta åsynen av den form detta ord alstrar inger en känsla av djupt obehag. Däremot finns ord som frambringar sköna former, ord som det är gott att yttra. Allt detta kan behandlas vetenskapligt och kommer säkerligen en gång att så behandlas. Det kan dock sägas att de ord som är förbundna med önskvärda egenskaper frambringar behagliga former och de som är knutna till onda egenskaper alstrar fula former.

Dylika ordformer bestäms icke av den tanke som beledsagar ordet; tanken bygger sin egen form i högre slags materia. Så till exempel använder människor ofta ordet "hata" bara i förbigående, utan att egentligen hata, när de kanske talar om någon maträtt. Detta är ett fullständigt onödigt bruk av ordet och uttrycker uppenbarligen ingen allvarligt menad känsla. I dylika fall bildas ingen astral hatform, men den fula eteriska ljudformen framträder, alldeles som om den som yttrade ordet verkligen menade det. Det är alltså tydligt att själva ordet icke är ett gott ord. Detsamma gäller svordomar och oanständiga ord, som så ofta brukas av obildat och obelevat folk. De former några av dessa bildar framstår för den klärvoajanta synen såsom av en särskilt förskräcklig natur. Men det är otänkbart att någon som eftersträvar lärjungaskapet skulle besudla sina läppar med dylikt. Vi hör ofta människor använda allsköns vårdslösa slanguttryck, som egentligen inte betyder något eller inte har någon välgrundad härledning. Det är angeläget att den som studerar esoterik avstår från allt dylikt.

Detsamma gäller vanan att överdriva. Människor uttrycker sig ibland utan sans och måtta. Om något är några hundra meter längre borta, så säger de "miltals härifrån". Om det en dag är något hetare än vanligt, så säger de att det är "kokhet". Vår språkkunskap är torftig, om vi ej kan finna ord att uttrycka olika graderingar utan hemfaller åt otyglat bruk av superlativer. Det allra värsta är bruket av ordet "hemskt" som förstärkning i positiv mening – exempelvis "tack så hemskt mycket" – vilket icke endast är en självmotsägelse och därför ytterst dumt och meningslöst, utan även är missbruk av ett ord, som i sig självt har en allvarlig innebörd, vilken gör dess bruk i det anförda uttrycket groteskt olämpligt. Från alla dylika styggelser måste den avhålla sig som vill ägna sig åt esoteriskt studium.

Här framhåller vi hur viktigt det är att vi behärskar vårt tal med avseende på ordens rätta betydelse – och rätt så, ty intet är mer av nöden. Jag önskar att vi alla kunde behärska våra ords uttal och betrakta även detta såsom en akt av självbildning. Vikten av noggrannhet och förfining i talet kan knappast överdrivas.

Var gång vi talar eller skrattar, frambringar vi såväl ljud som färg. Om det är rätt slags skratt, hjärtligt och vänligt, har det en mycket angenäm verkan och sprider en känsla av glättighet i omgivningen. Men är det ett hånskratt, en sarkasm, ett grovt flatskratt, flin eller fniss, blir resultatet ett helt annat och ytterst obehagligt. Det är märkligt att se hur troget och med bibehållandet av nyanserna alla känslor och tankar återges i finare slags materia. Detta blir särskilt tydligt, när man beger sig från ett land till ett annat och finner luften fylld av helt andra ljud effekter. Om man korsar Kanalen från England till Frankrike, ser man genast att de ljudformer, det franska språket alstrar, är av helt annat slag än de det engelska språket bildar. Detta är särskilt märkbart vad gäller vissa ljud, eftersom varje språk har sina alldeles egna

språkljud, och dessa är de särdrag som skiljer ett språks finmateriella former från ett annats.

De alstrade formernas färg beror mer på den anda, vari vi talar. Två personer kan uttala samma ord och så frambringa i stort sett lika former, men formerna kan vara bärare av olika anda. När vi skiljes från någon, säger vi "adjö". Om man säger "adjö" i en likgiltig ton, utan någon särskild känsla eller tanke bakom, frambringas blott en kortlivad krusning av ringa betydelse och verkan. Men samma avskedsord "adjö" kan beledsagas av en verklig utstrålning av vänlig känsla, en kraftutgjutelse som man ger sin vän. Det är gott att veta att ordet "adjö" kommer av det franska Adieu, som betyder "åt Gud", med tanken "åt Gud överlämnar jag dig". Om vi, varje gång vi yttrar dylika ord, tänker på deras egentliga innebörd, torde vi uträtta mera gott än vi vanligen gör, ty då skulle vår vilja och tanke åtfölja ordet och skulle välsignelsen bli till verklig hjälp och icke endast en kortlivad glimt.

På alla dessa sätt bör lärjungens tal vara förfinat och utvecklat. Minns hur det sägs i *Asiens ljus* att Konungen, Jaget, är inom oss och vad helst munnen yttrar i Hans närvaro måste vara en gyllene tanke uttryckt i gyllene ord:

Styr dina läppar,
som vore dörrar de till ett palats,
där kungen sitter lugn och rättvis, mild
och hövisk i sitt språk.

Nervositet

Särskilt är det nödvändigt att aspiranten frigör sig från all nervös oro för småsaker. Mången energisk och allvarlig arbetare förstör de flesta av sina ansträngningar och omintetgör deras verkan genom att ge efter för denna brist, ty han bygger omkring sig en aura, så uppfylld av dallrande vibrationer att ingen tanke eller känsla kan passera in eller ut utan att förvridas, och även det goda, som han utsänder, för med sig en skälvning, som praktiskt taget omintetgör det. Var absolut noggrann, men nå din noggrannhet genom fullkomligt lugn, aldrig genom brådska eller jäkt.

En annan sak, som nödvändigtvis måste inpräglas hos våra studerande, är att vi i esoteriken alltid menar precis vad vi säger, varken mer eller mindre.

När det uppställs som regel att intet ovänligt eller kritiskt får sägas om en annan, så är detta just vad vi menar – icke att vi, när vi råkar tänka därpå, bör i någon ringa mån minska antalet ovänliga eller kritiska omdömen, som vi fäller varje dag, utan att de måste upphöra helt och hållet en gång för alla. Vi är så vana vid att höra olika etiska föreskrifter, som ingen tycks försöka att på allvar tillämpa i praktiken, att vi vant oss vid att tro att ett ytligt instämmande i en idé eller en tillfällig svag ansträngning i dess riktning är allt vad läran fordrar av oss. Vi måste helt och hållet lägga bort denna sinnesbeskaffenhet och förstå att exakt och bokstavlig lydnad kräves, när esoterisk undervisning meddelas antingen av Mästaren eller av en Hans lärjunge.

Samvarons värde

I alla dessa ting får aspiranten, både den som undergår prov och den som är antagen, mycken hjälp av den omständigheten att en Mästarens äldre lärjunge är närvarande. I forna dagar var det i Indien vanligt att en guru, när han utvalde sina lärjungar, samlade dem till en grupp och tog dem med sig överallt. Emellanåt undervisade han dem, men ofta fick de ingen undervisning. Likväl gjorde de snabba framsteg, emedan de hela tiden var inom lärarens aura och i harmoni med denna, i stället för att omgivas av vanliga inflytanden. Läraren var dem också behjälplig med karaktärsdanningen och gav alltid noga akt på sina lärjungar. Våra Mästare kan icke tillämpa denna metod i den fysiska världen, men De har stundom ordnat saken så att några av deras äldre lärjungar kan samla omkring sig en grupp av de yngre och ägna sig åt dem individuellt, ungefär som en trädgårdsmästare behandlar sina växter, i det han dag och natt utstrålar över dem de

inflytanden som behövs för vissa egenskapers väckande eller svaga punkters stärkande. Den äldre lärjungen mottager sällan direkta föreskrifter rörande sitt arbete, ehuru Mästaren kanske då och då gör någon anmärkning eller ger någon förklaring.

Även den omständigheten att lärjungarna är samlade i en grupp underlättar deras framåtskridande. De påverkas gemensamt av höga ideal, och detta påskyndar de önskvärda karaktärsdragens utveckling. Det är nog oundvikligt som en följd av karmas lag att en uppåtsträvande människa kommer i beröring med någon, som är mera utvecklad än hon själv, och drar stor nytta av sin förmåga att lära av honom. Det förhåller sig även i allmänhet så att Mästaren icke befordrar eller upphöjer någon, så vida denne icke varit tillsammans med en äldre lärjunge, som varit i stånd att leda och hjälpa honom. Det finns emellertid undantag, och varje Mästare har sitt eget sätt att behandla sina lärjungar. Vår president har sagt att Mästaren i vissa fall har för vana att sända sina lärjungar till "fältets bortre ände" för att ge dem tillfälle att vinna stor kraft och styrka genom att utveckla sina förmågor med ett minimum av yttre bistånd. Varje individ behandlas så som det är bäst för honom.

Man har ställt frågan om huruvida framåtskridande är möjligt för en ensam studerande, vilkens karma satt honom att bo på någon enslig ort eller bundit honom till något ställe, där det är osannolikt att han möter någon, som redan vandrar vägen. Tvivelsutan kan även en dylik människa göra framsteg, och även om hennes uppgift är svårare, emedan hon får mindre hjälp i det fysiska, lär hon att lita till sig själv och utvecklar nog större viljekraft och beslutsamhet tack vare just att hon är så mycket ensam. Det är till gagn för henne att brevväxla med någon äldre studerande, som kan besvara hennes frågor och råda henne om vad hon bör läsa, då hon därigenom kan spara mycken tid och så underlätta sin vandring fram på vägen.

FEMTE KAPITLET ANTAGANDET AV LÄRJUNGAR

Skildring av en antagningsceremoni

Ehuru det för lärjungen innebär en mycket stor skillnad i hans liv, när han antages av Mästaren, är därmed endast något mer av ceremoni förbundet än vad fallet var i fråga om provlärjungaskap. Följande redogörelse om hur det gick till, då några av våra unga antogs, lämnas här till jämförelse med vad i förra kapitlet berättades om provningen.

Då vi som vanligt begav oss till vår Mästare Kuthumis hus, fann vi Mästaren Morya inbegripen i ett allvarligt samtal med Honom. Vi höll oss naturligtvis ett ögonblick på avstånd, men Mästaren kallade oss till sig med sitt bländande välkomstleende, och vi hälsade Honom på sedvanligt sätt.

Den förste av våra aspiranter, vilken Mästaren en gång hade kallat "en ständigt brinnande Kärlekens Stjärna", är så uppfylld av kärlek till sin Mästare att han betraktar Honom som sin äldre broder och är absolut otvungen i Hans sällskap, fastän han aldrig talar till Honom utan djup vördnad. Det är verkligen vackert att se dem tillsammans.

Vid detta tillfälle smålog vår Mästare vänligt emot honom och sade: "Har du slutgiltigt bestämt dig för att arbeta under mig och helga ditt liv åt mänsklighetens tjänst?" Gossen svarade mycket allvarligt att detta var hans avsikt, och vår Mästare fortsatte: "Jag har varit mycket nöjd med de ansträngningar du gjort, och jag hoppas att du icke skall låta dem slappna. Glöm under de nya förhållandena icke vad jag sade till dig för några månader sedan. Ditt arbete och din beslutsamhet har satt mig i stånd att förkorta din provotid, och jag är glad att du valt den kortaste av alla vägar till framgång, nämligen att föra andra med dig på Vägen. Absolut osjälvisk kärlek är den starkaste makt i världen, men få är de som kan hålla den fri från anspråksfullhet eller avund, även om det gäller endast ett enda. Du befordras tack vare att du framgångsrikt hållit denna låga brinnande för flera saker samtidigt. Du har gjort mycket för att utveckla kraft, men du behöver fortfarande mer därav. Du måste förvärva urskillningsförmåga och andlig vakenhet,

så att du i rätta ögonblicket ser vad som behövs, och icke tio minuter efteråt. Tänk noga på vilka följderna blir, innan du talar eller handlar. Men du har skött dig anmärkningsvärt väl, och jag är mycket nöjd med dig.”

Därpå lade Mästaren sin hand på aspiranternas huvud i tur och ordning och sade: ”Jag antar dig till min lärjunge enligt den urgamla riten. Han drog dem i tur och ordning in i sin aura, så att lärjungen för några ögonblick försvann i Honom. När han åter framträdde, såg han utesägligt lycklig och ädel ut, och Mästarens karakteristiska egenskaper visade sig hos honom såsom aldrig förut. När allt detta var slut, sade vår Mästare till var och en av dem: ”Jag giver dig min välsignelse.” Och därpå sade Han, vänd till dem alla: ”Kom med mig, jag måste föreställa er i er nya egenskap av lärjungar, så att ni blir officiellt erkända och inskrivna.” Varpå Han förde dem till Maha-Chohanen, som skarpt granskade dem och sade: ”Ni är mycket unga. Jag lyckönskar er till att så tidigt ha uppnått en sådan ställning. Se till att ni lever i överensstämmelse med den nivå ni nu uppnått.” Och Han införde deras namn i det oförgängliga registret, visade dem de spalter mitt emot deras namn, som återstod att ifylla, och uttryckte sin förhoppning att Han snart skulle få införa nya poster för deras räkning.

På återvägen från besöket hos Maha-Chohanen förde Mästaren sina nya lärjungar ännu en gång in i grottan nära sitt hus, och de fick åse hur Han upplöste till intet de levande bilder av dem själva som han förfärdigat kort tid dessförinnan. ”Nu, då ni faktiskt hela tiden är en del av mig”, sade Han, ”behöver vi icke längre de här.”

Förening med Mästaren

Om man iakttar denna ceremoni med kausalkroppens syn, ser man Mästaren såsom ett strålande klot av levande eld och detta klot såsom bestående av ett antal koncentriskt, färgade skal. Hans fysiska kropp och dess motsvarigheter i andra världar befinner sig i medelpunkten av den lysande massan, som utbreder sig med en radie av många hundra meter.

När lärjungen närmar sig Mästarens fysiska kropp, inträder han i detta lysande klot av finare materia, och när han slutligen når fram till Mästarens fysiska fötter, befinner han sig redan i dess strålande hjärta. När Mästaren omfamnar neofyten, såsom ovan beskrivits, och vidgar sin aura, så att denna innesluter lärjungens, är det i verkligheten det centrala brinnande hjärtat, som på detta sätt utvidgar sig och innesluter honom, ty under hela antagningsceremonien befinner han sig redan ett långt stycke innanför denna väldiga auras periferi. Sålunda är de två för några ögonblick ett, och det är icke nog med att Mästarens aura påverkar lärjungens, såsom ovan beskrivits, utan dennes alla senare förvärvade särskilda egenskaper återverkar på motsvarande centra i Mästarens aura, som till gensvar flammar till därvid.

Den obeskrivliga förening mellan lärjungen och Mästaren som börjar under antagningsceremonin, är något stadigvarande, och även om lärjungen befinner sig på långt avstånd från Mästaren på det fysiska planet, vibrerar hans högre höljen därefter gemensamt med hans Lärares. Han stämmas hela tiden som ett musikinstrument och blir sålunda alltmer lik sin Mästare, hur avlägsen likheten än kan ha varit i början. På sådant sätt blir han till stort gagn för världen, då han verkar som en öppen kanal, genom vilken Mästarens kraft kan fördelas i de lägre världarna. Genom ständig meditation över sin guru och brinnande längtan att likna honom har lärjungen till den grad påverkat sina egna höljen att de är ständigt mottagliga för hans Mästares inflytande. De är ständigt starkt upptagna av denna idé, lyssnar till Mästarens maning och väntar på Hans bud, så att, alltmedan de ivrigt och längtansfullt öppnar sig för Honom, de i betydlig utsträckning är stängda för lägre inflytanden. Därför liknar alla hans högre höljen, från astralkroppen uppåt, en bågare eller tratt, öppen upptill men slutet på sidorna, och nästan otillgänglig för inflytanden, som kommer i beröring med honom i de lägre världarna.

Denna höjning av lärjungens vibrationsfrekvens fortsätter under hela den tid lärjungaskapet varar. Till att börja med ligger hans vibrationer många oktaver under Mästarens, men de är i samklang med dem och höjas så småningom. Detta är en process, som endast långsamt fort-

skrider. Den skulle ej kunna genomföras med detsamma, såsom när man präglar ett mynt, eller ens jämförelsevis fort, såsom när man stämmer en fiol- eller pianosträng. Detta är livlösa ting, men här gäller det att dana en levande varelse, och om livet skall kunna bevaras, måste den långsamma tillväxten inifrån anpassa formen efter det yttre inflytandet, liksom en trädgårds-mästare kan så småningom rikta ett träds grenar, eller en läkare med lämpliga hjälpmedel kan gradvis räta ut ett krokigt ben.

Vi vet att Mästaren under hela denna process icke ägnar varje särskild lärjunge sin fulla uppmärksamhet, utan arbetar med tusentals människor samtidigt, och att Han hela tiden även utför en myckenhet arbete i högre världar. Man skulle kunna säga att Han spelar ett stort parti schack med världens nationer och alla de olika slagen av makter, änglar och människor som pjäser på schackbrädet. Likväl förefaller det som om Han skulle särskilt iakttaga lärjungen och icke tänka på någon annan, ty den uppmärksamhet, Han kan skänka en bland hundra, är större än vår, när vi koncentrerar den helt och hållet på en enda. Mästaren överlåter ofta åt några av sina äldre lärjungar att harmonisera de lägre kropparna, fastän Han själv tillåter en ständig växelverkan mellan sina höljen och lärjungens. Det är på detta sätt som Han gör mest för sina lärjungar, utan att de nödvändigtvis vet något därom.

Den antagne lärjungen blir sålunda en utpost för Mästarens medvetande – en utvidgning av Honom, så att säga. Adepten ser, hör och känner genom honom, så att allt, som göres i hans närvaro, göres i Mästarens närvaro. Detta innebär icke att Den Store nödvändigtvis alltid är medveten om sådana tilldragelser vid det tillfälle då de äger rum, ehuru Han kan vara det. Han kan vara upptagen av något annat arbete just då; icke desto mindre äro händelserna efteråt i Hans minne. Vad lärjungen erfarit i fråga om något särskilt ämne, dyker upp i Mästarens tanke och i Hans egen kunskap, när Han riktar sin uppmärksamhet på detta ämne.

När en lärjunge sänder sin Mästare en hängivenhetens tanke, framkallar den svaga blixtnär han utsänder en verkan, som påminner om vad som sker, när en stor ventil öppnas, och följderna blir en ofantlig ström av kärlek och kraft från Mästaren. Om man utsänder en hängivenhetens tanke till någon, som icke är Adept, visar den sig som en eldström i riktning mot föremålet, men när en sådan tanke riktas av en lärjunge mot hans Mästare, övergjutes lärjungen omedelbart av en ström av brinnande kärlek från Mästaren. Adeptens kraft strömmar alltid utåt och i alla riktningar liksom solljuset, men beröringen med lärjungens tanke kommer en ofantlig ström därav att för tillfället utgjuta sig över denne. Så fullkomlig är föreningen dem emellan att varje allvarlig rubbning i lärjungens lägre kroppar även påverkar Mästarens, och eftersom vibrationer av detta slag skulle menligt inverka på Adeptens arbete i högre världar, måste Denne, när det olyckligtvis inträffar, sänka en slöja, som avstänger lärjungen från Honom själv och låter denna avstängning vara tills stormen bedarrat.

Det är naturligtvis sorgligt för lärjungen, när han på detta sätt måste avstängas, men det är helt och hållet hans eget fel, och han kan omedelbart häva skilsmässan, så snart han kan behärska sina tankar och känslor. Vanligen varar en dylik olycka icke längre än två dygn, men jag har vetskap om fall, som var mycket värre än så, då revan ägde bestånd i årtal och rent av under återstoden av denna inkarnation. Men dylika ytterlighetsfall är mycket sällsynta, ty det är föga sannolikt att en människa, som är i stånd till en dylik pliktförgätenhet, någonsin bleve antagen till lärjunge.

Lärjungens inställning

Ingen kan bli antagen till lärjunge, som icke förvärvat vanan att rikta sina krafter utåt och koncentrera uppmärksamhet och kraft på andra, att låta hjälpande tankar och goda önskningar flöda ut över sina medmänniskor. Tillfällen att göra detta yppar sig ständigt, icke blott gentemot dem med vilka vi föres i nära kontakt, utan även gentemot de okända vi vandrar förbi vid gatan. Ibland lägger vi märke till en människa, som uppenbart är betryckt eller lider. Vi kan då skicka en stärkande och uppmuntrande tanke liksom en blixtnär vi in i hennes aura. Låt mig anföra en

mening, jag såg för en tjugofem år sedan i en av de böcker New-Thought-rörelsen givit ut:

Knåda kärlek i det bröd du bakar; lägg styrka och mod i det paket du slår in åt kvinnan med det trötta ansiktet; låt tillit och ärlighet följa det mynt, varmed du betalar mannen med den misstänksamma blicken.

En strålande tanke, om än egendomligt uttryckt. Den uttrycker den stora sanning som säger att varje förbindelse är ett tillfälle och att varje människa vi möter i förbigående är någon vi kan hjälpa. Den som studerar den Goda Lagen vandrar sålunda genom livet och utdelar välsignelser överallt omkring sig, ehuru välsignelsens och hjälpens mottagare ofta ej anar varifrån den kommer. I dylika välgärningar kan varje människa delta, den fattigaste som den rikaste. Alla som kan tänka, kan sända ut vänliga och hjälpande tankar, och ingen sådan tanke har någonsin förfelat eller kan föfela sin verkan, så länge världsalltets lagar gäller. Ni kanske inte ser resultatet, men resultat blir det, och ni vet ej vad slags frukt som kan erhållas av det lilla frö ni sår, i det ni vandrar er väg, fridens och kärlekens väg.

Om den studerande äger en smula kunskap om naturens krafter och väsenden, kan han ofta kalla dessa till sin hjälp att hjälpa sig i ett dylikt arbete. Det finns stora skaror av ett visst slags naturandar, både i skogarna och i vattendragen, som särskilt lämpar sig att besjåla tankeformer och finner mycket stort nöje i att användas för detta arbete. Under promenader över ängar och i skogar kan den studerande inbjuda dylika väsenden att följa sig – kan rent av draga in dem i sin aura och bära dem med sig och sedan, när han kommit in i en stad, börja sända ut sina goda tankar till dem han möter, kan han besjåla varje dylik tankeform med någon av dessa små hjälpare. När han gör detta, ger han den vänliga naturanden strålande glädje och bistår den i dess evolution och ökar även kraftigt sin tankeforms livslängd och verkan.

Fördelningen av kraft

Så gott som alla vanliga människor i världen riktar sina krafter inåt mot sig själva, och emedan de är självupptagna, råder det disharmoni mellan krafterna i deras inre. Men lärjungen måste vända ut och in på sig själv och ständigt vara redo att giva i en anda av tillgivenhet och tjänande. Lärjungen är därför en människa, vilkens högre höljen kan liknas vid en tratt, som är öppen för de högsta inflytanden från hans Mästare, medan hans lägre höljen vid trattens nedre ände blivit skolade att ständigt låta dessa inflytanden stråla ut över andra. Detta gör honom till ett fullkomligt verktyg i Mästarens hand för överförandet av Hans kraft till de lägre världarna.

Om en Adept i Tibet ville utdela en viss kvantitet kraft i etervärlden i New York, vore det icke ekonomiskt att utsända en eterisk ström på detta avstånd. Han gjorde då klokare i att överföra sin kraft till den önskade punkten via mycket högre världar och sedan genom en trattliknande öppning på denna punkt föra ned den till dess bestämmelseort.

En annan jämförelse, som ligger nära till hands, är vad som äger rum, då man överför elektricitet med ofantlig spänning tvärs över fälten och nedtransformerar den till stark strömstyrka och låg spänning på den plats, där kraften skall användas. Men arbetet med att åstadkomma en sådan tratt eller att föra ned kraften i New York skulle för Adepten innebära förlusten av nära hälften av den energi han har till sitt förfogande för ifrågavarande arbete. Därför är lärjungen på platsen en ovärderlig arbetsbesparande inrättning, och han måste komma ihåg att framför allt utbilda sig till en god kanal, emedan detta mest av allt är vad Mästaren behöver av honom. Således kan lärjungen på sätt och vis betraktas som en ytterligare kropp, som står till Mästarens förfogande på den plats där lärjungen händelsevis befinner sig.

Varje människokropp är i verkligheten en förmedlare av det inre jagets krafter. Under många tidsåldrar har den anpassats till att utföra viljans befallningar på det mest ekonomiska sättet. Om vi till exempel av något skäl önskar flytta eller slå omkull en bägare, som står på bordet, är det en lätt sak att sträcka ut handen och göra det. Det är också möjligt att vända omkull denna bägare genom ren viljestyrka utan fysisk beröring. En av Teosofiska samfundets första medlemmar försökte verkligen detta experiment och lyckades därmed men endast genom att däråt

ägna en timmes ihärdig ansträngning varje dag under två års tid. Det är tydligt att det i ett sådant fall är vida mer ekonomiskt att använda de vanliga fysiska hjälpmedlen.

På de tidiga stadierna av sin förbindelse med Mästaren känner lärjungen ofta att en stor mängd kraft strömmar igenom honom utan att han vet vart den tar vägen; han känner blott att massor av levande eld rusar igenom honom och översvämmar hans omgivning. Med en smula noggrann uppmärksamhet kan han snart lära sig avgöra i vilken riktning den går, och litet senare blir han i stånd att med sitt medvetande följa denna utströmning av Mästarens kraft och kan rent av spåra den till de människor som påverkas och får hjälp av den. Själv kan han emellertid icke styra den, han används helt enkelt som en kanal, men samtidigt får han lära sig att hjälpa till med kraftens fördelning. Längre framme kommer en tid, då Mästaren i stället för att gjuta sin kraft genom sin lärjunge och rikta den mot en människa på en avlägsen plats, tillsäger honom att söka upp människan för att låta henne få del av kraften, ty detta besparar Mästaren rätt mycken energi. Så snart det visar sig att en lärjunge kan utföra en smula av Mästarens arbete, anförtror Han det alltid åt en dylik, och efterhand som lärjungens användbarhet ökas, överlåtes allt mer av arbetet till honom, på det att han om än aldrig så litet må kunna minska belastningen på Mästaren. Vi har med rätta en hög tanke om det arbete vi kan utföra här nere, men allt vad vi kan uttänka och utföra är som ett intet mot vad Han uträttar genom oss. En svag utstrålning äger alltid rum genom lärjungen, även om han icke är medveten därom, men samme lärjunge har en tydlig förnimmelse därav, så snart en ovanlig mängd kraft utsänds.

Denna överföring av kraft från en särskild Mästare begränsas i allmänhet till Hans lärjungar, men envar, som på allvar söker leva ett liv i tjänande, renhet och förfining, kan användas såsom en kanal för kraft. Det kan mycket väl ske att det på en viss plats ej finnes någon lärjunge, som vore alldeles lämplig för ett visst slags utgjutelse, utan i stället en annan människa som, ehuru icke lika långt framskriden, likväl kunde brukas för detta särskilda ändamål. I ett dylikt fall torde läraren använda henne. Mästaren utgjuter många olika slags kraft för skilda ändamål, och ibland lämpar sig en viss människa som förmedlare, ibland en annan. Om man betraktar ett tillfälle, varvid två lärjungar arbetar sida vid sida, ser man att den ene alltid används för ett slags kraft och den andre för ett annat slags.

Denna utgjutelse är fysisk likaväl som astral, mental och buddhisk, och i fysiska världen går den främst ut genom händer och fötter. Fördenskull – liksom även på allmänna grunder – måste man vara mycket noga med renligheten. Om en människas organism om så blott för ett ögonblick komme till korta i denna viktiga sak, kunde Mästaren icke använda denna människa, eftersom hon icke vore en tjänlig kanal. Det bleve då liksom att låta rent vatten strömma genom ett smutsigt rör – det bleve då fördärvat på vägen. De som är i nära beröring med Mästaren, är därför ytterligt vaksamma på fullkomlig kroppslig renlighet. Låt oss då noga se till att vi duger i detta avseende, om vi skall brukas.

En annan sak, vi behöver vara uppmärksamma på, om vi önskar vara till gagn, är att icke missgestalta någon av våra kroppsdelar, i synnerhet icke fötterna. För icke så länge sedan uppehöll jag mig några veckor i ett samfund, där det är sed att gå barfota. Jag fick till min fasa se vilka förvridna och missbildade fötter många av medlemmarna hade och iakttaga hur allvarligt dessa skador inskränkte deras användbarhet såsom kanaler för Mästarens kraft. Under normala förutsättningar följer denna kraft sitt naturliga lopp, så att den fyller lärjungens hela organism och strömmar ut genom händer och fötter. Men i sådana fall, vari hälsovådliga skodon vållat bestående missbildning, kan Adepten bruka endast organismens övre halva. Detta åsamkar Honom ytterligare besvär, då Han varje gång måste bygga ett slags tillfällig fördämning eller mur nära lärjungens mellangärde. Därav inser man att andra, som är fria från dylik missgestaltning, används långt oftare.

Överföring av budskap

Ibland sänder Mästaren ett bestämt budskap genom Sin lärjunge till en tredje person. Jag minns att jag en gång ålades att framföra ett dylikt budskap till en i intellektuellt hänseende högt utvecklad medlem, som jag icke var närmare bekant med. Jag kände mig en smula förlägen över att nalkas honom i ett sådant ärende, men naturligtvis måste jag göra det. Alltså sade jag mottagaren: "Mästaren har ålagt mig att framföra till eder detta budskap, och jag gör helt enkelt vad Han sagt. Jag är fullkomligt på det klara med att jag icke kan giva eder något bevis för att detta är ett budskap från Mästaren, och jag måste överlämna åt eder att fästa så mycket avseende därvid som ni behagar. Jag har intet annat val än att utföra mina instruktioner." Nu var jag naturligtvis medveten om budskapets innehåll, emedan jag måst uppteckna det, och jag försäkrar att det vid första påseendet såg ut som ett helt vanligt vänskapligt meddelande, sådant som en välvillig person kan skicka till en annan utan någon som helst särskild betydelse. Men skenet var tydligen bedrägligt, den gamle herrn, åt vilken jag överlämnade det, såg mycket häpen ut och sade: "Ni behöver icke göra eder besvär med att försöka övertyga mig om att detta är ett budskap från eder Mästare, jag känner genast igen Honom på uttryckssättet. Det hade varit eder alldeles omöjligt att veta innebörden av åtskilliga av de häntydningar Han gör." Men ännu i dag har jag ingen aning om vad han menade.

Det är emellertid blott sällan ett budskap lämnas i en dylik form. Det synes råda så mycken missuppfattning i detta ämne att det kan vara till gagn att exakt förklara hur budskap vanligen förmedlas från högre världar till lägre. Vi förstår detta mycket lättare, om vi begrundar förhållandet mellan dessa världar, de svårigheter meddelelsen dem emellan möter och de olika förfaranden, varmed dessa svårigheter övervinnes.

Sensitivitet, mediumism och psykiska förmågor

För den vanliga människan, som lever i fysiska världen och icke särskilt studerat dessa ting och ej heller sökt utveckla psykiska förmågor, är dessa världar liksom skilda åt, så att det saknas medveten förbindelse dem emellan. När hon är vad hon kallar "vaken", verkar hennes medvetenhet genom den fysiska hjärnan, och när hennes organism sover, verkar den genom hennes astralhölje. Om således en avliden eller en kamadeva önskar meddela sig med en dylik människa, kan han göra detta på två sätt. Han kan möta människan ansikte mot ansikte i astralvärlden och samtala med henne, alldeles som om de båda vore i fysiska livet, eller han kan manifesteras sig i fysiska världen och där upprätta något slags förbindelse, varvid han tillämpar något av flera möjliga förfaranden.

Den först nämnda metoden är uppenbarligen den enklare och mer tillfredsställande. Dess nackdel består dock i att den genomsnittliga människan ej för med sig tillförlitlig hågkomst från sitt astrala till sitt fysiska liv, varför gjorda ansträngningar att inspirera eller vägleda henne sällan blir helt lyckade. Varje människa möter astrala vänner varje natt under sömnen, och hon för samtal och diskussioner med dem, alldeles som hon gör på dagen med i det fysiska levande människor. I sitt dagsmedvetna minns den "levande" människan sällan något av detta umgänge, men hennes tankar och handlingar kan påverkas, och påverkas även avsevärt, av råd och förslag hon på detta sätt erhåller, ehuru hon i det dagsmedvetna är alldeles ovetande om dessas ursprung och antar att de föreställningar som uppstår hos henne är hennes egna.

Det astralväsen som önskar meddela sig använder därför den andra metoden och söker frambringa verkningar i fysiska världen. Detta kan återigen göras på två sätt. Det första av dessa består i att alstra vissa fysiska ljud eller rörelser, som kan tolkas enligt en förut bestämd kod. Man kan uttala alfabetets alla bokstäver i följd och därunder erhålla knackningar på ett bord eller vickningar av bordet till svar, när man yttrar de rätta bokstäverna, eller man kan bruka morsealfabetet, om båda parter händelsevis känner detta. Man kan även använda ett ouijabräde med tillhörande pekare, med vilka man kan mottaga ett budskap, förmedlat bokstav för bokstav.

Ett annat sätt, mindre grovt och ej lika tröttande men farligare för den fysiska parten, består

i att astralväsendet använder somliga av den fysiska vännens kroppsorgan. Astralväsendet kan taga dennes stämband i besittning och tala genom honom. Det kan använda den "levandes" hand för att skriva budskap eller utföra teckningar, varom dess fysiska redskap ingenting vet. När den "döda" människan talar genom den "levande", gör hon det vanligen medan denna befinner sig i ett tillstånd av trans, men den "levandes" hand kan hon bruka för att skriva eller teckna något, medan den rättmätiga ägaren till exempel läser något eller samtalar med vänner.

Ikke alla kan på detta sätt användas av astralväsen – endast de som är särskilt mottagliga för dylika inflytanden. Sådana människor betecknas ofta såsom medialt lagda, medier eller sensitiva; kanhända den sista beteckningen är den mest ändamålsenliga för de fall vi här betraktar. Men hur sensitiv för intryck från en annan värld en människa än må vara, har hon likväl en starkt utpräglad egen personlighet, som vanligen ej kan helt och hållet undertryckas. Sensitiviteten för intryck från högre världar uppvisar många grader. Somliga människor har denna förmåga medfödd, andra förvärvar den med möda. I båda fallen kan den utvecklas och förstärkas genom övning. Detta är vad som vanligen menas med det i spiritualistiska kretsar gängse uttrycket "sitta för utveckling". Den som av naturen är mottaglig, får rådet att göra sig så passiv och avvaktande som möjligt och förbli sittande timtals i detta tillstånd. Helt naturligt blir han därunder allt mottagligare för intryck, och om då dag efter dag något visst astralväsen kommer till honom och påverkar honom, vänjer de sig alltmer vid varandra, så att tankeöverföringen i hög grad underlättas.

Under det att detta pågår, händer det vanligen i ett visst skede att mediets fysiska kropp faller i trans, vilket betyder att jaget icke längre styr sina höljen utan för viss tid överlämnar dessa till det astrala inflytandet. Höljerna är emellertid alltså starkt präglade av jaget, så att, ehuru den intelligens som styr dem är en alldeles annan, de likväl i avsevärd grad uppför sig enligt gammal vana. Det väsen som meddelar sig må vara av det mest upphöjda slag, men om mediet råkar vara en obildad människa, som i sitt tal gör allsköns språkfel och brukar starkt vardagliga ord, kläds väsendets upphöjda tankar och känslor i en motsvarande språkdräkt på ett mycket markant sätt. När vi får höra talas om att Julius Caesar, Shakespeare eller aposteln Johannes framträtt vid en seans, visar det sig vanligen att dessa personer på något sätt råkat i djupt förfall, sedan de senast levde på jorden. Naturligt och riktigt nog drar vi då slutsatsen att dessa äldre tiders stora män i själva verket icke alls uppenbarat sig, utan att hela saken endast var en oförsämd imitation. Detta är tvivelsutan en alldeles riktig slutsats. Men vad vi ibland glömmar är att, även om en dylik meddelelse vore äkta, den likväl i nittionio fall av hundra vore behäftad med exakt samma slags ofullkomligheter.

I en dylik styrning av det i trans försjunkna mediet förekommer ett tillstånd, så fulländat att de fel och brister som vidlåder redskapets personlighet helt och hållet övervunnits, men en dylik fullständig kontroll är sannerligen mycket sällsynt. När den förefinns, kan vi få en slående säker återgivning av den avlidna människans röst, tonfall och vanebundna uttryck eller en exakt imitation av hennes handstil. Men även i ett dylikt ytterlighetsfall har vi långt ifrån en absolut garanti för att det faktiskt rör sig om den föregivna personen. I dessa högre världar är det så utomordentligt lätt att läsa och överföra allsköns tankar att förhållandevis få tankar är av det slag att de kan betraktas såsom i något hänseende privata eller exklusiva.

All denna så kallade utveckling är ytterst dålig för den stackars sensitiva människan. Allt medan hennes mottaglighet av detta slag tilltar, förlorar jaget i motsvarande mån greppet om sina höljen. Jaget underkastas i ökande grad astrala inflytanden men har ingen som helst garanti för dessas karaktär, vilket innebär att jaget lika lätt påverkas av onda som av goda dylika. Och det löfte, som ofta ges om att någon "andlig ledare" skyddar människan, är av ringa värde, eftersom dylika ledares makt är mycket begränsad. Den för astrala inflytanden mottagliga människan är liksom en som ligger bunden och hjälplös vid väggkanten, utlämnad på nåd och onåd åt närmaste förbifarande, vilken givetvis kan vara en barmhärtig samarit, som löser honom ur hans band och sörjer för hans behov men lika gärna kan vara en rövare, som rånar honom på

det sista han fått behålla; och kanhända rövorna allmänt sett är fler än de barmhärtiga samari-terna. Min egen syn på saken, en åsikt som bygger på en icke obetydlig erfarenhet, är att jag vill utfärda en stark varning till mina bröder mot att befatta sig med mediumism av något som helst slag.

Beteckningen medium borde förbehållas, anser jag, dem genom vilka fysiska fenomen, så kallade materialisationer, erhålls och tyngre fysiska föremål av olika slag förflyttas utan vanliga fysiska krafter mellankomst.

Utveckling av ett helt annat slag är sådan, som med rätta kan kallas psykisk, ty det grekiska ordet *psyke* betyder själ. Liksom kroppen äger även själen sina krafter. Det vore dock kanske riktigare att kalla alla de krafter människan äger för själens krafter, även om de yttrar sig i olika världar. När allt kommer omkring är det ju inte kroppen, som ser eller hör, skriver, tecknar eller målar. Det är alltid människan själv, som verkar genom kroppen. Och när en människa utvecklar dessa psykiska krafter, betyder det egentligen bara att hon lärt sig att fungera genom andra höljen än de fysiska och att hon kan i viss mån föra med sig resultaten därav till dagsmedvetenheten.

Det är det sist beskrivna förhållandet, som i nästan varje fall vållar svårigheten. Varje människa, som under fysiska kroppens sömn är verksam i astralvärlden, är varse sin astrala omgivning, men därav följer icke att hon vid uppvaknandet minns något av detta. Svårigheten ligger således icke i att erhålla upplevelsen som sådan utan i att kunna inpräglade minnet därav i fysiska hjärnan. Denna förmåga förvärvas endast genom långvarig och ihållande ansträngning. Det synes råda en allmän föreställning om att den som äger denna förmåga vore moraliskt och andligt högt utvecklad, men detta är ej nödvändigtvis fallet. Med tillräckligt ihärdigt och oavlåtligt bemödande kan vem som helst utveckla denna förmåga, men det är också sant att de vanligen utvecklas spontant hos människan, när hon nått ett visst stadium i sitt andliga framåtskridande.

Det är i allmänhet på detta sistnämnda sätt, som Mästarnas lärjungar erhåller denna förmåga, och även om denna icke är utan sina särskilda faror, är den förvisso på det hela taget mycket användbar och värdefull. Men det är nödvändigt att de som får del av den, söker förstå den – förstå något av dess mekanism. De får icke utgå ifrån att, även om denna förmåga kommit dem till del såsom resultat av deras allmänna framåtskridande, de därigenom vore befriade från de vanliga lagar, enligt vilka dylika förmågor verkar. Det är många svårigheter förbundna med mödan att från det astrala överföra klar hågkomst, och de gäller för oss likaväl som för de sensitiva bland spiritualisterna, ehuru vårt långvariga och noggranna studium borde göra oss skickade att bättre än dessa sensitiva möta och förstå dem.

Allra minst får vi glömma att vi även har vår personlighet, som antagligen är starkare än den hos mången i vår omgivning, just emedan vi sökt utveckla karaktärens styrka och bestämdhet. Naturligtvis har vi även i årtal försökt att medelst individualiteten behärska personligheten. Detta ändrar dock icke faktum att vi nog är färgstarka personligheter med avgjorda särdrag och att allt, som förmedlas genom oss, modifieras genom just dessa särdrag.

Låt mig försöka belysa vad jag menar genom att anföra två exempel hämtade ur mina egna iakttagelser. Jag minns en dam, som var en ytterst god klärvoajant, i stånd att skåda bakåt i det förflutna och beskriva historiska händelser mycket noga och detaljrikt. Hon var en mycket hängiven kristen, och hon kunde nog aldrig anse att någon annan religion kunde vara en lika giltig framställning av sanningen som hennes egen. Man torde kunna säga, utan att fördenskull lägga någon ovänlig mening i uttrycket, att hon hade en bestämd förutfattad åsikt till kristendomens förmån. Det sätt, på vilket detta inverkade på hennes klärvoajans, var mycket slående – faktiskt ibland nästan roande. Hon kunde beskriva en scen, till exempel i det gamla Rom. Sålänge ingenting, som omedelbart hade med religion att göra, kom inom hennes synkrets, blev hennes beskrivning nog så exakt. Men i samma stund som någon av de i scenen agerande personerna var en kristen, tog hon genast starkt parti för denna. Ingenting som denna person gjorde eller

sade kunde vara orätt, medan allt som sades eller gjordes emot personen ifråga alltid var bevis på den värsta ondska. När denna faktor medverkade i hennes klärvoajans, blev denna fullständigt otillförlitlig. Man får antaga att hon måste ha sett de faktiska skeendena sådana det förlöpte men att de redogörelser hon lämnade för dem och de tolkningar hon gjorde av dem var alltigenom osanna.

En annan dam jag kände ägde en strålande poetisk inbillningskraft, som förmådde henne att under vanliga samtal förbättra allt hon framförde – icke i ringaste mån avsiktligt för att förfalska det, utan helt enkelt för att brodera ut det, så att det i varje avseende blev större och skönare än det i själva verket varit – naturligtvis ett på många sätt lyckligt sinnelag men något fatalt för vetenskaplig iakttagelse. Detsamma gällde hennes hågkomst och beskrivning av någon scen i andra världar, den må ha avsett något samtida skeende eller något förflutet. En alldeles vanlig liten ceremoni i fysiska världen, bevistad kanske av några vänligt sinnade devaer och ett fåtal avlidna släktingar till de berörda parterna, förstordes i hennes redogörelse till en oerhört mäktig invigning, bevistad av alla de stora Adepterna och de flesta av historiens berömda gestalter och välsignad genom en hel härskara Årkeänglars närvaro.

Av dessa exempel kan man se hur nödvändigt det är att den begynnande klärvoajanten vaktar sig själv mycket noga och lämnar en mycket stor del av sina tidiga intryck utan beaktande. Man får aldrig glömma att man måste vänja sig vid bruket av de förmågor som hör till livet i dessa högre världar, alldeles liksom en människa måste göra sig förtrogen med varje slags nya verktyg och redskap hon använder i fysiska världen. Det lilla barnet lär sig endast stegvis att förstå perspektiv: det har sina ögon från första början men måste lära sig använda dem. Den som haft olyckan att födas blind kan lära sig läsa blindskrift lätt och snabbt, men de flesta av oss, som äger våra ögons bruk, torde finna det nästan omöjligt att urskilja bokstäverna i detta system utan långvarig och tröttande övning.

Så är det även med en människa, vilkens astrala förmågor börjar öppnas. Hon finner det i förstone nästan omöjligt att beskriva vad hon ser och hör. Allt synes henne så annorlunda, och hon finner att det hon nog skulle kalla sin syn verkar i alla slags oväntade riktningar. Det är först efter många års erfarenhet hon blir fullt tillförlitlig, och även då blir det hon kan föra ner i lägre slags medvetenhet blott en svag avglans av det hon skådat. Det finns av varje astralt skeende alltid en sida, som ej kan med fysiska ord beskrivas. Och allteftersom människan stiger till högre nivåer, får hon erfara fler av dessa tillkommande sidor eller aspekter, så att hon ser sig allt mindre förmögen att lämna den enklaste redogörelse för sina upplevelser, och även det hon *kan* förmedla blir säkerligen färgat av hennes egenheter.

Budskap från Adepter

Många av oss har länge dagligen mediterat på våra stora Mästare – några av oss i årtal. Vår vördnad och hängivenhet har varit intensiva nog att draga oss till dem, och det händer ofta att de av oss som gynnats mer av lyckan, kommer i personlig beröring med dem och ibland får deras uppdrag att framföra budskap till bröder, som så ej gynnats. Den som fått äran att betros med att överbringa ett dylikt budskap, gör nog sitt yttersta i omsorgen om att återge det exakt, men han måste ihågkomma att han ingalunda är befriad från den allmänna lag som gäller i dylika ting och måste avgjort vara på sin vakt, så att hans eget tyckande för eller emot icke på något sätt får färga det han har anvisats att säga. Man kunde anse detta omöjligt – att en Mästare skulle göra sig besväret se till att ett budskap Han skickat avlämnas noggrant. Men man måste komma ihåg att de stora Adepterna Själva arbetar i lydnad för den universella lagen och att De icke kan för vår bekvämlighet ändra dennas stadganden. Det finns fall, sådana som jag nyss nämnt, vari ett uppdrag, som omedelbart skall utföras, dikteras ord för ord och nedtecknas i samma stund av mottagaren i fysiska världen, men dylika fall är ytterst ovanliga. Låt mig försöka beskriva, så långt fysiska ord medger detta, vad som vanligen sker, när en Mästare överbringar ett budskap genom någon Sin lärjunge.

Först och främst skall inses att en Adept vanligtvis håller Sin medvetenhet i en mycket hög värld – mestadels den värld vi kallar nirvana. Han kan givetvis ögonblickligen föra ned den till vilken lägre värld som helst, där Han önskar arbeta, men att sänka sig lägre än kausalkroppen innebär en begränsning, som det sällan lönar mödan att underkasta sig. Sedan lärjungen väl lämnat kroppen, verkar han i någon annan värld än den fysiska, och vilken värld detta blir bestäms av den grad av utveckling han uppnått. Men den som betros med att överlämna ett meddelande, torde använda som lägst kausalkroppen, och meddelelsen sker ofta i den motsvarande världen. För att förstå denna överföring av ideer måste vi således försöka inse vad slags form en dylik meddelelse antar.

Här i fysiska världen kan vi kläda vår tanke eller känsla i talade ord. Vi vet att dylika ord icke brukas i det högre livet utan att känslor och tankar antar bestämda, svävande former i respektive astralvärlden och mentalvärlden. I regel bildar varje tanke och varje känsla sin egen åtskilda form, ehuru, när de blandats, vi finner former, vari färgerna är på egendomligt vis sammansmälta. Antag att vi i föreställningen söker höja oss till den högre del av mentalvärlden, vari jaget verkar i sin kausalkropp, och låt oss se hur jagets ideer där kommer till uttryck. Som vanligt räcker språket icke till, utan en huvudsaklig skillnad är den att jaget i kausalvärlden icke brukar ord och meningar över huvud taget, och icke heller uttrycker det sina ideer i en följd av tankar. Jaget förefaller icke *tänka på* något ämne i den mening vi lägger i uttrycket "tänka på". Det resonerar icke för att så nå fram till en slutsats, såsom vi gör här nere.

När jaget föreläggs ett ämne, ser det detta och vet allt om det. Om jaget vill förmedla en idé till ett annat jag, är det som om det till detta andra jag kastade ett slags klot, som på något sätt innehåller kunskap och slutsatser därav i en enhet. Jaget begränsar sig heller ingalunda till att kasta ur sig en enda idé. Den tanke en Adept sänder sin lärjunge är ett slags hagelskur av härliga små klot, som vart och ett är en idé med sitt förhållande till andra ideer alldeles klart angivet. Men om lärjungen är så gynnad av lyckan att han minns en dylik skur av ideer och är så skicklig att han kan kläda ideerna i ord, finner han nog att han kan behöva tjugo sidor i folioformat för att skriva ner de ideer detta blixtnabbt mottagna flöde innehåller, och även i ett dylikt lyckligt fall blir hans utformning av ideerna nödvändigtvis ofullkomlig.

Vidare måste han inse att inga ord har givits honom, endast ideer, och att han således med nödvändighet måste uttrycka dessa ideer på sitt eget språk. Ideerna är Mästarens, om lärjungen varit i lyckan att ha riktigt uppfattat och tolkat dem, men deras utformning är helt och hållet lärjungens egen. Således kommer dennes egenheter säkerligen till uttryck, och när andra läser budskapet, säger de: "Men det här är ju skrivet på hans eget sätt", varvid de syftar på den förmedlare som betrots med att överbringa budskapet. Däri har de naturligtvis rätt, men de får ej låta detta uppenbara faktum göra dem blinda för budskapets betydelse.

För länge sedan skrev madame Blavatsky med hänvisning till de brev som vid den tiden (år 1888) ofta mottogs från Adepterna:

Det är knappast ett av hundra ockulta brev, som någonsin skrivits egenhändigt av den Mästare, i vilkens namn och för vilkens räkning de avsänts, emedan Mästarna varken har behov av eller ledig tid till att skriva dem; och när en Mästare säger, "jag skrev detta brev", betyder det blott att varje ord däri dikterades av honom och inpräglades under hans omedelbara överinseende. I allmänhet förmår de sin chela, antingen denne befinner sig i närheten eller långt borta, att skriva (eller precipitera) dem, genom att i dennes tanke inpräglade den idé de önskar se uttryckt, och bistår honom vid behov i precipitationen, det förfarande som medför att bilden framställs. Det beror helt och hållet på den ståndpunkt chelan nått i utvecklingen hur exakt ideerna kan överföras och handstilen kan efterliknas. (*Lucifer*, vol. III, s. 93.)

När lärjungen under många år vant sig vid att överbringa budskap från Mästaren, uppnår han genom den ständiga övningen en långt större lätthet och noggrannhet i överförandet, men så är det, eftersom han lärt sig att göra avdrag för den mänskliga faktorn, så att han praktiskt taget kan utmönstra denna. Likväl förekommer nog sådana uttryck och vändningar, som han är van vid att använda, helt enkelt emedan dessa är för honom det bästa sättet att återge vissa ideer. Men när en

människa, som nått en sådan utveckling och vunnit en sådan erfarenhet som vår stora president (till exempel), förmedlar ett budskap, kan vi vara alldeles vissa om att det till sin innebörd är exakt och att den form vari det uttrycks är den bästa som kan erhållas i denna värld.

Den mänskliga faktorn

För dem av oss som ännu ej nått denna grad av förmåga, gör sig den mänskliga faktorn säkerligen gällande. Tyvärr gör den detta ofta icke endast vad avser meddelandets uttryckssätt (som när allt kommer omkring icke är särdeles viktigt och lätt kan lämnas åsido), utan även med avseende på sakinnehållet. För att förstå varför och hur det så förhåller sig måste vi för ett ögonblick betrakta dens konstitution och utveckling, genom vilken budskapet erhålles.

I boken *Man Visible and Invisible* införde jag ett antal illustrationer av astralkroppen och mentalkroppen, sådana dessa framträder hos människor på olika utvecklingsstadier. Dessa illustrationer framställde dock dessa kroppars blotta yttre utseende – den del av varje hölje som alltid står i nära samband med den människan omgivande astral- respektive mentalvärlden och därför försätts i ett tillstånd av så gott som oavbruten aktivitet. Vi måste minnas att dessa ovoider av astral eller mental materia är endast ytligt vitaliserade och att, vad genomsnittsmänniskan beträffar, det sålunda påverkade ytskiktet vanligen är tunt. I varje hölje finns alltid en stor andel materia som ännu icke är vitaliserad – en tung kärna, som nästan icke alls deltar i höljets yttre aktiviteter och som egentligen endast föga påverkas av dessa. Men även om denna massa av förhållandevis inert materia knappast röner inflytande av den mer väckta delen, förmår den likväl påverka denna på vissa sätt.

Vi har talat om personligheten såsom faktiskt varande en liten del av jaget, vilken arbetar genom dessa lägre höljen – mentalkroppen, astralkroppen och fysiska kroppen. En någorlunda fullständig redogörelse för förfarandet vid detta arbete lämnas i åttonde kapitlet av föreliggande bok, i *Det inre livet* under rubriken *Förlorade själar* och i *Föredrag om den esoteriska vägen*, den del av detta verk som utgöres av boken *Vid Mästarens fötter med kommentarer*, femte delen, *Kärlek*, första kapitlet, med rubriken *Befrielse, nirvāna och moksha*. Där förklaras att det högre jaget ingalunda är fullt vaket ännu, utan att det i många fall till stor del (befängt som det framstår) ännu icke är verksamt. Det är monaden, som skänker det högre jaget liv, men hos oss alla är det högre jaget endast delvis uppväckt. På alldeles samma sätt livar det högre jaget personligheten, men även detta arbete utföres ännu långt ifrån fulländat, och på grund därav har vissa förhållanden blivit rådande, som det åligger oss att nogsamt beakta. I hänryckningstillstånd kan ett inflöde av kraft från högre jaget för stunden höja personlighetens nivå, medan däremot ett stadigt tryck från den obrukade delen av astralkroppen eller mentalkroppen kan för viss tid sänka nivån.

Denna tröga massa av icke inlyst materia lever sitt eget liv och uppvisar sina egna tendenser, som gör sig gällande, när personlighetens aktivare del är något stilla, och detta sker i synnerhet, när människan icke använder dessa kroppar. Dessa egenskaper är naturligtvis olika hos olika människor, men en intensiv självupptagenhet är nästan alltid framträdande. De tankar och intryck denna slöa kärna alstrar är ofta av det inbilska och självförhärlikande slaget. De antar även karaktären av instinktiv självbevarelse, när människan ser sig ställd inför någon fara, antingen denna är verklig eller inbillad. Innan människan når de högre utvecklingsstadierna med den strålande härlighet som hennes kausalkropp då uppvisar (se *Man, Visible and Invisible*, plansch XXI), genomlever hon ett långvarigt skede av långsam utveckling, varunder denna tunga kärna gradvis genomträngs av ljuset, värms och smälts till glödande gensvar. Men det går sakta för henne att frigöra sig från detta personlighetens svårfattliga välde. Detta avskaffar hon givetvis steg för steg, men medan hon ännu bemödar sig därmed, gör hon mycket klokt i att på det allvarligaste betvivla varje meddelande, som förhärlikar personligheten eller inger henne att hon av alla människor utvalts att mottaga den mest häpnadsväckande uppenbarelse, avsedd att förvandla världen.

Dylikt ingår i det vanliga utbudet av löften "anden" ger i mången privat seans med något inspirerat medium. Därav behöver vi dock icke antaga att det föreligger avsiktligt bedrägeri från denna "andes" sida. Den är mycket ofta så starkt påverkad av vissa fakta, som i det astrala livet framstår som särskilt betydelsefulla att anden tror att, om dessa fakta blott kunde rätt framläggas för mänskligheten, dennas inställning skulle helt och hållet förändras. "Anden" har då glömt att samma tankar förkunnades gång på gång under den tid den själv levde på jorden och att den då själv ej brydde sig det minsta därom. Detta belyser evangeliets berättelse om vad den rike mannen sade Abraham – "Nej, fader Abraham; men om någon kommer till dem från de döda, så skola de göra bättring" – och dennes kloka svar: "Lyssna de icke till Moses och profeterna, så skola de icke heller låta övertyga sig, om någon uppstår från de döda." (Evangelium enligt Lukas, 16:19-31). Det är just det undermedvetna jagets lömska men ständiga tryck, som gör människan (som annars äger ett visst mått av sunt förnuft) till ett rov för vanligt självbedrägeri, så att hon kan utan invändning svälja grovt smicker, som hon utan denna påverkan genast skulle med löje avvisa.

Det var till detta egendomliga, outvecklade undermedvetna, som herr Coué riktade sig med mycken framgång. En av dess egenskaper består i att det alltid tycks ogilla varje försök av personlighetens dagsmedvetna del att med vilja inskränka något i sig. Eftersom detta undermedvetna är lojt och fördomsfullt, motsätter det sig varje förändring, varje försök att väcka det och sätta det i arbete. Därför rådde herr Coué särskilt sina patienter att icke bruka viljan över huvud taget, då detta ju endast skulle väcka motstånd, utan att enkelt och stilla upprepa ett budskap, så att det undermedvetna suggererades att taga emot det. En av de metoder, som tillämpades vid en dylik suggestion, bestod i att påverka det undermedvetna under fysiska kroppens sömn. Även självsuggestionen skulle utföras så långt möjligt på samma sätt. Patienten uppmanades att falla i sömn, stilla mumlande: "Varje dag och på varje sätt blir jag bättre och bättre." Och sådan makt har den ständigt och åter upprepade ingivelsen att det undermedvetna snart blev fullt laddat med denna tanke (som beredvilligt införlivas med det undermedvetnas okuvliga självupptagenhet) och lät denna stadigt stråla ut till den aktivare medvetenheten, tills bestämda resultat erhöles. Den utvecklade undermedvetna massan, som för de okunniga kan gömma faror och vara en källa till svaghet, kan i själva verket bli den vise till gagn och hjälpa honom på hans väg uppåt.

Lärdomen av allt detta är att okunnigheten alltid är farlig och att även de ädlaste föresatser icke alltid kan ersätta bristen på vetenskaplig kunskap. Varje lekfullt eller illistigt väsen kan bedraga en människa, som är föga bevandrad i naturens dolda lagar, medan den som studerat dessa kan undgå många fällor. Likväl bör icke ens den senare draga för stora växlar på sin kunskap, ty oavslutlig vaksamhet är det pris han måste betala för erforderlig precision i arbetet. Många råd har givits härutinnan, och dylika gör vi klokt i att beakta. Lämna all personlig känsla utanför – högmodet framför allt. Hys djupaste misstro mot allt förhärlikande av individen, ty "äregirigheten är den första förbannelsen" och "den makt lärjungen skall åstunda är den som låter honom framstå såsom ett intet i människornas ögon". "Var ödmjuk, om du vill nå visdomen; ännu ödmjukare, när du bemästrat visdomen." Den som glömmet sig själv helt och fullt och ägnar hela sitt liv åt tjänandet av andra, räddas därigenom från många faror. Hans hjärta blir rent som kristall, så att Logos' ljus kan skina obefläckat därigenom. Hela hans natur skall då så sant svara på hans Mästars vibrationer att tankar och budskap från högre världar skall flöda genom honom, oförvanskade, oförfalskade av något lägres beröring. Så skall han bäst tjäna våra Mästare, genom att tjäna den mänsklighet De älskar.

Att pröva tanken

Ett annat högst värdefullt privilegium, som den antagne lärjungen åtnjuter, är att han kan lägga sin tanke rörande vilket ämne som helst bredvid Mästarsens och jämföra dem. Man inser lätt, hurusom lärjungens tanke genom den ofta upprepade användningen av denna förmåga

bringas att gå i ädel och frisinnad riktning — huru han ständigt blir i stånd att rätta alla misstag, varje benägenhet för fördom eller brist på förståelse. Det kan finnas olika sätt, varpå han kan utöva denna förmåga. Min egen metod har alltid varit att försjunka i meditation och sträva att nå, så långt upp i Mästarens medvetande som möjligt. När jag uppnått den högsta punkt, som för tillfället varit möjlig, har jag plötsligen vänt mig om och så att säga blickat tillbaka på ämnet i fråga, varvid jag genast fått ett intryck av hur det tett sig för Mästaren. Det har sannolikt varit ett långt ifrån fullkomligt intryck, men det har åtminstone visat mig, vad Han tänkt om saken, så långt det varit mig möjligt att intränga i Hans tanke.

Man måste emellertid akta sig för att missbruka detta privilegium. Det står oss till buds som en nödfallsutväg, när det rör sig om invecklade frågor eller sådana fall, då vi icke ha någon tillräcklig grund att bygga vårt omdöme på och ändå måste komma till något avgörande, men det är ingalunda avsett för att bespara oss besväret att tänka eller för att användas, när det gäller alldagliga frågor, som vi äro fullkomligt kompetenta att avgöra på egen hand.

Den Aspirant, som önskar bli antagen, måste nödvändigtvis ge noga akt på sig själv. Om han icke erhållit någon direkt vink av Mästaren eller någon äldre lärjunge rörande de speciella fel, som han måste försöka undvika, gör han bäst i att själv iakttaga dessa, och sedan han en gång för alla fällt domen över dem eller fått dem påpekade för sig, iakttar han oavlätlig vaksamhet gentemot dem. Likaså bör han varnas för vådan av att överdriva sin självrannsakan eller hemfalla till osunda grubblerier. Det säkraste tillvägagångssättet är att koncentrera sin uppmärksamhet på att hjälpa andra; om hans sinne är uppfyllt av denna tanke, rör han sig instinktivt i den rätta riktningen. Önskan att göra sig fullt lämplig för detta arbete driver honom att undanröja alla hinder, så att han utan medveten tanke på sin egen utveckling likväl finner, att den skrider framåt.

Avkoppling

Man förutsätter icke, att Mästaren skall vara det enda föremålet för lärjungens tankeverksamhet, men man väntar att Mästarens gestalt alltid skall bilda bakgrunden för hans tankar, alltid vara inom räckhåll, alltid till hands, när den behöves i livets skiften. Vår tanke kan icke, lika litet som bågsträngen, alltid hållas spänd; förnuftig avkoppling och ombyte av tankar är ett villkor för själslig hälsa. Men lärjungen bör vara ytterst noga med att denna avkoppling icke får den ringaste anstrykning av orenhet eller ovänlighet; icke ens för ett ögonblick bör lärjungen tillåta en tanke, som han skulle behöva blygas för inför Mästaren.

Det är icke det ringaste ont i att läsa en god roman för nöjes skull; de tankar den ger upphov till hindrar icke på något sätt strömmen av Mästaren värdiga tankar, men det finns många romaner, som är fulla av onda anspelningar, romaner, som ger upphov till orena tankeformer, romaner, som förhärsligar brott, och andra som koncentrerar sina läsares tankar på de vämjeligaste livsproblem eller livligt skildrar scener av hat och grymhet; alla dylika bör ytterst noggrant undvikas. Likaledes är det intet ont i att delta i eller åse alla vanliga spel, vid vilka det går ärligt till, men alla som är råa och larmande, alla som innebär något slags grymhet, alla som kan vålla djur eller människor skada — alla dylika är absolut förkastliga.

Lugn och balans

I allt det arbete lärjungen har att utföra, måste han vara noga med att behålla lugnet och balansen, och detta på två sätt. Överansträngning, som ej är ovanlig hos de unga och entusiastiska, ådagalägger ovishet. Envar av oss bör göra så mycket han förmår, men det finns en gräns, som det är ovist att överskrida. Jag har hört vår stora president säga: ”Det jag inte hinner med att göra är inte mitt arbete.” Likväl arbetar hon ihärdigare och uthålligare än de flesta. Om vi förnuftigt brukar de krafter vi äger i dag, borde vi bli starkare att fylla de plikter morgondagen bär i sitt sköte. Att överanstränga oss i dag, så att vi blir obrukbara i morgon är icke intelligent tjänande, ty därmed fördärvar vi vår kraft till framtida arbete för att tillgodose dagens obalan-

serade entusiasm. Naturligtvis uppstår ibland nödlägen, vari den besinningsfulla måttan måste stå åt sidan för att låta ett visst arbete utföras i tid, men den kloke arbetaren försöker blicka tillräckligt långt framåt för att slippa dylika kriser.

Det andra sätt, på vilket lärjungen måste bemöda sig om att bevara lugnet och balansen, avser hans egen inre inställning. En viss ombytlighet i känslolivets är ofrånkomlig, men han måste söka minimera den. Allsköns utifrån kommande inflytanden spelar alltid på oss – somliga astrala eller mentala, somliga rent fysiska – och även om vi vanligen är alldeles omedvetna om dem, påverkar de oss likväl i högre eller lägre grad. I fysiska världen är det sådana faktorer som temperaturen, vädret, luftfuktigheten, kroppens tillstånd efter uttrötning eller återhämtning, matsmältningen och många fler, som bidrar till vår känsla av allmänt välbefinnande eller motsatsen. Och denna känsla påverkar i sin tur icke endast vår förmåga av lycka utan även av arbete.

Likaledes utan vår vetskap utsätts vi för påverkan av astrala tillstånd, som är olika i olika delar av världen, liksom den fysiska miljön uppvisar olika slags klimat- och temperaturförhållanden. I fysiska världen kan det ibland hända att någon obehaglig individ tränger sig på oss och kan avvisas endast med svårighet. I astralvärlden är det långt svårare att bli av med någon parasitär inställd förfallen individ eller ens någon stackars avliden, som sjunkit ner i förtvivlans djup. En dylik, som krampaktigt klänger sig fast vid en levande, kan suga ur honom mycket av hans livskraft och fylla honom med förstämning och missmod utan att i det ringaste hjälpas därav. Det kan hända att vi är alldeles omedvetna om något dylikt väsen, och även om vi vet om detta, är det ofta ingen lätt sak att avhjälpa dess nöd eller (om detta är ogörligt) att skaka av sig det påträngande väsendet. Det finns omedvetna vampyrer i astralvärlden liksom det finns i fysiska världen, och båda slagens väsen är det mycket svårt att hjälpa.

Lärjungen allmänna utveckling gör honom särskilt mottaglig för alla dessa inflytanden, antingen han är dem varse eller ej, varför det ibland förekommer att han känner sig upplyft eller nedslagen utan förklarlig orsak.

Den astrala elementalen njuter oerhört av våldsamma känslokast och gör allt den kan för att framkalla sådana. Lärjungen måste dock se till att icke göra sig till en lekboll för alla dessa lynnessvängningar. Han bör sträva efter att bibehålla en ständig glädjerie, upphöjd ro, oberörd av tillfällig upphetsning.

Ibland har han den goda skörden av att få del av något uppmuntrande, något som avgjort gynnar hans framåtskridande, såsom möten och samvaro med högt utvecklade människor. Dylika händelser kan för den studerande mycket väl bli milstolpar på hans väg framåt och uppåt, ge honom insikter om vad broderskap egentligen betyder.

Han gör emellertid klokt i att minnas att det efter ett härligt ingjutande av kraft, en dylik ovanlig upplyftande händelse, nödvändigtvis följer en viss reaktion. Det ligger icke något som helst oroande eller onaturligt i detta. Det är en yttring av en naturlag, och vi ser ständigt exempel på detta i vardagslivet. Många av oss lever ett ganska stillasittande liv, läser och skriver mycket. Kanske de flesta av oss icke ger kroppen tillräcklig motion – ej så mycken den behöver. Så kommer detta plötsligt för oss, och vi rycker upp oss. Vi kanske börjar idrotta eller taga långa promenader. Så länge vi ej går till överdrift, är detta utmärkt. Men så snart vi gjort vårt motionspass, kommer tröttheten över oss och vill vi sätta oss att vila. Detta är åter alldeles riktigt och naturligt. Vi har kanske överansträngt några muskler, som vi vanligen icke använder eller åtminstone icke använder med denna våldsamhet, så att vi är trötta och behöver avslappning. Således känner vi oss ganska kraftlösa. Vi sätter eller lägger oss, och efter en halv eller hel timmes vila är vi under normala omständigheter åter i form.

Vi bör dock betänka att vi under denna stunds vila, som vi måste unna oss, befinner oss i ett tillstånd av passivitet och att, om det finns sjukdomsfrön i luften omkring oss, vilket det i allmänhet gör, vår organism löper en något större risk att angripas av sådana just vid detta tillfälle än annars. Motsvarande gäller våra närmast högre höljen, som ansträngts litet mer än vanligt. Jag menar ej att detta alls skulle vara något dåligt för oss, tvärtom har det gjort oss mycket gott.

Men faktum kvarstår att vår eterkropp och emotionalkropp har fått arbeta hårdare än de vanligen gör, och därför följer denna stund, vari de behöver vila efter ansträngningen.

En dylik stund av vila medför sina små faror på olika sätt. Avslappningen, nedsjunkandet från den höjd på vilken vi levat, medför först och främst en viss risk för att sjunka något för djupt – det vill säga genom att låta oss falla något från detta tillstånd av upphöjd andlighet kan vi glida djupare ner i det fysiska materiella än det som hör till det vanliga livet. Detta är en risk, mot vilken vi kanske icke är på vår vakt – någon liten frestelse, som vi vanligen knappast märker. I denna lätta reaktion av trötthet kan vi känna oss litet mer njutningslystna än normalt, så att vi kunde göra något mycket dumt misstag vi vanligen ej skulle göra.

Det finns även något motsvarande sjukdomsfröet. Medan vi ligger där och vilar, svävar allsköns tankeformer omkring oss. Somliga av dem är behagliga, andra avgjort obehagliga. Många tillhör i alla händelser en nivå lägre än denna, där vårt tänkande vanligtvis arbetar. Vi torde lättare påverkas av dessa under denna stund av reaktion efter vår ansträngning.

De mörka krafterna

Det finns även andra förhållanden, varom vi bör ha någon kännedom. Vid ett upplyftande tillfälle av det slag vi omtalat mottar vi en mycket ovanlig utgjutelse av andlig kraft ovanifrån, från det Stora Vita Brödraskapet, från enskilda Mästare och lärare. I naturen verkar en föga känd lag, som ger detta egendomliga resultat att, så snart det sker en utgjutelse av högre och mer storslagna krafter, det blir ett motsvarande utflöde av icke önskvärd energi. Detta kan synas underligt, men otvivelaktigt är det så. Detta förhållande har ibland förklarats så, att de Stora, alltmedan De arbetar till evolutionens fromma, tillåter sig att ge en ovanlig välsignelse, enligt någon märklig balans- eller rättvisepprincip måste tillåta ett liknande kraftflöde på den andra sidan. Vi har hört mycket talas om de mörkare krafterna, svarta magiker eller skuggans bröder. Dessa följer en väg, som absolut skiljer sig från vår egen, en väg som leder dem rakt i strid med Visdomens Mästare, i strid med de Hierarkier som styr världen och solsystemet. Naturligtvis verkar detta motstånd icke endast på dessa stora Adepter utan även på oss, deras ödmjuka efterföljare.

Jag önskar i denna bok icke ägna stort utrymme åt dessa individer. Jag har i *Föredrag om den esoteriska vägen* skrivit utförligt om dessa. Till vad jag däri sade har jag blott föga att tillägga, förutom att säga att en teori, varmed de söker för sig själva rättfärdiga sina förbluffande göranden och låtanden, gör gällande att Logos egentligen icke vill enhet – att Hans avsikt med evolutionen är att varje individ utvecklas till högsta möjliga nivå. (Här skall man förresten märka – ehuru de aldrig torde erkänna detta – att denna nivå, när allt kommer omkring, ej är särdeles hög, emedan deras förfarande begränsar dem till att arbeta för stärkandet av det isolerade lägre jaget och icke låter dem uppnå det kausala och allra minst buddhi och nirvana, som är enhetens världar.) De säger: ”Ni tror att det ni ser omkring er är tecken på att det pågår en evolution med enhet som mål, och ni tror att detta är Logos’ vilja. Tvärtom är detta en frestelse, som Logos har ställt i er väg. Han vill icke att ni blir en enhet, utan i stället att ni hävdar er individualitet i trots mot allt detta som frestar er att uppgå i en slätstruken enhet.”

Människor, som verkligen tror på detta, finner sig stå i motsättning till oss och våra Mästare på varje punkt och hela vägen igenom. Vi följer våra Mästare, som vet betydligt mera om Logos’ Vilja än någon, som valt denna orätta väg, någonsin kan få veta, eftersom De kan nå förening med Honom, vilket är omöjligt för avskildhetens förespråkare.

På detta beror det att dessa individer är våra motståndare. De söker värva anhängare. Liksom alla andra önskar de omvända människor till sina egna åsikter, och om vi på vissa sätt utvecklas och förfinas litet mera än genomsnittsmänniskan, är vi just det slags människor de vill fånga. Många av de mer intellektuella i deras krets är lika litet bundna av det materiella som vilken asket som helst. De håller alldeles med om att människan borde vända sig bort från lägre ting och sträva efter högre. Men deras mål är en hårdspänd individualitet, som till sist blott kan leda

dem i fördärvet. Det är alltså mycket sannolikt att de söker påverka oss, stegra vår individualitet, väcka ett spetsfundigt självbedrägeri hos oss. Minns att det i deras åskådning ingår att icke sky några medel. Att lyssna till samvetets röst synes dem vara ett bevis på enfaldig och föraktlig svaghet. Därför brukar de också de fulaste knep, lägger de elakaste försåt.

Däri har vi även en av de faror som särskilt hotar oss. Ju längre vi skrider framåt, desto bättre rov för dessa skuggans bröder blir vi, om de kunde få oss i sitt våld. Men de kan icke få oss i sitt grepp, icke röra oss, så länge vi håller oss i tankens fulla gemenskap med våra Mästare, så länge vi kan hålla oss troget och stadigt på osjälviskhetens väg, den sig ständigt utgjutande kärlekens väg.

Vår styrka mot dessa mörka krafter består i vår förening med våra Mästare och i vår förmåga att stå fast i den inställning vi delar med Dessa – att alltid vara öppna för inflytanden ovanifrån men resolut stängda för alla separativa makter, som kan söka påverka oss. Allt som tenderar att skärpa avskildheten helt enkelt spelar fienden i händerna, och detta gäller såväl i det lilla som i det vi betraktar såsom större. Vi måste alltså avvisa alla dumma små anledningar till avund eller agg och förbittring, ty varje gång vi hemfaller åt dylika, ger vi en blotta i den teosofiska fästningen, slår vi själva en bräsch i dess skyddsvallar. Varje gång vi ger fritt utlopp åt vår lägre natur genom att låta den fira en munter liten orgie av stolthet och elakhet, när den känner sig ha kränkts av en alldeles oskyldig broder, begår vi i alldeles samma mån förräderi mot våra Mästare. Kanske tror vi: "Nog skall våra Mästare säkert rädda oss ur något dylikt förfall." Det gör de icke, emedan de icke kan inkräkta på vår frihet. Vi måste lära oss att stå på egna ben. Dessutom vill vi ej vålla Mästarna besväret att vakta på oss liksom en barnsköterska vaktar på en småtting, som just lärt sig gå. De behandlar mänskliga individer i stora grupper, miljoner själar, icke personligheterna var för sig. Om man dock i ett verkligt nödläge kallar på en Mästare, blir det säkerligen ett svar. Vi bör mycket beklaga att vålla Mästaren även detta kortvariga besvär, om vi kunnat själva avhjälpa nödläget, men när hjälpen *verkliga* behövs, lämnas den också.

I ett tidigt skede av Teosofiska samfundets verksamhet, vid en tid då madame Blavatsky fortfarande levde, hade vi en medlem, en man som i många avseenden ägde en oerhörd kraft. Om han hade valt att bli svartmagiker, hade han blivit en mycket effektiv dylik. Understundom var han mindre nogräknad med medlen. Han hade en lidelse för kunskap och skulle ha gjort nästan vad som helst – även något ganska tvivelaktigt – för att få ytterligare uppgifter. Han var medicine doktor, och när han behandlade en av våra medlemmar, upptäckte han att hon var klärvoajant och som sådan ägde på vissa sätt ganska ovanliga förmågor. Sedan han funnit detta, bad han henne, medan hon alltjämt var konvalescent, att delta i vissa experiment, han föreslog att utföra med denne. Han sade henne helt öppet i fysiska världen: "Ni har en mycket underbar förmåga. Om ni tillåter mig att magnetisera er, att försätta er i trans, är jag viss om att ni kan nå höjder, som jag själv aldrig kan nudda, och på detta sätt skulle vi kunna vinna mycken kunskap, som för närvarande ligger utom vårt räckhåll." Damen vägrade – med all rätt, anser jag, ty att låta sig på sådant sätt behärskas är synnerligen farligt och är något man aldrig bör tillåta annat än under mycket bestämda, undantagsmässiga betingelser och med sorgfälligt vidtagna försiktighetsmått.

Hur som helst vägrade hon absolut. Doktorn var mycket missnöjd och lät sig icke så lätt avvisa men syntes draga sig undan. Samma natt materialiserade han sig i hennes sovrum och började försöka utföra magnetiska bestrykningar. Helt naturligt blev hon mycket vred. Hon kände en starkt sjudande harm över att han vågade göra ett dylikt intrång på henne, att han försökte tvinga på henne det som hon bestämt och efter noggrant övervägande hade avböjt. Hon beslöt att med all sin styrka kämpa emot denna påverkan. Men snart insåg hon att hennes mentala styrka var ett intet i jämförelse med hans, att hennes vilja sakta men säkert kuvades. I vetenskapen om att hon kämpade en hopplös strid åkallade hon sin Mästare, Kuthumi, till hjälp.

Resultatet blev icke endast ögonblickligt utan gjorde henne även uteslagnad. Minns nu

att hon var uppfylld av den våldsammaste och mest lidelsefulla känsla av att ha kränkts. Blixtsnabbt och i samma ögonblick hon gjorde sin åkallan såg hon hur doktorn försvann långt i fjärran. Just detta var kanske icke alldeles så underbart, men det som så slog henne med häpnad och som hon sedan aldrig glömde var att hennes känsla fullständigt byttes om, och detta i ett ögonblick. Vreden var förbi, känslan av att ha kränkts var förbi, och det enda hon numera kände för den försvinnande doktorn var en djup beklagan att en man, som ägde sådana underbara krafter, missbrukat dem på detta sätt. När det uppstått ett verkligt nödläge, finns alltså hjälp att få, men ingen av oss torde begära denna med mindre han är fullständigt tvungen därtill.

Tänk på andra och icke på dig själv. Tänk på lojaliteten med och kärleken till Mästaren och hur du kan bäst tjäna Honom genom att sprida Hans inflytande bland dina bröder. Då behöver du ej frukta att du skall förlora i stället för att vinna på någon underbar inspiration, som kommer dig till del.

Förvisningen om framgång

Lärjungen måste besluta sig för att, vad avser hans ansträngningar att förbättra sig själv, aldrig låta sitt mod nedslås av misslyckanden, även om de ofta upprepas. Hur många gånger han än må ha misslyckats i sina ansträngningar, hur många gånger han än må ha fallit på den väg han föresatt sig att vandra, finns alldeles samma skäl att stiga upp och gå vidare efter det tusende fallet som efter det första. I fysiska världen finns mycket sådant, som är uppenbart omöjligt, men detta är icke fallet i de högre världarna. Vi kan icke lyfta ett tons vikt utan maskineri, men i de högre världarna är det med ihärdighet möjligt att lyfta tyngden av våra många ofullkomligheter. Grunden härtill blir tydlig, om vi tänker efter. Människans muskler är icke så byggda, att de är i stånd att lyfta ett ton, och ingen tänkbar träning kunde sätta dem i stånd att göra det, emedan kraften bakom dem är begränsad. I andliga ting har människan bakom sig hela den gudomliga kraften, som hon kan förfoga över, och härav följer att hon så småningom och genom upprepade ansträngningar både kan och skall bli stark nog att övervinna alla hinder.

Människor säger ofta: "Jag kan sköta saker och ting i fysiska världen, men i det astrala och mentala kan jag föga uträtta, det är så svårt." Detta är alldeles tvärtom. De är icke vana vid att tänka och arbeta i denna finare materia, och därför tror de att de icke kan det. Men så snart deras vilja stadgat sig, skall de finna att saker och ting följer denna viljas föreskrifter på ett sätt, som är omöjligt i den fysiska världen.

Några lärjungar ha funnit att användandet av en talisman eller amulett varit dem till mycken hjälp i detta arbete. Detta kan vara oss till verklig hjälp, eftersom den fysiska naturen måste bearbetas och bringas till underkastelse likaväl som tanken och känslorna, och eftersom den utan tvivel är den svåraste att handskas med. En talisman, som kraftigt laddats med magnetism för ett särskilt ändamål av någon, som vet hur det skall göras, kan vara till ovärderlig hjälp, såsom jag skildrat det i detalj i boken *The Hidden Side of Things*. Många människor anser sig höjda över sådana saker och säger att de icke behöver någon hjälp, men för egen del har jag funnit uppgiften så mödosam att jag med glädje begagnar all den hjälp jag kan få.

SJÄTTE KAPITLET

ANDRA FRAMSTÄLLNINGAR

Mästarna och Brödraskapet

Under hela denna tid har Adepten, utom det att Han använt sin lärjunge som lärling, förberett honom till att framträda inför det Stora Vita Brödraskapet i och för invigning. Hela ändamålet med detta Brödraskaps tillvaro är att främja evolutionsarbetet, och Mästaren vet att lärjungen, när han är färdig för den oerhörda äran att antagas till medlem av detta Brödraskap, blir till

mycket större gagn i världen än förut. Därför är det Hans önskan att så snart som möjligt höja sin lärjunge till denna nivå. I de österländska böckerna om ämnet, skrivna för tusentals år sedan, finner man många redogörelser för denna förberedande lärotid. När den omnämndes i den första teosofiska litteraturen, kallades den prövningens väg, vilket uttryck icke åsyftar prövning under ledning av någon särskild Adept, utan en allmän utbildningskurs som förberedelse till invigningen. Jag använde själv uttrycket i boken *Invisible Helpers*, men jag har på sista tiden avstått från att bruka det på grund av den oreda som uppstår, när man använder samma ord i två olika betydelser.

Den metod, som i verkligheten används, är synnerligen lättfattlig och påminner i själva verket mycket om den som tillämpas vid några av våra äldre universitet. Om en student önskar förvärva en lärdomsgrad vid något av dessa, måste han först avlägga examen för inträde i universitetet och sedan antagas vid något av kollegierna. Detta kollegiums föreståndare är formellt ansvarig för hans framsteg och betraktas som hans huvudlärare. Studenten måste i stor utsträckning arbeta på egen hand; men man väntar sig att hans kollegiums föreståndare ser till att han är ordentligt förberedd, innan han inställer sig för att förvärva sin grad. Föreståndaren utdelar icke graden, den förlänas av det abstrakta något, som kallas universitetet – vanligen genom dess prokanslers förmedling. Det är universitetet, icke kollegieföreståndaren, som förrättar examen och förlänar de olika graderna. Föreståndarens uppgift är att se till att kandidaten är vederbörligen förberedd och i allmänhet att i någon mån ansvara för honom. Under loppet av denna förberedelse kan han som enskild person ingå vilka förbindelser med sin lärjunge han anser lämpliga, de må vara av socialt eller annat slag, men intet av detta är universitetets sak.

Lika litet har det Stora Vita Brödraskapet något med förhållandet mellan en Mästare och Hans lärjunge att göra; detta är en sak, som överlämnas åt Mästarens enskilda omdöme. Invigningen förrättas av en av Brödraskapet därtill utsedd medlem i den Ende Invigarens namn; detta är det enda sätt, på vilket en invigning kan förrättas. Så snart en Adept anser att en av Hans lärjungar är färdig för den första invigningen, anmäler Han detta och föreslår honom därtill. Brödraskapet vill veta endast om lärjungen är redo för invigningen och icke i vilket förhållande han står till någon Adept. Det är icke Dess sak, om han befinner sig på prövningens, antagandets eller sonskapets stadium. Samtidigt gäller att en kandidat till invigning måste föreslås och biträdas av två Brödraskapet högre medlemmar – det vill säga av två som nått adeptskapet. Säkert är att ingen Mästare skulle föreslå en människa till att undergå invigningsproven, så framt Han icke vore förvissad om hennes lämplighet därtill, en förvissning, som Han kan vinna endast genom att mycket nära identifiera sig med hennes medvetande.

Prövningens väg är således ett stadium, som leder fram till den egentliga Vägen, vilken börjar vid den första invigningen. I de österländska böckerna beskrivs båda dessa vägar alldeles personligt, som om inga enskilda Mästare funnes till. Först ställs frågorna: ”Hur föres en människa, som lever i den vanliga världen, till denna prövningens väg, och hur får hon veta att något sådant existerar?”

Fyra vägar till Vägen

I böckerna säger man oss att det finns fyra vägar, vilka var och en kan föra en människa till början av utvecklingens väg. För det första genom att hon får vara tillsammans med eller lära känna sådana, som redan hyser detta intresse. Några av oss kan till exempel ha varit munkar eller nunnor på medeltiden. I ett dylikt förflutet liv kunde vi ha kommit i beröring med en abbot eller abbedissa, som haft djup erfarenhet av den inre världen – en människa sådan som S:ta Theresa. I det vi såg upp till denna ledare, kunde vi ha hyst en allvarlig önskan att få del av hans eller hennes erfarenhet, och denna vår längtan kunde ha varit alldeles osjälvvisk. Det är möjligt att vi icke tänkte på den betydelse vi skulle vinna eller på tillfredsställelsen över att ha nått framgång, utan helt enkelt på glädjen i att få hjälpa andra, liksom vi såg abboten i stånd att hjälpa andra tack vare sin djupare urskillning. En dylik känsla i detta liv skulle säkerligen i

nästa inkarnation föra oss i beröring med undervisning i ämnet.

Nu förhåller det sig så att i länder med europeisk kultur nästan det enda sätt, på vilket vi kan få en dylik undervisning klart framställd för oss, är att gå in i Teosofiska Samfundet eller att läsa teosofiska arbeten. Det har funnits mystiska eller spiritualistiska arbeten, som innehållit upplysningar, vilka räckt ett gott stycke, men så vitt jag vet finns det inga, som framställer saken så klart, så vetenskapligt som den teosofiska litteraturen gjort. Jag känner ingen annan bok, som innehåller en sådan rikedom på vetande som *Den Hemliga Lära*n.

Vi har naturligtvis hinduismens och andra religioners urkunder, och de innehåller åtskilligt om detta ämne, men det är icke framställt på ett sådant sätt att vi med vår utbildning har lätt för att tillgodogöra oss eller uppskatta det. När vi efter att ha läst teosofiska böcker börjar studera några av dessa sköna översättningar av österländska arbeten, kan vi i dem återfinna vår teosofi. I den kristna Bibeln (fastän denna på många ställen från vår synpunkt betraktad icke är väl översatt) finner vi åtskillig teosofi, men innan vi kan finna denna, måste vi känna systemet. När vi väl studerat teosofi, ser vi genast hur många texter som stöder den och icke kan förnuftsensligt förklaras utan den; vi ser hur kyrkans ceremonier, som förut tyckts meningslösa, plötsligt och i denna undervisnings ljus blir levande och högst intressanta. Dock har jag aldrig hört talas om någon, som varit i stånd att härleda det teosofiska systemet från vare sig bibeltexterna eller ceremonierna.

Ett sätt att närma sig Vägen är således att vara tillsammans med dem som redan vandrar den. Ett annat sätt är att läsa om den eller höra talas om den. Hela denna undervisning nådde mig år 1882 genom mr Sinnetts bok *The Occult World* (svensk översättning: *Den dolda världen*), och omedelbart därefter läste jag hans andra bok *Esoteric Buddhism* (svensk översättning: *De invigdes lära*). Jag visste genast instinktmässigt att vad som står däri är sant, och jag godtog det, och genom att höra talas och läsa om det väcktes hos mig en livlig önskan och bestämd föresats att få veta mera, att inhämta så mycket som möjligt i detta ämne, att söka det över hela världen, om så skulle behövas, tills jag funnit det. Kort därefter lämnade jag min anställning i engelska statskyrkan och reste ut till Indien, emedan det föreföll mig, som om mer kunde uträttas i detta land.

Det finns två vägar, på vilka människor föres till Vägen – genom att läsa och höra talas om den och genom att stå i nära förbindelse med dem som redan vandrar den. Det tredje sätt, som omnämnes i österländska skrifter, åsyftar individuell utveckling; genom det skarpa tänkandets blotta kraft kan en människa komma därhän att hon fattar några av dessa principer, fastän jag tror att denna metod sällan tillämpas. Vidare nämner skrifterna ett fjärde sätt, varpå människor efter långvarig övning i dygd kan komma till Vägens början. Detta består i att en människa kan så utveckla sin själ genom att träget och efter bästa förstånd göra det rätta att med tiden allt mer av ljuset yppas för henne.

Den buddhistiska framställningen

För fyrtio år sedan, när förutsättningarna för Vägen först utlades för mig från esoterisk buddhistisk synpunkt, framställdes de sålunda: Den första av dem, urskillning, av hinduerna kallad *viveka*, beskrevs som *manodvaravajjana*, vilket betyder att intellektets dörrar öppnas för människan eller kanske snarare att hon undflyr genom intellektets dörr. Detta är ett mycket intressant sätt att framställa saken, eftersom urskillning uppstår av att vårt intellekt öppnats på ett sådant sätt att vi kan förstå vad som är verkligt och vad som är överkligt, vad som är önskvärt och vad som icke är önskvärt, och kan skilja mellan motsatserna.

Den andra förutsättningen, begärslöshet, känd av hinduerna som *vairāgya*, lärdes mig som *parikamma*, vilket betyder förberedelse till handling, varmed förstås att vi måste förbereda oss till handling i den ockulta världen genom att lära oss att göra det rätta uteslutande för det rättas egen skull. Detta innebär uppnåendet av ett tillstånd av högre oberördhet, vari man icke längre bryr sig om handlingens resultat, och sålunda kommer det att betyda detsamma som frihet från

begär, ehuru det framställs från en annan synpunkt.

De sex reglerna för rätt vandel, i det hinduiska systemet kallade *shatsampatti*, framställdes som *upachāra*, vilket betyder aktgivande på vandeln. Till tjänst för den studerande som skulle vilja jämföra de sex reglerna med dem som meddelas i *Vid Mästarens fötter*, vill jag här anföra vad jag sagt om dem i boken *Invisible Helpers*.

De benämnes på pälispråket:

(a) *Sama* (stillhet) – den tankens renhet och det tankens lugn, som erhålles genom fullkomlig kontroll över medvetandet – en egenskap, som är ytterst svår att vinna och likväl högst nödvändig att förvärva, ty om medvetandet icke helt och hållet står under viljans ledning, kan det icke vara ett fullkomligt verktyg för Mästarens arbete i framtiden. Denna förutsättning är mycket omfattande och inbegriper både den självbehärskning och det lugn som är nödvändiga för arbete i det emotionala.

(b) *Dama* (underkuvande) – ett liknande herravälde över och därför renhet i fråga om handlingar och ord – en egenskap, som med nödvändighet följer av den i det föregående nämnda.

(c) *Uparati* (upphörande) – liktydigt med att man frigör sig från trångsynthet eller från tron på att någon akt eller ceremoni, som föreskrives av någon särskild religion, skulle vara nödvändig – vilket leder aspiranten till självständighet i tanke och till en omfattande och storsinnad tolerans.

(d) *Titikkhā* (uthållighet eller tålmod) – varmed menas lärjungens beredskap att med glatt mod bära allt vad hans karma kan åsamka honom och att skiljas från allt världsligt, närhelst det kan bli nödvändigt. Det innefattar även föreställningen om fullständig frånvaro av förtrytelse över orätt, emedan människan vet att de som gör henne orätt endast är verktyg för hennes egen karma.

(e) *Samādhāna* (uppmärksamhet) – målmedvetenhet, omfattande förmågan att hålla stånd mot frestelserna.

(f) *Saddhā* (tillit) – lärjungens tillit till Mästaren och till sig själv, det vill säga tillit till att Mästaren är en kompetent lärare och till att, hur osäker lärjungen än må vara i fråga om sin egen förmåga, han likväl har inom sig den gudomliga gnista som, när den blåses upp till full låga, en dag skall sätta honom i stånd till att nå målet, alldeles som Mästaren gjort.

Den fjärde förutsättningen i det hinduiska systemet kallas *mumūkshutva*, ett ord som vanligen översätts som brinnande längtan efter befrielse från födelsernas och dödens hjul, medan den av buddhisterna kallas *anuloma*, vilket betyder direkt ordning eller följd, sålunda betecknande att dess uppnående utgör den naturliga följden av de tre andra.

Hinduisk yoga

Den rad förutsättningar som nyss beskrivits inses genast fullständigt överensstämma med dem som anges i *Vid Mästarens fötter*. Dessa förutsättningar har i sin tur exakt samma grundstomme som de som nämnes i de böcker, som i Indien tillskrives Shankarāchārya och hans anhängare, för deras bruk som har sitt mål inställt på yoga. Termen yoga, som länge använts i Indien, betyder förening, och som denna allmänt uppfattas såsom innebärande föreningen med det Gudomliga, är den i själva verket enheten. Men såsom termen brukas i Indiens alla olika yogaskolor, avser den icke endast själva föreningen, detta avlägsna mål, utan även de metoder som föreskrivits såsom ledande yogin till detta mål. Därför säger somliga att yoga betyder meditation, då denna innehar en viktig roll i de flesta yogasystem.

Man bör emellertid icke antaga att meditationen är yogans enda eller ens viktigaste medel, ty det har funnits och finns alltjämt många olika skolor, som var och en har sina egna särskilda metoder. Professor Ernest Wood har i sin bok *Raja Yoga: The Occult Training of the Hindus* beskrivit de sju förnämsta yogaskolorna och visat hur var och en av dem tillhör någon av de sju strålarna, varför de måste betraktas såsom varandra kompletterande och icke varandra uteslutande övningsmetoder. Varje stor Lärare har framlagt en metod, som lämpar sig för en viss typ av jag. Detta är ett faktum, som är hinduerna så välbekant att de alltid är frisinna och fördragsamma i sitt tänkande och anser det fullkomligt riktigt att varje människa följer den metod som bäst passar hennes temperament.

Den nämnda boken förklarar att varje skola äger vissa kännetecken, som liknar dem som förhärskar i våra Mästares undervisning. Det erbjuds alltid en inledande skolning – åtföljd av

kravet på höga insikter om rätt och orätt – innan kandidaten kan inträda på den egentliga vägen, och när han når denna väg, får han alltid rådet att söka en mästare eller guru. I till exempel Patanjalis skola, som är den först avhandlade, eftersom den är den äldsta, varom vi har några skriftliga uppteckningar, förkunnas tio bud, varav de fem förra är negativa (förbjuder skada av andra, osanning, stöld, oavhållsamhet och girighet) och de fem senare positiva (befaller renlighet, förnöjsamhet, ansträngning, studium och hängivenhet).

I skolningens inledande skede upprätthålls tre krav – *tapas* eller ansträngning, *svādhyāya* eller studium av det egna varat med skrifternas hjälp och *Īshvara-pranidhāna* eller ständig hängivenhet för Herren. Dessa jämför författaren med våra tre förutsättningar, *shatsampatti* eller godandel, som innefattar viljans bruk i allehanda ansträngningar, *viveka* eller urskillning, som innebär förståelse av sant och falskt inom och utom en själv, och *vairāgya* eller begärsfrihet, eftersom personliga begär bäst övervinnes med hängivenhet. Sedan kandidaten för vandrandet på vägen utvecklat dessa inledningsvis fordrade egenskaper och förmågor, brukar han viljan för att bemästra och sysselsätta varje del av den egna naturen i en rad steg, grovfysiska, eteriska, emotionala, mentala och högre. På grund därav betecknas denna skola såsom tillhörande första strålen, varpå viljans bruk är förhärskande.

Den i ordningen andra yogaskolan är den som utgått från Shrī Krishna och i synnerhet utlagts i den ypperliga dikten *Bhagavad-Gītā*, Herrens sång. Denna undervisar framför allt i kärlekens lära. Lärjungen Arjuna, till vilken Gurun talar, älskade människorna högt. Dikten berättar att denne store krigare, innan slaget på Kurukshetra började, sjönk ned på sin stridsvagns golv, överväldigad av sorg, emedan han älskade sina fiender och icke kunde förmå sig att skada dessa. Läraren Shrī Krishna förklarade då för honom med en myckenhet filosofisk undervisning att det högsta i livet är tjänandet, att Gud själv är den störste tjänaren, ty Han håller livets hjul i gång icke på grund av något gagn Han själv kan ha därav utan för världens skull och på det att människorna skall följa Hans exempel och arbeta för mänsklighetens bästa. Många Stora, sade Han, har nått fulländningen genom att följa denna livets väg, genom att göra sin plikt utan personligt begär. Att alltid älska är den andra strålens väg. I *Gītā* visas hur denna kärlek bör riktas mot människor och andra varelser i karma yoga, handlingens eller arbetets yoga, och mot Gud i bhakti yoga, hängivelsens yoga.

Ännu en gång ges inledande undervisning av tre slag. För att nå kärleken–visdomen måste kandidaten öva hängivenhet eller vörndnad, undersökning eller forskning och tjänande. Den första av dessa tre läror omfattar rätt känsla, den andra rätt tänkande och förståelse och den tredje viljans rätta bruk i handlingens liv. Återigen kan vi jämföra med våra tre första förutsättningar. Av särskilt intresse är att märka att, när kandidaten förberett sig på detta trefaldiga sätt, Läraren säger: ”De Visa, som vet tingens väsen, kommer att lära dig Visdomen”. Med andra ord sagt kommer aspiranten att finna Mästaren.

Såsom redan nämnts, framlägger den tredje skolan, Shankarāchāryas skola, förutsättningarna i den ordning vi har dem, så att *viveka* eller urskillningen anges först. Denna skola är avsedd för dem vilkas temperament hänvisar dem till att vilja förstå vad de bör göra – icke endast vad slags tjänst de bör fullgöra utan även på vad sätt deras insats är inpassad i det större sammanhanget och mänsklighetens utveckling. Den anmärkningen måste göras att Mästaren Kūthūmī på nytt tolkat alla dessa förutsättningar i kärlekens belysning.

Den fjärde skolan är *hatha yogas* skola. Rätt förstådd innefattar denna en sträng fysisk rening och utbildning, avsedda att föra kroppen till fullkomlig hälsa, välordnad funktion och förfining, så att jaget sätts i stånd att använda den för att nå så långt det är jaget möjligt i dess nuvarande inkarnation. För detta ändamål finns många förfaranden, däribland andningsövningar, avsedda att påverka nervsystemet och eterhöljet likaväl som de delar av den grovfysiska kroppen som vanligen övas i de kurser som ges i kroppskultur. Mycket av det som förekommer i den populära litteraturen i detta ämne framställer tyvärr blott en av vidskepelse betingad förvrängning av den verkliga läran och beskriver varjehanda motbudande sätt att kuva och misshandla organismen,

vilka var vanliga även i Europa för några hundra år sedan. I alla på sanskrit skrivna böcker om *hatha yoga* sägs dock tydligt att de fysiska övningarnas ändamål är att organismen uppnår tillståndet av bästa hälsa och högsta effektivitet.

Den femte skolan, kallad *laya yoga*, avser uppväckandet av människans högre förmågor genom kunskap om kundalinī, ormdelen, som hos de flesta ligger potentiell vid ryggradsslutet, och de sju chakraer eller kraftcentra, genom vilka den uppväckta kraften ledes. Om dessa centra och denna kraft har jag redan skrivit något i böckerna *The Inner Life* (svensk översättning: *Det inre livet*) och *The Hidden Side of Things*. Jag har nu samlat detta material, gjort några tillägg och utgivit en monografi i ämnet, *The Chakras*, med färglagda illustrationer av de sju chakraerna och de olika pranaernas eller livskraftströmmarnas banor. Denna skolas och den närmast föregående nämnda skolans metoder rekommenderas emellertid ej västerländska studerande eller egentligen någon, som ej anbefallts av en kompetent lärare att tillämpa dem. De lämpar sig endast för dem som har den österländska fysiska ärftliga dispositionen därtill och kan leva så enkelt och fridfullt som vissa österlänningar gör. Det är högst osannolikt att andra som prövar dem, når framgång därmed. Tvärtom blir de för dessa hälsovådliga och rent av livsfarliga. Jag känner till många sorgliga fall av sjukdom och galenskap som blivit resultatet av försök i dessa avseenden, i synnerhet i Amerika.

Den sjätte skolan är bhaktins eller hängivelsens skola. Också dennas lära framställs i stort mått i *Bhagavad-Gītā*. Ja, vi finner i varje religion bland dennas sanna hängivna dem som i förtröstan överlämnar sig helt åt det Gudomliga, dem som inte ber om personliga nådevedermålen utan är alldeles förvissade om att Gud är den fullkomlige härskaren över Sin värld, att Han vet vad Han gör och att allt därför är mycket gott. De är därför mer än förnöjda; de lyfts till extasens höjder, om de blott får tillfället och privilegiet att tjäna och lyda Honom, på vilket sätt som än yppas för dem.

Mantran

Slutligen har vi den sjunde skolan, som i Indien kallas *mantra yoga*. Det kan vara ändamålsenligt att här framlägga dess principer något utförligare än de andras, ty den stråle, varav den är en av de huvudsakliga uttrycken, är just nu i färd med att bli förhärskande i världen och spela en stor och ökande roll hos oss både i Österlandet och i Västerlandet. Två viktiga exempel på dess metod kan ses i det arbete som Liberala katolska kyrkan och Samfrimureriet utför, två rörelser som våra Mästare ägnar ett stort intresse. Ja, De använder dem till stort gagn för mänskligheten och för deras snabba framåtskridande på Vägen som aktivt deltar i dessa rörelser.

Ordet *mantra* är sanskrit och betyder i praktiken detsamma som vårt ord "formel". De flesta av de mantran, som i Indien används för goda ändamål, är verser hämtade från vedaböckerna, uttalade med avsikt enligt traditionella metoder, som är frukter av praktisk ockult kunskap. Det finns även många mantran, som används av dem som följer tantraerna, och dessa används lika ofta för onda som för goda ändamål. Vi finner alltså att man i Indien brukar ett stort antal mantran av både önskvärt och icke önskvärt slag. Enligt vårt västerländska betraktelsesätt torde mantran kunna ordnas i fem huvudsakliga klasser:

1. De som verkar enbart genom tro.
2. De som verkar genom association.
3. De som verkar genom överenskommelse eller fördrag.
4. De som verkar genom sin mening.
5. De som verkar genom sitt ljud utan avseende på meningen.

Trons verkan

Ett första klassens mantra åstadkommer sin verkan enbart emedan den som yttrar ett dylikt är starkt övertygad om att det måste ge resultat och emedan den, för vilken dess verkan avsetts, tror på den. Om båda individerna är alldeles vissa om att något kommer att ske – såsom att ett

sår läkes eller att en sjukdom botas – så sker det också. I vissa fall synes det vara tillräckligt att blott en av de båda parterna hyser denna tro. Av Englands bondebefolkning och faktiskt av alla länders bondfolk brukas trollformler allmänt. Dylika är korta ordramsor, vanligen av halvt religiös karaktär, vilka förts vidare genom generationer och antas ge bestämda resultat. Dessa ramsor synes ofta meningslösa och i sin ordalydelse inte ens sammanhängande. De är sannolikt förvanskningar av ord, hämtade från antingen det egna språket eller något främmande språk, såsom latin. De verkar ej genom ljudet, ty de har intet av den klangfullhet som är oundgänglig för det verkliga mantrat. Men när de läses över en sjuk eller skadad, är de under vissa betingelser ibland ovedersägligen verksamma. I dylika fall måste det vara tron på den gamla formelns verkan, som ger resultatet.

Många dylika trollformler, som brukas i Österlandet, synes verka genom tron. Jag kan ur min egen erfarenhet ge två exempel på vad jag antar ha varit dylika. När jag en gång besökte Ceylons centrala trakter, råkade jag ut för en hund, som bet mig ganska illa i handen. Såret blödde ymnigt. En man, som händelsevis fanns tillstädes, av utseendet att döma en lantarbetare, rusade fram, ryckte till sig ett blad av den närmaste busken, tryckte det mot såret och muttrade några ord jag ej kunde förstå, och såret slutade genast att blöda. Ogensägligen verkade trollformeln och ingalunda genom någon min tro, ty jag hade ingen aning om vad mannen tänkte göra. Såsom alltid är fallet i Österlandet, ville mannen icke taga emot pengar såsom ersättning för den förmåga han utövat. Så långt jag kunde uppfatta orden, måste jag säga att de var meningslösa eller att, om de hade någon mening, denna uttrycktes varken på mannens singhalesiska modersmål eller på sanskrit. Man har omtalat för mig att liknande trollformler används på Ceylon mot ormbett och att de även synes göra verkan – återigen genom tron, föreställer jag mig. Alla inblandade parter är vissa om att något kommer att hända, och då händer det även.

Till en variant av denna klass hör sådana mantran, vilkas framgång erhålls genom användarens viljestyrka. När han yttrar det ord eller gör det tecken han för önskat resultatet avser, är han fullkomligt viss om att detta skall erhållas, vilket det också gör. Jag såg en gång prins Harisinghji Rupsinghji av Kathiawar omedelbart bota en man, som led av ett skorpionsting. Mannen var redan blek och halvt avsvimmad av skräck, vred sig och stönade av smärta och var knappt förmögen att släpa sig fram ens med två vänners hjälp. Prinsen gjorde över såret den femuddiga stjärnans tecken och yttrade skarpt ett ord på sanskrit. Ögonblickligt reste sig den drabbade, som just sjunkit till marken, sade sig vara botad och alldeles smärfri och bugade sig sedan djupt för prinsen i tacksamhet.

Tankens association

Det finns mantran som verkar genom association. Vissa ordformer sammanhänger med bestämda begrepp och påverkar avgjort våra tankar och känslor. Ett exempel på detta är Storbritanniens nationalsång. Sången är enkel och stark men knappast av hög klass såsom melodi betraktad. Sångens text, enbart såsom poesi betraktad, äger i sig ingen särskild förtjänst. Om sången för engelsmännen vore blott en bland många andra, skulle de förmodligen skänka den endast ringa uppmärksamhet. Men i tanken associerar de denna sång med lojalitet mot kungen och genom honom mot den Andlige Konung han företräder. Så mäktig är denna association att engelsmän, så snart de hör denna melodi, instinktivt rätar ryggen och låter känslan av lojalitet och god vilja utgjas mot landets härskare. Och detta framkallar ett bestämt gensvar, ty enligt lagen måste kraft, som på detta sätt osjälviskt utgjutes, framkalla ett motsvarande nedströmmande av kraft ovanifrån. Detta gensvar förmedlas av vissa slags änglar, förbundna med första strålen, och dessas uppmärksamhet väckes varje gång nationalsången sjunges, och de utgjuter då sin välsignelse över och genom de sjungande, vilkas lojalitet därigenom stimulerats.

Andra exempel, långt mindre mäktiga, av ett liknande slags mantra, är de välbekanta vigselpsalmerna. Vi kan inte höra dessa börja spelas utan att tänka på bröllop och förnimma de känslor av högtid, fest och god vilja som sammanhänger med en dylik förrättning. Även varjehanda

kristna psalmer och sånger framkallar hos oss mycket bestämda tankar. De stridsrop, som hade en sådan framskjuten roll i medeltida drabbningar, var mantran av detta slag. Det finns ett antal dylika former, som omedelbart frammanar motsvarande tankar, och det är genom tankeassociationerna de åstadkommer resultat, icke genom något i dem själva.

Samarbete med änglar

Det finns vissa mantran, som verkar genom överenskommelse eller fördrag. De flesta religioner synes erbjuda exempel på dylika. De mäktiga islamiska böneutropen från minareterna är av denna art, ehuru de även i någon mån tillhör den senast behandlade kategorin. Dessa böneutrop är en trosbekännelse: "Det finns ingen Gud utom Gud" (eller som det även har översatts: "Det finns intet utom Gud", viket är en evig sanning) "och Muhammed är Guds profet." Det är intressant att iakttaga dessa ords inverkan på människor. Denna är långt större än dessas blotta tanke på ordens innebörd, ty de framkallar hos dem som hör orden en brinnande tro, ett starkt utbrott av hängivenhet, som på sitt sätt är schön och mycket kännetecknande för islam. Detta kunde vara blott exempel på tankeassociation, om det ej vore för faktum att änglar av visst slag kallas till tjänst genom böneutropet och deras verksamhet alstrar mycket av den entusiasm de troende framvisar.

Det är kanske i kristendomen vi finner de bästa exemplen på detta tredje slags mantran, vilket de inser som vet något om kyrkans gudstjänster. Det förnämsta mantrat är *Hoc est corpus meum*, "detta är min lekamen", ty Kristus själv har slutit ett fördrag med sin kyrka av denna innebörd: närhelst dessa ord yttras, på vilket språk det vara månne, av någon behörigen vigd präst, skall Kristus svara därpå. Men denna makt är given på bestämda villkor, given endast dem som genom ett annat mantra av samma slag beretts att mottaga den – ett mantra, som även detta föreskrivits av Kristus Själv – orden "Mottagen den Helige Ande".

Den kraft, Han med dessa ord gav Sina lärjungar, alldeles innan Han lämnade dem, har överantvardats med samma ord i en obruten kedja i två tusen år och utgör det som kallas den apostoliska successionen. Varje gång en präst, som behörigen vigts att ingå i denna succession, avsiktligt uttalar de förut nämnda orden, "Detta är min lekamen", inträffar därmed en underbar förändring i det bröd, över vilket han uttalar dem, så att, ehuru brödet i det yttre synes vara detsamma, dess motsvarigheter i högre slags materia ersatts av Kristi eget liv, så att det i sanning blivit Hans hölje såsom den lekamen var som han bar i Palestina.

Det råder intet tvivel om att detta mantra, "Detta är min lekamen", har sin verkan, ty denna kan ses än i dag av dem som har ögon att se med. I sin dikt *Konungens idyller* omtalar Tennyson för oss att Galahad i sin beskrivning av mässoffret sade:

Jag såg ett lågande anlet av ett barn,
Som gjorde sig till ett med detta bröd.

Och på alldeles samma sätt kan envar klärvoajant, som i dag iakttar samma slags heliga mässoffer, se brödets högre motsvarighet blixtra fram i en linje av liv och ljus, när samma heliga mantra framsäges. Alla den kristna kyrkans grenar – den romersk-katolska, den grekisk-ortodoxa, den anglikanska och den liberala katolska kyrkan – som alls firar den heliga eukaristin i den form, vari den föreskrevs av Kristus, brukar dessa instiftelseord såsom del i sin liturgi, och hos dem alla framkallas denna underbara verkan. Alla dessa kyrkans grenar åkallar även härskaror av änglar att biträda i gudstjänsten, och detta åstadkoms icke endast genom några särskilda ord utan även (när mässan sjunges) genom ett särskilt slags musik, genom en särskild följd av toner, vid vilken kyrkan alltsedan sin tidiga historia har hållit fast med blott ringa förändring. Änglar av ett särskilt slag uppfattar dessa toner såsom en signal och är genast beredda att fylla sin roll i den gudstjänst som skall firas.

Upprepningens verkan

Ett slags mantran har sin verkan av de upprepade ordens mening. En människa framsäger en viss följd av ord i fast tillit om och om igen, så att deras innebörd inpräglas i hennes hjärna och mentalkropp. Om hon försöker utföra till exempel ett visst esoteriskt arbete, stärker en dylik upprepning i hög grad hennes vilja. Ett dylikt mantra kan brukas på många olika sätt. Vad människan beträffar, blir dess inverkan endera av två: antingen stärker det hennes vilja att göra det hon försöker göra eller inger det henne den ovillkorliga övertygelsen om att det skall göras. Detta slags mantran förekommer i de dagliga meditationer som föreskrivs för hinduer och i de flesta esoteriska skolor. Upprepandet av vissa meningar vid bestämda tider under dagen tenderar att starkt inskräpa meningarnas innebörd i tanken. ”Mer strålande än solen, renare än snön, finare än etern är jaget, anden i mitt hjärta. Jag är denna ande, denna ande är jag” är ett gott exempel på detta slags mantra, och det är givetvis lika effektivt, när det tänkes som när det uttalas högt.

Välsignelser

Till denna kategori hör de olika slags välsignelser som uttalas i kyrkan, i frimureriet och av våra Mästares lärjungar. Välsignelser kan ordnas i två grupper – de som en människa ger av sig själv och de som ges av en högre makt genom henne i kraft av det ämbete hon bekläder. Välsignelse av den första kategorin är blott ett uttryck för en uppriktigt menad god önskan. Ett typiskt exempel är den välsignelse en fader kan ge sin son, antingen på sin dödsbädd eller när sonen står i begrepp att anträda en lång och kanske farlig resa. Den döende Isaks välsignelse av sönerna Esau och Jakob är ett gott exempel därpå, ehuru i detta särskilda fall Jakobs upprörande falskhet medförde sina vanskligheter. De som läst Bibelns redogörelse för denna händelse torde erinra sig att Isak var fullt övertygad om välsignelsens verkan och att han efter att ha upptäckt det bedrägeri han utsatts för var oförmögen att återtaga den önskan han uttalat.

Därmed uppstår frågan: Medför en dylik välsignelse något resultat och, om så är fallet, hur åstadkommes detta? Det enda svar som kan ges på detta är att det beror på den goda önskans allvar och den mängd andlig kraft som lagts däri. Välsignelsen bildar en tankeform, som anknyter sig till den välsignade människan. Denna tankeforms storlek, styrka och varaktighet beror på välsignarens viljekraft. Om välsignelsens ord uttalades såsom en blott formsak utan mycken tanke eller avsikt bakom dem, blir verkan ringa och övergående. Om välsignaren däremot yttrade dem med helhjärtad vilja och bestämd avsikt, blir deras verkan djup och bestående.

Välsignelse av det andra slaget är en sådan som uttalas av en för detta ändamål utsedd ämbetsinnehavare, genom vilken kraft flödar ur någon högre källa. Ett gott exempel på detta är den välsignelse, varmed de flesta gudstjänster avslutas. Någon av lägre kyrklig rang än prästens kan ej ge en dylik, och i detta avseende kan välsignelsen sägas vara av samma beskaffenhet som den tredje kategorins mantran, eftersom förmågan att ge en bestämd välsignelse förlänas prästen vid hans vigning. I detta fall är han helt enkelt en kanal för kraften från ovan, och om det olyckligtvis skulle ske att han uttalar välsignelsen såsom en ren formsak och såsom ingående i hans ritual, bleve det likväl ingen skillnad vad gäller den utgjutna kraften.

Välsignelsen flödar lika över alla, men den mängd av inflytanden som en individ kan erhålla därav beror av hans mottaglighet. Om han är fylld av kärlek och hängivenhet, kan han få mycken hjälp och upplyftande kraft. Om han av ligkiltighet tänker på annat, får han endast gagnet av att träffas av ett högre slags vibrationer. Man bör märka att, när en biskop närvarar vid en gudstjänst, han alltid uttalar välsignelsen. Grunden därtill är att han vid sin biskopsvigning fick sina högre principer öppnade mycket utöver vad prästen fick vid sin prästvigning och att således dessa högre slags kraft kan flöda genom honom. Samma allmänna princip gäller även inom frimureriet, ty det är endast en invigd mästare eller en vigd kaplan, som yttrar de välsignande orden vid logemötets avslutning.

Vi har redan sett att den som antagits såsom lärjunge till en Mästare, därigenom blivit en

kanal för Hans inflytande. Visserligen flödar detta inflytande alltid genom lärjungen, men han kan därtill alltid för ögonblicket rikta dess kraft mot någon viss människa, om han så önskar. På motsvarande sätt kan en invigd ge Brödraskapets välsignelse, som i sanning är den Konungs välsignelse som är dettas Överhuvud.

Ljudets makt

Låt oss nu betrakta det slags mantran som verkar enbart genom ljudet. Den vibration som ljudet framkallar träffar människans olika kroppar och tenderar att bringa dessa i samklang med sig. Ett ljud är först och främst en vågrörelse i luften. Varje ton har ett antal övertoner, som likaledes frambringas. Musiken känner och erkänner fyra, fem eller fler övertoner, men vibrationerna når mycket långt bortom vad örat kan uppfatta. Motsvarande vågor alstras i materia av bestämt högre och finare slag, varför sjungandet av en ton eller en följd av toner inverkar på de högre höljena. Det finns ljud (vi måste nog alltså kalla dem ljud), övertoner, som är alltför fina för att påverka luften. Icke desto mindre sätter de etermateria i rörelse, och denna etermateria meddelar sina vågrörelser till den människa som sjunger eller säger mantrat och även till andra omgivande, och om hon riktar sin vilja på en särskild människa, går vibrationen säkerligen till denna. De mantran, som verkar genom ljud, kan således åstadkomma avgjort materiella resultat i fysiska världen, ehuru det finns andra och finare, samtidigt utsända vågor, som kan påverka de högre höljena.

Ett dylikt mantra består vanligen av flera ordnade ljud, som till arten är mycket klangfulla och välljudande. Ibland brukas en enda stavelse, såsom i det Heliga Ordet Om. Men det finns olika sätt att uttala detta, och de ger alldeles olika resultat enligt de toner, med vilka dessa stavelser sjunges och de sätt på vilka de uttalas. För vissa ändamål betonar och förlänger vi det öppna ljudet. Vi förenar A och U till O, stärker detta förenade ljud och fortsätter detta kanske halva tiden för yttrandet och övergår sedan till ljudet M. Men för andra ändamål bör O vara mycket kortvarigt och bör i stället ljudandet av M, ett mycket mäktigt ljud, inuti huvudet och i centren förlängas. Resultaten av dessa två metoder är mycket olika. När O förlängs, påverkar vi varandra och omgivningen. När i stället M förlängs, blir nästan hela effekten den att vi själva påverkas. Ibland ljudas de tre bokstäverna A U M var för sig. Vidare kan mantrat ljudas med flera olika toner i följd, liksom ett slags arpeggio. Jag har hört sägas att det enligt de indiska böckerna skall finnas omkring ett hundra sjuttio olika sätt att uttala Ordet, varvid varje sätt har sin särskilda verkan, och att det därför anses vara det mäktigaste av alla mantran.

Detta hinduernas heliga ord motsvarar det egyptiska *amen*. Från detta ord kom också grekernas *aion* och latinets *aevum*. Ordet *eon* är härlett därför. Det har sagts att Om är det ord som i vår rottras representerar Logos' namn, det Outsägliga Namnet, och att det ord, som på motsvarande sätt brukades i fjärde rottrasen, var Tau. Swami T. Subba Row sade oss en gång att dessa ersättningsord, som ges i varje rottras, alla är stavelser ingående i ett enda ord, som blir fullständigt i sjunde rottrasen.

Den särskilda verkan detta ord har, när det ljudas rätt vid varje meditations eller mötes början, är alltid liksom en påkallan till uppmärksamhet. Det ordnar de finmateriella kropparnas partiklar ungefär såsom en elektrisk ström ordnar atomerna i en järnstång. Innan en dylik ström går igenom stången, är de atomer, som metallen ytterst består av, riktade åt olika håll, men när stången magnetiseras av den elektriska strömmen, riktas de åt samma håll. På detta sätt svarar varje partikel i oss på det heliga ordets ljud, och då befinner vi oss i det bästa tillståndet för att gagnas av den meditation eller det studium som skall följa därpå. Samtidigt verkar det så att det kallar på andra varelser – mänskliga och andra – som då genast samlas omkring, somliga av dem med förståelse av ordets mening och kraft, andra ditlockade av det egendomligt tilldragande ljudet.

Ljudet är en verklighet som tränger mycket djupt. ”Med Herrens ord skapades himlarna”. Logos eller Ordet är Gudomens första emanation, och detta är icke endast ett talesätt. Det är ett

faktum, ehuru emanationen sker i en del av verkligheten, där det icke kan finnas något sådant som vi kallar ljud, eftersom där icke finns någon luft som kan fortplanta det. Det som motsvarar och verkar liksom ljudet är likväl den kraft som brukas vid världsalltets skapelse.

Jag vet icke om vi kan hoppas på att alls förstå, i dessa lägre världar vari vi befinner oss, vad som menas med skapelseordet. ”Ty han sade, och det vart.” Gud sade: ”Varde ljus, och det vart ljus.” Detta var Gudomens första uttryck. Den eviga tanken, dold i mörker, framträdde såsom skapelseordet. Kanske det är på grund av denna stora sanning, som ord, yttrade i det fysiska, åkallar högre makt – makt långt större än den makt orden i sig själva äger. Jag är viss om att det finns något annat i hela detta ämne, ljudet, än något vi med vårt intellekt kan ännu förstå. Vi kan endast svagt antyda det. Men vi kan åtminstone inse att ljudets makt är något mycket stort och underbart.

Alla mantran, som beror av ljudets makt, är värdefulla endast på det språk, på vilket de har satts samman. Om vi översätter ett dylikt mantra till ett annat språk, får vi en alldeles annan ljudsammansättning. Såsom en allmän regel kan sägas att ett gott mantra, som är avsett att harmonisera kroppen och ge goda resultat, främst består av långa öppna vokaler. Vi finner detta i vårt eget heliga ord, och detsamma gäller egyptiernas amen, som upptagits av den kristna kyrkan. Det är för övrigt bäst att ljuda det med två toner. Kyrkan har sitt traditionella sätt att göra detta med två toner, skilda åt av en halvton – vanligen fissa och g.

Mantran, som används för onda ändamål, innehåller nästan alltid korta vokaler och konsonanter av skärande och söndrande slag, sådana som *hrim*, *kshrang* eller *phat*. Dessa grova utrop göres med en våldsam energi och illvilja, som förvisso gör dem förfärligt mäktiga för onda syften. Ibland insätts alla vokaler i tur och ordning i dessa kakofona konsonantanhopningar och avslutas deras framsägande med några särskilt våldsamma förbannelser, som det förefaller omöjligt att uttrycka i något allmänt brukat skriftsystem. I Österlandet, där man vet något om dylika ting, används mantrat ofta i onda syften. Så är det även hos negrerna. Jag har påträffat åtskilligt dylikt i samband med voodoo- och obeahceremonier, varav jag sett något både i Västindien och Sydamerika, och jag vet att man lagt mycket hat i dylika formler och besvärjelser.

Vi skall befatta oss uteslutande med mantran av välgörande och vänligt slag, aldrig med sådana som verkar ont. Men gott och ont har samma arbetssätt, båda avser att frambringa vibrationer i de finmateriella kropparna antingen hos den som framsäger eller -sjunger mantrat eller hos den till vilken mantrat är riktat. Ibland är de avsedda att införa alldeles nya vibrationsfrekvenser. Vi västerlänningar kan finna det underligt att människor rekommenderas att sjunga ett mantra tre tusen gånger. Vår första tanke är: Hur kan man ha tid till något dylikt? Vi anser att tid är pengar, och österlänningen säger att tiden är ett intet; betraktelsesätten är mycket olika. De österländska metoderna och föreställningarna är ofta olämpliga för vårt västerländska levnadssätt, men icke desto mindre har de sitt värde för dem för vilka de är avsedda. Somliga har ansett att det studium och den meditation som föreskrivs för vår esoteriska skolas medlemmar lägger en tung börda på dem som saknar vana vid att utföra dylika övningar, men ingen österlänning skulle någonsin anse detta.

Brahminen praktiskt taget fyller sitt liv med att läsa böner och mantran, ty varje handling han utför dagen igenom beledsagas alltid av någon textläsning eller from tanke. Han lever sitt liv helt i religionen eller åtminstone förväntas göra det. I dag är det i många fall blott en yttre form, ett slags skal, men många sjunger alltjämt orden, ehuru de kanske icke lägger det liv och den kraft i dem som man en gång gjorde. De har gott om tid, de kan mycket väl kosta på sig att upprepa en bön hundraåttio gånger om dagen, och deras avsikt därmed är fullständigt klar för dem.

Kristus sägs ha varnat Sina lärjungar för att i sina böner hopa tomma ord såsom hedningarna, och av detta textställe har man dragit slutsatsen att alla upprepningar är gagnlösa. Detta vore tvivelsutan sant, om det vore en åkallelse riktad mot Gudomen, ty det skulle innebära att Han

icke hade hört den första bönen! Upprepningar vore (eller borde vara) onödiga för lärjungar, för människor, som redan skridit något framåt på utvecklingens väg, ty för dessa vore det säkerligen tillräckligt att klart formulera avsikten och starkt uttrycka den en gång för alla. Men den vanliga människan har ingalunda nått detta stadium. Det behövs ofta ett långvarigt och oupphörligt inhamrande för att en ny vibration skall inskräpas i henne. För henne är alltså upprepningarna långt ifrån gagnlösa, ty de är avsedda att ge bestämda resultat. Alltmedan höljena ständigt träffas av dessa ljud (och av de olika högre slags vibrationer de igångsätter), tenderar de att bringas i harmoni med den särskilda grupp av ideer, varmed de sammanhänger.

Denna vibrationshöjning har sin motsvarighet i det arbete en indisk guru gör med sina lärjungar, något som redan avhandlats i Fjärde kapitlet. De vågor, som utgår från hans emotional-kropp, påverkar hela tiden dessas emotionalkroppar, vågorna från hans mentalkropp och kausal-kropp påverkar dessas motsvarande. Eftersom hans vibrationer antagligen är starkare än lärjungarnas, blir resultatet att han gradvis försätter lärjungarna i allt närmare harmoni med sig själv, om de alls är förmögna till att så avstämmas. Den ständiga upprepningen av ett mantra är avsedd att öka vibrationsfrekvensen hos den särskilda del av mentalkroppen och emotional-kroppen, mot vilken mantrat riktas. Det råder föga tvivel om att den kan ge mäktiga resultat och även gör det.

Samma slags förfaranden föreskrivs i kristenheten. Man kan ofta se katoliken läsa sina Ave och Pater noter många gånger om. I allmänhet endast muttrar han dem, varför de är honom till ringa gagn förutom de tankar de kan inge hos honom. I Indien sjunger man alltid mantran, och det sjungna mantrat ger också verkan. Detta är en av grunderna till att de äldre språken i detta avseende är bättre än de nyare, och blott italienska, spanska och grekiska bönder förefaller tala på det gamla sättet, i långa musikaliska tonfall. I Liberala katolska kyrkan rekommenderar vi emellertid särskilt att dess gudstjänster alltid hålles på landets språk, ty vi finner att långt djupare hängivenhet väckes hos församlingen, om den klart förstår det som yttras och kan förnuftigt delta i ceremonierna. Men utom all fråga är latinet mer välljudande. Många mantran av detta slag har ingen särskild innebörd, är föga mer än anhopningar av vokaler. I *Pistis Sophia*, den välkända gnostiska avhandlingen, förekommer ett antal dylika meningslösa mantran, anförda på sätt som visar att de måste ha sjungits.

Dylika klangfulla ljud, som vi finner hos indiska mantran, inför gradvis sina vibrations-frekvenser i de olika kropparna, varför man sålunda kan bruka dem för att hushålla med kraften. Vadhelst vi kan uträtta med ett mantra, kan vi göra även med vår egen vilja utan mantrat, men mantrat är liksom ett slags arbetsbesparande maskineri. Det igångsätter de erforderliga vibrationerna. Vi kan därför betrakta det såsom ett medel för kraftbesparing.

Beträffande mantran är det ytterligare en sak, som framhålls i de indiska böckerna, nämligen den att lärjungarna är förbjudna att bruka dem i lågsinnade eller illvilliga människors närvaro, emedan mantrats kraft ofta förstärker såväl det onda som det goda. Om det funnes någon närvarande, som icke kunde gensvara på vibrationerna i dessas högre former, kunde han mycket väl mottaga en lägre oktav, som högst troligt skulle stärka det onda hos honom. Vi får aldrig använda ett mantra i sammanhang, där människor troligtvis skadas av det.

Jag minns att madame Blavatsky en gång sade oss att ett mantra kan sjungas icke alls för en själv utan med särskild tanke på någon, som kunde gagnas därav. På detta sätt kan vi sjunga det heliga ordet eller Gāyatrī eller något av dessa sköna buddhistiska mantran, som flödar så ljuvt, varvid vi starkt tänker på en bestämd människa och riktar mantrats kraft mot henne. Men hon rådde oss att bruka dessa ting försiktigt. Hon varnade oss att ingen borde försöka använda ett mantra, som är alltför högt för honom. Intet dylikt får vi heller av våra lärare. Jag säger såsom en varning till neofyter att om sjungandet av det heliga ordet på ett visst särskilt sätt vållar huvudvärk, illamående eller känsla av svaghet, måste man genast upphöra därmed. Vi bör fortsätta med att dana vår karaktär och sedan försöka igen efter några månader. I det att vi brukar Ordet, åkallar vi starka krafter, och om vi då icke är i nivå med dessa, är vi icke heller i harmoni

med dem och kan resultatet därav icke alltid bli gott.

Förutom att det sjungna ljudets vibrationer har sin inverkan, liknar många av dessa mantran dem av vår tredje kategori i det att de har makter förbundna med sig. Så till exempel är vissa änglar förbundna med Gāyatrī respektive Tisarana, ehuru dessa änglar är av sinsemellan mycket olika typer.

Gāyatrī är kanske det förnämsta och skönaste av alla de gamla mantran. Det har sjungits över hela Indien sedan urminnes tider, och devariket har lärt att förstå det och svara på det på ett mycket anslående sätt – ett sätt som i sig självt är mycket talande, då det visar att i en forntid, så fjärran att själva minnet därav gått förlorat, förstod man till fullo och tillämpade man det altruistiska bruket av dylika mantran. Gāyatrī begynner alltid med det heliga ordet OM och med en uppräknings av de världar, i vilka dess verkan önskas – de tre världar, vari människan lever, fysiska, emotionala och mentala världarna. När varje värld sålunda omnämnes, samlas devaer hörande till denna värld omkring den som sjunger mantrat för att med glädje och hänförelse utföra det arbete som den sjungande avser att uppdraga åt dem. Studerande torde erinra sig att Shiva i Indien ibland kallas Nīlakantha, den som har en blå hals, och att det finns en legend förbunden med detta tillnamn. Det är intressant att märka att somliga av de änglar som svarar, när Gāyatrī sjunges, har detta kännetecken, den blå halsen, och tydligt tillhör första strålen.

Detta underbara mantra är en åkallan av solen – naturligtvis egentligen Sollogos, som står bakom denna den mest betydande av alla symboler. Den stora ljusstråle, som omedelbart träffar den sjungande, kommer liksom från den fysiska solen, i vilken riktning denna än befinner sig. Denna ljusstråle är vit med gyllene inslag och skiftande i detta stålblå, som så ofta ses i samband med varje yttring av första strålens makt. När den fyllt den sjungandes själ, skjuter den genast ut från honom i sju stora strålar eller käglor i spektrets färger. Det är som om den sjungande verkade såsom en prisma. Likväl är de färgade strålar som skjuter fram motsatsen till vad vi vanligen finner i dylika fall. När vi i vanliga fall skickar ut strålar av andlig kraft, springer de från någon punkt i kroppen – hjärtat, hjärnan eller något annat centrum, och när de så sänds ut, vidgas de liksom en solfjäder eller ljuset från ett fyrtorn. Men dessa strålar utgår ur en grund, som är vidare än människan själv – en grund som är hennes auras omkrets – och i stället för att vidgas, smalnar de av till en punkt, liksom strålarna hos en konventionellt framställd stjärna, förutom att de naturligtvis är ljuskäglor och inte blotta ljustrianglar.

En ytterligare anmärkningsvärd egenskap är att dessa sju strålar ej går ut i en cirkel i alla riktningar, utan endast i en halvcirkel i den riktning, varåt den sjungande är vänd. Vidare skall sägas att dessa strålar egendomligt nog synes bli fastare medan de smalnar av, tills de slutar i en punkt av bländande ljus. Ett ännu märkligare fenomen är att dessa punkter verkar som om de vore levande. Om en människa råkar stå i deras väg, böjer en sådan punkt av med otrolig hastighet och berör hennes hjärta och hjärna, varvid dessa organ ögonblickligt skiner till gensvar. Varje stråle synes kunna frambringa detta resultat på ett obestämt antal människor i följd. När vi prövade detta på en tätt packad folksamling, fann vi att strålarna tydligtvis delade mängden mellan sig, så att varje stråle verkade på den del som stod närmast framför den och inte gjorde det med någon annan del.

Frågan om mantrats språk synes vara av mindre betydelse. När orden upprepades på engelska, beledsagade av en klar avsikt, blev verkan fullständig. Sjungandet av mantrat med samma innebörd på sanskrit medförde likadant resultat, men därtill byggdes runt de utgående strålarna en ljudform, som liknade ett underbart detaljrikt mönster liknande träsnideri. Det försåg oss med något, som kunde föreställas såsom en kanon med sju rör, genom vilka strålarna sköt ut. Tankeformen nådde inte långt bort och tycktes inte göra någon som helst skillnad för strålarnas styrka eller storlek.

När den buddhistiska Tisarana sjunges, är de änglar som infinner sig särskilt sådana som är knutna till de i gult klädda munkarnas riktning, och de för med sig en underbar frid och glädje, ty även om de är så fridfulla, hör de även till de gladaste i världen.

När det talas om änglar såsom ”framträdande”, måste vi minnas att rummet har sina många dimensioner. Änglarna behöver inte ”komma” i bemärkelsen av att färdas långt – från någon fjärran himmel till exempel. Jag vet inte om jag gör saken hopplöst förbryllande, om jag framställer den så att de stora krafter som representerar Logos manifesterar sig i dessa särskilda former till gensvar på åkallelsen. De är alltid närvarande, men de vänder sig utåt till svar, när de åkallas.

Detta är hela saken med detta slags bön och svaret därpå. Vi behöver endast tänka starkt på något visst, och det som besjälar eller representerar detta manifesterar sig då för oss. Varje stark och hängiven tanke framkallar ett omedelbart svar. Världsalltet vore dött, om så icke skedde. Det hör till naturens lagar att svaret måste komma. Åkallan och gensvar är liksom de två sidorna av samma mynt. Svaret är blott den andra sidan av anhållan, liksom vi säger om karma att verkan eller skörden är den andra sidan av orsaken eller sådden. I naturen råder en underbar enhet, men människorna är så tätt insvepta i sin personlighet att de ingenting vet om denna. Det handlar bara om att vi öppnar oss för denna verklighet. Man kan lätt inse att vi, när vi förmår verka i enlighet med naturen, kan praktiskt taget styra naturen, eftersom vi med den inställning vi då intagit kan frammana dess krafter och allt arbetar med oss. Detta förklaras tydligt i boken *Ljus på vägen*. Vi måste erkänna naturens krafter och öppna oss för dem, och eftersom dessa krafter flödar med oss, blir allt det som tidigare var svårt så mycket lättare.

Av hela detta ämne, mantran, finns ytterligare en sida, om vilken jag själv har mycket få upplysningar. Det finns makt icke endast hos ljuden utan även hos orden som sådana, liksom hos talen och även hos bokstäverna. Detta är något som vi i våra dagar icke bryr oss mycket om, men i sanskritalfabetet och även i hebreiska alfabetet har varje bokstav sitt åsatta värde icke endast vad avser siffertal utan även vad avser makt och färg. Jag har känt klärvoajanter, som sett de vanliga latinska bokstäverna, sådana som de trycks i våra böcker, ha sina olika färger, så att till exempel A alltid är röd, B alltid blå, C gul, D grön och så vidare. Jag har själv aldrig erfarit något dylikt, så mitt medvetande fungerar nog inte på detta sätt. Likaså finns det psykiskt sensitiva, som alltid ser veckodagarna såsom av olika färger. Det är icke min erfarenhet, jag är ej sensitiv på detta sätt heller och förstår icke vad det betyder. Detta skulle sammanhånga med astrologiska inflytanden, men därom vet jag ej något. Denna sida av tingen sammanhänger även med mantran, och det finns en skola av mantraexperter, vilka åsätter varje bokstav ett numeriskt värde alldeles oberoende av dess plats i alfabetet och säger oss att summan av talvärdena av de bokstäver som sammansätter ett givet ord blir ett visst tal och att samma summa kan erhållas genom addition av talvärdena för de bokstäver som sammansätter ett annat ord eller en hel följd av ord. Vidare säger de att samma mantriska verkan erhålles av de olika bokstavssammansättningar som sinsemellan har samma talvärde. Men detta är ingenting jag vet något om.

Mantrat är vanligen en kort, stark formel. När vi för något visst ändamål vill erhålla en bestämd verkan, är det detta slags form vår åkallelse måste taga. Om vi, när vi talar inför människor, önskar djupt och snabbt påverka dem, måste vi använda meningar, som är korta och starka, icke långa och orediga. De måste följa den militära orderns princip, och de måste ha en bestämd höjdpunkt. Antag att vi vill hjälpa en skrämmd människa. Vi kan då inom oss formulera sådana ord som: ”Jag är stark, stark, stark. Jag är en del av Gud, och Gud är styrka, varför jag är fylld av denna styrka.” Upprepandet av denna tanke för den gudomliga styrka vi har inom oss upp till ytan, så att vi blir i stånd att ingjuta vårt mod hos andra. I denna sak liksom i alla andra gäller att kunskap är makt. Om vi vill verka till vårt bästa gagn, måste vi förstå, och om vi vill förstå, måste vi studera, inhämta kunskap. Den vise vet hur han skall leva i frid och lycka, eftersom hans liv är i harmoni med Guds liv. Då han förstår alla, känner han med alla. Han har kastat självisheten bakom sig för alltid, och han lever blott för att hjälpa och välsigna.

Fordringarna ändras aldrig

När man begrundar de olika nyss beskrivna systemen, får man ej föreställa sig att deras metoder utesluter varandra. Varje system innehåller något av nästan alla de andra, och de är bestämda av det som i varje särskilt fall förhärskar. Ej heller får man utgå ifrån att något av dem är strängt nödvändigt. Det som fordras är det som ligger till grund för dem alla – karaktärsdanningen, livsföringens renande och hängivenheten för tjänandet. Allt detta har starkt framhållits i boken *Vid Mästarens fötter*.

Av denna jämförelse mellan de olika systemen framgår att de förutsättningar aspiranten genom utveckling måste tillägna sig, då han förbereder sig för den första stora invigningen, i grunden är desamma, hur mycket de än synes vid första anblicken skilja sig åt. Förvisso har i tjugofem århundraden och troligen långt dessförinnan detta helt och hållet systematiska tillvägagångssätt iakttagits med avseende på utvecklingen av de ovanliga människor som framhärdar i att kämpa vidare. Även om vissa tider (och den nuvarande tiden är en sådan) är gynnsammare för invigning än andra, förblir fordringarna desamma och måste vi taga oss i akt, så att vi icke gör oss skyldiga till den oriktiga tanken att förutsättningarna skulle på något sätt ha mildrats. Vi finner således att dessa olika förfaranden alla hjälper oss att nalkas invigningen.

DEL III

DE STORA INVIGNINGARNA

SJUNDE KAPITLET DEN FÖRSTA INVIGNINGEN

Den Ende Invigaren

När de flesta studerande tänker på invigning, föreställer de sig den vanligen såsom något som de en gång själva skall nå fram till. De tänker på den invigde såsom en som i jämförelse med genomsnittsmänniskan nått en mycket hög grad av utveckling och blivit en stor och strålande gestalt. Detta är sant, men det är lättare att förstå hela saken, om vi söker betrakta den ur en högre synvinkel. Invigningens betydelse ligger icke i individens upphöjelse utan i att han nu avgjort blivit ett med ett stort andligt Brödraskap, de Heligas Samfund, som det så vackert benämnes inom den kristna kyrkan, ehuru det icke är många, som fäster sig vid dessa ords verkliga betydelse.

Det är lättare att fatta den vidunderliga verklighet som ligger bakom invigningen i Brödraskapet, sedan man studerat denna boks senare kapitel, vilka behandlar den esoteriska Hierarkins organisation och Mästarnas arbete. Kandidaten har nu blivit mer än en individ, ty han är hädanefter en del av en oerhörd kraft. På varje planet har Sollogos en Representant, verkande såsom Hans Vicekonung. På vår planet är Världens Herre den titel, som givits Innehavaren av detta stora ämbete. Han är Brödraskapets chef, och detta Brödraskap är ej endast en samling av individer, som var och en har sina plikter att sköta. Det är dessutom en ofantlig enhet – ett fullkomligt smidigt redskap i Herrens hand, ett mäktigt vapen, som Han kan bruka. Enligt en underbar plan, som övergår vår fattningsförmåga, blir den Ende, efter att ha blivit många, nu åter En. Icke så, som skulle någon enda enhet förlora det allra minsta av sin individualitet eller enskilda förmåga, utan så att han dessutom får något som är tusen gånger större: han blir en del av Herren, en del av den kropp Han bär, av det vapen Han brukar, det instrument, varpå Han spelar, det redskap, varmed Han utför Sitt arbete.

I hela världen finns det endast en Invigare, men vid den första och andra invigningen kan Han bemyndiga någon annan adept att utföra ceremonierna å Hans vägnar, ehuru även då denne officiant i det avgörande ögonblicket, då graden förlänas, vänder sig till Herren och åkallar

Honom. Detta är ett mycket underbart ögonblick i aspirantens andliga liv, såsom Mästaren Kuthumi förklarade, då han för ej så länge sedan antog en lärjunge. Han sade till honom:

”Då du nu nått det närmaste målet för din strävan, vill jag på samma gång råda dig att ägna din uppmärksamhet åt de ännu mycket större fordringarna för nästa steg. Det du nu har att bereda dig för – ’ingåendet i strömmen’, som av de kristna kallas frälsningen – är den mest betydelsefulla punkten i den långa räckan av dina jordeliv, själva kulmen på sjuhundra liv. För många tidsåldrar sedan inträdde du genom individualiseringen i människosläktet. I en, såsom jag hoppas, ej avlägsen framtid lämnar du det genom dörren till adeptskapet och blir en övermänniska. Mellan dessa två ytterligheter finns ingen tilldragelse av större betydelse än den invigning du nu bör eftersträva. Den gör dig icke blott för evigt säkerställd, utan ger dig också tillträde till det Brödraskap som existerar från evighet till evighet – det Brödraskap som hjälper världen.

Tänk dig då med vilken stor omsorg en sådan underbar händelse måste förberedas. Jag vill att du ständigt behåller dess härlighet och skönhet i tankarna, att du lever i ljuset av dess ideal. Din kropp är ung för en sådan väldig påfrestning, men det är ett sällsynt och ärofullt tillfälle som erbjuds dig. Jag vill att du utnyttjar det till fullo.”

Brödraskapet

När ett jag invigs, blir det en del av den tätast förenade organisationen i världen, ett med det Stora Vita Brödraskapets stora hav av medvetande. Det dröjer länge, innan den nyinvigde blir i stånd att fatta allt som denna förening innebär, och han måste intränga långt in i helgedomen för att inse det nära sambandet och hur stort detta Konungens eget medvetande är, som alla bröderna i viss mån delar med Honom. Det är ofattligt och outsägligt här nere – något så metafysiskt och subtilt att det ej kan uttryckas i ord, men icke desto mindre en underbar verklighet, något så verkligt att, när vi börjar fatta det, allt annat synes överkligt.

Vi har sett att den antagne lärjungen kan lägga sin tanke bredvid Mästarens. På samma sätt kan den invigde lägga sin tanke bredvid Brödraskapets och av detta oerhörda medvetande draga till sig precis så mycket, som han på sin nivå är i stånd till att uppfatta. Allteftersom han drar det till sig, skall han även kunna taga emot mera av det och skall hans eget medvetande vidgas, så att något sådant som trångsynthet blir omöjligt för honom. Och liksom den antagne lärjungen måste akta sig för att vålla störningar i Mästarens lägre höljen, så att han icke blir ett hinder för fullkomligheten i Hans arbete, så får en medlem av Brödraskapet aldrig införa någon dissonans i detta väldiga medvetande, som arbetar såsom ett helt.

Han måste minnas att hela Brödraskapet ingalunda utför samma arbete som våra Mästare. Många av Dem är sysselsatta med arbete, som fordrar den yttersta koncentration och den fullkomligaste stillhet, och om någon av de yngre medlemmarna understundom glömde sitt höga kall och låte en krusning av förargelse störa Brödraskapet, skulle det inverka på dessa Störres arbete. Våra egna Mästare skulle måhända ha overseende i ett dylikt fall och vara villiga att någon gång underkasta sig dylika störningar för den framtids skull, då den nya medlemmen skall utnyttja Brödraskapets krafter till verkligt stora värv. Men vi kan gott förstå att De som icke har något som helst att göra med skolningen av individer, skulle säga: ”Vi störs i vårt arbete, och det är bättre, att de, vilkas personligheter är så omogna, stannar utanför.” De skulle säga att ingenting därmed vore förlorat, då det går lika bra att göra framsteg utanför Brödraskapet och att lärjungarna därför kan fortsätta med att växa sig bättre och starkare och visare, innan de når invigningen.

Så underbar är utvidgningen av den invigdes medvetande att det är fullkomligt på sin plats att kalla förändringen en ”ny födelse”. Han börjar ”liksom ett litet barn” ett nytt liv, Kristuslivet; och Kristus, det intuitionala eller buddhiska medvetandet föds i hans hjärta. Han har nu också makt att utdela Brödraskapets välsignelse – en oerhörd och överväldigande kraft, som han kan ge eller sända till vem han vill, allt eftersom han finner lämpligt eller gagneligt. Brödraskapets

kraft strömmar genom honom just så mycket som han vill låta den göra det. Honom tillkommer det att bruka denna kraft och att minnas att på honom vilar hela ansvaret för att leda den till det mål han vill välja. Den välsignelse, som ges av Officianten vid invigningen, innebär detta: ”Jag välsignar dig, jag utgjuter min kraft och välsignelse i dig. Se till att du i din tur oavblåtligt utsänder denna välsignelse till andra!”

Ju starkare tillit den nyinvigde äger, desto större kraft strömmar genom honom. Om han känner den minsta tvekan eller tyngs av ansvaret att låta en så mäktig kraft strömma genom sig, så är han icke i stånd till att fullt använda den underbara gåvan. Men om han äger egenskapen *shraddhā* – fullkomlig tillit till sin Mästare och till Brödraskapet – och en ytterlig visshet om att, emedan han är ett med Dem, allt är möjligt för honom, så kan han gå genom världen som en förkroppsligad ljusets ängel, som sprider glädje och välsignelse på sin väg.

Det Stora Vita Brödraskapets medvetande är något utsägligt underbart. Det liknar en stilla, skimrande, stor ocean, en sådan underbar enhet att den minsta förnimmelse ögonblickligen uppfattas av alla som ingår däri, och likväl förefaller det varje medlem, som vore det absolut hans eget individuella medvetande, ehuru med en styrka och kraft och visdom bakom, som intet isolerat mänskligt medvetande någonsin kan äga. Detta hav av gemensam medvetenhet som Brödraskapet äger är något så storslaget, så underbart att det i hela världen icke finns något som liknar det. Även de som tillhör Brödraskapet i kraft av att ha genomgått den första stora invigningen kan fånga endast glimtar av det, kan minnas endast litet av det här och där. Det kan fullt uppfattas först i den nirvaniska världen, vari Brödraskapet främst uppehåller sig, ehuru det i någon mån yttrar sig även i lägre världar, fysiska världen inräknad.

Liksom Mästarens lärjungar alla är ett med Honom, så är hela Brödraskapet ett med sin Herre. Medlemmarna kan utan hinder sinsemellan dryfta någon sak, men dock är det, som om olika aspekter av något visade sig för samma medvetande och av detta medvetande vägdes mot varandra. Men hela tiden känner man närvaron av en utsäglig och nästan förskräckande sinnesfrid, en visshet, vilken ingenting kan störa. Och trots allt detta är varje förslag välkommet. Det förefaller i själva verket, som om hela Brödraskapet ivrigt vore på sin vakt för att taga emot varje enskild individs inlägg i frågan. Det finns ingenting här nere, som detta medvetande fullkomligt kan jämföras med. Att nå det är att komma i beröring med något nytt och ovanligt, men utsägligt underbart och skönt, något som ej är i behov av vittnesbörd eller jämförelse, utan som bevisar sig tillhöra en högre och okänd värld.

Ehuru individualiteterna på ett så underbart sätt smälter tillsammans här, är de likväl samtidigt skarpt åtskilda, ty för varje viktigare beslut fordras varje Broders bifall. Konungens myndighet är absolut, men Han för med Sig Sin talrika rådsförsamling och är i varje ögonblick villig att taga i övervägande vad helst någon av dess medlemmar kan ha att andraga. Men denna stora styrelse är ytterligt olik varje parlament här på jorden. De som står över de andra i ledarställning, har icke valts eller tillsatts av någon partiorganisation. De innehar sina befattningar, emedan de vunnit dem – vunnit dem genom högre utveckling och större visdom. Ingen sätter i fråga sin överordnades beslut, ty han vet att denne verkligen är honom överlägsen – att han har större insikt och fullkomligare förmåga att avgöra. Det är icke, och kan icke vara, den minsta tillstymmelse till tvång för dessa övermänniskor att tänka eller handla på samma sätt. Likväl har de en så fullkomlig tillit till sin mäktiga organisation att det är otänkbart att de i längden skulle vara av olika åsikt. Det är endast inom ett sådant Brödraskap, under en sådan Konung, som vi helt kan fatta den vackra ordalydelsen i en av den engelska kyrkans böner: ”I Hans tjänst råder fullkomlig frihet.”

Misslyckanden

Inom en dylik organisation borde det förvisso icke finnas någon möjlighet till misslyckande eller obehag av vad slag det vara må. Och likväl, emedan mänskligheten är svag och emedan icke alla medlemmar av detta stora Brödraskap ännu är övermänniskor, inträffar understundom

ett misslyckande, ehuru det är mycket sällsynt. "Stora ryggar tillbaka, rent av på tröskeln, ur stånd att bära tyngden av sitt ansvar, oförmögna att gå vidare", som det sägs i *Ljus på vägen*, och endast adeptskapets uppnående tillförsäkrar fullkomlig trygghet. Invigaren säger till kandidaten att han nu, när han inträtt i strömmen, är räddad för evigt; men även om så är, är det likväl möjligt för honom att på ett högst betänkligt sätt fördröja sin utveckling, om han ger vika för någon av de frestelser som ännu möter honom på hans väg. Att vara räddad för evigt anses vanligen beteckna vissheten att få gå vidare med den nuvarande livsvågen – att icke lämnas kvar på den "domedag" som kommer i femte rundens mitt, när Kristus, som nedstigit i fysiska materien, avgör vilka själar som kan och vilka som icke kan föras vidare till slutmålet i denna planetkedja. Det finns ingen evig fördömelse, den är, som Kristus säger, endast eonisk. Det finns människor, som ej kan fortsätta i denna tidsålder eller detta system, men de får fortsätta i nästa, alldeles liksom ett skolbarn, som icke kan följa med i sin klass, får sitta kvar ett år och då troligen blir bland de främsta i sin nya klass.

När något så sorgligt och förskräckligt inträffar att en av de invigda på ett eller annat sätt sviker, genomilas hela detta vittomfattande medvetande av en häftig smärta, ty att skilja en av bröderna från de andra är alldeles som en kirurgisk operation, varunder alla lider. Endast med den djupaste beklagan avskiljer Brödraskapet en medlem från sig självt, och även när det gör detta, blir den felande brodern icke slutgiltigt utesluten, hur långt han än förrirrat sig. Han kommer att återföras någon gång, på något sätt, någonstans. Det finns en länk, som icke kan brytas, men föga är oss bekant om de svåra vägar av provningar och lidande han måste vandra, innan han ånyo kan förenas med de övriga.

Tystnadens röst förblir inom honom, och även om han alldeles lämnar vägen, skall den likväl en dag åter ljuda och slita sönder honom och skilja hans lidelser från hans gudomliga möjligheter. Då skall han, med smärta och förtvivlans rop av hans övergivna lägre jag, vända åter. *Ljus på vägen*.

Andra finns, som avfaller för blott en kort tid, genom något sådant känsloutbrott, som är alldeles omöjligt för Brödraskapet att utstå. Liksom en Mästare kan låta en tillfällig slöja falla mellan Sig Själv och en felande lärjunge, så kan Brödraskapet då finna det nödvändigt att göra ett slags omhölje runt den av Dess medlemmar som svikit Det. Brödraskapets hela kraft riktas på den svikande, så att De om möjligt kan hindra honom att överskrida gränsen. Men trots all den kraft, karmas lag tillåter Brödraskapet att bruka, sker ibland att den felande medlemmen vägrar att uppge sin futtiga personliga föreställning om att ha sårats eller förolämpats eller vad det nu kan vara. Då måste Brödraskapet låta omhöljet bestå för en tid, tills han förstått bättre.

En redogörelse för en första invigning

Då Wesakhögtiden detta år (1915) inföll den 29 maj på morgonen, valdes natten till den 28 maj för kandidatens invigning, och vi tillsades alla att hålla oss redo. I detta fall var Herren Maitreya Invigare och ägde ceremonin följaktligen rum i Hans trädgård. När Mästaren Morya eller Mästaren Kuthumi utför akten, hålls den vanligen i det gamla klipptemplet, vars ingång är i närheten av den bro som leder över floden mellan Deras bostäder. Många Adepter närvarade, i själva verket alla, vilkas namn är oss bekanta. Den härliga trädgården stod i sitt flor, rhododendronbuskarna stod fulla av karmosinröda blommor och luften doftade av tidiga rosor. Herren Maitreya satt på Sin vanliga plats på den marmorbänk, som går runt det stora trädet framför Hans hus, och Mästarna grupperade Sig i en halvcirkel till höger och vänster om Honom på säten, som ställts fram för Dem på den grästerrass, varifrån ett par trappsteg leder upp till marmorbänken. Men också Herren Vaivasvata Manu och Maha-Chohanen satt på marmorbänken, en på var sin sida om den särskilt uppförda, snidade tron, som står vänd precis mot söder och kallas Dakshinamūrtis tron.

Kandidaten, tillika med den Mästare som presenterade honom, stod på nästa avsats av terrassen vid Herrens fötter, och bakom och under Dem befann sig andra, invigda och oinvigda lärjungar jämte en del privilegierade åskådare, som tillåtits att åse en god del av ceremonin,

ehuru vid vissa tillfällen en slöja av gyllene ljus dolde de centrala gestalternas förehavanden för dem. Kandidaten var, såsom alltid är fallet, iklädd en böljande vit linnedrätt, medan Mästarna till större delen var klädda i vitt siden med breda bårder i magnifikt guldbroderi.

En stor skara änglar svävade över gruppen och fyllde luften med ett svagt, melodiskt välljud, som på något egendomligt, subtilt sätt tycktes locka fram ur kandidatens eget ackord en mycket invecklad tonvävnad, som gav uttryck åt hans egenskaper och möjligheter. Detta fortgick under hela ceremonin och bildade ett behagligt underlag till allt som yttrades och verkade icke mera störande än flodens milda brus inverkar störande på fågelsången. Vid vissa ställen i ritualen svällde denna musik ut i en triumferande fanfar. Musiken gjorde luften tonande – och de talandes röster berikades i stället för att uppslukas därav. I varje särskilt fall grundas denna musik på kandidatens särskilda ackord, varpå den bygger variationer och fugor, vilka på ett för oss härnere ofattbart sätt uttrycker allt han är och allt han skall bli.

Mitt på skådeplatsen stod kandidaten mellan den som föreslagit honom och den som biträdde förslaget. Han fördes fram av sin egen Mästare, Kuthumi, och Mästaren Jesus var den biträdande. Herren Maitreya log, när Han framställde ritualens inledande fråga:

”Vem är det, du här för fram till mig?”

Vår Mästare gav det vanliga svaret:

”Det är en kandidat, som söker inträde i det stora Brödraskapet.”

Sedan kom nästa fråga: ”Intygat du att han är värdig att inträda?”

Och det vanliga svaret:

”Det gör jag.”

”Vill du åtaga dig att leda hans steg längs den väg, på vilken han önskar inträda?”

Och den som föreslagit honom svarade:

”Det vill jag.”

”Våra regler stadgar att två av de högre Bröderna går i god för varje kandidat. Är någon annan Broder villig att understödja denna ansökan?”

Då yttrade sig den biträdande för första gången. Han sade:

”Jag är villig därtill.”

Invigaren frågade:

”Om större krafter skulle givas honom, är du då övertygad om att dessa kommer att användas till det stora Arbetets främjande?”

Och Mästaren Kuthumi svarade:

”Denne kandidats liv har varit kort denna gång. Men redan talar många goda verk till hans förmån, och han börjar att utföra vårt arbete i världen. Även under sitt liv i Grekland gjorde han mycket för att sprida min filosofi och förbättra det land, vari han levde.”

Och Mästaren Jesus tillade:

”Under två mycket inflytelserika liv utförde han tåligt mitt arbete. Under sitt liv som härskare rättade han det orätta och formade sitt liv efter höga ideal. I sin inkarnation som munk spred han min lära om kärlek, renhet och frihet från världslighet. Av dessa skäl står jag nu vid hans sida.”

Då sade Herren, i det han log mot gossen:

”Denne kandidats kropp är den yngsta, som någonsin förts fram till Oss för att hedras med att upptagas i Brödraskapet. Är någon medlem av vårt Brödraskap, vilken ännu lever i den yttre världen, redo att å Våra vägnar giva honom den hjälp och de råd som hans unga fysiska kropp kan vara i behov av?”

Sirius framträdde då ur en grupp lärjungar, som stod bakom, och sade:

”Herre, för såvitt som jag är i stånd till det, och så länge jag är i närheten av hans kropp, vill jag mycket gärna göra allt vad jag möjligen kan för honom.”

Då sade Herren:

”Är ditt hjärta så uppfyllt av sann broderlig kärlek till denna unga kandidat, att du kan giva

honom den hjälp han bör få?”

Sirius svarade: ”Det är så.”

Herren talade för första gången direkt till kandidaten:

”Älskar du å din sida denne broder så mycket att du är villig att låta honom hjälpa dig, när det är nödvändigt?”

Och den unge mannen svarade:

”Det gör jag förvisso av allt mitt hjärta, ty utan honom kunde jag icke ha stått här.”

Herren böjde allvarligt på huvudet, och Mästarna sköt fram kandidaten, så att han stod framför Invigaren. Herren fäste blicken på honom och sade:

”Önskar du att förenas med det Brödraskap som äger bestånd från evighet till evighet?”

Ynglingen svarade: ”Det gör jag, Herre, om du anser, att det är lämpligt, medan min kropp ännu är så ung.”

Invigaren frågade:

”Känner du detta Brödraskaps ändamål?”

Kandidaten svarade att dess mål är att göra Guds vilja genom att utföra Hans plan, som är utveckling.

Då sade Herren:

”Vill du förbinda dig till att från denna stund ägna hela ditt liv och all din kraft åt detta arbete, att helt och hållet glömma dig själv för världens bästa och göra hela ditt liv till kärlek, såsom Han är alltigenom kärlek?”

Och han svarade:

”Jag vill sträva att göra detta av all min kraft med min Mästaress hjälp.”

”Lovar du att hålla de ting hemliga som du blir tillsagd att förtiga?”

Och han sade: ”Det lovar jag.”

De vanliga frågorna till kunskapen om emotionalvärlden och arbetet i denna ställdes sedan till kandidaten. Många emotionala föremål visades honom, och han fick säga Invigaren vad det var. Han fick visa att han kunde skilja mellan en levande och en död människas emotionalkropp, mellan en verklig människa och hennes tankebild och därtill mellan en noggrant imiterad och en verklig Mästare. Därefter visade Invigaren honom många emotionala fall och frågade hur han i vart och ett av dem skulle göra för att bringa hjälp, och han svarade efter bästa förmåga. Till slut log Herren och sade att svaren var mycket tillfredsställande.

Invigaren höll sedan Sitt förmaningstal – ett synnerligen vackert och högtidligt anförande – som till en del alltid är av samma innehåll, ehuru man vanligen tillägger något personligt för varje kandidat. Detta tal förklarar Brödraskapets arbete i världen och det ansvar som vilar på envar medlem, ty envar måste bära sin del av världens stora sorgebörd. Envar måste vara redo att stå till tjänst både med råd och dåd, ty det är ett Brödraskap, som arbetar under en Lag och ett Överhuvud, och varje Broder har privilegiet att ställa den lokala kunskap eller särskilda förmåga han möjligen äger till Brödraskapets förfogande att användas på något av Dess arbetsområden till människosläktets förkovran. Ehuru Konungens makt är absolut, fattas aldrig något viktigt beslut utan att även Brödraskapets yngste medlem ger sitt bifall. Var och en är Brödraskapets representant, i vilken del av världen han än må vara, och var och en förbinder sig att stå till Brödraskapets tjänst, att bege sig varthelst han sändes, att arbeta på vad sätt som än fordras. Samtidigt som yngre medlemmar helt naturligt visar sina överordnade obetingad lydnad, kan de likväl vara till hjälp genom sin lokalkännedom, och det står dem alltid fritt att föreslå sådant som de tror kunna vara till nytta.

Lydelsen av de ord som brukas vid invigningen har förblivit oförändrad genom tiderna, och dock har den en viss elasticitet. Invigarens förmaning till kandidaten är alltid densamma, vad den första delen beträffar, men nästan undantagslöst finns det en andra och personligare del, som huvudsakligen består i råd till just den kandidat, som inviges. Detta kallas vanligen talets privata del. Jag har också varit med om tillfällena, då en bild av kandidatens värsta fiende fram-

ställt och han tillfrågats hur han skulle behandla honom, om han är fullt beredd att giva honom obetingad förlåtelse och om han är villig att bistå till och med en sådan lumpen person, om tillfälle därtill yppade sig. I somliga fall framställs även frågor om det arbete, kandidaten redan utfört, och de som hjälpts av honom, får ibland träda fram för att avlägga sitt vittnesbörd.

Varje broder, som lever i världen, måste minnas att han är ett centrum, varigenom Konungens kraft kan sändas till deras hjälp, som behöver den, och att någon av de äldre Bröderna när som helst kan vilja bruka honom som en kanal för Sin välsignelse. Därför bör varje yngre broder alltid vara redo att vilket ögonblick som helst användas på detta sätt, ty han kan aldrig veta när hans tjänster kan behövas. En broders liv bör helt uppfyllas av hängivenhet för andra. Han bör ivrigt och utan uppehåll ge akt på varje tillfälle att tjäna och låta sådant tjänande utgöra sin största glädje. Han måste minnas att han har Brödraskapets ära i sina händer, och han bör se till att han aldrig med ord eller handling fläcker den i människornas ögon eller på minsta vis kommer människorna att sätta den mindre högt.

Han får icke tro att provningar och strider är slut för honom, därför att han inträtt i strömmen. Tvärtom måste han göra ännu större ansträngningar, men han får ökade krafter därtill. Hans förmåga kommer att vara mycket större än förut, men hans ansvar är också i motsvarande mått större. Han måste minnas att det icke är han, – ett avskilt jag – som nått en grad, som lyfter honom över hans medmänniskor. Han bör i stället glädjas åt att mänskligheten genom honom höjts en smula, till en liten del frigjorts från sina bojar, att den i något större mån kommit i besittning av sin arvedel. Brödraskapets välsignelse är alltid med honom, men den kommer att verka på honom i precis samma mån som han sänder den vidare till andra, ty sådan är den eviga lagen.

Detta är en del av vad som alltid säges i förmaningstalet. Såsom en särskild förmaning till denne kandidat tillade Invigaren:

”Din kropp är mycket ung för att bära ett så tungt ansvar som invigningens stora gåva. Men själva din ungdom giver dig ett så underbart tillfälle, som någonsin fallit på en människas lott. Du har vunnit det genom karman av dina föregående liv av självuppooffring. Se till, att du i denna din kropp visar dig värdig detta. Vi litar på att du visar att vi valt rätt, när vi beslöt att så snart öppna dörrarna för dig. Minns alltid den absoluta enhet som finns emellan oss alla som är medlemmar av det Enda Brödraskapet, så att dess värdighet aldrig kommer att lida genom dig. När du börjar så tidigt, kan du nå långt i denna inkarnation. Klättringen kommer att vara dryg, men din styrka och kärlek skall förmå hjälpa dig fram. Öva dig i visdom. Lär dig att fullkomligt behärska dina höljen. Utveckla hos dig vaksamhet, beslutsamhet, vidsynthet. Minns att jag väntar att du skall vara redo att tjänstgöra som en tillförlitlig medhjälpare, när Jag träder fram för att undervisa världen. Så till vida har du lyckats genom makten av din kärlek. Låt denna kärlek ständigt växa och stärkas, så skall den uppehålla dig allt intill slutet.”

Sedan vände sig Herren till de andra Mästarna och sade:

”Jag godkänner denne kandidat. Samtycker alla närvarande till att han upptages i vårt samfund?”

Och alla svarade: ”Vi samtycker.”

Då reste sig Invigaren från Sin plats och utropade, vänd mot Shamballa:

”Gör jag detta, o Livets, Ljusets och Härlighetens Herre, i Ditt namn och för Dig?”

Till svar framlyste över Hans huvud den flammande Stjärna som ger Konungens bifall, och alla bugade sig djupt för den, medan änglamusiken bröt ut i en triumferande, fanfarliknande ståtlig, kunglig marsch. Och vid dess toner steg kandidaten fram, ledd av de bägge Mästarna, och knäböjde framför honom, som representerade Den, vilken ensam kan tillställa inträde i Brödraskapet. En stråle av bländande ljus, lik en stillastående blix, sköt ut från Stjärnan mot Invigarens hjärta. Under inflytande av denna oerhörda magnetism växte hos kandidaten den lilla silverstjärna av medvetande, vilken representerar monaden, ut i strålände glans, tills den fyllde hans kausalkropp, och under ett underbart ögonblick smälte monaden och det högre jaget

samman till ett, såsom de ständigt skall vara det, när adeptskapet uppnåtts. Herren lade Sina händer på kandidatens huvud och sade, i det Han kallade honom vid hans verkliga namn:

”I den Ende Invigarens namn, Vilkens stjärna lyser över oss, upptager jag dig i det Eviga Livets Brödraskap. Se till att du blir en värdig och nyttig medlem av detsamma. Du är nu trygg för alltid. Du har ingått i strömmen. Må du snart nå den andra stranden!”

Änglamusiken bröt fram i ett hav av ljuvliga, glada toner, som tycktes fylla själva luften med styrka och glädje. Invigaren, den knäböjande kandidaten och hans faddrar skymdes nästan av det härliga färgspelet, som i sina vågor medförde Bodhisattvans och Maha-Chohanens välsignelse, och det utsökta gyllene ljuset från den jordiska mänsklighetens blomma, Gautama, Herren Buddha, vilade välsignande över dem, ty ännu ett människobarn hade inträtt på vägen. Och Silverstjärnan tycktes ett ögonblick utvidgas, så att den i sin bländande glans inneslöt Invigaren och den nye brodern. Och när de åter framträdde ur denna prakt, var neofytens dräkt icke längre av linne, utan av vitt siden, liksom de andra invigdas.

Det var ett skådespel av betagande skönhet, när Invigaren lät Sin egen kausalkropp lysa, och den nyinvigdes lyste upp i gensvar därtill. Grönt och guldgult ljus strålade fram, och monaden, som vanligen endast ter sig som en ljusfläck i kausalkroppens permanenta atom, lyste upp, så att den strålande kärnan svällde ut och fyllde hela ovalen. Vid detta tillfälle identifierar sig monaden med den del av sig själv som utgör det högre jaget, och det är detta, som avlägger löftet. Verkan på emotionalkroppen är också mycket intressant. Den försätts i stark, rytmisk svängning, utan att dess jämvikt störes, så att den från denna stund blir i stånd att känna med mycket större skärpa än förut, utan att därigenom skakas från sin grundval eller undandraga sig sin ägares kontroll. Invigaren sätter denna svängning i gång och framkallar Sin egen vibration i neofytens emotionalkropp, åt vilken Han samtidigt ger stadga, så att där ej uppstår någon skakning eller några störningar, utan en oändligt mycket större vibrationsförmåga.

Sedan allt detta gjorts, gav Invigaren den nye brodern kunskapens nyckel och undervisade honom om hur han ofelbart skulle i emotionalvärlden känna igen en medlem av Brödraskapet, som icke var honom personligt bekant. Han tillsade några av Mästarens äldre lärjungar att så snart som möjligt taga itu med de nödvändiga buddhiska övningarna, och den stora ceremonin avslutades med att de församlade bröderna välsignade den nyinvigde. Sedan gav den nye Brodern i sin tur Brödraskapets välsignelse åt världen och använde på så sätt för första gången den nya och väldiga makt som anförtratts honom. När välsignelsen utbreder sig över världen och genomströmmar den, skänkande allting nytt liv samt åt envar en smula mer kraft och en smula mer skönhet, fylls luften av ett mångfaldigt sorl, av myriader viskningar, som formar sig till en sång av djupaste välbehag och tacksamhet. Ännu en kraft i det godas tjänst har manifesterats, och naturen, som klagar och lider med sina barn, fröjdas, när ett av dem inträder i det Brödraskap som till slut skall befria den från lidandet. Ty världens liv är Ett Liv, och om en varelse gör verkliga framsteg, får hela naturen gott därav, även den del som vi med så mycken orätt kallar den livlösa.

Så slutade den underbara ceremonin, och Mästarna samlades omkring den nye brodern och lyckönskade honom hjärtligt, under det att den strålande Stjärnan försvann.

Nästa natt hade jag order att föreställa neofyten för Världens Herre. Detta är naturligtvis en synnerligen ovanlig ära, som ingalunda ingår i ceremonin för den första invigningen. Den åtföljer vanligen den tredje invigningen. Vi infann oss på bestämd tid i Shamballa och mottogs som vanligt i den stora hallen. Vi fann Konungen i samspråk med Herren Gautama Buddha och Herren Maitreya. Denne föreställde neofyten för Konungen som ”vår nyaste Broder, den ständigt brinnande Kärleks-Stjärnan”, och Sanat Kumara log vänligt mot ynglingen, som knäböjde för honom. Neofyten höjde händerna till den österländska hälsningen, och Konungen räckte fram Sin högra hand och fattade hans händer, i det Han sade:

”Du har lyckats väl, min son, och jag är nöjd med dig. Jag har kallat dig hit för att säga dig det. Fortsätt och gör ett ännu bättre arbete, ty Jag väntar Mig, att du skall spela en stor roll inom

Min nya underras. För några timmar sedan lyste Min Stjärna i synlig måtto över dig; kom ihåg, att den i lika måtto svävar över dig alltid, om du än ej ser den, och där den lyser, skall det alltid finnas kraft, renhet och frid.”

Sedan sade Herren Buddha, i det Han lade handen på neofytens huvud:

”Även jag önskar giva dig Min välsignelse och Mina lyckönskningar, ty Jag tror, att din hastiga utveckling nu är en underpant på vad som skall komma att ske, och att Jag i en framtid skall hälsa dig som en broder i det härliga mysteriet, en medlem av den andliga dynasti, varigenom världarna få sitt ljus.”

Även de tre Kumaraerna, som stod bakom, log mot ynglingen, som låg på knä, mållös men glödande av kärlek och tillbedjan. Konungen höjde handen till välsignelse, medan vi bugade oss till marken, och därpå avlägsnade vi oss.

Ceremonins längd

Den tid, som åtgår för invigningsceremonin, varierar, beroende på åtskilliga omständigheter. En sådan är den grad av kunskap kandidaten för med sig. Enligt en tradition sägs den räcka i tre dygn, men den avslutas ofta på mycket kortare tid. Vid en invigning, som jag var med om, var vi avstängda från världen under två nätter och en dag, men andra har utförts på en enda natt därigenom att mycket, som annars plägar ingå däri, utelämnats för att sedan fullbordas av Mästarnas högre lärjungar. Somliga av de gamla invigningarna tog så lång tid, emedan kandidaterna måste undervisas i emotionalt arbete. Även en del buddhiska erfarenheter måste inhämtas, ty en viss utveckling av det buddhiska höljet erfordras för invigning, då en del av den undervisning, som måste meddelas i denna värld, i annat fall ej kunde förstås. Många teosofer har redan utfört arbete i emotionalvärlden och har på sådant sätt inhämtat detaljerna i denna värld, av vilka mycket måste läras vid detta tillfälle, om det ej redan är känt. Men när Invigaren vet att kandidaten redan nått en viss buddhisk utveckling, har det ofta överlämnats åt äldre lärjungar att följande natt eller när det så kan ordnas låta kandidaterna genomgå de buddhiska erfarenheterna.

Själva invigningsceremonin tar mindre än sex timmar, men man ägnar kandidaterna någon tid både före och efter denna. Efter invigningen lyckönskar Mästarna alltid kandidaterna, och var och en säger några vänliga ord. De använder tillfället vid en sådan sammankomst för att överlämna en del order till Sina lärjungar, och vanligen är det en mycket glad tilldragelse, åtminstone för alla yngre medlemmar. Det är en seger för alla, när en ny neofyt antas, när ännu en är trygg för evigt.

Sonskap

Vi har redan talat om den nära gemenskap som råder mellan en antagen lärjunge och hans Mästare. Hela tiden har denna gemenskap stadigt vuxit, och vanligen händer det att, när lärjungen närmar sig Invigningens port, Mästaren anser tiden mogen för att draga chelan till Sig i en ännu närmare förening. Han kallas då Mästarens Son, och länken blir av sådan beskaffenhet att icke endast lärjungens mentalkropp utan även kausalkroppen innesluts i Adeptens kausalkropp och Denne ej mera kan genom en slöja avskilja Sig från lärjungen.

En vis fransman sade en gång: ”Dans tous les amours, il y a un qui aime et un qui se laisse être aimé”. (I alla kärleksförhållanden finns det en som älskar och en som låter sig älskas.) Om mänsklig kärlek är detta alldeles sant i nio fall av tio. Grunden därtill är ofta att en av de två varandra älskande själarna är större och mer utvecklad än den andra och därför i stånd till betydligt djupare kärlek än den andra. Den yngre själen uppskattar denna rikedom av tillgivenhet och återgäldar den efter måttet av sin förmåga. Men hur mycket den yngre själen än anstränger sig, kommer hon till korta mot den underbara gåva den äldre utgjuter så lätt och naturligt. Detta måste alltid vara fallet i Mästarens förhållande till lärjungen.

Ännu en sak. Den tillgivenhet, vi möter i det vanliga livet, är icke sällan obeständig,

sviktande, lätt svalnande. Den kan stötas bort av kyla, ovänlighet, frånvaro av gensvar. Den kan rent av slå om i avsky, om föremålet bryter mot våra bestämda åsikter om lämpligt uppförande eller handlar på sätt som inger oss fasa eller avsmak. Men det finns en sannare och djupare tillgivenhet, som av intet kan skakas – en kärlek, som ej bryr sig om gensvar, som är ytterligt opåverkad av föremålets försummelse, likgiltighet eller rent av ovärdighet. Denna tillgivenhet skulle förvisso lida bitter plåga och sorg, om föremålet beginge ett brott eller på annat sätt vanhedrade sig, men den skulle icke mista det minsta av sin värme, vad den älskade än gjorde.

Sådan är Guds kärlek till Sin värld. Sådan måste även Mästarens kärlek vara till dem Han skänker sonskapets ousägliga privilegium. Han litar på dem fullt och fast. Han uppger frivilligt förmågan att skilja dem från Sig Själv, emedan Han endast genom denna innersta och oupplösliga förening med dem kan dela med Sig något av Sin egen natur till det allra yttersta av deras förmåga av gensvar – endast genom denna självuppooffring kan Han ge dem det värdefullaste en lärjunge kan mottaga av en Mästare.

Således kan i sanning sägas att Han utlämnar Sig till Sin lärjunges nåd. Blott betänk vilket oerhört ansvar detta lägger på oss!

Om än sällsynt, finns en sådan kärlek ibland även hos människor i denna fysiska värld. Och när den finns, har den alltid samma egenskap och medför alltid samma resultat. Den överlämnar det högre åt det lägre, så att den högsta kärleken alltid även är det yttersta offret. Likväl medför detta yttersta offer, denna yttersta självuppgivelse en djupare känd glädje än något annat på jorden kan skänka, ty en dylik kärlek är Guds kärlek lik, en dylik självuppooffring för människan in i Kristi själva hjärta. Det är alldeles sant att en dylik kärlek ”överskyler en myckenhet av synder” (Petrus’ första brev 4:8), att ”hennes många synder äro henne förlåtna; hon har ju ock visat mycken kärlek” (Lukas 7:47).

I *Ljus på vägen* finns en vacker hänsyftning på detta tillstånd av tätaste förening i följande: ”’Min frid giver jag eder’ kan först Mästaren uttala och då endast till de lärjungar som är liksom Han själv.” Och dessa är de som har den ovärderliga förmånen att kunna lämna denna frid i all dess fullhet vidare till andra. Varje Mästarens antagne lärjunge har rätt och skyldighet att utdela välsignelse i Hans namn, och en härlig kraftutströmning från Mästaren kommer säkerligen att följa på varje försök i denna riktning. Särskilt bör han, närhelst han inträder i ett hus, i sitt inre säga: ”Må Mästarens välsignelse vila över detta hus och över alla som bor däri.” Men Mästarens Son kan till och med låta oss förnimma Mästarens närvaro och på sådant sätt skänka en fullkomligare och större frid. Men den som är Mästarens Son är antingen eller blir snart även medlem av det Stora Vita Brödraskapet, och detta ger honom, som sagt, makt att skänka en ännu större välsignelse, ehuru båda är verksamma, var och en på sitt sätt.

Jag minns väl hur jag vid skilda tillfällen gav dessa välsignelser till en hög Ängel, med vilken jag har äran att vara nära bekant. Då jag på ett fartyg passerade i närheten av hans område, hälsade jag honom en gång med min Mästares fulla välsignelse, och det sätt, varpå han mottog den, var i sanning vackert. Han bugade djupt och visade sin tacksamhet genom en härlig, mild glöd av helighet och ytterlig andakt. Under liknande omständigheter meddelade jag honom en annan dag Brödraskapets välsignelse, och genast lyste varje kraft hos den store Ängeln fram i glatt gensvar, och hela hans område lystes upp. Det var som när en soldat intar givaktställning, som om allt, icke endast inom honom, utan även hos alla de tusentals lägre varelser, som arbetar under honom, plötsligt fått nytt liv och deras kraft stegrats till det yttersta. Hela naturen gav ett ögonblickligt svar. Ni förstår att hur djup vördnad han än känner för min Mästare, är Denne dock icke hans Mästare, men min Konung är hans Konung, ty det finns endast En.

Invigningens nivå

För att avgöra om en människa närmar sig den tid, då hon är färdig för invigning, måste man beakta tre olika ting, som alla är beroende av varandra. För det första måste man veta om hon är i besittning av tillräckligt mycket av de nödvändiga förutsättningarna, sådana de framställs i

Vid Mästarens fötter, och detta innebär att hon måste äga ett minimum av dem alla och rätt mycket mer än ett minimum av somliga. För att belysa detta ber jag er att ett ögonblick tänka på den metod man använder vid vissa examina för att bedöma betygen. Examinatorerna beslutar på förhand att ingen kandidat godkänns utan att ha ett visst minimum av kunskap i varje ämne, men den erforderliga procenten i varje ämne sätts mycket lågt – låt oss säga till tjugofem procent. Den som ej kan få tjugofem procent av betygssumman i varje ämne kuggas. Men på samma gång går den icke igenom som lyckas få precis dessa tjugofem procent i varje ämne, ty man har icke endast satt upp bestämda minima för de olika ämnena utan även ett totalminimum av – låt oss säga – fyrtio procent. Den som därför kommer så lågt som till tjugofem eller trettio procent i ett par ämnen, måste ha mycket mera i flera andra för att komma upp till det erforderliga genomsnittsmåttet.

Detta är just denna metod som används i esoteriken. Det måste finnas en viss mängd av var och en av dessa förutsättningar hos den kandidat som skall lyckas, men några av dem måste han ha mycket väl utvecklade. En kandidat kan icke lyckas, om han helt och hållet saknar urskillningsförmåga. Men om han har mycket mindre därav än han borde, kan möjligen ett överskott av kärlek få ersätta den. För det andra måste det högre jaget så ha skolat sina lägre höljen att det kan fullkomligt verka genom dem, när det så önskar. Det måste ha nått det vi i vår äldre teosofiska litteratur kallade det lägre jagets och det högre jagets förening, och för det tredje måste det vara starkt nog att kunna stå ut med den stora påfrestning detta innebär även för de fysiska kropparna.

Den utvecklingsnivå, på vilken det högre jaget invigs, är ganska växlande. Det vore ett misstag tro att alla invigda är varandra lika till utveckling, liksom man nog ej får förutsätta att alla som avlagt licentiatexamen besitter samma mått av kunskaper. Det är mycket möjligt för en människa att i framstående grad äga många av de nödvändiga egenskaperna, så att totalsumman mycket överstiger den nödvändiga minimisiffran, under det att hon likväl är allvarsamt efter och under minimum i något ämne. I så fall blir det naturligtvis nödvändigt för henne att vänta, tills hon når minimum i det försummade ämnet, och medan hon meriterar sig härför, kommer hon utan tvivel att ytterligare utveckla sig i de andra.

Det är därför tydligt att, ehuru en viss utveckling erfordras för invigning, somliga av dem som föres fram till denna, har nått mycket längre i vissa avseenden. Vi förstår även att det troligen är ganska stor skillnad på tiden mellan de olika invigningarna. En människa, som just varit i stånd att genomgå den första invigningen, kan likväl äga en anseelig del av de för den andra invigningen erforderliga egenskaperna, varför mellantiden mellan dessa två kan bli ovanligt kort. Å andra sidan måste den kandidat, som på varje område nått och jämnt nått så långt att han förmått genomgå den första invigningen, långsamt utveckla inom sig alla de förmågor och den kunskap som ytterligare erfordras för den andra invigningen, varför mellantiden för honom antagligen blir lång.

Det tillfälle som nu yppats

Vi har nu inträtt i en period av världshistorien, varunder framåtskridandet på alla utvecklingsstadier kan göras synnerligen hastigt, emedan Världslärarens ankomst satt i gång en mycket stark ström av till det andliga hörande tankar och känslor, som alla går i framåtskridandets riktning. Därför finner den som gör en ansträngning åt detta håll att han följer med strömmen och kommer hastigt framåt. Detta gäller icke blott de mänskliga tanke- och känsloströmningarna. I själva verket utgör den mänskliga tanken blott en mycket liten del av denna flodvåg, ty de människor, som vet något bestämt om denna nära förestående ankomst, är endast ett fåtal. Vad som har största betydelsen är de stora änglaskarornas oerhört mäktiga tankar och känslor, ty dessa har kännedom om Planen och försöker att på allt sätt understödja den.

Ett sådant hastigt framåtskridande utgör likväl en mycket kännbar påfrestning – något som få aspiranter tillräckligt inser. Den lärjunge i esoterik, som sätter som sitt mål att påskynda sin

utveckling, gör väl i att minnas att en av de nödvändiga förutsättningarna är en god fysisk hälsa. Han önskar under ett liv göra samma framsteg som under vanliga omständigheter skulle fördelats på tjugo eller fler, och eftersom det arbete som skall utföras i varje fall är detsamma – ty ingen som helst nedsättning har gjorts i fordringarna för invigningen – är det tydligt att han måste anstränga alla sina höljen mycket hårdare, om han skall lyckas.

I fysiska världen är det möjligt att förkorta den vanliga studietiden för någon viss examen, men detta är möjligt endast genom hårdare ansträngning av uppmärksamheten, synförmågan och uthålligheten. Alla vet vi också hur olyckligt lätt det är att på något sätt överanstränga sig, så att man därigenom allvarligt skadar sin hälsa. Liknande villkor åtföljer försöken att påskynda den andliga utvecklingen. Det kan göras, och det har gjorts, och det är en utmärkt sak för vem som helst, under den förutsättning att man mycket noga aktar sig för överansträngning, så att man icke till slut försenar sin utveckling i stället för att påskynda den. Det är icke nog att ha en god fysisk hälsa, när man börjar med sina bemödanden. Det är nödvändigt att även bibehålla den allt intill slutet, ty själva utvecklingen är endast ett medel att nå ett mål, och vi söker utveckla oss, icke för att bli stora och visa, utan för att få kraft och kunskap att med bästa resultat arbeta för mänskligheten. Vi får aldrig glömma att esoteriken framför allt är själva inbegreppet av sunt förnuft.

Unga invigda

Hitintills ha människor mycket sällan nått fram till invigning, förrän deras fysiska kroppar kommit till mogen ålder, och de själva genom sin verksamhet i livet visat att de vigt sina hjärtan till Logos' arbete. Men under de senaste åren har åt vissa jag, vilkas kroppar ännu är unga, givits invigningens privilegium, och vi förmodar att skälet härtill är att Herren, när Han kommer, skall finna en skara av unga arbetare redo att tjäna Honom. När Världsläraren kommer, skall Brödraskapets underbara medvetande stå till Hans förfogande, och ju fler hjälpare i fysiska kroppar, som Han kan samla omkring sig på varje ort, desto mer underlättas Hans arbete. Han kan använda en vanlig människas tjänster, så långt hennes förmåga sträcker sig. Men den som redan är antagen till Mästarens lärjunge, skulle i många avseenden vara till mycket större nytta än en annan människa någonsin kunde vara. Och av nästan oändligt mycket större nytta än till och med denne skulle den vara som gått igenom invigningens port och väckt till liv alla de mångfaldiga länkar som förenar Brödraskapets medlemmar. Det är alltid det högre jaget, som inviges. Åldern av den fysiska kropp, som det innehar vid någon viss tid, har föga att göra därmed.

I alla de fall, då unga människor invigts, har äldre medlemmar av Brödraskapet, som bott nära eller varit i beröring med dem i fysiska världen, åtagit sig att hjälpa och leda dem. Detta är nödvändigt på grund av det stora ansvar som invigningen medför genom medvetandets utvidgning och den ökade förmågan och makten. En felaktig handling eller ett felsteg av en invigd medför större karmiska följder än en liknande handling, begången av någon som icke är medlem av Brödraskapet. Det är därför kanske bäst att här lämna några anvisningar åt de unga.

Var och en bör alltid minnas, att han invigts emedan han i gångna liv, och kanske i det nuvarande, hjälpt mänskligheten till en viss erforderlig grad, och man hoppas att han skall fortsätta på denna väg och bli en allt större kanal för Logos' liv. Det är på grund av denna möjlighet till ytterligare användbarhet, som han antas till invigning, och vid ceremonin avlägger han en ed, icke blott som högre jag utan som monad, att det skall bli hans livssak att utge sig själv i väl-signelse, liksom Logos ständigt utsänder strömmar av Sin kärlek. Varje dag och varje stund måste han därför hålla sin ed i minnet och låta allt annat komma i andra rummet. Hans karma från det förflutna ger honom vissa personliga särdrag och impulser; han måste akta sig för att låta dessa leda honom till att tänka på sig själv och sitt eget välbefinnande mer än på det större Jaget och mänsklighetens välfärd.

Innan en ung invigd kan taga itu med det större arbete som väntar honom, måste han ofta

förbereda sig genom vanliga studier i skola och vid universitet. I ett dylikt fall kastas han in i ett liv, fyllt av kraftig verksamhet och en mängd intressen, som främjar självupptagenheten. Livet omger honom med många frestelser och för honom in i omständigheter, som kan komma honom att glömma sin ed till Brödraskapet. Gentemot dem alla måste han intaga den bestämda hållning som följer av att han förenat sitt öde med Brödraskapets syften. Under sitt liv i världen måste han vid alla tillfällen, vare sig det gäller studier, rekreation eller nöjen, klart utforma denna tanke: "Är det troligt att det jag nu ämnar göra kommer att göra mig mera lämpad för Mästarens arbete eller till en bättre kanal för att sprida kärlek och lycka?"

Han måste alltid minnas att Brödraskapet har det främsta anspråket på hans tjänster och får aldrig försätta sig i sådana förhållanden att det blir omöjligt för honom att uppfylla sina plikter. Det är icke meningen att han skall leva som en eremit. Men medan han lever det liv i samhället som ger honom tillfälle till erforderlig tillväxt, måste han ständigt vara på sin vakt för att se om han därigenom mer och mer blir till en kanal för Logos. Från och med nu är varje erfarenhet, som icke gör honom till en bättre kanal för Logos eller ger honom tillfälle att tjäna, hur behaglig och oskyldig den än må vara, värdelös för honom och betyder alltså lika mycken slösad tid. Han bör söka draga fördel av varje tillfälle till att hjälpa och att lära sådant som kan göra honom mera brukbar.

Den invigde är allas broder

När lärjungen tar det stora steget och låter inviga sig och blir medlem av Brödraskapet, blir han också i mycket större och mera bestämd bemärkelse broder till var och en av sina medmänniskor. Detta innebär icke att han skall leda deras liv och söka vägleda dem med sin kritik. Vad han har att göra i livet är icke att kritisera utan att uppmuntra. Men om han tycker sig böra lämna någon ledning, måste han göra det synnerligen försiktigt och hänsynsfullt. Människorna kan icke se Brödraskapets högre medlemmar. Därför bedömer de gärna denna organisation efter de yngre medlemmar som kommer inom deras synkrets. Detta är vad som menas med uttrycket i invigningstalet att neofyten bär Brödraskapets heder i sina händer.

Det är hans plikt att utsända kärlek och välsignelse, så att varje plats, där han befinner sig, blir lyckligare genom hans närvaro. Han måste därför ständigt vända sig utåt. Hädanefter betyder det ingenting för honom, vilken dom världen uttalar över hans handlingar, utan endast vad Brödraskapet anser. Om han är omtyckt eller ej i världen betyder alls ingenting, förutsatt att han i hela sitt uppförande varit lojal mot de ideal som uppställts för honom. Någon äldre medlem av Brödraskapet kan när som helst vilja använda honom, var han än befinner sig, och stundom utan att han i sitt hjärnmedvetande har kännedom därom. Men om han, när han behövs, befinnes grubbla över sina egna angelägenheter och är inåtvänd i stället för utåtvänd mot världen, kan han icke brukas. Vad han framför allt behöver göra är att dana sin karaktär, så att Mästaren, när han ser på honom, finner att han tänker på mänsklighetens välgång och ej på den lycka eller sorg denna värld bereder honom.

ÅTTONDE KAPITLET

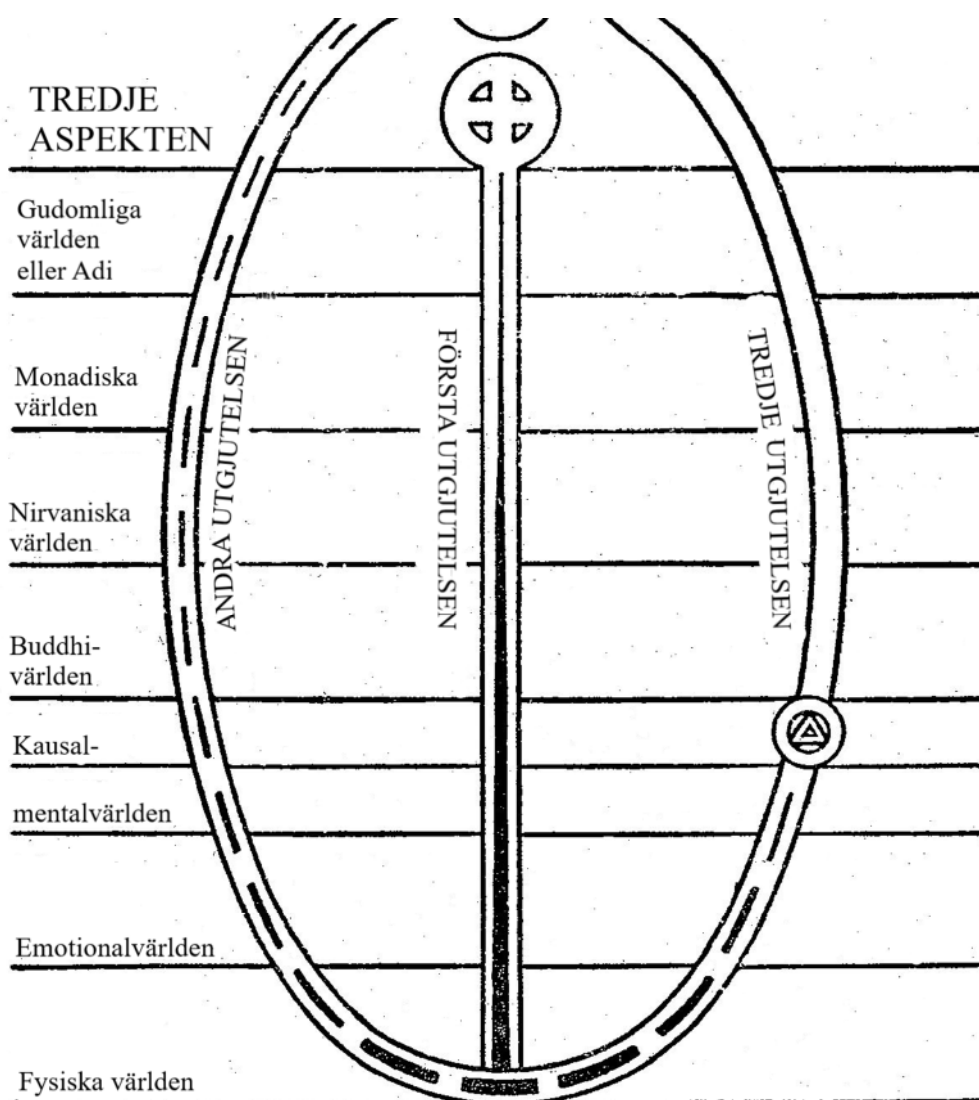
DET HÖGRE JAGET

Det högre jagets tillblivelse

För att man skall kunna tydligt fatta de ytterligare stegen på vägen är det vid denna punkt nödvändigt att betrakta det högre jaget och det sätt, på vilket detta vaknat och utvecklat sina krafter för att bringa personligheten i harmoni med sig och nå upp till den buddhiska världen och fatta sin enhet med allt som lever.

I böckerna *Man Visible and Invisible* ("Den synliga och den osynliga människan") och *Den kristna trosbekännelsen* insatte jag ett diagram, som framställer de tre utgjutelserna av det

Gudomliga Livet i vårt evolutionssystem. Längst uppe i diagrammet finner man tre cirklar, som symboliserar Logos' tre aspekter, de tre personerna i den treeniga Gudomen. Från var och en av de tre cirkarna går en linje nedåt, som i rät vinkel skär de horisontella linjerna, som betecknar solsystemets sju världar. Från den lägsta cirkeln (den tredje aspekten) är linjen dragen rakt ned till diagrammets mitt och blir allt bredare och mörkare, ju längre ned den kommer, vilket visar hur den Helige Ande ger de olika världarnas materia liv genom att först bygga upp deras respektive atomer och sedan förena dessa atomer till grundämnena.

I den materia, som på detta sätt fått liv, kommer den andra utgjutelsen ned från den cirkel som betecknar Gud såsom Sonen. Det Gudomliga Liv, som denna utgjutelse består av, drar samman denna materia till former, vare det kan taga sin boning och sålunda inkarnerar och

bygger sig kroppar eller höljen. På sin lägsta punkt av materialitet besjalar detta liv mineralriket, och under sin utveckling blir det så småningom begränsat nog att kunna besjåla växtriket och ännu längre framme djurriket. När det höjt sig till djurrikets högsta stadier, sker en särdeles anmärkningsvärd förändring och införes en fullkomligt ny faktor – nämligen den tredje utgjutelsen, som kommer från den högsta cirkeln, Logos' första aspekt, vanligen kallad Gud Fader.

Den kraft, som hittills varit den besjälade, blir nu i sin tur besjälad, och den nya kraften från den första personen gör det som förut varit djurets själ formligen till en kropp åt sig, ehuru det är en kropp av så ytterligt fin materia att den är fullkomligt ofattbar för våra fysiska sinnen. På så sätt föds det högre jaget i kausalkroppen, och det drar genast till sig resultaten av alla erfarenheter som gjorts av djursjälens under alla eoner av dess föregående utveckling, så att ingen enda av de egenskaper, som förvärvats under utvecklingens gång, går förlorad.

Monaden och det högre jaget

Vad är då denna underbara kraft, som strömmar fram från den högsta aspekt av Sol-Logos som vi känner till? Det är i sanning Guds eget verkliga Liv. Man kan säga att det även är den första och den andra utgjutelsen. Det är fullkomligt sant, men de har kommit ned långsamt och gradvis genom alla regionerna, medan de samlat omkring sig materia från var och en av dessa och så uppblandats med denna att det knappast är möjligt att urskilja dem, att alls igenkänna det Gudomliga Livet i dem. Men denna tredje utgjutelse kastar sig direkt ned från sitt ursprung, utan att på något sätt blanda sig med den mellanliggande materien. Den är det rena, vita ljuset, obesmittat med något av det, varigenom den passerat.

Ehuru vårt diagram för tydlighetens skull visar att denna tredje ström kommer direkt från Logos, har den i själva verket för längesedan utgått från Honom och på ett mellanstadium stannat i den andra i ordningen av solsystemets sju världar. När den dröjer i denna värld, kallas den monaden, och kanske blir det minst missvisande, om vi föreställer oss den såsom en del av Gud – men en del av Det som ej kan delas – säkerligen en paradox för vårt mänskliga intellekt, vilken innebär en evig sanning, som ligger vida över vår fattningsförmåga.

Det allmänna förfarandet för detta andens nedstigande i materien tycks alltid vara detsamma, ehuru de skilda förhållandena i de olika världarna naturligtvis medför många variationer i fråga om detaljerna. Logos själv sänder ned monaden, ett litet fragment av Sig själv, till en mycket lägre värld än Hans egen. Naturligtvis måste ett sådant nedstigande innebära en högst betydande begränsning, ehuru alltsammans ligger så långt över vår fattningsförmåga att vi varken kan beskriva eller förstå det. På alldeles samma sätt nedsänker monaden ett litet fragment av sig, som blir det högre jaget, och i detta fall blir även begränsningen oerhört mycket större. Detsamma ske ännu en gång, då det högre jaget upprepar förfarandet och lägger ned en liten del av sig i människans mentalkropp, emotionalkropp och fysiska kropp – den lilla del vi kallar personligheten.

Detta sista obetydliga fragment är den kärna av medvetande som de klärvoajanta bland oss kan se röra sig inom människan. Enligt ett symboliskt system kallas detta "den gyllene människan av en tummes storlek", som dväljes i hjärtat, men somliga av oss ser det snarare i form av en stjärna. Själv har jag nog alltid sett det som en strålande stjärna av ljus. Denna stjärna av medvetande kan människan ha, var hon behagar – det vill säga, i vilket som helst av kroppens sju huvudsakliga centra. Vilket av dessa som faller sig naturligast för henne, beror huvudsakligen på hennes typ eller stråle och nog även på hennes ras och underraser. Vi som tillhör den femte underrasen av den femte rotrasen, har nästan alltid detta medvetande i hjärnan i det centrum som sammanhänger med hypofysen. Men i andra raser finns människor, för vilka det är naturligare att ständigt ha det i hjärtat, strupen eller solflätan.

Denna stjärna av medvetande representerar det högre jaget här nere i de lägre världarna, och då den manifesteras genom hithörande höljen, kallar vi den personligheten. Detta är människan,

sådan hon visar sig för sina vänner här nere.

Meddelelsen med personligheten

Men fastän denna personlighet absolut är en del av det högre jaget – ehuru hela dess liv och alla dess förmågor är det högre jagets – glömmet den likväl ofta dessa fakta, anser sig vara ett avskilt väsen och arbetar här nere för sina egna syften. Den har alltid en förbindelseled med det högre jaget (i våra böcker ofta benämnd "antahkarana"), men vanligen gör den intet försök att använda denna. I fråga om människor i allmänhet, som aldrig studerat dessa saker, är personligheten faktiskt lika med människan och manifesterar sig högre jaget endast mycket sällan och delvis.

Människans utveckling består på de tidigare stadierna i att öppna denna förbindelseled, så att det högre jaget allt mer blir i stånd att göra sig gällande genom henne, tills det slutligen helt och hållet behärskar personligheten, så att denna icke längre har någon egen tanke eller vilja, utan endast är (såsom den bör bara) ett uttryck för det högre jaget i dessa lägre världar. Det säger sig självt att det högre jaget, som hör hemma i en mycket högre värld, naturligtvis aldrig kan uttrycka sig fullkomligt här nere. Det mesta vi kan hoppas är att personligheten icke rymmer något, som icke avses av det högre jaget – att den ger uttryck för så mycket av detta, som det är möjligt i denna lägre värld.

En fullkomligt oskolad människa har praktiskt taget ingen förbindelse med det högre jaget, en invigd har full förbindelse därmed. Följaktligen ser vi (som vi kunde vänta) att det bland oss finns människor på alla stadier mellan dessa bägge ytterligheter. Man måste minnas att det högre jaget självt är stannat i utveckling och att vi således har att göra med högre jag på mycket olika utvecklingsstadier. I alla händelser är det högre jaget på många sätt något oändligt mycket större än en personlighet någonsin kan vara. Ehuru det, som vi redan sagt, endast är ett fragment av monaden, är det likväl såsom högre jag fullständigt i sin kausalkropp, även om dess krafter är outvecklade, medan det hos personligheten endast finns en aning av det högre jagets liv.

Det är också sant att livet i det högre jagets värld är något oändligt mycket större och intensivare än vad vi här nere kallar liv. Liksom för personligheten utvecklingen består i att lära sig ge fullare uttryck åt det högre jaget, så utvecklas det högre jaget genom att lära sig bli ett bättre uttryck för monaden. En utvecklade personlighet glömmet helt och hållet sitt samband med det högre jaget och känner sig fullkomligt oberoende. För det högre jaget, som befinner sig på en så mycket högre nivå, kan det knappast vara möjligt att sväva i okunnighet om sin länk med monaden. Säkerligen finns det högre jag, som mycket mera än andra är medvetna om nödvändigheten av att utveckla sig – vilket endast är ett annat sätt att uttrycka det faktum att det finns äldre och yngre högre jag och att de äldre med djupare allvar än de yngre arbetar på att utveckla sina inneboende möjligheter.

I dess egen värld

Vi är benägna till tron att den enda möjliga utvecklingen för det högre jaget sker genom personligheten, men detta är icke fallet – eller snarare är det fallet endast i fråga om en liten grupp egenskaper. Såsom jag utförligt förklarat i *Man Visible and Invisible* är en vildes kausalkropp nästan färglös. Allt eftersom han under sin evolution utvecklar goda egenskaper, som motsvaras av vibrationer i kausalkroppens materia, börjar de färger, som uttrycker dessa egenskaper, att framträda och är kausalkroppen icke längre tom, utan full av aktivt, pulserande liv. Nu kan så mycket mera av det högre jaget manifestera sig genom den att den måste växa oerhört i storlek. Den sträcker sig allt längre ut omkring sitt fysiska centrum, tills människan till sist kan innesluta i sig hundratals, ja, rent av tusentals människor och sålunda utöva ett stort inflytande i det godas tjänst.

Men hur underbart allt detta än är, utgör det likväl endast en sida av utvecklingen. Det högre jaget har helt och hållet andra möjligheter till framåtskridande, om vilka vi här nere ingenting

vet. Det lever sitt eget liv bland sina likar – de stora arūpadevaerna – omgivet av de härligaste änglar i en värld långt över vår fattningsförmåga. Ett ungt högre jag är troligen tills vidare föga vaket för detta härliga liv, liksom ett spädbarn icke har mycket reda på livet i den värld som omger det. Men då medvetandet så småningom utvecklas, vaknar det högre jaget upp till all denna härlighet och tjasas av dess livfullhet och skönhet.

Samtidigt blir det högre jaget självt en härlig företeelse, som för första gången ger oss någon föreställning om vad Gud avsett människan till att vara. Bland sådana varelser tar tankarna icke längre form och flyter icke längre omkring liksom i de lägre världarna, utan de skjuter såsom blixtrar fram från den ena till den andra. Här har vi icke att göra med några nyligen förvärvade höljen, som så småningom bringas under kontroll och gradvis lär sig ge ett mer eller mindre svagt uttryck åt den inre själen, utan vi står ansikte mot ansikte med en kropp, som är äldre än bergen, ett faktiskt uttryck för den gudomliga härlighet som ständigt står bakom den och mer och mer lyser fram genom den, i samma mån som dess krafter tilltar.

Här har vi ej mera att göra med yttre former, utan vi ser tingen i sig själva, den verklighet som ligger bakom det ofullkomliga uttrycket. Här är orsak och verkan ett, klart synliga såsom en enhet, liksom två sidor av samma mynt. Här har vi lämnat det konkreta för det abstrakta. Vi har ej längre de mångfaldiga formerna utan idén, som ligger bakom alla dessa former. Här kan man nå tingens innersta väsen. Vi studerar icke längre detaljer, vi talar icke längre om ett ämne för att söka förklara det. Vi tar upp det väsentliga eller idén däri och flyttar den som ett helt, liksom man flyttar en pjäs, när man spelar schack. Vad som här nere skulle utgöra ett filosofiskt system, som till förklaring skulle fordra många volymer, är där ett enda bestämt föremål – en enda tanke, som kan kastas ut, liksom man kastar ut ett kort på bordet. En opera eller ett oratorium, som för sitt framförande skulle sysselsätta en hel orkester under många timmar, är där ett enda mäktigt ackord, metoderna för en hel målareskola sammanträngs där i en enda storslagen idé. Sådana intellektuella uttrycksmedel är det de högre jagen använder vid sitt inbördes umgänge.

Det är icke lätt att med fysiska ord uttrycka skillnaden mellan olika högre jag, då de alla på många sätt är mycket större än något vi är vana vid här nere. Som man vet, blir analogier missvisande, om de pressas för hårt eller tas för mycket efter bokstaven, men kanske jag kan ge ett svagt begrepp om det intryck jag fått under min samvaro med dem, om jag säger att ett mer framskridet högre jag påminner mig om en värdig, ståtlig och mycket hövisk ambassadör, full av visdom och vänlighet, medan en mindre utvecklad människa har mera av en rättfram, hjärtlig lantpatron. Ett högre jag, som redan befinner sig på vägen och närmar sig adeptskapet, har mycket gemensamt med de stora änglarna och utstrålar ett andligt inflytande av vidunderlig kraft.

Dess intresse för personligheten

Kan det då förvåna oss, att det högre jaget beslutsamt kastar sig in i en virvel av intensiv verksamhet i sin egen värld och att det anser detta vara av oändligt mycket större intresse och vikt än en inskränkt och halvutvecklad personlighets matta försök att kämpa sig fram därnere i den lägre världens täta mörker.

I en genomsnittsmänniskas fysiska liv finns det föga av intresse för det högre jaget, och endast då och då inträffar något av verklig betydelse, varifrån det högre jaget kan hämta något av värde. Den vanliga människan lever i sina illusioner och är under mer än hälften av sin tid icke alls vaknen för det verkliga och högre livet. Somliga av oss brukar klaga över att vårt högre jag tar så föga notis om oss. Låt oss fråga oss själva hur mycken notis vi ha tagit om det högre jaget. Hur ofta har vi till exempel under någon bestämd dag tänkt på det högre jaget? Om vi önskar tilldraga oss dess uppmärksamhet, måste vi se till att personligheten blir till gagn för det. Så snart vi börjar ägna större delen av våra tankar åt högre ting – och detta är detsamma som att säga ”så snart vi verkligen börjar leva” – är det antagligt att det högre jaget börjar taga

mera notis om oss.

Det högre jaget vet att vissa nödvändiga delar av dess utveckling kan åstadkommas endast genom denna personlighet och i dennas mentalkropp, emotionalkropp och fysiska kropp. Det vet därför att det stundom måste ägna dem sin uppmärksamhet, måste taga hand om dem och lägga dem under sitt välde. Men vi kan väl förstå att detta arbete ofta förefaller föga inbjudande och att en personlighet kan synas allt annat än tilldragande eller hoppingivande. Om vi betraktar många av personligheterna omkring oss – med organismerna förgiftade av kött, alkohol och tobak, med emotionalkropparna stinkande av begär och sinnlighet och med mentalkropparna utan andra intressen än affärer eller kanske kapplöpningar och boxning – är det icke svårt att förstå att det högre jaget, som betraktar dem från sin upphöjda ståndpunkt, kan besluta att uppskjuta sina allvarliga ansträngningar till en annan inkarnation, i hopp om att nästa omgång höljen kommer att bli mottagligare för inflytande än dessa, som det nu ser på med förfäran. Vi kan tänka oss att det säger till sig självt: ”Den där kan jag ingenting uträtta med, så jag får väl hoppas på att få något bättre nästa gång. Sämre kan det knappast bli, och till dess har jag mycket viktigare arbete för mig häruppe.”

Något liknande händer icke sällan på de tidigare stadierna av en ny inkarnation. Alltifrån barnets födelse svävar det högre jaget över det, och i somliga fall börjar det redan tidigt söka öva inflytande på dess utveckling. Som regel ägnar det högre jaget det föga uppmärksamhet före sju års ålder, vid vilken tid den karmiska elementalens arbete bör vara så gott som avslutat. Barn är så synnerligen olika varandra att det är föga förvånande finna att även relationerna mellan det högre jaget och den därmed förbundna personligheten uppvisar stora skiljaktigheter. Några barnpersonligheter är livliga och sympatiska, andra slöa eller egensinniga. När de senare karaktärsdragen är utpräglade, drar det högre jaget ofta tills vidare tillbaka sitt aktiva intresse i hopp om att barnpersonligheten, när den växer till, skall bli flinkare eller mera sympatisk.

Ett dylikt beslut kan synas oss ovist, emedan det högre jaget, om det försummar sin nuvarande personlighet, knappast kan hoppas att den nästa skall bli bättre. Och om det låter barnpersonligheten utvecklas utan dess inflytande, är det mycket möjligt att de mindre önskvärda egenskaperna hos denna blir mera framträdande i stället för att försvinna. Men vi är knappast i den ställning att vi kan döma, eftersom vår kunskap i ämnet är så ofullkomlig och vi ingenting kan förstå av de högre sysselsättningar, åt vilka det högre jaget ägnar sig.

Härav kan man förstå hur omöjligt det är att med någon säkerhet bedöma vilket utvecklingskede någon befinner sig i, som vi ser endast i den fysiska världen. I ett fall har kanske karmiska orsaker frambringat en mycket tilltalande personlighet, som bakom sig har ett högre jag av endast måttlig utveckling, medan i ett annat fall dessa orsaker har givit upphov till en underlägsen eller defekt personlighet, som tillhör ett jämförelsevis framskridet högre jag. En god belysning härav får vi i en av berättelserna om Herren Buddhas liv. En man kom en dag till Honom, som människor plägade göra med sina bekymmer, och berättade att han hade det så svårt med sin meditation att han knappast alls kunde utföra den. Då omtalade Buddha för honom att det fanns en mycket enkel orsak härtill: han hade i ett föregående liv haft den dåliga vanan att reta vissa heliga män och störa deras meditation. Likväl kunde denne man ha varit mera framskriden såsom högre jag än somliga av hans kamrater, som lyckades bättre med sin meditation.

När det högre jaget beslutar att rikta hela styrkan av sin energi på personligheten, är den förändring det kan frambringa häpnadsväckande. Utan att själv ha undersökt saken kan ingen föreställa sig hur underbar, hastig och genomgripande en dylik förändring kan vara, när omständigheterna är gynnsamma – det vill säga, när det högre jaget är skäligen starkt och personligheten icke obotligt lastbar – i synnerhet när personligheten å sin sida bestämt bemödar sig om att bli ett fullkomligt uttryck för det högre jaget och göra sig tilldragande för detta.

Personlighetens inställning

Studiet av detta ämne försvåras ytterligare genom att vi samtidigt måste betrakta det ur två olika synvinklar. De flesta av oss här nere är synnerligen starka personligheter och tänker och handlar så gott som uteslutande såsom sådana. Likväl vet vi hela tiden att vi i själva verket är högre jag, och de av oss, som genom många års meditation gjort sig känsligare för finare inflytanden, är ofta medvetna om detta högre jags ingripande. Ju mer vi kan göra det till en vana att identifiera oss med det högre jaget, desto klarare och sundare skall vi se på problemen i livet. Men eftersom vi ännu känner oss som personligheter, som ser upp till vårt högre jag, är det tydligen vår plikt och till vår fördel att öppna oss för det, att söka nå upp till det och att ihärdigt inom oss sätta upp vibrationer, som kan vara till gagn för det. Låt oss åtminstone noga akta oss för att stå i vägen för det högre jaget och, så vitt vi förstår, alltid söka göra vårt bästa för det-samma.

Enär själviskhet är en intensifiering av personligheten, bör vår första åtgärd vara att befria oss därifrån. Dessutom måste vi alltid vara uppfyllda av höga tankar, ty om de ständigt syssla med lägre ting (även om dessa lägre ting i och för sig är fullt aktningsvärda), kan det högre jaget icke så lätt använda dem såsom kanaler. När det sträcker ned ett finger till oss, låt oss då hälsa detta försök med förtjusning och skynda oss att lyda dess befallningar, på det att det mer och mer måtte taga våra sinnen i besittning och taga sin egendom i bruk i dessa lägre världar. På sådant sätt skall vi alltmera närma oss det mål vi önskar nå, på sådant sätt skall vi anträda den väg som direkt leder till den första invigningen, där det lägre och det högre blir ett, eller snarare där det större har upptagit det mindre, så att det icke längre får finnas något hos personligheten som icke är ett uttryck för det högre jaget, så att det lägre nu är endast ett uttryck för det högre.

Personligheten har kanske haft en mängd egna obehagliga egenskaper, sådana som avund, vrede och nedstämdhet, men alla dessa har den befriat sig från och ger numera uttryck endast åt det som kommer ovanifrån. Det högre jaget, som bragt det lägre jaget i harmoni med sig, sträcker sig nu uppåt mot den buddhiska världen, mot enhetens värld. Det är endast på detta sätt, som en människa kan börja kasta av sig avskildhetens irrlära, som står i vägen för hennes vidare utveckling, och det är därför som upplevelsen av buddhi är nödvändig vid den första invigningen, om den ej kommit förut. Många gånger har den kommit förut, emedan de högre känslorna i emotionalkroppen avspeglats i den buddhiska kroppen och väckt denna till liv, varigenom den i någon mån vaknat före invigningen.

ATT FÖRVERKLIGA ENHETEN

Allt som lever är i själva verket ett, och de som vinner inträde i Brödraskapet, är skyldiga att känna detta som ett faktum. Man lär oss att Jaget är ett, och vi söker förstå vad detta innebär. Men det är något helt annat, när vi ser det själva, så som kandidaten gör, när han når den buddhiska världen. Det är som om vi i det fysiska livet alla levde på botten av en brunn, varifrån vi kan se upp mot solskenet i världen ovanför oss. Och liksom ljuset lyser ned i djupet av många brunnar och likväl förblir samma enda ljus, så upplyser den Endes Ljus mörkret i våra hjärtan. Den invigde har klättrat upp ur personlighetens brunn och ser att det ljus, han trodde vara han själv, i sanning är allas Oändliga ljus.

Medan det högre jaget levde i kausalkroppen, såg det redan det gudomliga medvetandet hos alla. När det betraktade ett annat högre jag, sprang dess medvetande så att säga fram i erkännande av det gudomliga hos detta. Men i den buddhiska världen springer det ej längre fram för att hälsa ett annat högre jag utifrån, ty detta finns redan inom dess hjärta. Det är detta medvetande, och detta medvetande är *dess* eget. "Du" och "jag" finns icke mer, ty bägge är fasetter av något, som övergår och dock innefattar bägge.

Men trots allt detta ovanliga framåtskridande går känslan av individualitet ingalunda förlorad, fastän känslan av avskildhet helt och hållet försvinner. Detta synes som en paradox, och

likväl är fullkomligt sant. Människan erinrar sig allt som ligger bakom henne. Hon är sig själv, samma människa som utförde den ena eller andra handlingen i en länge sedan förfluten tid. Hon är på intet sätt förändrad, utom att hon nu är mycket mera än då och känner att hon nu inom sig innesluter även många andra manifestationer. Om i detta nu ett hundratal av oss samtidigt kunde höja vårt medvetande till den intuitionala världen, skulle vi alla utgöra ett enda medvetande, men detta skulle förefalla var och en som hans eget, absolut oförändrat, utom att det nu omfattade även de andra.

Det skulle förefalla var och en, som om han hade upptagit eller omfattat alla de andra, så att vi här tydligen står inför ett slags illusion. En smula ytterligare eftertanke gör det klart för oss att vi alla är fasetter av ett större medvetande och att vad vi förut ansett som våra egenskaper, vårt intellekt, vår förmåga, hela tiden varit Hans egenskaper, Hans intellekt, Hans förmåga. Vi har kommit att verkligen inse sanningen av den hävdvunna formeln: "Du är Det". Det är en sak att tala om det här nere och förstå det, eller tro oss förstå det intellektuellt, men det är något helt annat att inträda i denna underbara värld och veta det med en visshet, som aldrig mera kan rubbas.

När detta buddhiska medvetande gör sig fullt förnimbart i den fysiska hjärnan, ger det alla livets handlingar och förhållanden ett nytt värde. Vi betraktar icke längre en människa eller ett föremål, låt vara med stor vänlighet eller sympati, vi är helt enkelt denna människa eller detta föremål, och vi känner henne eller det som vi känner vår egen tanke eller vår egen hands rörelse. Vi uppfattar hennes motiv som våra egna motiv, om vi också mycket väl förstår att en annan del av oss, som äger mera kunskap eller andra synpunkter, skulle handla alldeles annorlunda.

Men man får icke tro att en människa, som når den lägsta underavdelningen av den intuitionala världen, genast blir fullkomligt medveten om sin enhet med allt som lever. Denna fullkomliga uppfattning kommer först såsom resultat av mycket arbete och mycken möda, när hon når den högsta underavdelningen i detta enhetens rike. Bara att nå denna värld är att erfara en enorm utvidgning av medvetandet, att känna sig som ett med många andra. Men framför människan ligger nu en tid av arbete, av självutveckling, analog på denna nivå med vad vi gör här nere, när vi genom meditation söker öppna vårt medvetande för världen närmast över oss. Steg för steg, region efter region måste aspiranten kämpa sig fram, ty även på detta stadium är ansträngning lika nödvändig för framgångs vinnande.

När kandidaten genomgått den första invigningen och medvetet nått den buddhiska världen, ligger framför honom detta arbete att utveckla sig i den ena regionen av denna värld efter den andra. Härigenom skall han frigöra sig från de tre stora bojorna, som de tekniskt benämnes, vilka hindrar hans vidare utveckling. Han är nu slutgiltigt på helighetens väg och kallas i det buddhistiska systemet *sotāpatti* eller *sohan*, "den som ingått i strömmen", medan han bland hinduerna kallas *parivrājaka*, vilket betyder "vandraren", den som känner att ingen plats i de tre världarna längre är hans hemvist eller tillflykt.

NIONDE KAPITLET

ANDRA OCH TREDJE INVIGNINGARNA

De tre första bojorna

Den som genomgått första invigningen, har avgjort inträtt på den egentliga vägen – den väg, som leder till adeptskapet, till den port som leder från människoriket till övermänniskoriket. Betraktar man denna väg nedifrån, kan man förundra sig över att aspiranten icke är utmattad efter de ansträngningar som fört honom till den första invigningen, att han icke modfälld ryggat tillbaka inför de svindlande höjder som reser sig framför honom på den obevekliga, ständigt stigande vägen. Men han har druckit ur livets källa, och han har styrka såsom tio, ty hans hjärta är rent, och härligheten hos den ideala mänsklighet, som han ser med allt större klarhet, har för honom en dragningskraft och en inspiration, varmed materiell stimulans eller jordiska intressen

aldrig kan jämföras.

Det första stadiet av hans resa slutar med den andra invigningen, och för att nå denna måste han avkasta tre *samyojanaer* eller bojar. Dessa är:

1. *Sakkāyaditthi* – avskildhetens irrlära.
2. *Vichikichchā* – tvivel eller ovisshet.
3. *Sīlabbataparāmasa* – vidskepelse.

Den första av dessa är ”jag är jag”-medvetandet, vilket, eftersom det hänför sig till personligheten, endast är en illusion, som man måste göra sig kvitt vid det allra första steget på denna verkligt uppåtstigande väg. Men att fullkomligt avskaka denna boja innebär rent av mer än detta, ty det innefattar övertygelsen om att även individualiteten faktiskt är ett med alla och därför aldrig kan ha några intressen motsatta brödernas och att den gör sina verkligaste framsteg, när den mest understöder andras utveckling.

Om den andra bojan är ett varningsord av nöden. Människor, som uppfostrats i europeiska tänkesätt, är tyvärr så vana vid föreställningen att ett blint, oflekterat fasthållande vid vissa dogmer kan fordras av en lärjunge av vilken religion, skola eller sekt som helst, att de, när de hör att inom esoteriken *tvivel* anses såsom ett hinder för framgång, troligen tänker sig att även denna väg av sina vandrare fordrar samma obetingade tro som många moderna vidskepelse. Ingen uppfattning kan vara mera grundfalsk.

Det är sant att tvivel (eller snarare ovisshet) i några frågor är ett hinder för andligt framåtskridande, men motmedlet mot detta tvivel är icke blind tro (vilken även den betraktas som en boja, som vi genast skall se) utan den fasta övertygelse som grundas på egna experiment eller matematiska förnufts slut. Så länge ett barn betvivlar multiplikationstabellens riktighet, kan det svårligen förvärva kunskap i den högre matematiken; men dess tvivel kan nöjaktigt undanröjas endast genom att det på grund av förnufts slut eller experiment kommer till övertygelsen att tabellens framställning är riktig. Barnet tror att två gånger två är fyra, icke endast emedan det hört så sägas, utan även emedan det numera anser detta något självklart. Och detta är just den metod, och den enda metod att skingra tvivel som esoteriken känner.

Vichikichchā har definierats som tvivel på läran om karma och reinkarnationen och på att man på denna Helighetens Väg skall kunna nå upp till det högsta goda. Men kunskapen om dessa ting medför även en livlig övertygelse om att världen är Guds skola för människan, att Hans plan är att det odödliga livet skall utvecklas genom de förgängliga formerna och att denna plan är underbar och välgörande till varje liten del. När den invigde avkastar denna andra boja, når han absolut visshet, grundad på antingen slutledningar eller egen förstahandskunskap om att den esoteriska undervisningen är riktig i dessa punkter.

Den tredje bojan, vidskepelsen, säges omfatta alla slags ogrundad och vilseledd tro och allt beroende av yttre riter och ceremonier för hjärtats renande. Den invigde inser att alla metoder, som de stora religionerna erbjuder oss till hjälp – böner, sakrament, pilgrimsfärder, fasta och iakttagande av många slags ritualer och ceremonier – är hjälpmedel och intet annat, att en vis människa använder dem som hon finner vara till nytta för sig men aldrig litar på någon av dem som i och för sig ett medel till frälsning. Den invigde inser klart att det är inom sig själv han måste söka frälsningen och att, hur värdefulla dessa hjälpmedel än må vara för utvecklandet av hans vilja, hans visdom och hans kärlek, de likväl aldrig kan ersätta det egna arbete, varigenom han ensamt kan segra. Den människa, som avkastat denna boja, förstår att det ej finns någon religionsform, som är nödvändig för alla människor, utan att man kan finna vägen till det högsta genom vilken som helst av dem och genom dem alla, ja, rent av utan dem.

Dessa tre bojar sammanhänger med varandra. När man till fullo insett skillnaden mellan individualiteten och personligheten, är det möjligt att i viss mån förstå reinkarnationens verkliga förlopp, varigenom allt tvivel i detta avseende skingras. Sedan medför kunskapen om det sanna högre jagets andliga beständighet tillit till den egna andliga styrkan och skingrar därigenom vidskepelsen.

Stegens underavdelningar

Varje avdelning på den egentliga vägen är uppdelad i fyra stadier. Det första är dess *magga* eller väg, på vilken lärjungen strävar att avkasta bojorna. Det andra är dess *phala*, ordagrant frukt eller resultat, då människan finner att resultaten av hennes ansträngningar mer och mer visar sig. I tredje rummet kommer dess *bhavagga* eller fulländning, den period, då lärjungen, sedan följderna har kulminerat, är i stånd att på ett tillfredsställande sätt utföra arbetet på det stadium, där han nu står fast. Det fjärde är dess *gotrabhū*, vilket betyder att han nått den tid, då han är mogen att mottaga nästa invigning.

För att kandidaten skall kunna bli en *gotrabhū*, fordras ingenting mindre av honom än att han är fullständigt fri från bojorna på sin avdelning av vägen. Innan människan kan gå vidare till den andra invigningen, begär invigaren vid detta tillfälle bevis på hur kandidaten använt de krafter han förvärvade vid den första invigningen, och bland det vackraste i ceremonin är, när de som blivit hjälpta av kandidaten, stiger fram för att lämna sitt vittnesbörd. För denna invigning fordras även att kandidaten har utvecklat förmågan att fritt fungera i mentalkroppen, ty ehuru ceremonin vid första invigningen äger rum i emotionalvärlden, försiggår den vid den andra i mentalvärlden.

Det kan tyckas svårt att förena detta påstående med det förhållande att invigningarna beskrivs, som om de försigginge i en viss hall eller trädgård, men detta innebär i alla fall ingen motsägelse. Om Herren Maitreya står såsom invigare, äger ceremonin vanligen rum antingen i hans trädgård eller i hans stora rum. Själv är han närvarande i sin fysiska kropp, och det är även många gånger Herren Vaivasvata Manu, som bor strax intill. Alla de övriga närvarande brukar vanligen vid första invigningen vara i sin emotionalkropp, men vid den andra invigningen i sin mentalkropp. De Stora, som närvarar, ställer med lätthet in sitt medvetande på den erforderliga världen, men i emotionalvärlden och mentalvärlden finns naturligtvis en fullkomlig motbild till allting på det fysiska, och därför är framställningarna fullt korrekta, och de platser, som intas i förhållande till de fysiska föremålen, just sådana som de beskrivs.

Redogörelse för en andra gradens invigning

Enligt samma plan, som tillämpades i föregående kapitel, lämnar jag ännu en gång en beskrivning av ceremonin.

Vi hade fått underrättelse om att ett stort möte för adepter skulle äga rum i Herren Maitreyas hem natten för fullmånen i månaden chaitra och att man ämnade begagna detta tillfälle, då så många höga väsen var närvarande, och låta vissa kandidater få del av *sakidāgāmin*-invigningen så snart efter sammankomsten som ansågs lämpligt. Den natten önskade Mästaren Morya att målsmännen skulle besöka honom senast klockan tio (vid fullmånen), eftersom de hade vård om en av kandidaterna. På aftonen för fullmånen strövade många indiska vänner omkring i trakten, och när kandidaterna och deras målsmän gick till Mästaren Kūthūmīs hus, följde dessa diskret efter och väntade vörtnadsfullt i närheten. Kort efter att de kommit fram till huset, anlände Mästaren Morya. Bägge Mästarna begav sig nästan omedelbart till Herren Maitreyas hus, varvid lärjungarna följde efter och stannade i trädgården, medan Mästarna gick in i huset.

Denna trädgård är belägen på en söderslutning av Himalayabergen med en vidsträckt utsikt över Indiens slättland, vilket sträcker sig ända bort till horisonten. Den har ett skyddat läge, eftersom den ligger i en sänka och i bakgrunden begränsas av en tallskog, som buktar omkring den på höger sida. Bortom denna skog ligger något till öster det mycket gamla stenhus, som har en med en stor pelare försedd veranda, det hus där Manu för vår ras, den store Herren Vaivasvata, har sin boning. Herren Maitreyas trädgård badade i fullmånens sken, vilket föll på de stora rhododendrongrupperna och på vårblommorna, som stod i sin fulla prakt. Fullmånen göt ett bländande skimmer över marmorbänken kring det stora trädet, Herren Maitreyas älsklingsplats, vilken han nu intog, då han trädde ut ur sin boning. Mästarna grupperade sig i en halvcirkel på grästerrassen alldeles nedanför hans bänk, i det de intog sina platser till höger och vänster om

honom.

Ett steg längre nere på terrassen stodo de bägge kandidaterna, mellan de två Mästare som förde fram dem – Mästaren Kūthūmī och Mästaren Djwhal Khul. Bakom dem stod de som i den lägre världen hade utsatts till den yngre kandidatens förmyndare. Manun satt litet bakom på höger sida om Bodhisattvan, och över dem strålade den härliga gestalten av Herren Gautama Buddha, som i sitt senaste jordeliv av dessa båda kandidater mottagit ”den ed, som aldrig kan brytas”, och nu gav dem sin allsmåktiga välsignelse till det steg de stod i begrepp att taga. I hans närhet sågs Mahā-Chohanen, de fem strålarnas chef, och mellan och något över dem framstrålade sedan, till svar på Bodhisattvans högtidliga åkallan, den ende invigarens flammande stjärna, hans, som är den esoteriska hierarkins mäktige konung, världens herre. Sådan var invigningsceremonins utsökta iscensättning.

Mästaren Kūthūmī och mästaren Djwhal Khul ledde de båda kandidaterna ett steg framåt, och Bodhisattvan frågade:

”Vilka är dessa, som ni nu för fram till mig?”

Mästaren Kūthūmī svarade:

”Det är två bröder, som sedan de avkastat avskildhetens, tvivlets och vidskepelsens bojor, skördat frukten och visat resultaten av sitt arbete, nu önskar inträda på *sakridāgāmins* väg. Jag föreställer dem som *gotrabhū*.”

Herren Maitreya frågade:

”Vill du fortsätta att leda dessa Bröder längs den väg, till vilken de söker inträde?”

Mästaren svarade:

”Det vill jag.”

Herren sade:

”Vår lag fordrar, att två av de högre bröderna går i god för varje kandidat, som söker inträde på den andra vägen. Understöder någon annan broder deras anhållan?”

Mästaren Djwhal Khul svarade:

”Jag gör det.” Vändande sig till förmyndarna, sade Herren:

”Ni två har, såsom bröder, vilka lever i den yttre världen, tagit hand om den yngre av dessa kandidater. Ni har erfarenhet av vad denna beskyddareplikt, som ni åtagit er, innebär. Är ni villiga att fortsätta att beskydda honom, eftersom hans kropp alltså är ung till åren, och hjälpa honom, då han vandrar på denna den andra vägen?”

De svarade:

”Det gör vi gärna och med glädje.”

Herren frågade:

”Är eder kärlek till honom alltså så stark att arbetet blir angenämt och lätt för er?”

De svarade:

”Vår kärlek till honom är ännu större än när vi började vårt tacksamma värv. Han är lätt att vägleda och ivrig att lära.”

Herren sade till den yngre kandidaten:

”Och är även ditt hjärta uppfyllt av kärlek till dessa bägge bröder, så att du med glädje fortfarande underkastar dig deras vägledning och icke låter något komma emellan ditt hjärta och deras?”

Han svarade:

”Det gör jag med glädje, ty jag håller dem båda mycket kära och är dem tacksam för deras omsorg.”

Herren sade till de bägge kandidaterna:

”Ni önskar alltså att inträda på *sakridāgāmins* väg?”

De svarade:

”Sådan är vår önskan, om vi är värdiga att inträda på den.”

Bodhisattvan sade:

”Alldenstund det är detta Brödraskaps uråldriga sed att för varje gång kandidater anmäler sig till en ny invigning fråga, hur de begagnat de krafter som förut givits dem, och alldenstund en kraft är en dylik kraft endast när den brukas till andras hjälp, frågar jag, vilka som vill bära vittnesbörd om tjänster, som gjorts av dessa kandidater, sedan de senast stod inför oss och intogs i brödraskapet? Vilket bestämt undervisningsarbete har de utfört? Vilka har de hjälpt?”

Då dessa högtidliga ord klöv den omgivande luften och det föreföll, som om de ljöde liksom en maning över hela världen, framträdde en stor mängd vittnen från alla väderstreck och dröjde tysta, medan de med kärleksfulla, tacksamma ögon betraktade kandidaterna, som stod i mitten. Mästaren Kūthūmī talade:

”Detta är de människor av många nationer och från många länder, som av dessa mina två lärjungar erhållit ljus, styrka och tröst. Från min äldre sons läppar har mitt budskap utgått till många tusenden, och han har oavbrutet arbetat på att bringa ljus till dem som är i mörker. De står här för att bära vittne. Han har även skrivit en bok och många artiklar, som kvarstår som bevis på hans kärleksfulla arbete för andra. Min yngre son” – Mästaren log ömt – ”är ännu för ung till kroppen för offentligt arbete, men han har skrivit en liten bok, som ger andra de lärdomar jag gav honom, och tiotusenden ser i honom sin älskade vägledare till oss. Även de är här och redo att bära vittne.”

Och många röster ropade: ”Vi bär vittne”, och själva luften tycktes tona, så mångfaldiga var vittnesbörden. Och Bodhisattvans leende blev över all beskrivning ljuvt, då han, världens frälsare, åhörde de svar som han framkallat.

Den förste beskyddaren talade sedan: ”Jag vittnar om den äldre av dessa kandidater, att han i tider av svåra bekymmer och bitter strid, var fullkomligt lojal mot både min broder och mig, som skenbart stod i strid med varandra. Han var orubblig i sin styrka och mildhet, lugn och sann. Jag vittnar även om hans oförtröttade och osjälviska arbete för andra och hur han använder all sin förmåga till att tjäna. Om den yngre, min älskade skyddsling, vittnar jag att han ständigt söker att tjäna dem han möter och visar en ovanlig förmåga att hjälpa, medan han utsänder omkring sig en strålande kärlek och renhet, som gör hans blotta närvaro till en välsignelse. Alla känner värdet av hans utsökta lilla bok.”

Även den andre beskyddaren talade till kandidaternas förmån, såsom följer:

”Jag tillägger även mitt vittnesbörd i fråga om bägge dessa kära kandidater. Jag vittnar om att den äldre visat mig personligen mycken lojal tillgivenhet och självuppooffrande hjälp och varit mig till stöd, och att jag av många andra hört talas om den inspiration och det ljus som han infört i deras liv. I fråga om den yngre kandidaten vittnar jag om att jag själv sett bevis på den underbara kärlek och hängivenhet som han ingivit medlemmarna av sin orden både i Adyar och Benares och på den förändring som åstadkommits hos dem. Jag har också fått många brev, där brevskrivarna säger att de tack vare den bok han skrev fått en ny uppfattning om livet.”

Mästaren Kūthūmī kallade ur massan fram några, som lärt sanningen av den ene eller den andre av kandidaterna och som såg upp till denne och följde honom som sin ledare. Många kom fram för att tala om den hjälp de fått, och var och en talade, som han kände det i sitt hjärta. Många sade att *Vid Mästarens fötter* givit dem en ny syn på livet. Några, som fått mycken hjälp men icke kunde infinna sig vid detta tillfälle, emedan de var vakna och upptagna av sina vanliga göromål, framställdes genom levande bilder, som Mästaren gjorde, och ehuru dessa varken kunde tala eller handla, är det sannolikt att något intryck av denna stunds underbara inflytande genom dem överfördes till originalen. Sedan drog sig folkmassan tillbaka och fortsatte ceremonin.

Bodhisattvan vände sig därpå till kandidaterna och uttalade sitt gillande av det arbete de utfört och sin förhoppning om att de nya krafter, som nu skulle meddelas dem, skulle bli lika väl använda som de, vilka de redan ägde. Han fortsatte:

”Ni har nu för alltid avkastat de bojor, som binder edra bröder på jorden, och er egen frihet måste användas för att minska bördan av dessa bojor för dem. Ni har kommit till full visshet om att uppfattningen om det avskilda självet är en villfarelse. Ni måste nu inpräglad denna

visshet på edra lägre kroppar, så att det hos dem aldrig må finnas någon handling eller tanke, som gäller det avskilda jaget, utan att allt måtte göras för det enda jaget, som verkar i alla. Vill ni sträva efter att göra detta och icke upphöra med edra bemödanden, förrän ni lyckats?”

Kandidaterna svarade: ”Det vill jag.”

Herren Maitreya sade:

”Ni har avkastat tvivlets boja, och ni vet med säkerhet att evolutionen är ett faktum, och att evolutionens sätt att arbeta består i ett ständigt nedsänkande i materien under lydnad för lagen om jämviktens återställande. Ni måste använda de krafter, som skall tilldelas eder, till att hos andra skingra tvivel om dessa livsviktiga fakta, så att de må kunna få del av den kunskap ni nu vunnit – vilken ni ingalunda vunnit enbart för eder själva. Vill ni då använda edra krafter till att upplysa andra?”

Kandidaterna svarade:

”Jag vill så använda dem.”

Herren Maitreya fortsatte:

”Ni har lämnat all vidskepelse bakom eder. Ni vet att en människa kan finna ljuset hos alla religioner. Ni vet att riter och ceremonier ej har något värde i och för sig och att allt som utföres genom dem, kan göras dem förutan genom kunskap och vilja. Framför allt är ni fria från den vidskepelsen att det bakom utvecklingen står en makt som behöver blidkas, och ni vet att allt som existerar finns inom den universella kärleken och att det är den universella kärlekens evangelium, ni skall sprida bland människorna. Vill ni söka att skingra mörkret genom att sprida detta evangelium?”

Kandidaterna svarade:

”Det vill jag.”

Sedan tillade Herren Maitreya:

”Glöm aldrig att det icke finns något annat mörker än det som alstras av okunnighet och självbedrägeri. Sant sades det: ’Varje god gåva och varje fullkomlig gåva kommer ovanifrån, från ljusets fader, hos vilken det icke finnes någon förvandling, ej heller någon skugga av växling.’ Hos honom finnes intet mörker, men människorna vänder hans ljus ryggen och går sedan i sin egen skugga, ropande att det är mörkt.”

Kandidaterna fick sedan genomgå några prov avseende arbetet i mentalvärlden. De fick undersöka sådana människor i himmelsvärlden, som i framtiden skulle överlämnas i deras vård, och Herren frågade dem hur de skulle vilja hjälpa i varje särskilt fall, om de toge i betraktande de begränsningar som deras skyddslingar arbetade under. Ena fallet gällde en medeltida munk, som var helt uppfylld av hängivenhet men med synnerligen begränsad uppfattning om Gud, helgonen och kyrkan, och Herren frågade dem vad de ville göra för att hjälpa honom i hans utveckling.

Allt, som försiggår under den andra invigningen, äger rum i mentalvärlden, och alla arbetar i mentalkroppen, icke i den vanliga māyāvī-rūpan, som de skulle använda i emotionalvärlden.

Sedan detta prov var över och kandidaterna med framgång besvarat de frågor som ställts dem, leddes de fram till Herren Maitreya och knäböjde framför honom. Han reste sig och ropade med hög röst, vänd mot Shamballa:

”Gör jag detta, o ljusets, livets och härlighetens herre, i ditt namn och för dig?”

Då lyste över honom den flammande stjärnan, till tecken av den ende invigarens bifall, och Herren Gautama Buddhas vörtnadsbjudande skepnad strålade med en ännu mera bländande glans, medan han höjde sin högra hand till välsignelse. Mahā-Chohanen reste sig även för att skänka sin välsignelse, när Bodhisattvan lade händerna i tur och ordning på vart och ett av de böjda huvudena, och alla bugade sig djupt i vörtnadsfull hyllning för de mäktiga och tystnad rådde.

Under denna stillhet överlämnades kunskapens nyckel. Bodhisattvan utsände från sin egen mental- och kausalkropp kraftstrålar, vilka, när de föll på de nyinvigdas mental- och

kausalkroppar, stimulerade de frön till liknande krafter, som fanns hos dem, till hastig och härlig utveckling. Liksom en knopp under solstrålarnas inverkan plötsligt slår ut i blom, så utvecklade deras mental- och kausalkroppar plötsligt sina potentiella krafter och öppnade sig till en strålande skönhet. Efter denna utvidgning av deras väsen kunde intuitionen – denna stora nya kraft, som sålunda frigjorts – fritt strömma genom dem. Och Herren Maitreya sade:

”Tag nu denna nya kraft, som jag giver eder, och förlita eder fullt och fast på den. Bringa edra lägre kroppar till sådan ordning och mottaglighet att den fritt kan strömma genom dem till eder fysiska hjärna och bli en säker ledning för edert uppförande. Då skall den lysa på den väg, som ligger framför eder, och bereda eder att inträda på den tredje vägen.”

Han avslutade med den stora välsignelsen, och stjärnan och de vördnadsbjudande gestalterna i dess närhet försvann, medan alla åter böjde sig djupt i vördnad, och den stora ceremonin var avslutad.

De församlade mästarna lämnade därefter sina platser. Envar sade några vänliga ord till de nyinvigda och välsignade dem. Mästaren Kūthūmī riktade även några vänliga ord till alla som burit vittne och som förut, som sagt, dragit sig något tillbaka men nu åter fick lov att närma sig för att taga farväl av sina ledare, som i ljuset av sin nyförvärvade kunskap gav var och en av sina efterföljare några råd och avskedade dem med en välsignelse.

Mental utveckling

Den andra invigningen påskyndar mentalkroppens utveckling, och i detta skede eller däromkring förvärvar lärjungen förmåga att använda māyāvī-rūpan. Ordet ”māyāvī-rūpa” översätts stundom med ”illusionenkropp”. Detta är en tillfällig emotionalkropp, gjord av någon som har förmåga att verka i sin mentalkropp. När en människa färdas i emotionalvärlden, gör hon detta vanligen i emotionalkroppen. Om det vore nödvändigt för henne att visa sig i fysiska världen, medan hon verkar i emotionalkroppen, vore hon tvungen att göra sig en fysisk kropp omkring denna. Detta förekommer stundom, ehuru mera sällan, ty det innebär en stor kraftförbrukning. På samma sätt skulle hon, om hon arbetade i sin mentalkropp och önskade manifestera sig i emotionalvärlden, behöva göra sig en tillfällig emotionalkropp, och denna kallas māyāvī-rūpa. Sedan hon avslutat sitt arbete, skulle hon åter draga sig tillbaka till mentalvärlden och skulle den tillfälliga kroppen upplösas och dess material återinträda i emotionalmateriens vanliga cirkulation, varifrån den tagits genom lärjungens vilja.

Ända till sin första invigning arbetar en människa nattetid i sin emotionalkropp. Men så snart denna är under fullkomlig kontroll och hon helt kan använda den, börjar hon arbetet i mentalkroppen. När denna kropp i sin tur är fullkomligt organiserad, utgör den ett mycket smidigare hölje än emotionalkroppen, och mycket kan utföras i den som är omöjligt i emotionalvärlden. Genom sin förmåga att bilda en māyāvī-rūpa är en människa i stånd att ögonblickligen förflytta sig från mentalvärlden till emotionalvärlden och tillbaka igen och att hela tiden använda mentalvärldens större kraft och skarpere sinnen. Han behöver endast manifestera sig emotionalt, om han önskar att bli synlig för människor i emotionalvärlden. Det är nödvändigt, att mästaren först visar sin lärjunge, hur man gör en māyāvī-rūpa. Sedan kan han göra det själv, ehuru det till en början icke är någon lätt sak.

En mycket stor utvidgning och utveckling av mentalkroppen sker i samband med denna andra invigning, men det dröjer vanligen några år, innan följderna härav kan visa sig i den fysiska hjärnan. När de börjar göra detta, medför det otvivelaktigt en stark påfrestning för hjärnan, då denna ej genast kan stämmas till den nödvändiga prestationshöjden.

Den farliga tiden

Den tid, som följer på den andra invigningen, är på många sätt den farligaste. Lärjungen har att vandra hela vägen, ehuru han när som helst, innan han genomgått den fjärde invigningen, löper risk att falla tillbaka eller tillbringa flera inkarnationer med ett planlöst kringirrande. Men

det är särskilt på detta stadium, som de svagheter framträder, vilka möjligen finns i lärjungens karaktär. Det borde vara omöjligt för en människa, som stigit till denna höjd, att falla tillbaka, men tyvärr visar erfarenheten att även detta kan hända. I så gott som alla fall kommer faran genom högmod. Om det i en människas natur finns den minsta anstrykning till högmod, löper hon allvarlig risk att falla. Vad vi här nere kallar intelligens, är endast en svag avspiegling av vad denna verkligen är. Likväl yvs några av oss däröver, yvs över sin intelligens och sina kunskaper. När därför en människa får om än en avlägsen aning om vad hennes intelligens en gång kommer att bli, innebär detta en allvarlig fara, och har hon en gång givit efter för dylika känslor, blir det oerhört svårt för henne att åter gå tillbaka. Ingenting annat än oupphörlig och ständigt växande vaksamhet kan hjälpa henne att med framgång passera detta stadium, och hon måste ständigt sträva efter att utrota varje spår av högmod, själviskhet och fördom.

När vi förstår detta, ser vi plötsligt vissa bibeltexter i en oförmodad och sällsam belysning. Denna farliga tid i den invigdes liv betecknas i evangeliets berättelse med Kristi frestelse i öknen, vilken händelse inträffade, sedan han döpts av Johannes. De fyrtio dagarna i öknen symboliserar den tid, då den utvidgning av mentalkroppen, som kandidaten erhöll i andra invigningen, når ner i den fysiska hjärnan, ehuru det vanligen fordras fyrtio år eller mera för att fullborda detta. I Jesu liv var det den tid, då hans hjärna anpassades till den inkommande Kristus. Sedan kommer djävulen, som i symboliken representerar den lägre naturen, och frestar den invigde, först att använda sin makt för att tillfredsställa sina egna behov: "Om du är Guds Son, befall då att dessa stenar må bli till bröd." Sedan frestas han att kasta sig ned från templets tinnar utan att därvid skadas för att genom ett sådant underverk slå folkmassan med häpnad. Och slutligen visar djävulen honom alla riken i världen och deras härlighet med orden: "Allt detta vill jag giva dig, om du faller ned och tillbeder mig." Han frestas att begagna sin makt för att tillfredsställa sin egen ärelystnad. Var och en av dessa frestelser representerar ett särskilt slag av högmod.

Liksom den första stora invigningen motsvarar en ny födelse, kan den andra invigningen med fog liknas vid ett dop med den Helige Ande och med eld, ty i detta ögonblick strömmar kraft ned från den tredje personen i den heliga treenigheten, och denna kraftutströmning kan mycket riktigt beskrivas såsom en flod av eld, en lågande ström av levande ljus. En människa, som nått denna grad, kallas bland buddhisterna en *sakadāgāmin*, den som återvänder endast ytterligare en gång, vilket betyder att den som nått denna ståndpunkt, skulle behöva endast ytterligare en inkarnation för att nå arhatskapet, den fjärde invigningen, varefter tvånget till fysisk återfödelse upphör. Hinduernas benämning på detta andra steg är *kutichaka*, den som bygger en hydda, som nått en fridfull plats.

Vid denna grad avkastas inga ytterligare bojor, men det är vanligen en tid av ansenlig psykisk och intellektuell utveckling. Om vad som vanligen kallas psykiska krafter icke förut förvärvats, måste de utvecklas på detta stadium, då lärjungen dem förutan omöjligen kan tillgodogöra sig den kunskap han nu måste mottaga eller utföra det högre arbete för mänskligheten som den invigde nu får förmånen att taga del i. Under sitt fysiska vakna liv måste han behärska det emotionala medvetandet, och under sömnen öppnar sig mentalvärlden för honom – ty människans medvetande når alltid ett steg högre, när hon för stunden lämnat sin fysiska kropp, än när hon ännu tyngs av sin köttsliga boning. Dr Besant ger emellertid i sin bok *Initiation, the Perfecting of Man* en alternativ tolkning av detta. Hon säger att en människa, innan hon kan nå den tredje invigningen, måste lära sig att föra intuitionen (buddhi) ner i sin fysiska medvetenhet, så att den kan förbli i henne och vägleda henne. Vidare säger hon:

"Detta förfarande kallas vanligen 'utvecklandet av psykiska förmågor' och är också detta enligt den egentliga innebörden av ordet 'psykisk'. Men det innebär icke utvecklandet av klärvoajans och klärådiens, vilka beror av ett annat förfarande."

Den tredje invigningen

När lärjungen genomgått de fyra underavdelningarna av den andra invigningen och än en gång blivit en *gotrabhū*, är han färdig för den tredje invigningen, redo att bli en *anāgāmin*, vilket ordagrant betyder "den som icke återvänder", ty det väntas av honom att han skall nå följande invigning under samma inkarnation. Den hinduiska benämningen är *hamsa*, vilket betyder "svan", men ordet anses även vara en omkastning av uttrycket so-ham, "Jag är den". Det finns även en tradition, enligt vilken svanen förmår skilja mjölk från vatten; på samma sätt är den vise i stånd att fatta livsföreteelsernas sanna värde för levande varelser.

Denna invigning framställs i den kristna symboliken genom Kristi förklaring. Han gick av-sides upp på ett högt berg och förklarades i sina lärjungars åsyn: "Hans ansikte lyste såsom solen och hans kläder voro vita såsom ljuset, övermåttan vita såsom snö, så att ingenting på jorden kan göra dem vitare." Denna beskrivning hänsyftar på människan såsom medveten i kausalkroppen, den förklarade människan, och den ger en ganska god bild av vad som äger rum vid denna invigning, ty liksom det vid den andra stora invigningen huvudsakligen är mental-kroppens utveckling, som påskyndas, så gäller detsamma vid detta steg om kausalkroppen. Det högre jaget bringas i närmare kontakt med monaden och blir på så sätt i sanning förklarat. Även personligheten beröres av denna underbara utströmning. Det högre och det lägre jaget blev ett vid den första invigningen, och denna enhet går aldrig förlorad, men den utveckling av det högre självet, som nu äger rum, kan aldrig avspeglas i de lägre formvärldarna, ehuru de två är ett i högsta möjliga grad.

Evangeliets berättelse förtäljer att Mose och Elias visade sig vid förklaringen, dessa det gamla förbundets två huvudgestalter, varav den ene är den störste av de judiska profeterna och den andre den judiska lagens representant. På så sätt framställas de två förbunden eller metoderna för att nalkas sanningen – lagens efterföljande och profetians ingivelse – såsom närvarande med honom, som nu skulle inrätta ett nytt förbund, evangeliets. Alla dessa symboler syftar på verkliga fakta vid den tredje invigningen.

En annan symbol, som hänför sig till samma grad, möter man i evangeliets berättelse om hur Kristus föres fram till sin fader i templet. I den traditionella framställningen kommer detta icke fullt till sin rätt, då Kristus där framställs som ett litet barn. När en människa nått detta stadium i sin utveckling, måste hon föras inför världens andlige konung, hierarkins mäktiga överhuvud, som vid denna tredje grad antingen själv förrättar invigningen eller överlämnar detta åliggande till en av sina lärjungar, de tre flammans herrar, som kom med honom från Venus. I det senare fallet föreställes människan för Konungen kort efter det att Invigningen ägt rum. Så föres Kristus inför sin fader; den invigdes buddhi höjes, tills den blir ett med sitt ursprung i den nirvāniska världen, och då sker en mycket underbar förening mellan människans första och andra princip, ātma och buddhi.

Fjärde och femte bojorna

En *anāgāmin* åtnjuter under sitt dagliga arbete alla de storartade möjligheter som åtföljer en full äganderätt till mentalvärldens förmögenheter, och när han om natten lämnar sin fysiska kropp, ingår han ånyo i det underbart vidgade medvetande som tillhör buddhivärlden. Medan han befinner sig i denna grad, måste han avkasta varje minsta återstod av vad som kallas den fjärde och femte bojan, *kāmarāga* och *patigha*, böjelse för sinnenas njutningar, symboliserad genom jordisk kärlek, och all möjlighet till vrede eller hat. Aspiranten måste göra sig fri från möjligheten att på något sätt vara slav under yttre ting. Det är ingalunda så att han icke kommer att känna sig dragen till det som är behagligt, vackert och rent eller bortstött av dessas motsatser och icke tar dessa saker med i beräkningen under sitt arbete. Men han låter dem icke spela någon avgörande roll i fråga om sina plikter och åsidosätter dem helt och hållet vid de tillfällen, då hans arbete kräver det.

Här måste vi taga oss i akt för ett möjligt missförstånd, som vi ofta möter. Den renaste och

ädlaste mänskliga kärleken utplånas aldrig – minskas aldrig i minsta mån genom esoterisk skolning. Tvärtom växer den och vidgas, tills den omfattar alla med samma glöd, som förut slösades på en eller två människor. Men lärjungen höjer sig så småningom över alla sådana hänsyn som har med omgivningens blotta personlighet att göra och blir på så sätt fri från all den orättvisa och partiskhet som kärleken annars så ofta medför.

Ej heller bör man ens för ett ögonblick antaga att han, när han vinner denna vittomfattande tillgivenhet för alla, går miste om den djupare kärleken till sina närmaste vänner. De gamla berättelserna om det ovanligt starka band som förenade Ānanda med Herren Buddha, likaväl som aposteln Johannes med Kristus, visar att denna kärlek tvärtom blir oerhört mycket starkare. Och den länk som förenar en mästare med hans lärjungar är vida starkare än några jordiska band. Ty den tillgivenhet, man möter på invigningens väg, är en tillgivenhet mellan högre jag och ej blott mellan personligheter. Därför är den stark och varaktig och kan varken avtaga eller växla, ty det är den ”fullkomliga kärleken, som fördriver all fruktan”.

TIONDE KAPITLET

DE HÖGRE INVIGNINGARNA

Arhaten

På de stadier, som följer första, andra och tredje invigningarna, utvecklar lärjungen gradvis det buddhiska medvetandet och når sin fullkomning. Vid den fjärde invigningen gör lärjungen sitt inträde i buddhivärlden, och från och med nu ägnar han sig åt att oavbrutet arbeta sig uppåt i denna värld. Denna invigning är på sätt och viss en mittpunkt, emedan det vanligen sägs att det under normala tider i genomsnitt åtgår sju liv mellan den första och den fjärde invigningen och likaledes sju liv mellan den fjärde och den femte. Dessa tal är emellertid, såsom jag förut nämnt, i många fall mycket mindre eller mycket större, och den verkliga tidrymden är i de flesta fall ej ansevärd, då livens vanligen tages i omedelbar följd utan några mellantider i mentalvärlden och kausalvärlden.

När lärjungen genomgått den fjärde invigningen, kallas han enligt den buddhistiska terminologin *arhat*, vilket betyder ”den värdige”, ”den duglige”, den vördnadsvärde eller fullkomlige, och i österländska böcker sägs mycket vackert om honom, ty i Österlandet vet man något om vilken hög grad av utveckling han nått. Hinduerna kallar honom *paramahansa*, den som står över eller bortom *hansa*.

Den kristna symboliken

I den kristna symboliken åsyftas den fjärde invigningen med Kristi lidande i Getsemane örtagård, med korsfästelsen och uppståndelsen. Men eftersom det finns flera förberedande stadier, framställs den fullständigare genom de olika händelser som sägs ha ägt rum under den heliga veckan. Den första händelsen i denna serie var den, när Kristus uppväckte Lazarus från de döda. Åminnelsen härav firas alltid lördagen före palmsöndagen, ehuru händelsen enligt evangeliets berättelse tilldrog sig ett par veckor tidigare. På söndagen skedde det triumferande intåget i Jerusalem. På måndagen och tisdagen talade Kristus i templet. På onsdagen begick Judas Iskariot sitt förräderi. På torsdagen stiftades den heliga nattvarden. Natten till fredagen hölls rättegången inför Pontius Pilatus och Herodes, och på långfredagen skedde korsfästelsen. Påskaftonen tillbragtes i graven, och vid midnattstiden före lördagen eller snarare tidigt på söndagens morgon uppstod Kristus segrande från de döda.

Alla dessa detaljer i Kristusdramat har samband med vad som verkligen äger rum i samband med den fjärde invigningen. Kristus utförde något ovanligt och underbart genom att uppväcka Lazarus på lördagen. Det var till stor del som en följd därav, som han fick glädjen av sin enda

jordiska triumf, ty allt folket kom tillsammans, när de hörde talas om uppväckandet av den döde. De väntade honom och mottogo honom med ovationer och starka känsloutbrott, när han kom ut ur huset för att bege sig till Jerusalem. De bemötte honom så, som man i Österlandet alltjämt bemöter den man anser helig; och så ledsagade honom folket under stor entusiasm in i Jerusalem. Efter att ha vunnit detta lilla världsliga erkännande använde han helt naturligt detta för att undervisa människorna, och han talade i templet, dit folk strömmade i stora skaror för att se och höra honom. Detta är en symbol för vad som verkligen äger rum. Den invigde ådrager sig en viss uppmärksamhet och når en viss grad av popularitet och erkännande. Sedan kommer ständigt förrädaren och förvränger vad han sagt och gjort, så att det förefaller att vara av ondo. Detta framställs av Ruysbroek på följande sätt:

”Stundom berövas dessa olyckliga denna världens goda, vänner och släktingar, och överges av alla varelser; man misstror och ringaktar deras helighet, misstyder deras livsverk, och de förkastas och föraktas av alla som omge dem. Stundom hemsöks de även av allsköns sjukdomar.”

Sedan följer en störtskur av tadel och hån, och han förkastas av världen. Därpå följer scenen Getsemane örtagård, då Kristus känner sig ytterligt övergiven; och sedan prisges han åt begabberi och blir korsfäst. Slutligen kommer ropet från korset: ”Min Gud, min Gud, varför har Du övergivit mig?”

Madame Blavatsky hade en teori, som hon framställer i *Den Hemliga Läran*, men som jag personligen icke är i stånd att sanna. Enligt denna var dessa ords verkliga innebörd: ”Min Gud, min Gud, huru Du förhållar mig!” Jag vet icke vilken av de båda tolkningarna, som är den riktigaste, men det ligger mycken sanning i dem båda. Något av det utmärkande för fjärde invigningen är att människan då lämnas fullkomligt ensam. Först får hon stå ensam i den fysiska världen. På grund av något missförstånd vänder sig alla vänner emot henne. Detta blir sedan uppklärt, men för tillfället har individen i fråga känslan att hela världen är emot honom.

Kanske är denna prövning icke så svår, men den har även en inre sida; ty under ett ögonblick måste aspiranten erfara det tillstånd som kallas *avīchi*, vilket betyder ”det våglösa”, det som saknar vibrationer. *Avīchitillståndet* är icke, som man allmänt tagit för givet, något slags helvete, utan ett tillstånd, vari man står fullkomligt ensam i rymden och känner sig avskuren från allt liv, till och med från Logos’ liv. Tvivelsutan är detta den ohyggligaste erfarenhet som det är möjligt för en människa att göra. Den säges räcka endast ett ögonblick, men de som varit med om den, har ett intryck av att den varat mycket längre, ty tid och rum existerar icke där. Efter vad jag tror, har denna förskräckliga erfarenhet två följder – den sätter lärjungen i stånd att sympatisera med sådana, för vilka *avīchi* kommer som ett resultat av deras handlingar, och den lär honom att stå avskild från allt yttre och låter honom pröva och fatta sin ytterliga visshet om, att han är *ett* med Logos och att varje känsla av ensamhet måste vara en illusion. Det har funnits de som fallit vid detta förfärliga prov och måst gå tillbaka och om igen börja arbetet med sin invigning. Men för den som kan uthärda det utan att rygga tillbaka, är det säkerligen en mycket underbar erfarenhet, hur förskräcklig den än är. Om man därför med avseende på själva prövningen kan tillämpa ”Varför har Du övergivit mig?” är säkerligen ”Huru Du förhållar mig” ett ganska sant uttryck för människans känslor, när hon träder fram som segrare.

Denna invigning skiljer sig från alla andra genom sin egendomliga dubbla aspekt av lidande och seger. Var och en av de föregående invigningarna symboliserades i det kristna systemet genom en särskild händelse – födelsen, dopet, förklaringen – men för att framställa den fjärde invigningen har man funnit det nödvändigt att använda en serie av händelser. Korsfästelsen jämte de olika lidanden, som kulminerade i denna, använde man för att framställa den ena sidan av denna invigning, medan man med uppståndelsen med dess seger över döden framställde den andra sidan. Detta stadium medför alltid lidande, fysiskt, emotionellt och mentalt; ständigt fördöms aspiranten av världen och gör ett skenbart fiasko. Och ständigt vinner han en härlig seger i högre världar – vilken seger likväl förblir okänd för den yttre världen. Det särskilda slags lidande, som utan undantag åtföljer denna invigning, utlöser den återstod av karma som ännu

kan stå hindrande i lärjungens väg. Och det tålmod och den glädje, varmed han uthärdar det, har sitt stora värde däri att de stärker karaktären och bidrar till att fastställa vilken grad av nytta han kan göra i det arbete som ligger framför honom.

Korsfästelsen och uppståndelsen, vilka symboliserar den verkliga invigningen, beskrivs i det gamla egyptiska formuläret på följande sätt:

”Då skall kandidaten bindas på ett träkors, han skall dö, begravas och nedstiga i den undre världen; efter tredje dagen skall han föras tillbaka från de döda.”

Först sedan tre hela dagar och nätter samt en del av den fjärde förflutit, lyftes i dessa gamla tider den ännu i trans försänkte kandidaten ur den sarkofag, vari han legat, och bars ut i det fria på pyramidens eller templets östra sida, så att den uppgående solens första strålar skulle falla på hans ansikte och uppväcka honom ur hans långa sömn.

Det finns ett gammalt ordspråk, ”Intet kors, ingen krona”, som man kan fatta så, att utan att en människa nedstiger i materien och bindes på materiens kors, är det henne omöjligt att nå uppståndelsen och vinna härlighetens krona, men att hon genom begränsning och genom sorger och bekymmer har vunnit seger. Det är oss omöjligt att beskriva denna uppståndelse. Alla ord, som står till vårt förfogande, tycks fördunkla dess glans, och varje försök att beskriva den förefaller nästan som en hädelse. Men så mycket kan sägas att lärjungen vunnit fullkomlig seger över alla sorger, bekymmer och svårigheter, frestelser och prövningar och att denna seger är hans för alla tider, emedan han vunnit den genom kunskap och inre styrka. Vi kan påminna oss hur Herren Buddha förkunnade sin frihet:

I mångt livets bo jag dvalts –
och spanat efter den som byggt
vårt sinnesfängelse, av sorger tryckt.
Hård var min kamp förutan rast och ro!

Men nu,
du mästare för detta tabernakel – Du!
Jag känner dig! Du skall ej bygga mer
ditt smärtans hus av ler,
ej lägga nya sparrar på dess murar,
ej resa detta tak, där sveket lurar;
dess ås är bruten, rämnat huset,
som illusionen lyft ur gruset.
Jag går därur – Befrielsen jag ser.

Arhatens arbete

Efter arhatinvigningen äger lärjungen medvetande i buddhivärlden, medan han ännu befinner sig i sin fysiska kropp. Och när han i sömn eller trans lämnar denna kropp, inträder han genast i buddhivärldens härlighet. Vid sin invigning måste han få åtminstone en glimt av det nirvåniska medvetandet, liksom han vid den första invigningen måste få en tillfällig erfarenhet av det buddhiska, och nu blir det hans dagliga strävan att nå högre och högre upp i buddhivärlden. Detta är ett verk, som innebär oerhörda svårigheter, men så småningom blir han i stånd till att arbeta sig upp i denna härlighet.

Ett väldigt arbete ligger nu framför arhaten, då han skall klättra till de högsta topparna av denna värld, och medan han utför det, måste han avkasta de återstående fem av de tio stora bojorna, nämligen:

6. *Rūparāga* — begär efter formskonhet eller fysisk tillvaro i form även i högre världar.
7. *Arūparāga* — begär efter formlost liv.
8. *Māno* — högmod.
9. *Uddhachcha* — sinnesrörelse eller retlighet, möjligheten att låta sig störas av något.
10. *Avijjā* — okunnighet.

Den sjätte och den sjunde bojan omfattar ej blott *rāga* eller attraktion, utan även *dvesha* eller repulsion. Avkastandet av dessa bojor innebär att karaktären är så beskaffad att intet som helst i formens lägre världar eller i de högre, formlösa världarna ens för ett ögonblick kan hålla honom fången genom sin dragningskraft eller hindra honom genom sina obehag, om han har arbete att utföra. När den åttonde bojan, *māna*, avslipar, ser han ej mera det stora i sitt eget arbete, och allt högmod blir en omöjlighet för honom, eftersom han numera ständigt befinner sig i ljuset och icke jämför sig med något lägre. Då inträder det fullkomliga lugn som ingenting kan rubba och som ger honom frihet att förvärva all kunskap, att bli faktiskt allvetande, vad vår planetkedja angår.

Den femte invigningen

Nu närmar sig lärjungen den femte invigningen, adeptens. Han har arbetat sig genom alla stadier av det som gjorde honom till människa, och tar nu det slutliga steg som gör honom till övermänniska, *asekha*, som buddhisterna kallar honom, emedan han ingenting mer har att lära och har uttömt alla det mänskliga naturrikets möjligheter. *Jivanmukta* nämner hinduerna honom, ett frigjort liv, en fri varelse, fri icke på grund av något individuellt oberoende, utan emedan hans vilja är ett med den universella viljan, med Hans vilja, som är den Ende utan någon andre. Han befinner sig ständigt i *nirvānas* ljus, även i sin dagsmedvetenhet, om han väljer att stanna kvar på jorden i fysisk kropp. Och när han tillfälligt lämnat denna kropp, stiger han ännu högre till det monadiska planet, bortom ej endast våra ord, utan även våra tankar. Hör åter Herren Buddhas ord:

Mät ej med ord Det Omätbara;
sänk ej tankens lod
I bottenlösa djup, ty frågarn irrar,
Så den som svarar ock. Säg intet!

I den kristna symboliken är det himmelsfärden och den Helige Andes utgjutande, som motsvarar ernåendet av adeptskapet, ty adepten uppstiger verkligen högt över mänskligheten, över denna vår jord, ehuru han, om han så önskar, kan liksom Kristus återvända för att undervisa och hjälpa. När han uppstiger, blir han ett med den Helige Ande, och det första, vartill han utan undantag använder sin nya kraft, är att låta den strömma ned över sina lärjungar, alldeles som Kristus lät eldtungor nedstiga över lärjungarnas huvud vid pingsthögtiden. En blick på något av de diagram över människans principer, som publicerats i tidigare böcker, visar relationen mellan Logos' manifestation i den fysiska kosmiska världen och i människans själ. Vi ser att den trefaldiga *ātma*, människans treeniga ande, befinner sig i den lägre delen av den *nirvāniska* världen och att den lägsta manifestationen av den Tredje Personen, Gud den Helige Ande, dväljes i de högre delarna av samma värld. Adepten blir ett med Honom på detta plan, och detta är den verkliga förklaringen av den kristna pingsthögtiden, den Helige Andes högtid. Det är på grund av sin enhet med Honom, som en *asekha* kan taga lärjungar. Ehuru en arhat har mycken undervisning att ge, arbetar han fortfarande under en adept, verkar i hans tjänst och utför hans order i den fysiska världen, men tar inga lärjungar för egen räkning, emedan han ännu icke har denna särskilda förbindelse med den Helige Ande.

Nirvāna

Den första bekantskapen med den *nirvāniska* världen är ytterligt förvirrande. Den första förnimmelse den medför är den av ett intensivt liv, som verkar såsom en överraskning även för den som är hemma i buddhivärlden. Denna överraskning har mött honom förut, om än i mindre grad, när helst han för första gången höjt sig från en värld till en annan. Även när vi för första gången med helt och fullt medvetande övergår från den fysiska världen till den emotionala, finner vi det nya livet så mycket större än något vi förut erfarit att vi utbrister: "Jag trodde mig veta vad liv är, men jag har aldrig vetat det förrän nu." När vi når mentalvärlden, har vi samma

förnimmelse i dubbelt mått. Emotionalvärlden är underbar, men den var ett intet i jämförelse med den mentala. När vi övergår till kausalvärlden, har vi ånyo samma erfarenhet. Vid varje steg möter oss åter samma överraskning, och inga föregående föreställningar kan bereda oss för detta, ty det är alltid vida mera överväldigande än något vi kan tänka oss, och livet i alla sina högre världar är en intensiv salighet, som vi saknar ord för att beskriva.

Europeiska orientalister har översatt ordet "nirvāna" med förintelse, emedan ordet betyder "utblåst", likasom en ljuslåga släcks genom andedräkten. Ingenting kan vara mera i strid med sanningen. Helt visst innebär det tillintetgörande av allt som vi här nere känner såsom människan, ty där är hon icke mera människa, utan Gud i människan, en gud bland andra gudar, om än mindre än de.

Sök att föreställa er hela universum uppfyllt och bestående av en oerhörd ström av levande ljus, alltsammans statt i rörelse, rörande sig framåt utan relativitet, en oemotståndlig, fram-brytande flodvåg av ljus, ljus inriktat på ett mål, om detta är begripligt, oerhört koncentrerat, men absolut utan möda eller ansträngning – orden räcker ej till. Först erfar vi ingenting annat än salighet och ser endast detta intensiva ljus. Men så småningom börjar vi förstå att även i detta bländande ljus finns mera lysande punkter (kärnor, så att säga), varigenom ljuset får en ny egenskap, som sätter det i stånd att bli förnimbart i lägre världar, vilkas invånare utan denna hjälp helt och hållet skulle sakna möjlighet att förnimma något av dess glans. Sedan börjar vi steg för steg inse att dessa hjälpsolar är de stora, planetandarna, de stora änglarna, karmiska gudomligheter, dhyan-chohaner, buddhaer, världslärare och mästare, därtill många andra, som för oss icke ens är namn, och att ljus och liv genom dem flöda ned i de lägre världarna.

Steg för steg, allteftersom vi blir mera vana vid denna underbara verklighet, börjar vi förnimma, att vi är ett med dem. Ehuru vi står långt under dem i härlighet, är vi dock delar av den Ende, som dväljes hos dem alla, likaväl som i varje punkt av rymden omkring dem. Vi förstår att vi själva är brännpunkter och att genom oss på vår mycket lägre nivå ljus och liv strömmar ut till dem som är ännu längre borta – icke från detta, ty alla är delar därav, och det finns ingenting annat någonstades – men från att inse det och från att förstå och erfara det.

Madame Blavatsky talade ofta om att detta medvetande har sin medelpunkt överallt och sin omkrets ingenstades, och det ligger en djup betydelse i detta uttryck, som omväxlande tillskrives Pascal, kardinal de Cusa och Zohar, men som rätteligen hänför sig till Hermes' böcker. Vida skilt från förintelse är i sanning ett sådant medvetande. Den invigde som når det har icke i minsta mån förlorat sitt jagmedvetande. Hans minne är fullkomligt kontinuerligt, han är samma människa som förut, men likväl på samma gång allt detta, och nu kan han i sanning säga: "Jag är jag" och förstå vad detta "jag" verkligen betyder.

Varje beskrivning av nirvāna, som vi kan försöka göra, måste låta egendomlig. Inga ord, som vi kan bruka, kan ge ens den minsta föreställning om en erfarenhet som denna, ty allt som kan omfattas av våra tankar, har för längesedan försvunnit, innan denna nivå nås. Naturligtvis finns det även här ett slags hölje för anden, fastän omöjligt att beskriva, ty på ett sätt tycks det vara en atom, medan det i annan mening förefaller att vara hela denna värld. Individens känsla som om han vore överallt men kan koncentrera sig var som helst inom sig själv, och varhelst kraftutströmningen ett ögonblick minskar, är för honom en kropp.

De sju vägarna

Omedelbart bortom asekhaiinvigningen delar sig denna högre väg i sju vägar. Någon av dessa måste adepten välja. I fråga om detta ämne är det bästa jag kan göra att citera vad som sades i boken *Man: Whence, How and Whither*:

"När individen – nu en frigjord ande – genomgått människoriket och står på tröskeln till andens övermänniskliga liv, öppnar sig sju vägar framför honom att välja emellan: Han kan ingå i nirvānas saliga allvetenhet och allestädesnärvaro med verksamhetsgrenar, som vida överstiger vår fattningsförmåga, för att måhända i en kommande värld bli en avatar eller gudomlig inkarnation. Detta kallas stundom att

antaga dharmakāyaklädnaden. Han kan ingå i den 'andliga perioden' – ett uttryck, som innebär okända begrepp, däribland troligen 'anläggandet av sambhogakāya-klädnaden'. Han kan bli en del av den skattkammare, varifrån Logos' ombud hämtar andlig kraft till sitt verk, och ikläder sig då nirmānakaya-dräkten. Han kan stå kvar som medlem av planethierarkin, som styr och beskyddar den värld, där han nått fullkomning. Han kan fortsätta till nästa kedja för att hjälpa till att bygga upp dess former. Han kan ingå i den härliga ängla- eller devaevolutionen. Han kan viga sitt liv till Logos' omedelbara tjänst för att användas av Honom i vilken del av solsystemet som helst såsom Hans tjänare och sändebud, som lever blott för att utföra Hans vilja och utföra Hans arbete i hela det system, som Han härskar över. Liksom en general har sin stab, vars medlemmar för hans order till alla delar av slagfältet, så är dessa medlemmar av Hans stab, som härskar över alla, 'Hans sändebud, som utför Hans vilja'. Det ser ut som om man ansåge detta vara en mycket svår väg, kanske det största offer, som står adepten till buds, och därför betraktas det även som medförande en stor utmärkelse. En medlem av generalstaben har ingen fysisk kropp, utan skapar sig en sådan genom kriyāshakti – 'kraften att skapa' – av det klots materia, dit Han sändes. Staben omfattar väsenden på mycket olika utvecklingsgrader, från arhater och uppåt."

Den som antar dharmakāyaklädnaden, drar sig tillbaka in i monaden och släpper även sin nirvāniska atom; en sambhogakāya behåller sin nirvāniska atom och visar sig som den trefaldiga anden, och en nirmānakāya behåller sin kausalkropp ävensom de permanenta atomer som han fört med sig under hela sin utveckling, så att han när som helst kan materialisera en mental, emotional och fysisk kropp omkring dem, om han så önskar. Han bibehåller sitt bestämda samband med den värld, varifrån han kommer för att kunna fylla den reservoar, varifrån den andliga kraften utsänds över världen. Nirmānakāyaer omtalas i *Tystnadens röst* såsom bildande en skyddsmur, som bevarar världen för ytterligare och vida större elände och sorg. En nirmānakāyas plikt är att skaffa ett stort förråd av andlig kraft till människornas hjälp. Hela tiden framalstrar de denna kraft, varav de icke behåller något för egen räkning, utan ställer allt till brödraskapets tjänst, att av dess medlemmar användas till lättande av världens tunga börda.

Härav framgår att av dem som når adeptskap jämförelsevis få stannar kvar på vår jord såsom medlemmar av planethierarkin, men dessa och deras arbete är av livsviktig betydelse, varför vi skall ägna denna boks återstående kapitel åt detta ämne.

FJÄRDE DELEN

HIERARKIN

ELFTE KAPITLET

MÄSTARNAS ARBETE

En sammanfattning

Jag har just förklarat att av de människor som uppnår adeptskapet, endast några få stannar kvar på vår Jord såsom medlemmar av planethierarkin för att här främja livets evolution i enlighet med den gudomliga planen. För närvarande är omkring femtio eller sextio av dessa övermänniskor sysselsatta på detta sätt, och om deras arbete i allmänhet har vår president i sin skrift *The Masters* (Mästarna) uppgivit följande:

De hjälper på oräkneliga sätt mänskligheten i dess utveckling. Från den högsta världen sänder de ned ljus och liv över världen, och detta kan mottagas och tillgodogöras, alldeles som solljuset, av alla människor, vilka är känsliga för krafter av detta slag. Liksom den fysiska världen existerar genom Guds liv, representerat av solen, så lever den andliga världen tack vare samma liv, representerat av planethierarkin. I den närmast lägre världen är vissa Mästare särskilt verksamma på religionens område och begagnar de olika religionerna såsom reservoarer, i vilka De ingjuter sin andliga energi, vilken sedan kommer de trogna anhängarna av varje religion till godo genom de särskilda nådemedel som finns. I den närmast lägre världen utföres det stora intellektuella arbetet genom att Mästarna utsänder tanke-

former av ofantlig intellektuell styrka, vilka kan uppfångas av snillena i världen, omsättas av dem och sedan ges ut till den stora allmänheten. I denna värld utsänder De också sina önskningar till sina lärjungar och meddelar dem de uppgifter, åt vilka de skall ägna sig. Vidare följer arbetet i den lägre mentala världen, där de tankeformer alstras, som inverkar på det konkreta intellektet och leder det längs nyttiga verksamhetslinjer i denna värld. De som lever i himlavärlden, får också sin undervisning här. I den mellanliggande världen försiggår även en omfattande verksamhet. De så kallade döda hjälpes, undervisningen av yngre lärjungar övervakas och hjälp utsänds till behövande i otaliga fall. I den fysiska världen följer Mästarna händelsernas gång och hämmar och oskadliggör, så långt lagen det medger, onda strömningar. De vakar över den ständiga jämvikten mellan de krafter, som arbetar för och emot utvecklingen, förstärker de goda och försvagar de onda. De arbetar också i förening med de olika nationernas änglar och leder de andliga krafterna, liksom de nämnda änglarna leder de materiella.

Församlingarna

Låt oss mer utförligt granska några av de verksamhetsgrenar som i sammandrag just angivits. Fastän Adepterna är få till antalet, har De ordnat det så, att i hela världen intet liv skall förbises eller försummas, varför De indelat Jorden i särskilda områden, ungefär liksom kyrkan i äldre länder indelat hela landet i församlingar, så att en människa, var hon än må leva, befinner sig inom något av dessa geografiska områden och har en bestämd kyrklig organisation, som sörjer för hennes andliga och stundom även fysiska behov. Adepternas församlingar är emellertid icke liksom ett lands regioner eller stadsdelar utan stora länder och rent av kontinenter.

Såsom Jorden för närvarande är indelad, kan man säga att en stor Adept har vård om Europa, att en annan sköter om Indien och att hela världen är uppdelad på detta sätt. Församlingarna följer icke våra politiska och geografiska gränser, utan Adepten har inom sitt område att taga hänsyn till alla utvecklingens olika grader och former – icke blott våra egna, utan även änglarnas stora rike, de olika klasserna av naturandar, djuren, växterna och mineralerna under oss, elementalessensens riken och många andra, som mänskligheten ännu icke hört talas om; alltså finns det en hel mängd arbete att utföra. Förutom Adepternas förmynderskap får varje ras eller land hjälp även av en Rasens Ande, en deva eller skyddsängel, som vakar över den och hjälper till med att leda dess utveckling och på många sätt motsvarar den gamla föreställningen om en stamgud, ehuru han står på en betydligt högre nivå. En sådan var till exempel Pallas Athena.

Det finns många olika slags inflytanden, som verkar i Logos' tjänst på människans utveckling, och naturligtvis verkar de alla i samma riktning och i samverkan med varandra.

Vi får aldrig begå det misstaget att tillskriva dessa stora drivkrafter de olyckor, som stundom drabbar ett land, som till exempel franska revolutionen och de senaste omvälvningarna i Ryssland. Dessa beror helt och hållet på folkets vilda lidelser, som skenat åstad och verkat förstörande i stället för uppbyggande, och de ger en föreställning om den fara som hotar Adepternas och Ras-Andens arbete, när de gör experiment i demokratisk riktning. Tyranniet är ett fruktansvärt ont, och ibland medför det även svårt lidande, men där finns åtminstone något slags styre. Det stora problemet, när man vill befria sig från tyranniet, är hur man skall kunna göra det utan att förlora den samhälleliga jämvikten och självbehärsningen. När dessa sviker, är det många som misslyckas i att bevara sin mänsklighet. Lidelserna råkar i svallning, massorna ställer till med upplopp och folket blir mottagligt för starka strömningar av icke önskvärdt inflytande. Nationens ängel försöker leda folkets känslor, han intresserar sig för folket som helhet betraktat, och han skulle i nödfall kunna egga det till hjältedöd och patriotism, alldeles liksom en general skulle uppmuntra sina män att rycka fram på slagfältet. Men han är aldrig vårdslös med deras liv och är aldrig likgiltig för deras lidande, lika litet som en klok general skulle vara det.

Kraftens fördelning

Såsom vi sett i ett föregående kapitel, ligger en stor del av Adepternas arbete i världar långt över den fysiska, alldenstund De ägnar sig åt att utgjuta sin egen kraft, ävensom kraften från det stora förråd, som fylls av Nirmanakayan. Det är världens karma att till sitt förfogande ha en

viss mängd av denna upplyftande kraft, och även vanliga människor, som stämmer sin vilja i samklang med den Gudomliga Viljan genom att inrikta sina tankar och känslor på att tjäna mänskligheten, ökar reservoarens förråd en smula och får sålunda förmånen att deltaga i det stora offret. På grund härav utvecklar sig mänskligheten såsom en enhet, och det underbara bröderskapet sätter var och en i stånd att göra mycket större framsteg än som vore möjligt, om han stode alldeles ensam för sig själv. Allt detta ingår som en del i Logos' system, och Han har tydligen räknat på att vi deltar i Hans plan. När Han utstakade den, tänkte han: "När mitt folk höjer sig till en viss nivå, skall det börja intelligent samarbeta med mig. Därför skall jag ordna det så, att det kan begagna min kraft, när det kommer därhän." Sålunda räknar Han på oss alla.

Brödraskapet är ett med hela mänskligheten på högre nivåer, och det förmedlar och fördelar tillförseln av kraft från den stora reservoaren. Adepterna utsända kraft till alla jag utan undantag i den högre mentalvärlden och bidrar sålunda i högsta möjliga grad till det inneboende livets utveckling. Detta liv är likt ett frö, som icke kan dö utan måste växa, emedan utvecklingsprincipen, Logos själv, bor i själva hjärtat av dess väsen. Hos människan har plantan redan trängt igenom jordlagret och söker luften ovanför, och dess utvecklings snabbhet beror nu till stor del på solljuset från den andliga kraft som kommer genom Hierarkiens kanaler. Detta är ett av de många sätt, på vilka de mer framskridna hjälper de mindre framskridna, allteftersom de får allt större andel i den gudomliga naturen i enlighet med den gudomliga planen.

Envar av de Adepter, som åtagit sig detta särskilda arbete, utstrålar kraft över ofantliga människomassor, varvid Han påverkar många miljoner samtidigt. Dock är den kraft Han utsänder av så underbart slag, att den anpassar sig efter varje individ bland dessa miljoner, som om denne vore det enda föremålet för dess inflytande. För oss synes det som om just denne ägnades full uppmärksamhet.

Det är svårt att i den fysiska världen förklara hur detta går till, men det kommer sig därav att Mästarens nirvaniska medvetande är ett slags punkt, som på samma gång omsluter hela den nirvaniska världen. Han kan föra ned denna punkt genom flera världar och vidga den liksom ett slags kolossal bubbla. Utanför denna oerhörda sfär finns alla de kausalkroppar som Han försöker påverka, och Han som uppfyller sfären ter sig för varje individ som allt i alla. På detta sätt motsvarar Han med sitt liv miljoner människors ideal och är för dem var för sig den idealiske Kristus, den idealiske Krishna, den idealiske Rama, en ängel eller måhända en vägledande ande.

Detta är ett arbete av helt annat slag än att övervaka en av de stora församlingarna, och Mästaren ägnar därvid sin uppmärksamhet huvudsakligen åt lärjungar av en särskild typ, dem som följer Hans egen utvecklingslinje, fastän de flesta av dem naturligtvis är alldeles omedvetna om Hans inflytande. Han har också många specialfall att behandla. För detta ändamål överlämnar Han stundom en del av detta arbete åt Devaer, varvid Han lämnar dem ett betydligt mått frihet inom vissa väl angivna gränser. Devaerna använder i sin tur naturandar och skapar en mångfald tankeformer. Sålunda är ett stort verksamhetsområde förbundet med deras arbete.

Hängivenhetens användning

I *The Science of the Sacraments* har jag förklarat hur de Stora använder alla religioners ceremonier för att däri utgjuta sin kraft över hela Jorden i de lägre världarna och sålunda hos så många människor som möjligt stimulera det andliga växande, som var och en är i stånd till. Men det är icke blott i förbindelse med religiösa ceremonier De gör detta, utan Brödraskapet begagnar varje tillfälle, som yppar sig. En samling människor, som alla står under hängivenhetens inflytande och för tillfället känner sig böjda för ädlare och högre tankar, erbjuder Adepterna ett enastående tillfälle härtill, som De genast utnyttjar, alldenstund den bildar en brännpunkt, som De kan använda som en kanal för andligt inflytande. När människor lever spridda och vistas i sina hem, liknar de ett antal skilda trådar, som var för sig ej kan förmedla mycken kraft. Men när de samlas till ett möte, är det som om dessa trådar förenades till ett slags kabel,

genom vilken en mycket starkare ström av välsignelse kan flöda än summan av det som skulle kunna strömma ut genom de skilda trådarna.

Jag har i den heliga staden Benares sett en miljon pilgrimer församlade, av vilka många nog var okunniga och vidskepliga men för tillfället uppfyllda av hängivenhet och i högsta grad målmedvetna. Den mängd känslor av hängivenhet, som alstras av en sådan folkmassa, är nästan ofattbar, och Adepterna försummar aldrig tillfället att använda den i det godas tjänst. Det är naturligtvis ostridigt att samma antal lika entusiastiska men intelligenta människor skulle leverera oerhört mycket mera kraft – och även en kraft som ägde förmåga att verka i en alldeles högre värld. Men vi får icke ett ögonblick begå misstaget att fränkänna värdet av den stora mängd energi, som alstras av okunniga och rent av fanatiska människor. Brödraskapets Medlemmar har en underbar förmåga att skilja det onda från det goda eller snarare att draga fram det minsta uns av kraft, som kan användas i det godas tjänst, även ur en massa ond sådan.

Det är vanligt att finna den mest intensiva hängivenhet parad med bittra, sekteriska känslor. I dylika fall plägar Adepten draga fram och använda varje partikel av hängivelsens känsla, varvid Han helt enkelt bortser ifrån och lämnar kvar det vilda hat som förefaller oss utgöra en del därav. Därför alstrar människor med högst osympatiska karaktärsdrag ofta en viss mängd god karma, fastän den onekligen skulle bli mycket större, om den vore skild från de andra, beklagliga egenskaperna.

En sådan stad som Benares är alltid ett oerhört kraftcentrum, de årliga pilgrimsfärderna alldeles fränsedda. Det är en helgedomarnas och relikernas stad, och även dessa kan Adepterna använda såsom kanaler. Detsamma gäller om dylika ting över hela världen. På en viss ort kan till exempel finnas en relik efter ett stort helgon tillhörande någon av världens religioner. Om relikens äkta, utstrålar den tack vare sin förbindelse med den värdiga människan en viss mängd stark magnetism och kan därför användas till välsignelse för dem som vördar den genom att en kraftström sänds igenom den. I många fall är relikens emellertid icke äkta, men detta, som vi skulle anse som ett ytterst viktigt faktum, betyder i verkligheten mindre än man kunde förmoda.

Om människor under långa tider bildat ett stort centrum av hängivenhet omkring den, kan Brödraskapet ensamt av denna orsak använda den lika effektivt som en äkta relik. Den omständigheten, att människor far vilse i sin tro, inverkar icke på dess användbarhet, eftersom deras hängivenhet är äkta, vilket är huvudsaken. Om man klarare insåge detta, skulle det sannolikt verka återhållande på många tanklösa människor, som är benägna att förlöjliga de katolska böndernas vidskepliga föreställningar i Italien, Sicilien eller Spanien, och ser ned på indiska kulier, emedan de hembär sin hyllning åt någon helgedom, som tydligen icke är vad den antas vara. Nog för att sanning är bättre än villfarelse, men vi måste minnas att man icke bör beröva okunniga människor föremålen för deras andakt, förrän de är i stånd att höja sig till högre ting. Dylikt bildstormeri gör blott världen fattigare, ty därigenom går icke blott hängivenheten förlorad, utan kan även gäneliga kanaler för Mästarens kraft bli avstängda.

Dessutom är det uppenbart omöjligt för en okunnig bonde att bedöma en relikens äkthet, och det vore högeligen orättvist, om verkan av den hängivenhet, han i bästa avsikt och hjärtats enfald erbjuder, vore beroende av ett faktum, om vilket han icke kan ha någon kunskap. I verkligheternas stora värld är det aldrig så illa ordnat. Den sanna hängivenheten finner fullt och hjärtligt gensvar, antingen det föremål, kring vilket den samlar sig, är eller icke är vad de hängivna tror det vara. Hängivenheten är det verkliga – det enda som betyder något, och den måste få – och får även – den verkliga lön den förtjänar. Den förmodade relikens är endast en brännpunkt, i vilken den samlar sig, och en inbillad punkt duger härtill lika gott som någon annan.

Lärjungarnas arbete

Jag har redan nämnt att Mästarnas lärjungar även är lärningar, att de på sitt lägre plan tjänstgör såsom kraftförmedlare och utför också en mängd arbete inom civilisationens och mänskliga kulturens alla grenar, vilket allt ingår i Adepternas arbete i världen. Åtskilligt härav utföres av

andra, som fått inspiration eller ingivelse av dessa lärjungar, eller genom de olika samfund och verksamheter, som de grundat eller påverkat. Utan dessa inflytanden vore mänskligheten sann- nerligen fattig, ehuru den för det mesta vet föga om källan till sin sanna rikedom. Adepterna själva kan icke lämna sitt upphöjda arbete för att utföra dessa lägre och lättare uppdrag, ty om De så gjorde, skulle hela evolutionsmaskineriet bli lidande.

Det frågas ibland varför Dessa Stora till exempel icke skrivit böcker. Man glömmer då att Adepterna leder mänsklighetens evolution. De kan knappast lämna denna åsido för att meddela upplysningar om någon del därav. Om en av de Stora hade tid att skriva en bok och Hans energi icke kunde användas bättre, vore denna bok visserligen vida överlägsen varje annan. Men om det så vore ordnat att allt arbete utfördes av dem som redan kan utföra det fullkomligt, skulle det icke finnas något område, där vi kunde uppöva våra förmågor, och då vore det svårt att se någon nytta med vår tillvaro i världen.

En verksamhetsgren, som lärjungar till Mästarna nyligen organiserat i stor skala, är praktiskt tjänande i emotionalvärlden, om vilket jag skrivit en bok, *Invisible Helpers*. Största delen av detta arbete utföres bland de nyss avlidna, vilka ofta är förbryllade, förvirrade och även lidande, i synnerhet när de under livstiden skrämts upp med de rysliga historier om fruktansvärda kval efter döden, något som ingår i vad vissa förvända religiösa sekter ständigt förkunnar. Fastän det är många år sedan, var det dock sedan Teosofiska Samfundet grundats, som det organiserade förbundet av osynliga hjälpare stiftades och började verka. Det bestod ursprungligen av ännu levande personer, som beslutat använda sin tid under sömnen på detta särskilda sätt. Men de upptog snart i sin krets åtskilliga, som redan avlidit och icke förut tänkt sig detta arbete.

Dessförinnan var nykomlingarna i emotionalvärlden för det mesta hänvisade till sig själva, så framt det icke föll deras redan avlidna släktingar in att möta dem och införa dem i det nya livet. Så till exempel kunde en bortgången moder alltjämt vaka över sina barn, och om några av barnen dog kort efter sin mor, kunde hon ge dem all hjälp och upplysning som stod i hennes makt. Även plägade välvilliga personer bland de avlidna meddela andra den kunskap de ägde, när de såg att hjälp behövdes. I äldre civilisationer, då familjerna i regel var stora eller slog sig samman med varandra, fanns det nog jämförelsevis få, som var utan en vän i nöden på andra sidan döden. Läsare av österländsk litteratur torde erinra sig hur mycket som sägs i indiska religiösa böcker om familjeband och familjeplikter, vilka sträcker sig till de osynliga regionerna bakom dödens förlåt. Emellertid liknade tillståndet i Indien förhållandena i ett land utan sjuk- hus, skolor eller offentliga upplysningsbyråer, där många fick lida. Under tider, då människorna var särskilt hemsökta av olyckor och krig, var detta ofta en ytterst allvarlig sak.

Ansträngningen i varje århundrade

I sina *London Lectures* av år 1907 ger oss vår president en utmärkt skildring av det sätt på vilket Adepterna arbetar för civilisationens förbättring. I dessa föreläsningar berättar hon för oss om de åtgärder som Brödraskapet vidtog för att lyfta Europa upp ur medeltidens fruktans- värda mörker. Hon säger att på 1200-talet en framstående personlighet, som då levde i Tibet, utfärdade befallning till Brödraskapet att under tredje fjärdedelen av varje århundrade göra en ansträngning för att skänka Europa upplysning. Om man noggrant går igenom historien, kan man finna att alltsedan dess en ny ljusstråle utsändes från Logos mot slutet av varje århundrade. Denna tankegång har mr Fritz Kunz framställt översiktligt i tabellform enligt nedan:

ANSTRÄNGNING OMKRING ÅR	FRAMÅTSKRIDANDETS NATUR	RESULTAT
1275	Roger Bacon och den intellektuella kulturens återupprättande	Kulturens demokrati: renässansen
1375	Christian Rosencreuz och kulturens utbredning	
1475	Boktryckarkonsten: kunskapens fixering	Kunskapens demokrati: reformationen
1575	Francis Bacon och vetenskapen: engelska språket är mediet	
1675	Försök att ena samhällsklasserna: hemliga sällskap	Politisk demokrati: revolution
1775	Politisk frihet, tyvärr huvudsakligen genom revolution	
1875	Teosofiska samfundet, Sällskapet för psykisk forskning, Liberala katolska kyrkan, samfrimureriet, evolutionsläran	Esoterikens demokrati: evolution
1975	Vid utbredning av det som nu kallas esoterik, läran om medvetandets evolution	

Den senaste av dessa ansträngningar var Teosofiska Samfundets stiftande år 1875. Efter moget övervägande åtog sig Mästarna Kūthūmī och Morya ansvaret för detta steg och utsåg den ädla arbetaren Madame Blavatsky till att hjälpa dem i fysiska världen. De flesta av dem som studerat teosofisk litteratur, vet hur hon förbereddes till vad hon hade att göra, hur Brödraskapet i sinom tid sände henne till Amerika att uppsöka överste Olcott, kamraten, som skulle tillhandahålla vad som saknades hos henne själv – förmågan att organisera och att tala till människorna, att samla dem kring sig och forma dem till en rörelse i den yttre världen – och hur Samfundet stiftades i New York och senare fick sitt högkvarter flyttat till Indien.

I skrivande stund har vårt Samfund tjänat mänskligheten i femtio år, och det är omöjligt att uppskatta allt det goda det uträttat på alla områden för mänskligt liv. Dess inflytande kan icke på minsta sätt mätas efter antalet av dess medlemmar eller grenar, fastän detta ingalunda är oansenligt, eftersom det sträcker sig till varje civiliserad del av jordklotet. Men på varje område för mänsklig strävan har det anslagit sin karakteristiska ton, vars ekon mångfaldigas omkring oss i statsmäns och vetenskapsmäns, skriftställares och konstnärers ord och arbete, ävensom i många andras, av vilka åtskilliga kanske aldrig ens hört ordet teosofi. Det har riktat uppmärksamheten på den osynliga världens verkligheter och på tankens makt. Det har i den yttre världen förkunnat broderskapets faktum, varvid det icke eftersträvat någon likformighet i det mänskliga livet utan en organisation av vitt skilda individer till ömsesidigt stöd, så att varje individ skall kunna utveckla sin särskilda typ och alla sammanbindas med ett oupplösligt band av vördnad för den människa som är olik dem själva. Det har sammanfört Österlandet och Västerlandet som aldrig tillförne och krävt rättvisa vid jämförelsen mellan religionerna samt med omisskännlig tydlighet avslöjat deras grundväsentliga enhet i fråga om läran och deras gemensamma ursprung. Och det har till Mästarnas fötter fört tusenden, vilka önskar tjäna Dem av all sin kraft och av allt sitt hjärta till mänsklighetens gagn för tid och evighet.

Raserna

I sitt arbete för världen sysslar Brödraskapet icke blott med det närvarande, utan blickar långt in i framtiden och förbereder utvecklingen av nya raser och nationer, hos vilka mänsklighetens egenskaper skall utvecklas i harmonisk följd. Som vi skall se i kapitlet om Planethierarkin, sker mänsklighetens utveckling icke på en slump, utan bildas raserna med sina fysiska, emotionala och mentala särdrag (de fungerar som klasser i den stora världsskolan för utveckling av särskilda egenskaper) efter ett schema lika detaljerat och bestämt som vid något nutida läroverk.

Den stora ariska rasen, som, ehuru den ännu icke nått sin högsta blomstring, dock i våra dagar

behärskar världen med sitt överlägsna intellekt, har följt efter den atlantiska rasen, vars folk ännu utgör majoriteten av mänskligheten och bebor en stor del av vårt klots kontinenter.

Ankomsten

I samband härmed är nu för tiden tre stora arbeten i gång, av vilka det första är förberedelsen till Bodhisattvans eller Världslärarens fysiska förkroppsligande och verksamhet bland människorna. Han är samma stora personlighet, Kristus, som använde Jesu kropp för två tusen år sedan. Hans ankomst får icke sammanblandas med de varje århundrade återkommande skeenden som redan omnämnts och som tillhör den Första Strålen och faller inom det område för esoteriskt arbete som har att göra med ledningen av raserna och deras underavdelningar, då detta däremot är en tilldragelse, som inträffar endast en gång på lång tid och hör till den Andra Strålens verksamhet, till departementet för religion och utbildning.

Världsläraren kommer, när Han anser det lämpligt, men man har sagt oss att det blir snart. Orden Stjärnan i Öster stiftades år 1911 för att förbereda denna Ankomst genom att sammanföra människor av alla sekter och religioner i hela världen, vilka av olika skäl tror på Världslärarens nära förestående ankomst och är villiga att förena sig i en stor ansträngning för att förkunna den för världen och i möjligaste mån bereda sig själva till att bli Herrens nyttiga tjänare, när Han kommer.

Somliga kristna sekter hänger allttjämt fast vid den vidskepliga tron att Han kommer för att döma mänskligheten och förstöra Jorden, varför det i denna tro finns ett starkt element av fruktan och ovisshet. Men all fruktan för Gud kommer av brist på förståelse.

Kristi ankomst är visserligen förbunden med ett slut – icke världens slut, men slutet av en tidsålder eller utvecklingsperiod. Det grekiska ordet är *aion*, vilket betyder icke evighet utan tidsålder. Och alldeles som Kristus för två tusen år sedan sade att den judiska lagens tidsålder nått sitt slut, emedan Han kommit för att inleda en ny tid, nämligen evangeliets, så skall evangeliets tidsålder nå sitt slut, när Han återvänder och grundar en ny. Han kommer att meddela samma stora lära. Läran måste vara densamma, ty det finns endast en sanning, fastän den måhända kan framställas litet klarare för oss nu, emedan vi vet litet mera. Den kommer att förkunnas i någon ny dräkt kanhända, med en skönhet i uttrycket, som är särskilt lämpad för oss nutidsmänniskor, och den kommer att framställas på ett sätt, som tilltalar ett stort antal människor.

Den blir säkert densamma, emedan den kommit till synes i alla existerande trosbekännelser. Dessas framställningssätt ha varit mycket olika, men de överensstämmer alla fullkomligt i fråga om den vandel de fordrar att deras anhängare skall föra. Vi finner en betydande skillnad mellan kristendomens, hinduismens, buddhismens och islams yttre läror, men om vi betraktar de goda människorna inom vilken som helst av dessa religioner och granskar deras dagliga liv, skall vi finna att detta leves på alldeles samma sätt – att de alla är ense om de dygder en god människa måste äga och de laster hon måste undvika.

Alla säger de oss att en människa måste vara barmhärtig, sann, vänlig, hederlig, hjälpsam mot de fattiga. Alla säger de oss att en människa, som är hård, sniken och grym, som är osann och ohederlig, icke gör några framsteg och icke har någon utsikt till framgång, förrän hon ändrar sitt leverne. Som praktiska människor måste vi erkänna att det verkligt betydelsefulla i varje religion icke är de dunkla metafysiska spekulationerna om ting, varom man i verkligheten icke kan veta någonting säkert, ty dessa har ingen inverkan på vår vandel; det viktiga är de föreskrifter som påverkar vårt dagliga liv och gör oss till människor av det ena eller andra slaget i vårt förhållande till våra medmänniskor. Dessa föreskrifter är desamma i alla existerande religioner. De kommer att vara desamma i den nya läran, vilken den än må vara.

Vi kan måhända gå litet längre än så, när vi förutsäger vad Han kommer att lära. Den stora centrala sanning, som Han kommer att särskilt betona, är säkerligen att det onda i världen vållas av brist på kärlek och broderlighet – att om människor vill lära sig att älska och tillägna sig den

broderliga hållningen, allt ont skall försvinna och den gyllene tidsåldern dagas för oss. Icke genast – det kan vi icke hoppas på. Men människorna skall åtminstone börja se med egna ögon och förstå hur mycket mera som kan vinnas i denna riktning än i den andra.

Sjätte underrasen

Den andra av dessa stora tilldragelser är utformningen av de fysiska, emotionala och mentala egenskaperna hos den ariska rasens sjätte underras, vilken redan börjat framträda i Amerika och Australien och kanske i andra delar av världen. Den stora gestaltande kraften i Manuns tanke och vilja verkar i de högre världarna, varvid den modifierar även den fysiska typen hos den nya tidsålderns barn, överallt där de är mottagliga därför. Och några av de yngre medlemmarna av Brödraskapet, som arbetar i fysiska världen, är ålagda att om möjligt skaffa dessa den uppfostran och den utbildning som passar den nya rasen. Detta arbete är ännu i sin början, men det är avsett att svälla ut till stora proportioner, tills om några få århundraden den sjätte underrasen står där utpräglad och beundransvärd i sin unga mandom i den nya världen, medan den gamla världen fortsätter att utveckla den femte underrasen till mogenhet och fullkomning. Och ännu senare skall kanhända den sjätte underrasen, strålande och ärorik i sin mandom, utgjuta sin välsignelse över den femte, så att en ras för första gången får lugnt och värdigt gå in i en fruktbarande och vörndnadsvärd ålderdom. Detta blir kanske belöningen för de tjänster som den nu och i framtiden gör den späda rasen och för dess uppoftande och segerrika kamp mot mörkrets makter, varvid människorna erbjuds möjligheter, sådana som rasen aldrig tillförne känt.

Vi måste söka förstå vad som menas med att tillhöra den nya sjätte underrasen. Våra föreställningar är alltför stela. När den sjätte underrasen är fast grundad, kommer den att förete vissa bestämda fysiska, emotionala och mentala kännetecken, vilka icke påträffas hos femte underrasens *genomsnittsmänniska*. Kom ihåg att den måste byggas så småningom på grundval av den femte underrasen och att dessa nya egenskaper måste utvecklas en för en hos vart och ett av de jag det är fråga om. Förberedelseprocessen är lång och kan mycket väl utsträckas över åtskilliga liv. När vi därför ser oss omkring och undersöker människor (i synnerhet unga människor) från denna synpunkt, får vi icke vänta oss att på rak arm kunna säga att den ene tillhör den nya underrasen och att den andre icke gör det.

Då vore det riktigtare, om man sade något i denna stil: "A. synes äga omkring tjugofem procent av den nya underrasens kännetecken. B. har kanske så mycket som femtio procent. C. har en stor del – kanske sjuttiofem procent. Hos D. kan jag icke se att någonting fattas, så vitt jag förstår är han ett fullt utvecklat exemplar." Och ni måste förstå att den genomsnittsgosse eller -flicka, som ni anser hoppgivande, sannolikt är en A., ty B-typen är ännu mycket sällsynt i världen, och C- och D-typerna existerar praktiskt taget icke utom i vår egen lilla krets. Minns även att egenskaperna kan vara sinsemellan mycket ojämnt utvecklade. En gosse kan ha gjort stora emotionala eller mentala framsteg, innan det visar sig mera påtagligt i hans fysiska kropp. Å andra sidan kan han genom god ärftlighet ha en fysisk kropp, som är i stånd att visa tecken på större framsteg i högre världar, än han ännu har uppnått. Mycket få kan vänta sig att redan nu framvisa alla tecknen. De kan vara mycket belåtna, om de uppvisar ett eller två.

Icke ens på sin höjdpunkt kommer denna ras att vara likformig. Den är till exempel i övervägande grad en dolikokefal ras men kommer alltid att ha brakykefala underavdelningar. Den kommer att innefatta ljushåriga och mörkhåriga människor, människor med blå ögon och människor med bruna. Naturligtvis är de emotionala och mentala dragen de viktigaste, men i de flesta fall är det endast efter det fysiska utseendet som man kan döma. Grundtonen är osjälviskhet, och det förhållande draget är ivrig entusiasm för tjänande, och denna måste åtföljas av aktiv välvilja och storsint tolerans. Den som glömmer sitt eget nöje och endast tänker på hur han kan hjälpa andra, har redan kommit långt på vägen. Även urskillningsförmåga och sunt förnuft är utpräglade kännetecken.

Om vi önskar veta vilka fysiska tecken vi skall ge akt på, är de mest karakteristiska kanske

fina, välformade händer och fötter, smala fingrar och ovala naglar. I synnerhet ter sig fingrar och tumme smala från sidan betraktade. Hudens struktur är också av vikt. Det finns tre ansikstyper – den utpräglad ovala, med hög panna, den obetydligt mindre ovala med bred panna och den praktiskt taget brakykefala (den sistnämnda är sällsynt; definitionen av en brakykefal skulle är att bredden är fyra femtedelar av längden). Det finnes ett karakteristiskt *uttryck* hos den person, som närmar sig den sjätte underrasen, vilket man lätt börjar känna igen, om man söker efter det.

Vi får ofta höra av oberoende iakttagare och forskare att de igenkänner en ny rastyp de sett i synnerhet i Kalifornien, Australien och Nya Zeeland. Så till exempel höll år 1923 kapten A. G. Pape för British Association ett föredrag, vari han avhandlade vad han kallade den austral-amerikanska rasen. Bland annat lämnade han följande beskrivning av dennas särdrag:

Huvudet tenderar att vara kupolformat, i synnerhet över pannområdet: det finns en avvikelse från det som kallas "det lågt sittande örat", hår och hud är fina, ögonen lysande, intelligenta men inte stora, näsryggen tidigt utvecklad, läpparna känsliga och rörliga, ögonbrynen framträdande, frontalhjärnan välutvecklad, ansiktstypen något triangulär men inte skarpskuren. Den allmänna fysiologin harmonisk, proportionerlig, sund, icke alls typen "idell hjärna och ingen kropp". Psykologin hos den nya rasens barn framträder såsom snabbt gensvar på sympati, medkänsla med dem som lider, förmåga att lätt förstå principer, snabb intuition, grundlighet, känslighet, vaket sinne för rättvisa, avsaknad av papegojmässigt intellekt, iver att hjälpa andra. De visar sig också ogilla grövre slags föda och har ofta inte särskilt stor aptit i någon riktning. I andra avseenden är de normala barn men är i särskilt behov av sympati och förstående lärare.

Året dessförinnan trycktes i *Los Angeles Sunday Times* en lång artikel ägnad ämnet den nya ras som framträder i Kalifornien och Nya Zeeland. Artikelns författare redogjorde för somliga av de mentala och fysiska särdrag som tillskrivs den nya rasens barn och framhöll såsom särskilda egenskaper deras ovanliga lugn och intuition.

Sjätte rotrasen

Den tredje stora tilldragelsen är grundandet av sjätte rotrasen, som i den fysiska världen kommer att äga rum i Kalifornien omkring sjuhundra år härfter. Ett samhälle kommer att inrättas där med den rasens Manu, Han som nu är vår Mästare Morya, i spetsen, och, vid Hans sida Hans medarbetare genom tidsåldrarna, Mästaren Kūthūmī, som skall bli den sjätte rotrasens Bodhisattva. Vi ha skrivit om detta samhälle i *Man: Whence, How and Whither*. Ehuru det ligger några hundra år framme i tiden, vilket när allt kommer omkring endast är en kort tid i en människas liv, såsom vi alla skall inse, när vi blickar tillbaka på detta, är förberedelser i gång även härför, och Teosofiska Samfundet spelar härvid ingen obetydlig roll.

Varje gren av Samfundet uppmuntrar eller borde uppmuntra var och en av sina medlemmar i hans ansträngningar att i den yttre världen tillämpa den teosofiska kunskap han förvärvat – varvid han naturligtvis rättar sig efter sitt temperament, sin förmåga och de tillfällen som yppar sig under hans umgänge med människorna. Allt detta hjälper den nuvarande rasen. Inom den teosofiska logen, där så många olika människotyper möts och måste hjälpa varandra, bör – såvida logen är sina ideal trogen – fördomsfrihet utvecklas hos medlemmarna, ty de erhåller i detta avseende en uppfostran i broderskapets anda, som knappast kan fås på något annat ställe i världen. De flesta samfund är organiserade för att vinna ett mål eller ett syfte, men i Teosofiska Samfundet vet vi att, ehuru den ena förebilden i fråga om fullkomlighet vädjar starkast till den ena människan och den andra till en annan, människoslåktets broderskap icke kommer att fullbordas genom ett enda ideals seger, vare sig detta är kärlek eller sanning eller skönhet allena, utan genom att alla dessa strängar tvinnas till ett mäktigt rep, som för alltid skall binda människan vid det gudomliga. Såsom det sades i *Hitopadesha* för länge sedan:

Ringa ting få makt och styrka,
 Om de sinnrikt fogas hop;
 Retad elefant kan bindas

Med ett rep av grässtrån snott.

Sådan är den broderskapets anda, som så småningom förvärvas av den sanna teosofen, som håller fast vid sin medbroder av inre drift, icke av yttre tvång. Och medlemskap i Samfundet är i sanning en av Mästarna ledd skolning, som, om den krönes med framgång, kommer att göra individen lämplig att återfödas i den sjätte rotrasens samhälle, när detta upprättas i den fysiska världen.

TOLFTE KAPITLET

CHOHANERNA OCH STRÅLARNÄ

Chohanerna

I det föregående kapitlet har jag sökt beskriva några av de stora Mästarnas många verksamhetsområden. Det finns naturligtvis många andra och somliga, om vilka vi praktiskt taget ingenting vet. Men av det som vi verkligen vet framgår att arbetet är omfattande och mångsidigt och att adepterna utför det på olika sätt allt efter Sitt eget temperament och omdöme. Det råder en sjufaldig indelning, som genomgår allting, såsom jag nu måste utförligare förklara, och denna gör sig gällande även i fråga om det Stora Vita Brödraskapet. I Hierarkin är de sju strålarna klart framträdande. Den första eller härskande Strålen styres av Världens Herre. I spetsen för andra strålen står Herren Buddha. Under dessa båda står respektive Manun och Bodhisattvan för den rotras som vid en given tid är den förhärskande i världen. Jämbördig i rang med dessa är Maha-Chohanen, som står i spetsen för alla de andra fem strålarna, av vilka var och en därjämte har sitt särskilda överhuvud. I nästa kapitel skall jag omtala allt vad jag vet om Hierarkins högre grader, medan jag i det föreliggande kapitlet vill söka redogöra för det arbete som utföres av överhuvudena för strålarna tre till sju och av Mästarna Morya och Kūthūmī, som har samma rang som dessa på första strålen och andra strålen.

Titeln Chohan tillkommer de Adepter, som genomgått sjätte invigningen, men samma ord används även om Överhuvudet för strålarna tre till sju, vilket är ett mycket högt och ansvarsfullt ämbete inom Hierarkien. Man har sagt oss att ordet Chohan helt enkelt betyder "Herre", och att det används i både allmän och inskränkt betydelse, ungefär såsom ordet "Lord" används i England. Uttrycket förekommer åter i beteckningen dhyān-chohan, vilket ofta möter i *Den Hemliga Lärnan* och annorstädes, och i detta fall används det om väsen av mycket hög rang, helt och hållet utanför vår Planethierarki.

Mästaren Djwhal Khuls tabell

Om vi alls skall förstå något av denna del av Mästarnas arbete, är det nödvändigt att här göra en liten utvikning och säga något om vad som menas med de sju Strålarna. Detta är ingalunda någon lätt sak. För många år sedan fick vi några visserligen mycket ofullständiga men dock synnerligen värdefulla upplysningar om dessa Strålar. Jag drar mig väl till minnes det tillfälle, då de meddelades oss. Mr Cooper-Oakley, jag och en indisk broder satt och samtalade på taket i Adyar en dag under den allra första tiden, då högkvarteret bestod av en enda byggnad och tjugonio tunnland djungelartad mark bakom den. Vi fick då plötsligen besök av Mästaren Djwhal Khul, som på den tiden var Mästaren Kūthūmīs främste lärjunge. Han undervisade oss om åtskilligt under dessa dagar och var alltid vänlig och tålig, och medan Han satt och underhöll sig med oss den dagen, kom vi att tala om strålarna. Mr Cooper-Oakley sade på sitt karakteristiska sätt: "Åh, Mästare, var snäll och berätta för oss allt om strålarna!"

Det blänkte till i vår Lärares ögon, då Han sade: "Gott, jag kan icke berätta för er allt om dem, förrän ni nått en mycket hög invigning. Men vill ni ha vad jag kan tala om för er, vilket är partiellt och oundvikligen missledande, eller vill ni vänta, tills ni kan få veta det hela?" Vi tyckte naturligtvis att en halv bulle var bättre än intet bröd alls, varför vi svarade, att vi ville tagä vad

vi kunde få. Vi antecknade de mycket intressanta upplysningar Han gav oss, men mycket därav var obegripligt för oss, såsom Han hade förutsagt. Han sade: Jag kan icke meddela er mera, ty jag är bunden av vissa löften, men om er intuition kan få ut mera, skall jag säga er om ni har rätt.” Även dessa små fragmentariska upplysningar var av stort värde för oss.

Här nedan följer den tabell över strålarna och deras kännetecken som Han då gav oss:

Stråle	Strålens kännetecken	Kännetecknande magi	Senaste religion
I	Fohat, schekina	–	Brahmanism
II	Visdom	Raja yoga (mänsklig medvetenhet)	Buddhism
III	Akasha	Astrologi (naturens magnetiska krafter)	Kaldeisk
IV	Horus’ födelse	Hatha yoga (fysisk utveckling)	Egyptisk
V	Eld	Alkemi (materiella ämnen)	Zoroastrisk
VI	Gudomens inkarnation	Bhakti (hängivenhet)	Kristendom etc. (Kabbala etc.)
VII	–	Ceremoniell magi	Elementaldyrkan

Det förklarades att den religion, som står angiven mitt för varje stråle, icke nödvändigtvis skall uppfattas såsom en fullkomlig aspekt av denna, utan helt enkelt är vad som nu finns kvar på Jorden av den, sedan denna Stråle förra gången utövade ett dominerande inflytande på världen. Den första strålens magi och den sjundes kännetecken meddelades icke. Innebörden av Horus’ födelse kunde icke förklaras, men ett av fjärde strålens kännetecken angavs vara användandet av krafterna för verkan och växelverkan – naturens manliga och kvinnliga krafter, så att säga. När helst fallicismen förekommer i de olika religionerna, beror den alltid på materialisering och missuppfattning av några av de hemligheter som är förbundna med denna stråle. Den riktiga utvecklingen av den sjunde Strålen torde medföra förbindelsen med och undervisning av de högre devaerna.

Efter vad jag ovan sagt, torde det vara klart att de upplysningar om Strålarna, som hittills nått oss, är fragmentariska. Det är icke allenast en ofullständig redogörelse för ämnet, utan det är icke ens en fullkomlig konturteckning, ty det sades oss rent ut att det finns stora luckor i den beskrivning som givits oss, luckor som omöjligen kunde fyllas förrän långt senare. Så vitt vi vet, har mycket litet hittills skrivits om detta ämne, och detta lilla är hållet i så försiktiga ordalag att det ingalunda är lätt att förstå, och esoteriska lärare är anmärkningsvärt tystlåtna, när de får frågor om detta. (Medan denna bok är under tryckning, utkommer ett viktigt arbete i ämnet, *The Seven Rays* av professor Ernest Wood. Det material den meddelar är upplysande och framställs ur en alldeles ny synvinkel.)

Sjuindelningen

Vad vi först och främst måste göra klart för oss är, att det finns en viss sjufaldig indelning av allt som existerar i den manifesterade världen, antingen det är liv eller materia. Allt liv, som existerar i vår klotkedja, passerar genom och tillhör den ena eller andra av sju strålar, vardera med sju underavdelningar. I kosmos finns det fyrtionio sådana strålar, vilka i grupper om sju utgör de sju stora kosmiska strålarna, vilka utgå från och genom de sju stora Logoi. I vår klotkedja och måhända i vårt solsystem verkar emellertid endast en av dessa stora kosmiska Strålar,

och dess underavdelningar är våra sju strålar. Man får naturligtvis icke tro att vårt solsystem är den enda manifestationen av denna särskilda Logos, eftersom var och en av de sju stora Logoi kan ha miljoner system beroende av sig. Såsom jag förklarat saken i boken *Det inre livet*:

Hela vårt solsystem är en manifestation av dess Logos, och varje partikel i detsamma utgör en del av Hans höljen. All fysisk materia i solsystemet utgör som helhet betraktad Hans fysiska kropp, all emotional materia i detsamma utgör Hans emotionalkropp, all mental materia Hans mentalkropp och så vidare. Helt och hållet över och bortom sitt system har Han en mycket vidare och större tillvaro, men detta inverkar icke det minsta på sanningen av det nyss sagda.

Denna Sollogos rymmer inom sig sju planetariska Logoi, vilka så att säga är kraftcentra inom Honom, kanaler, genom vilka Hans kraft strömmar fram. Dock kan de på samma gång i viss mening sägas utgöra Honom. Den materia, som efter vad vi nyss sagt bildar Hans vehikler, bildar även deras, ty det finns ingen partikel av materia någonstades i systemet, som icke är en del av den ena eller andra av dem. Allt detta är sant om varje värld, men låt oss för ett ögonblick taga emotionalvärlden som exempel, emedan dess materia är tillräckligt plastisk att motsvara syftet med vår undersökning och på samma gång tillräckligt nära den fysiska världen för att icke ligga alldeles utom gränserna för vår fysiska fattningsförmåga.

Varje partikel av systemets emotionalmateria är en del av Sollogos' emotionalkropp, men den är även en del av motsvarande kropp hos den ena eller andra av de sju planetariska Logoi. Minns att detta innefattar den emotionalmateria, av vilken din och min emotionalkropp är sammansatt. Vi har ingen partikel, som är uteslutande vår egen. I varje emotionalkropp finns partiklar, som tillhör var och en av de sju planetariska Logoi, men proportionerna varierar i det oändliga. De monaders kroppar, vilka ursprungligen framkom genom en planetarisk Logos, skall under hela sin evolution äga fler av denna planetariska Logos' partiklar än av någon annan, och på detta sätt kan människorna indelas såsom ursprungligen tillhörande den ena eller andra av dessa sju stora makter.

De sju andarna

Med kristendomens beteckningar återfinns dessa sju stora Väsen i evangelisten Johannes' syn. Han sade: "och framför tronen brunno sju eldbloss, det är Guds sju andar." Dessa är de Mystiska Sju, de stora planetariska Logoi, som är livscentra i själva Logos. Dessa är de verkliga Överhuvudena för våra Strålar – icke allenast vad vårt klot beträffar, utan i fråga om hela solsystemet. Var och en av oss måste ha framkommit genom den ena eller den andre av dessa mäktiga Sju, somliga genom den ena, andra genom den andre.

Dessa är de som i *Den Hemliga Läran* kallas de Sju Höga Furstarna, de Ursprungliga Sju, de Skapande Makterna, de Okroppsliga Intelligenserna, Dhyan-Chohanerna, Närvarons Änglar. Men minns att sistnämnda titel används i två helt olika betydelser, som icke får sammanblandas. Varje gång våra kristna bröder begår den heliga nattvarden, visar sig en "närvarons ängel", som i själva verket är en tankeform av Herren Kristus, ett uttryck för Hans medvetande, och som därför med rätta kallas en manifestation av Hans närvaro, men dessa sju stora har sitt namn av ett alldeles annat skäl – emedan de alltid står i själva Logos' åsyn och där företräder de strålar, vilkas överhuvuden de är – samtidigt som de representerar oss, eftersom hos var och en av oss finns en del av det gudomliga liv som var och en av dem äger.

Ty ehuru var och en av oss i grunden tillhör *en enda* stråle – den kanal, genom vilken han såsom monad steg ned från det eviga till det timliga – har han dock inom sig någonting av *alla* strålarna. Det finns hos honom icke ett uns kraft, icke ett grand materia, som icke faktiskt är en del av den ene eller andre av dessa underbara väsen. Han är formligen sammansatt av själva deras substans – icke av en utan av alla, fastän alltid en är förhärskande. Därför kan ingen av dessa stora stjärnänglar göra den minsta rörelse utan att i någon mån påverka var och en av oss, emedan vi äro ben av deras ben, kött av deras kött, ande av deras ande; och detta stora faktum bildar den verkliga grundvalen för astrologins ofta missförstådda vetenskap.

Vi står alltid i Sol-Logos' närvaro, ty i Hans system finns ingen plats, där Han icke är, och allt som är, är en del av Honom. Men i en alldeles särskild bemärkelse är dess sju andar en del av Honom, manifestationer av Honom, nästan egenskaper hos Honom – centra i Honom, genom

vilka Hans kraft strömmar ut. Vi kan se en antydning härom i de namn som judarna tilldelat dem. Den förste av dem är alltid Mikael, "eder furste", såsom han kallas. Detta namn betyder "Guds styrka" eller, såsom det stundom tolkas, "han som är lik Gud i styrka". El betyder på hebreiska Gud. Vi återfinner detta ord i Bet-El, som är "Guds hus", och Elohim är det ord som används för "Gud" i Bibelns allra första vers. Denna ändelse El förekommer i var och en av de sju andarnas namn. Gabriel betyder "Guds allvetenhet", och han kallas stundom "Guds hjälte". Han är förbunden med planeten Merkurius, liksom Mikael med Mars. Rafael betyder "Guds helande kraft", och han är förbunden med solen, som är vår stora hälsokälla i den fysiska världen. Uriel är "Guds ljus eller eld"; Zadkiel är "Guds godhet" och är förbunden med planeten Jupiter. De andra ärkeänglarna benämnes vanligen Chamuel och Jophiel, men jag erinrar mig icke för tillfället deras namns betydelse eller deras planeter.

Dionysios talar om dessa sju andar som uppbyggarna och kallar dem även Guds medarbetare. Augustinus säger att de är i besittning av den gudomliga tanken eller urtypen, och Thomas av Aquino skrev att Gud är den primära och dessa änglar den sekundära orsaken till alla synliga verkningar. Allting göres av Logos, men genom dessa planetandar. Vetenskapen skall säga er att planeterna är tillfälliga sammanhopningar av materia, förtätningar av nebulosans massa, och det är de nog men varför går de just i dessa banor? Emedan bakom dem står en levande intelligens, som väljer banorna så, att de håller varandra i jämvikt. Allt som existerar är i sanning resultatet av naturkrafter, som verkar enligt kosmiska lagar, men glöm icke att bakom varje kraft står alltid dess förvaltare, en intelligens, som leder och ordnar. För denna beskrivning av dem har jag använt den kristna terminologin, men samma väsen kan man finna under olika namn i varje stor religion.

De sju typerna av varelser

När alltså den ursprungliga materia eller ande, som i en framtid skulle bli vi själva, först framträdde ur den odifferentierade oändligheten, kom den fram genom sju kanaler, liksom när vatten strömmar ut ur en behållare genom sju rör, av vilka vart och ett så färgar det genomströmmande vattnet med sitt särskilda färgämne att det sedan alltid kan urskiljas från de andra rörens vatten. I alla de efter varannan följande rikena, elementalrikena, mineralriket, växtriket och djurriket, är strålarna alltid tydligt åtskilda från varandra, liksom de även är tydligt åtskilda hos människan, fastän strålens inflytande naturligtvis verkar på något olika sätt i de lägre rikena. Eftersom det i dessa icke finns någon individualisering, är det tydligt att till exempel en hel djurart måste tillhöra en och samma stråle, så att de olika djurarterna i världen skulle kunna ordnas i sju parallella kolumner allt efter de strålar de tillhör. Eftersom ett djur kan individualiseras endast i förbindelse med människan, står överst på var och en av dessa strålar någon husdjursklass, genom vilken allena individualisering på denna särskilda stråle äger rum. Elefanten, hunden, katten och hästen är exempel på sådana klasser, varför det är klart att den impuls av det universella livet som nu besjälar, låt oss säga hunden, aldrig kan besjäla en häst eller en katt, utan skall fortsätta att manifesteras sig genom samma art, tills individualisering äger rum.

Undersökningar har ännu icke gjorts om de särskilda djur och växter som står på varje stråle. Men för några år sedan hade jag anledning att utforska ädelstenarna och fann att varje stråle har sina egna representanter, genom vilka strålens kraft verkar lättare än genom någon annan. Jag återger här den tabell som framställs i boken *The Science of the Sacraments* och på vilken man finner den ädelsten som står främst på varje stråle och andra som står på samma stråle och därför innehåller samma slags kraft, ehuru svagare.

Stråle	Förnämsta ädelsten	Övriga ädelstenar och mineral
I	Diamant	Bergkristall
II	Safir	Lapis lazuli, turkos, sodalit
III	Smaragd	Akvamarin, jade, malakit
IV	Jaspis	Kalcedon, agat, serpentin
V	Topas	Citrin, steatit
VI	Rubin	Turmalin, granat, karneol
VII	Ametist	Porfyr, violan

Av allt jag sagt i det föregående följer att man kan spåra dessa sju typer bland människorna och att envar av oss måste tillhöra den ena eller andra av strålarna. Man har alltid erkänt att fundamentala skillnader av detta slag funnits hos människosläktet. För ett århundrade sedan talade man om att människor är begåvade med det lymfatiske eller det sangviniska, det vitala eller det flegmatiska temperamentet och astrologerna klassificerar oss efter planeterna såsom Jupiter-människor, Mars-människor, Venus- eller Saturnus-människor, och så vidare. Jag antar att detta endast är olika metoder att konstatera våra anlags grundskillnader, vilka beror på den kanal, genom vilken vi råkat komma, eller snarare, genom vilken det var bestämt att vi skulle komma. Det är emellertid ingalunda någon lätt sak att upptäcka till vilken stråle en vanlig människa hör, ty hon har mycket invecklats i materien och har alstrat en stor mångfald karma, varav en del kan vara av sådant slag att den behärskar och fördunklar hennes ursprungliga typ, kanske under en hel inkarnation. Men den människa, som närmar sig vägen, bör förete en bestämd drivande impuls eller ledande kraft, som har karaktären av den stråle, till vilken hon hör, och tenderar att leda henne till det slags arbete eller tjänande som utmärker denna stråle, och den skall även leda henne till en av de mästare som hör till denna, så att hon så att säga upptas i det kollegium, vars föreståndare strålens chohan kan anses vara.

Magi och helande krafter

Det kan måhända något litet underlätta förståelsen av dessa skillnader i typer, om jag ger ett par exempel på de metoder som enligt ovan framställd tabell nog torde användas av människor på de olika strålarna, när de önskar använda magi för att nå ett givet resultat. En människa som tillhör första strålen torde vinna sitt mål genom ren, oemotståndlig viljestyrka, utan att nedlåta sig till att använda något som det minsta beror av medel. Även den som tillhör andra strålen torde arbeta med viljekraft men med fullständig uppfattning om de olika metoder som är möjliga och medvetet leda sin vilja in i den kanal som motsvarar den lämpligaste metoden. För tredje strålens människa torde det vara naturligtast att använda mentalvärldens krafter och mycket omsorgsfullt beakta den exakta tid då inflytelserna vore gynnsammast för henne. Fjärde strålens människa torde för samma ändamål använda eternas finare krafter. Hennes broder av femte strålen torde snarare sätta krafter i rörelse i vad man brukar kalla astralljuset. Den hängivne tillbedjaren på sjätte strålen torde nå sitt resultat genom styrkan av sin uppriktiga tro på sin särskilda gudom och på verkan av sin bön till denna, medan sjunde strålens människa torde använda en noga genomtänkt ceremoniell magi och om möjligt anropa icke-mänskliga andar om bistånd.

Än mera: om det gäller att bota sjukdom, torde första strålens människa helt enkelt hämta hälsa och kraft från det universella livets stora källa. Andra strålens människa torde grundligt sätta sig in i sjukdomens natur för att veta hur hon på bästa sätt skulle utöva sin viljekraft på denna. Tredje skulle anropa de stora planetandarna och välja ett ögonblick, då astrologiska inflytelser vore gynnsamma för hans läkemedels insättande. Fjärde strålens människa torde huvudsakligen lita till fysioterapeutiska medel, såsom till exempel massage. Femte strålens människa torde använda mediciner, sjätte strålens människa helande genom tron och sjunde strålens människa mantran eller magiska besvärjelser. I alla dessa fall får människan självfallet

använda vilken som helst av de nämnda krafterna men torde nog finna det effektivaste verktyget i hennes händer vara det som utmärker hennes egen stråle.

Strålarnas Chohaner

Hos medlemmarna av adepternas brödraskap framträder de särdrag som kännetecknar strålarna mycket tydligare än hos andra och är synliga i auran. Den stråle, som en adept tillhör, påverkar avgjort icke blott hans utseende utan även det arbete han har att utföra. Vi kan måhända bäst se vilka strålarnas utmärkande kännetecken är genom att iakttaga det arbete som utföres av de fem chohanerna för strålarna tre till sju och av de två chohaner som står i jämnhöjd med dessa på första och andra strålarna och utför arbete av samma grad i de störres tjänst, som är deras överhuvuden. I de sju överhuvudena för strålarna i planethierarkin finner vi en åter- spegling av de sju andarna framför tronen.

Det faller av sig självt att vi här kan återge endast de allmänna huvuddragen av de egenskaper som är ordnade under var och en av strålarna och blott ett fragment av det arbete adepterna på dessa strålar utför. Man måste också vara på det klara med att full besittning av en stråles egenskaper i intet fall innebär att de andra strålarnas egenskaper saknas. Om vi talar om en av adepterna såsom överlägsen till exempel i styrka, är det också sant att han uppnått ingenting mindre än mänsklig fullkomlighet i hängivenhet och kärlek likaväl som varje annan egenskap.

Om Mästaren Morya, som företräder första strålen i chohan-invigningens värld, har jag redan skrivit ganska utförligt. Han står där med sin stråles hela orubbliga och lugna styrka och spelar en stor roll i det arbete, som handlar om att leda människor och skapa nationer, varom jag måste tala utförligare i nästa kapitel. På denna stråle befinner sig även den mästare som vi kallat Jupiter och som är väktare över Indien för hierarkins räkning, väktare över denna nation, som under den femte rasens långa livstid omhuldar fröna till alla dess möjligheter och i sinom tid sänder ut dem till varje underrad, på det att de där må växa, mogna och bära frukt. Han tränger också djupt in i de svårfattligare vetenskaper, vilkas yttre skal är kemin och astronomin, och hans arbete i detta hänseende är ett exempel på den mångsidiga verksamhet som kan ligga inom gränserna för en och samma stråle.

Mästaren Kūthūmī, som fordom var den store läraren Pytagoras, är även han en chohan, och han representerar den andra strålen i samma värld. Detta är visdomens stråle, som skänker mänskligheten stora lärare. Det arbete, som tillhör denna stråle, kan bäst beskrivas i samband med Bodhisattvans och Buddhas arbete i nästa kapitel. Jag har redan talat om den underbara kärlek och visdom som utstrålar från den mästare som jag har den uteslagna glädjen och äran att få tjäna och följa, och allt vad jag sagt om undervisning och utbildning av lärjungar, är särskilt betecknande för hans metod. Andra lärare på andra strålar för sina lärjungar till samma stadium och utvecklar hos dem precis samma ädla egenskaper och alltid med de oklanderligaste medel, men det finns tydliga olikheter i deras metoder. I själva verket finns det olikheter i det sätt, på vilket en och samma mästare behandlar olika lärjungar.

I spetsen för den tredje strålen står den store mästare, som kallas den venetianske chohanen. Hos de individer av denna stråle, som ägnar sig åt att tjäna mänskligheten, framträder mycket skarpt den anpassningsförmåga som kännetecknar denna stråle, och dess inflytande visar sig såsom en strävan efter att anpassa sig efter människorna för att bättre kunna hjälpa dem och sålunda bli såsom Paulus sade, "allt för alla". De som hunnit långt på denna stråle, ha mycken takt och en sällsynt förmåga att göra det rätta i det rätta ögonblicket. Astrologin är förbunden med denna stråle, emedan, såvitt en utomstående kan förstå, denna konst går ut på att exakt bestämma lämpligaste tiden för utförandet av ett arbete och för användandet av vissa givna krafter, ävensom att bestämma när ögonblicket icke är gynnsamt för utförandet av en viss sak, varigenom man kan bespara sig mycken möda och göra sig nyttigare.

Den fjärde strålen står under Mästaren Serapis' vård. Under Teosofiska Samfundets första tid hörde vi mycket talas om honom, emedan han vid ett tillfälle åtog sig överste Olcotts skolning,

när hans egen mästare, Mästaren Morya, en tid var upptagen på annat sätt. Sådant utbyte av lärjungar mästarna emellan är icke ovanligt för särskilda och tillfälliga ändamål. Denne chohans särskilda inriktning är harmoni och skönhet, och människor tillhörande hans typ är alltid olyckliga, tills de kan införa harmoni i sin omgivning, ty det är på detta område de utför det mesta av sitt arbete. Konsten betyder mycket på denna stråle, och många konstnärer tillhör den.

I spetsen för den femte strålen står Mästaren Hilarion – med sin lysande förmåga av vetenskaplig noggrannhet. Han var en gång Iamblichos, av den nyplatoniska skolan, och han gav oss genom M.C. *Ljus på vägen* och *Sagan om den vita lotusblomman*. Han är nämligen, såsom vår president uttrycker det, ”en skicklig konstnär i poetisk engelsk prosa och i melodiskt uttrycks-sätt”. Hans inflytande behärskar de flesta av världens stora vetenskapsmän, och människor, som hunnit långt på hans stråle, är kända för sin förmåga att göra noggranna iakttagelser och vara absolut tillförlitliga i vetenskapliga undersökningar. Mästarens vetenskap sträcker sig naturligtvis långt utöver vad som i allmänhet går under detta namn, och han har kunskap om och arbetar med många av de krafter som naturen inför i människans liv.

Naturen är känslig för människosläktets sinnesstämningar och förstärker dessa på olika sätt. Om en människa är lycklig och glad, finner andra varelser behag i hennes närvaro, går naturandarna henne tillmötes och ökas sålunda hennes egen lycka. Denna återverkan sker överallt. I till exempel Nordeuropa är naturandarna något grubblande och försjunker stundom i sorgsna betraktelser. Sådana som dessa finner ett passande hem i Skottland, Irland, Wales, Bretagne och dylika ställen. De reagerar mindre lätt på glädje, och människorna där är också kallare och svårare att sätta i rörelse. I dessa länder är naturen mindre glad. Det är länder med mycket regn och mulen himmel, grå och gröna, där livet och poesin bära en trånande prägel.

Kontrasten är oerhörd mellan dessa och Grekland eller Sicilien, där allting är strålande, guldglänsande, blått och rött, och alla människor ser glada och lyckliga ut. Naturväsendena rent av badar i en persons lycka, och allra mest dras de till var och en, som är full av glad kärlek. De äro lyckliga i hans aura och visar honom all möjlig tjänstaktighet. Nu för tiden är man okunnig om mycket av denna sida av livet. Nu vet vi att H₂O = vatten, men de gamla grekerna och indierna kände till vattnets andar och studerade ut hur de skulle kunna arbeta med dem, och de gjorde det med samma precision som vi i våra dagar arbetar med elektricitet och maskiner.

Mästaren Jesus, som blev adept i sin inkarnation som Apollonios av Tyana och sedan var den store syndiske religiöse reformatorn Shrī Rāmānujāchārya, härskar över sjätte strålen, hängivenhetens stråle. Detta är den stråle som varje religions fromma helgon och mystiker tillhör, och Chohanen Jesus har vård om sådana människor, under vilken form de än må dyrka det gudomliga väsendet. För nitton hundra år sedan utsände Brödraskapet Apollonios av Tyana på ett uppdrag, som bland annat innebar att han i olika länder skulle grunda vissa magnetiska centra. Man lämnade honom föremål med samma egenskaper som talismaner, vilka han skulle gräva ner på dessa utvalda platser, för att de krafter som utstrålades skulle bereda dessa platser till att vara centra för stora händelser i framtiden. Några av dessa centra har redan använts men andra däremot icke, och alla dessa senare skall användas under den närmaste framtiden i samband med den kommande Kristus’ arbete. Sålunda planlades mycket av Hans arbete redan för nära två tusen år sedan och vidtogs åtgärder, som förberedde detta även i den fysiska världen.

Överhuvudet för sjunde strålen är Mästaren Greven av Saint Germain – känd i historien under 1700-talet – vilken vi stundom kallar Mästaren Rákóczy, eftersom han är den siste ättlingen av detta kungahus.¹ Han var Francis Bacon, Lord Verulam, på 1500-talet, Hunyadi János på 1400-talet, Christian Rosencreutz på 1300-talet och kallades i boken *Den dolda världen* den ungerske adepten. Längre tillbaka i tiden var han den store nyplatonikern Proklos, och dessförinnan var han Sankt Alban. Han arbetar i stor utsträckning genom ceremoniell magi och har i sin tjänst stora änglar, vilka obetingat lyder honom och gläds åt att få utföra hans vilja. Fastän han talar

¹En kort tid efter att detta skrevs genomgick Greven av Saint Germain ytterligare en invigning och är sedan dess Mahā-Chohan, alltså överhuvudet för tredje strålen eller departementet inom vår planets hierarki. Red:s anm.

alla europeiska och många österländska språk, använder han vid sitt arbete mycket latin, som är det särskilda medlet för hans tankes uttryck, och dess glans och rytm överträffas icke av något som är av oss bekant här i det fysiska. Vid sina olika ritualer bär han underbara och mångfärgade skrudar och ädelstenar. Han har en gyllene ringbrynja, som en gång tillhört en romersk kejsare. Över denna kastar han en präktig scharlakansröd kappa, vars spänne pryds av en sjuuddig stjärna av diamanter och ametister, och stundom bär han en strålande violblå dräkt. Ehuru han sålunda är sysselsatt med ceremoniel och fortfarande arbetar med några av de gamla mysteriernas ritual, som i den yttre världen länge varit glömda även till namnet, ägnar han sig även mycket åt det politiska läget i Europa och den nutida fysiska vetenskapens utveckling.

De egenskaper som skall utvecklas

Det följande är ett sammandrag av dessa chohaners och deras strålers arbete enligt min framställning i *The Science of the Sacraments* jämte den tanke som bör hållas i minnet av dem som önskar tjäna på dessa områden:

1. Styrka. "Jag vill vara stark, modig, ståndaktig i hans tjänst."
2. Visdom. "Jag vill vinna den intuitiva visdom som kan utvecklas endast genom fullkomlig kärlek."
3. Anpassningsförmåga eller takt. "Jag vill försöka att vinna förmågan att säga och göra det rätta i det rätta ögonblicket – att möta varje människa på hennes egen grund för att bättre hjälpa henne."
4. Skönhet och harmoni. "Så vitt möjligt vill jag införa skönhet och harmoni i mitt liv och min omgivning, så att de må bli mera värdiga honom. Jag vill lära mig att se skönheten i hela naturen för att därigenom kunna tjäna honom bättre."
5. Vetenskap. "Jag vill vinna kunskap och erfarenhet, på det att jag må helga dem åt hans arbete."
6. Hängivenhet. "Jag vill inom mig utveckla hängivenhetens mäktiga kraft, så att jag genom den må föra andra till honom."
7. Ordad gudstjänst. "Jag vill så ordna och inrätta min gudstjänst i enlighet med vad han föreskrivit, att jag må bli i stånd att till fullo draga fördel av den kärleksfulla hjälp som hans heliga änglar alltid väntar på att få lämna."

Alla dessa olika egenskaper måste i sinom tid utvecklas hos envar av oss, men vi kommer icke vara i full besittning av dem, förrän vi själva nått fullkomlighet och blivit övermänniskor. Ett av bevisen på ofullkomligheten i vårt liv för närvarande är att vi överdrivet utvecklar en viss egenskap hos oss i jämförelse med de övriga. Några har till exempel utvecklat en hög grad av noggrannhet och urskillningsförmåga, men emedan de ännu icke odlat sin kärlek och hängivenhet, är deras natur kall och hård. De förefaller ofta osympatiska och är benägna att bedöma sina medmänniskor felaktigt, och när de avger ett omdöme eller tar ett intellektuellt problem i skärskådande, är deras hållning ofta ytterligt kritisk. Deras utslag tenderar att vara snarare emot än för den som råkar komma i deras väg, medan däremot människor av den hängivna eller kärleksfulla typen tar mycket mera hänsyn till andras åsikter och är på det hela taget mera benägna att fälla ett gynnsamt omdöme. Även om deras omdöme vore felaktigt till följd av deras benägenhet att låta sig ryckas med av sina känslor, torde det låta nåd gå före rätt. Båda dessa är avvikelser från ett alldeles riktigt omdöme, och det blir nödvändigt att i tidens fullbordan bringa dessa egenskaper i fullkomlig jämvikt inom oss, ty övermänniskan är den fullkomligt avvägda människan. Såsom det står i Bhagavad-Gītā: "Jämvikt kallas yoga."

Cykliska förändringar

Hos de sju planetariska Logoi sker periodvis vissa cykliska förändringar, som kanske motsvarar inandning och utandning eller hjärtats slag här i det fysiska. Hur härmed än må förhålla sig, tycks det finnas ett oändligt antal kombinationer av dessa, och eftersom vår emotionalkropp

äro byggd av samma slags materia som deras emotionalkropp, är det klart att ingen av dessa planetariska Logoi kan förändras emotionellt på något sätt utan att därigenom påverka emotionalkroppen hos varenda människa i världen, naturligtvis i all synnerhet hos dem, vilka i övervägande grad äger en sådan materia, som är ett uttryck för honom. Om man minns att vi tar emotionalvärlden endast såsom ett exempel och att alldeles detsamma gäller i alla de andra världarna, börjar vi få en föreställning om hur viktiga dessa planetandars känslor är för oss.

Vilka dessa än må vara, visar de sig i människorasernas långa historia såsom regelbundna cykliska förändringar i människornas temperament och till följd därav även i arten av deras civilisation. Om vi lämnar åsido tanken på världsperioder och beaktar en enda rotrasperiod, finner vi att var och en av de sju strålarna i tur och ordning gör sig särskilt gällande inom denna men att under den tidsrymd, som omfattar varje stråles herravälde, sju undercykler gör sitt inflytande gällande enligt en ganska märkvärdig regel, som kräver någon förklaring.

Låt oss till exempel taga den period i en ras' historia, då den femte strålen härskar. Under hela denna epok är denna stråles centrala idé (och sannolikt någon på denna grundad religion) starkt framträdande i människornas känsla och tanke. Men tiden för dess herravälde har sju underavdelningar, och i den första av dessa färgas denna idé, ehuru allttjämt den förnämsta, av den första strålens idé och förenas den första strålens metoder i viss utsträckning med dess egna. I den andra av dessa underavdelningar färgas dess ideer och metoder på liknande sätt av den andra strålens och så vidare, så att den i sin femte underavdelning naturligtvis är som renast och starkast. Man skulle kunna tro att dessa avdelningar och underavdelningar borde svara mot respektive underraser och grenraser, men det har ännu så länge icke varit oss möjligt konstatera att så är fallet.

Hängivenhetens herravälde

När vi dryftar ett så invecklat och dunkelt ämne som detta med den ringa kunskap som för närvarande står oss till buds, är det måhända knappast rådligt att anföra några exempel, men eftersom man sagt oss att den sjätte strålen eller hängivenhetens stråle för närvarande är den härskande, kan vi måhända föreställa oss att vi kan spåra dess första undercykels inflytande i berättelserna om de underbara krafter som ådagalades av de tidigare helgonen, dess andra undercykels inflytande i de gnostiska sekterna, vilkas centrala idé var nödvändigheten av den sanna visdomen eller gnosis, den tredje undercykelns inflytande hos astrologerna, den fjärdes inflytande i de egendomligt missriktade ansträngningarna att utveckla viljestyrka genom uthärdandet av plågsamma eller vedervärdiga förhållanden, såsom till exempel hos Simeon pelarhelgonet eller flagellanterna, den femtes inflytande hos medeltidens alkemister och rosenkreuzare, medan dess sjätte avdelning av renaste hängivenhet torde kunna iakttagas i de kontemplativa munkordnarnas extas och den sjunde cykeln torde ha frambragt den romerska kyrkans åkallanden och noggranna fasthållande vid yttre former.

Den moderna spiritualismens framträdande och den dragning till elementaldyrkan, som så ofta kännetecknar dess urartade former, kan betraktas såsom ett förebud till den kommande sjunde strålens inflytande, så mycket mera som denna rörelse igångsattes av ett hemligt samfund, som funnits till i världen alltsedan den sjunde strålen hade sin förra glansperiod, vilken var i Atlantis.

Hur verkligt och utpräglat det herravälde är, som en stråle utövar under loppet av cykeln för dess inflytande, står klart för dem som läst någon kyrkohistoria. De inser hur mycken fullkomligt blind hängivenhet det fanns under medeltiden, hur människor, som var ytterst okunniga i religionen, icke desto mindre talade i dess namn och försökte tvinga de föreställningar, som uppstått ur deras okunnighet, på andra människor, som i varje fall visste mycket mera. De som ägde makten – de dogmatiska kristna – var just sådana, som visste minst om de dogmer de lärde. Det fanns sådana, som kunde ha sagt dem åtskilligt mera och kunde ha förklarat betydelsen av många av kristendomens lärostycken. Men majoriteten ville icke höra på, och dessa mera

lärdade personer blev utdrivna såsom kättare.

Under hela denna mörka period kunde man finna dem som verkligen visste något, till exempel alkemisterna (det var ingalunda så att alla alkemister visste särskilt mycket, men några av dem visste helt säkert mer än de kristna) inom sådana hemliga ordnar som tempelriddarna och rosenkreutzarna, och en del av sanningen var dold i frimureriet. I sin fromhet förföljde den tidens okunniga kristna alla dessa människor. Åtskilliga av medeltidens helgon var uppfyllda av en ofta vacker och även andlig hängivenhet, som dock i allmänhet var så trångbröstad att den vanligen tillät dem att, trots deras andlighet, hysa kärlekslösa åsikter om andra, som var av annan mening, och rent av att öppet förfölja dem. Det fanns ett fåtal, som hade verkligt andliga ideal, men de betraktades med misstänksamhet. Sådana var kvietisterna: Ruysbroeck, Margareta och Christina Ebner, Molinos och Jacob Böhme. I nästan alla fall undertryckte de mindre kunniga dem som visste något. De gjorde det alltid i sin hängivenhet, och vi får icke glömma att deras hängivenhet var mycket verklig och mycket stark.

Det var icke blott inom kristendomen, som hängivenhetens herravälde visade sig. Den återspeglade sig kraftigt i de religioner som lämnats kvar av de tidigare framträdande strålarna. För hängivenhet anlagda människor torde kanske anse hinduismen utpräglad kall. Shivas religion – Shiva betecknar fadern, den första personen i treenigheten – spred sig över nästan hela Indien, och ännu i denna dag dyrkar tre fjärdedelar av hinduerna denna aspekt av det gudomliga. För dessa människor har man uppställt pliktens ideal – dharma – vilket onekligen är denna religions starka sida. De ansåg att människorna föds i de olika kasterna efter förtjänst, att, varhelst en människa föds, det är hennes plikt att fullfölja sin kasts dharma och att hon, för att kunna höja sig ur densamma, måste hon vara så ovanlig att något sådant i långa tider var nästan okänt. De dyrkade lag och ordning och gillade icke missnöje med avseende på omgivningen, utan lärde att vägen till Gud är att till det yttersta utnyttja de förhållanden, i vilka en människa befinner sig. De lärde att, om hon gör detta, dessa förhållanden förbättras från födelse till födelse, och de lärde även att dörren till Gud står öppen för en människa från vilken kast som helst, om hon lever rätt och icke sökte förbättra sina villkor genom strid, utan genom att till det yttersta fullgöra sin dharma i den ställning i livet, till vilken Gud kallat henne.

Ett för hängivenhet starkt anlagt sinne torde finna detta kyligt och vetenskapligt och det var det kanske också. Men när hängivenhetens stråle började inverka på mänskligheten, inträdde en stor förändring. Dyrkan av den andra personen i treenigheten, Vishnu, inkarnerande såsom Shrī Krishna, fick en framträdande plats i hinduismen. Sedan svallade hängivenheten fram utan att möta några hinder. Den gick till sådan överdrift att det i detta ögonblick finns större hängivenhet hos anhängarna av Vishnu i Indien än vad fallet är hos de kristna, vilkas religion enligt dessas egen utsago bygger på hängivelse. Känslösamheten är så stor, att dess yttringar ofta verkar fränstötande på oss, som tillhör kyligare raser. Jag har sett kärva affärsmän råka i en extas av hängivenhet, som kommit dem att brista i tårar och synbarligen helt och hållet slå ner tonen och förändra sig vid blotta omnämnandet av barnet Shrī Krishna. Allt vad man någonsin känt för barnet Jesus i Västerlands nationer, det känner man för barnet Krishna bland hinduerna.

Detta var hängivenhetens inverkan på en religion, som i och för sig icke hade något skaplynn för hängivenhet. Även buddhismen kan knappast kallas någon hängivenhetens troslära. Den buddhistiska religionen var en gåva av hinduismen till den stora fjärde rasen, och cykeln av hängivenhet för denna ras sammanfaller icke nödvändigtvis med vår. Denna religion anser böner icke nödvändiga. I den mån den erkänner Guds existens, säger den sina anhängare att Han sköter Sina egna angelägenheter bra mycket bättre än de kan hoppas göra det. De säger att det är alldeles gagnlöst att bedja till Honom eller försöka påverka Honom, ty Han gör redan Sitt arbete bättre än någon människa kan tänka sig. Buddhisterna i Burma torde säga: ”Det gränslösa Ljuset existerar, men det är icke för oss. Vi skall nå det en dag. Under tiden tillkommer det oss att följa vår Herres lära och se till att vi gör det Han önskar att vi skall göra.”

Det förhåller sig ingalunda så att de icke tro på en Gud, utan saken är den att de sätter Gud

så högt – så oändligt högt över oss alla. De är så säkra på Honom att de tar det alltsammans för självklart. Missionärerna säger att de äro ateistiska. Jag har levat bland dem och har en närmare kännedom om dem än genomsnittsmisionären, och mitt intryck är att de icke är det minsta ateistiska till sitt väsen men att deras vördnad förbjuder dem att ställa sig på en så förtrolig fot med Gud eller att, som många i Västerlandet gör, tala så förtroligt om Honom, som om de precis visste vad Han tänker göra och allting om Hans arbete. Österlänningen skulle anse detta vara en mycket vanvördig hållning.

Själva buddhismen har blivit smittad av denna hängivenhetens eld, och i Burma dyrkar man Herren Buddha nästan som en gud. Jag lade märke till detta, när jag skulle skriva en katekes för buddhistiska barn. Överste Olcott skrev den första buddhistiska katekesen, och det var hans avsikt att den skulle användas av barn, men han gjorde sina svar svårfattliga även för vuxna. Vi ansåg det nödvändigt att skriva en inledning till denna för barn och förbehålla hans katekes, som var ett utmärkt arbete, åt äldre studerande. Han frågade i denna katekes: ”Var Buddha en gud?” och svaret lydde: ”Nej, icke en gud, utan en människa som vi, blott mycket mer utvecklad än vi.” Detta godtog man helt och hållet på Ceylon och i Siam, men när vi kom till Burma, gjorde man invändningar mot det negativa svaret i det man sade: ”Han är större än någon Gud, om vilken vi vet någonting.” Sanskritordet för Gud är ”deva”, och hinduerna använder aldrig ordet Gud i vår betydelse, såframt de icke tala om Īshvara eller också om treenigheten, Shiva, Vishnu, Brahmā.

När missionärerna talar om att hinduerna har trettio miljoner (eller trehundra miljoner) gudar, använder de ordet ”deva”, och detta innefattar en stor mängd varelser – änglar, naturandar och så vidare, men de dyrkar dem icke mera än vi skulle göra det. De vet att devaerna finns till, och de katalogiserar dem, det är allt. I Burma finna vi alltså att hängivenheten framträtt i buddhismen, men på Ceylon, där människorna till största delen är ättlingar till hinduiska invandrare, skall man säga oss, om vi frågar dem, varför de frambär offer till Herren Buddha, att de gör detta av tacksamhet för vad Han gjort för dem. När vi frågade om de trodde att Han visste om det och var belåten, sade de: ”Visst inte. Han har gått långt bort till paranirvāna. Vi väntar inte att Han vet något om detta, men vi har Honom att tacka för den kunskap om Lagen, som Han givit oss, och därför förevigar vi Hans namn och frambär våra offer av tacksamhet.”

Sålunda har denna våg av hängivenhet mäktigt influtit på mänskligheten, alltsedan barnet Krishnas ankomst. Men nu har dess sjätte skedes utomordentliga intensitet försvunnit och ger dess sjunde understadium hastigt vika för den inbrytande sjunde strålens inflytande. Det finns ännu okunnig hängivenhet hos allmogen i många ariska länder, men de mera bildade drivs nu icke lätt till hängivenhet, såframt de icke på samma gång har någon insikt om vad som avses därmed. Det rådde ett skede, som hade sitt eget värde, särskilt i fjärde underrasen, när människor var färdiga att känna hängivenhet för nästan allt som satte deras känslor i rörelse, och på denna riktning följde i femte underrasen, på grund av det lägre intellektets starka utveckling, ett omslag till agnosticism. Denna har nu i sin tur visat sig otillfredsställande, så att denna strömning praktiskt taget har gått över, och människorna är nu redo att åtminstone forska och undersöka i stället för att blint förneka allt.

Det är en dubbel förändring, som nu inträder, ty utom att vi kommer under en ny stråles inflytande står vi vid början av den sjätte underrasen, som för med sig intuition och visdom, varvid den förenar allt det bästa i den femte underrasens intelligens med den fjärdes hängivenhet.

Det ceremoniellas ankomst

Den stråle, som nu blir förhärskande, har i stor utsträckning att göra med det ceremoniella, och som detta icke längre är bara den sjätte strålens sjunde aktivitet, utan även den sjunde strålens underavdelning, kommer det icke att betraktas huvudsakligen som pompa och ståt, utan snarare från synpunkten av den nytta det gör i samband med den stora devaevolutionen. Det

kommer att bli synnerligen välgörande, när människorna låter sig angeläget vara att förstå så mycket som möjligt av vad som försiggår.

Inom den nutida religionen spelar ceremonier för varje år en allt mera framträdande roll. I mitten av artonhundratalet var det blott föga liv i kyrkorna och katedralerna i England. Genomsnittskyrkan på landet skilde sig då knappast från ett dissenterkapell. Det fanns i en dylik kyrka inga skrudar, inga målade fönster eller prydnader av något slag, och allting var så tråkigt och slätstruket som möjligt. Ingen omtanke ägnades åt att göra saker och ting vackra och ärevördiga och värdiga Gud och Hans tjänst. Man tänkte mera på predikan än på någonting annat, och härvid anlades huvudsakligen praktiska synpunkter. Om vi ginge i samma kyrka i England nu för tiden, skulle vi knappast finna någon församling i detta tillstånd. Den gamla likgiltigheten har ersatts med vördnad. Kyrkorna är i många fall vackert smyckade, och i många av dem och i katedralerna utföres ceremonierna noggrant och vördnadsfullt. Hela uppfattningen om gudstjänsten har förändrats.

Strålombytets inverkan börjar visa sig även på annat sätt. Nu framträder en särskild form av frimureri, kallad samfrimureri, vilken avviker från andra former av samma sak däri att vår tids krav tillmötesgås på den punkten att kvinnor har samma rätt att antagas som män, ty det är den nuvarande tidens tendens att kvinnorna skall intaga sin plats bredvid männen och vara deras jämlikar i alla avseenden. De som satte rörelsen i gång, tänkte icke på strålens inflytande. Icke desto mindre är det tidens ceremoniella tendens, som utformat och lett denna rörelse. Jag minns att man under en stor del av drottning Viktorias regering endast såg föga högtidligheter på gatorna i London. Men de återupplivades mot slutet av hennes regering, och Edward VII återställde dem till deras ursprungliga glans. Många människor kommer nu att börja känna den nya strålens inflytande och önskar se och måhända även deltaga i ceremonier såsom aldrig förut.

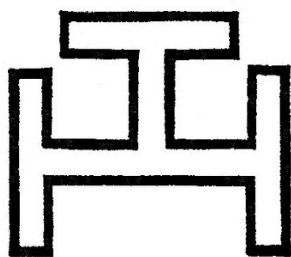
TRETTONDE KAPITLET

TREENIGHETEN OCH TRIANGLARNA

Den Gudomliga Treenigheten

Vi vet att vårt solsystems Logos – och denne är vad de flesta åsyftar, när de talar om Gud – är en Treenighet. Han har, eller snarare är, tre personer. Han verkar genom tre aspekter. Dessa kallas vid många olika namn i olika religioner, men man betraktar Dem ej alltid på samma sätt. Ty denna väldiga Treenighet har så många aspekter att ingen religion någonsin lyckats genom sin symbolik framställa hela sanningen. I somliga religioner finner vi treenigheten såsom fader, moder, son, vilket åtminstone är begripligt för oss, då vi tänker på ordningen för avlelse och växelverkan. Inom detta slags treenighet finner vi Osiris, Isis och Horus i den egyptiska framställningen och i den skandinaviska mytologin Oden, Freja och Thor. Assyrierna och fenicierna trodde på en treenighet, vars personer var Anu, Ea och Bel. Druiderna kallade dem Taulac, Fan och Mollac. I den nordliga buddhismen hör vi talas om Amitābha, Avalokiteshvara och Manjushrī. I judarnas Kabbala nämnes de tre: Kether, Binah och Chokma, och i Zoroasters religion Ahuramazda, Mithra och Ahriman. Överallt erkänns treenighetens princip, ehuru manifestationerna växlar.

I det stora hinduiska systemet finner vi treenigheten såsom Shiva, Vishnu och Brahmā. Det moderliga elementet framträder ej i denna treenighet, men det erkänns indirekt därigenom att var och en av dessa tre säges ha en shakti eller kraft, som stundom i symboliken nämnes hans maka. Denna är tydligen en manifestation av hans kraft i materien, möjligen en något lägre manifestation än den man måste tänka sig, när man talar om själva treenigheten. I det kristna systemet finner vi treenigheten som Fadern, Sonen och den Helige Ande, och det är i detta sammanhang intressant märka att den Helige Ande i några av de gamla skrifterna omtalas såsom kvinnlig.

En liknande treenighet finns även i fråga om högre och större Logoi. Långt bortom och utöver allt sådant, som vi kan veta eller föreställa oss, finns det Absoluta, som även framträder såsom en Treenighet. I utvecklingens andra ände finner vi treenigheten hos människan, hennes ande, hennes intuition och hennes intelligens, vilka representerar de trefaldiga egenskaperna vilja, visdom och verksamhet. Denna människans treenighet är en bild av den andra, större treenigheten; men på samma gång är den mycket mera än en bild. Den icke endast symboliserar Logos' Tre Personer, utan på ett sätt, som intet fysiskt medvetande förmår fatta, är den också ett verkligt uttryck för Dem, en manifestation av dessa Tre Personer på denna lägre nivå.

De verksammas triangel

Liksom Logos är en Treenighet, så är även världens esoteriska regering delad i tre stora departement, som förestås av tre mäktiga ämbetsinnehavare, som icke blott är avspeglningar av Logos' Tre Aspekter, utan även på ett mycket verkligt sätt är Dessas manifestationer. Dessa är: Världens Herre, Herren Buddha och Maha-Chohanen, vilka genomgått invigningsgrader, som skänker medvetande i vaket tillstånd i världar, som ligger bortom det mänskliga evolutionsområdet, där den manifesterade Logos dväljes. Världens Herre är ett med den Första Aspekten i den högsta av våra sju världar och utövar den Gudomliga Viljan på jorden; Buddha är förenad med den Andra Aspekten, som dväljes i den näst högsta världen, anupadaka, och sänder den Gudomliga Visdomen ned till mänskligheten; Maha-Chohanen är fullkomligt ett med den Tredje Aspekten, som har sin boning i den nirvaniska världen och utövar den Gudomliga Verksamheten samt representerar den Helige Ande. Han är i sanning Herrens arm, som utsträcker i världen för att göra Hans vilja. Detta framgår klart av följande tabell:

LOGOS	GUDOMLIG FÖRMÅGA	VÄRLD	I TRIANGELN VERKSAM SÅSOM	STRÅLE
Första Aspekten	Vilja	Adi	Världens Herre	1
Andra Aspekten	Visdom	Anupadaka	Herren Buddha	2
Tredje Aspekten	Verksamhet	Nirvana	Mahachohan	3–7

Den första och andra medlemmen av denna stora triangel skiljer sig från den tredje därigenom att deras arbete är sådant att det icke når ned till den fysiska världen, utan i fråga om Herren Buddha endast till den buddhiska kroppens värld och beträffande den Första Aspektens stora Förmedlare till den nirvaniska världen. Men utan Deras arbete i högre världar skulle intet arbete i lägre världar vara möjligt, och därför drar De försorg om att Deras inflytande överföres ända ner till den lägsta världen genom Deras ombud, Manu Vaivasvata och Herren Maitreya.

Dessa två stora Adepter står jämsides med Mahachohanen var och en på Sin stråle, där De genomgått invigningen med samma namn, och på sådant sätt bildas ännu en triangel för nedförandet av Logos' kraft till den fysiska världen. Vi kan uttrycka båda trianglarna i samma diagram på följande sätt:

Under en hel rotrasperiod utarbetar Manu evolutionens detaljer, och Bodhisattva hjälper såsom Världslärare – minister för undervisningen och religionen – dess medlemmar att utveckla så mycken andlighet som är möjligt för dem på deras stadium, medan Mahachohan leder människornas tänkande, så att de olika kulturerna och civilisationerna skall utvecklas enligt den cykliska planen. Huvudet och Hjärtat är De, ävensom Handen med dess fem fingrar, och alla är De ständigt verksamma i världen för att dana släktet till en organisk varelse, en Himmelsk Människa.

Termen ”Himmelsk Människa” är ej blott en liknelse, utan beskriver en ordagrann sanning, ty vid slutet av arbetet med varje rotras bildar de som nått adeptskap inom denna, en mäktig organism, som i verklig bemärkelse utgör en enhet, en Himmelsk Människa, hos vilken det liksom hos en jordisk människa finns sju stora centra, av vilka vart och ett är en stor Adept. Hos detta storartade Väsen skall Manun och Bodhisattvan intaga Sina platser såsom hjärn- och hjärtcentra, och i Dem och såsom delar av Dem, i härlig förening med Dem, skall vi Deras tjänare vara. Och denna härliga helhet skall fortsätta sin bana för att under sin vidare utveckling bli någon kommande Solgudomlighets redskap. Men detta ligger på ett så underbart sätt utom allt vad vi kan förstå att denna förening med andra icke hindrar någon adept inom den Himmelska Människan från att känna sig fri eller handla självständigt.

Ända till helt nyligen var det icke vanligt, att Mahachohan-ämbetet permanent sköttes av en adept med denna grad. Det var brukligt att de fem Chohanerna i tur och ordning utsågs till ledare för alla fem strålarna, ehuru var och en var tvungen att genomgå Mahachohan-invigningen, innan Han intog denna post. Men för närvarande finner vi att en Chohan har uppsikt över var och en av de fem Strålarna och att dessutom – skild från Dem – finns en Mahachohan – en avvikelse från den vanliga metoden, enligt vad vi kan förstå.

Strålarnas gränser

På dessa fem strålar, tredje till och med sjunde, är den högsta invigning, som kan genomgås på vår jord, Mahachohanens, men på den första och andra strålen kan man nå längre, vilket framgår av nedanstående tabell över invigningarna, där man ser att det på första och andra

strålen är möjligt att genomgå Buddha-invigningen, medan adepten kan gå ännu längre på den första.

PÅ STRÅLARNAS MÖJLIGA INVIGNINGAR		
FÖRSTA STRÅLEN	ANDRA STRÅLEN	TREDJE TILL OCH MED SJUNDE STRÅLARNAS
Nionde invigningen		
VÄRLDENS HERRE		
Åttonde invigningen		
PRATYEKA BUDDHA	BUDDHA	
Sjunde invigningen		
MANU	BODHISATTVA	MAHACHOHAN
Första till och med sjätte invigningarna		

Om det skulle förefalla, som om det i detta förhållande låge något av en orättvisa, måste man göra klart för sig att man kan uppnå nirvana på vilken som helst av strålarna. Den som når asekhastadiet, kan genast ingå i denna tillvaro av salighet för en period, som skulle förefalla oss såsom en evighet. Men han når endast dess första avdelning, vilken, ehuru den oerhört överstiger vår fattningsförmåga, likväl är vida underlägsen de högre avdelningar av nirvanatillståndet som Chohanen och Mahachohanen uppnår, medan även dessa avdelningar i sin tur förbleknar inför glansen av det nirvanatillstånd som de adepter uppnår, som gör den erforderliga ansträngningen för att under jordelivet genomgå de ännu högre invigningarna på första och andra strålen. För dem som åtar sig andra arbetsuppgifter utom vår Hierarki, är det även möjligt att gå vidare på de fem strålarna.

Byte av stråle

Möjligheten att byta den egna strålen genom en fast beslutsamhet att göra det lämnar alla vägar lika öppna för esoterikern. Det är en känd sak att de båda Mästare, med vilka Teosofiska Samfundet har varit närmast förbundet, valt att göra denna ansträngning, och de av oss, som önskar fortfara att stå i barnaförhållande till Dem såsom individer, är därför medvetet eller omedvetet i färd med att göra detsamma. Den metod, varigenom denna övergång göres, är tämligen enkel i teorin, ehuru ofta ganska svår att tillämpa i praktiken. Om en lärjunge på sjätte strålen, hängivenhetens stråle, vill övergå till andra strålen eller visdomens stråle, måste han först bemöda sig om att komma under inflytande av den andra underavdelningen av sin egen sjätte stråle. Sedan får han söka att träget förstärka denna understråles inflytande på sitt liv, tills den slutligen blir dominerande. Då kommer han, i stället för att vara på den andra underavdelningen av den sjätte strålen, att befinna sig på den sjätte underavdelningen av den andra strålen. Med andra ord sagt har han genom att öka sin kunskap förvandlat sin hängivenhet, så att denna blivit hängivenhet för den gudomliga visdomen. Därifrån kan han, om han så vill, genom tillräckligt ihärdiga och långvariga bemödanden gå vidare till någon annan underavdelning av den andra strålen.

Här har vi tydligen en avvikelse från den vanliga regeln, ty en monad, som kommit fram genom en Planetande, återvänder genom en annan. Sådana förändringar är jämförelsevis sällsynta och tenderar att nöjaktigt uppväga varandra mot slutet. Övergångarna göres vanligen till första och andra strålarna, och det finns relativt få individer på dessa två på evolutionens lägre stadier.

Fullkomlig enhet

Den underbara enhet med Logos, som råder hos dessa trianglars medlemmar, kan lämpligen belysas genom Bodhisattvas förhållande. Vi har sett att en lärjunges förening med Mästaren är

närmare än någon förening, som kan tänkas existera på jorden. Ännu fastare, på grund av det högre stadiet, var bandet mellan Mästaren Kūthūmī och Hans Lärare Mästaren Dhruva, som i sin tur var Lärjunge till Herren Maitreya under den tid Denne tog lärjungar. Därigenom blev Mästaren Kūthūmī ett även med Herren Maitreya, och eftersom enheten är ännu fullkomligare på Deras stadium, är Mästaren Kūthūmī på ett mycket underbart sätt ett med Bodhisattva.

Adepterna tycks oss stå så högt över oss att vi har svårt att upptäcka någon skillnad mellan de lägre och de högre graderna. De förefaller alla liksom stjärnor högt över oss, och dock säger De sig vara som stoftet under Herren Maitreyas fötter. Där måste finnas en oerhörd skillnad, fastän vi icke kan se den. Vi skådar upp mot dessa häpnadsväckande höjder, och möts av en bländande glans, vari vi icke vågar tycka den ene vara större än den andre, med undantag av att vi genom aurans storlek kan märka, att det finns skillnader. Men vi kan åtminstone förstå att Mästaren Kūthūmīs enhet med Herren Maitreya måste vara en vida större och verkligare förening än något, som är tänkbart på lägre stadier.

I ännu högre grad är Bodhisattva ett med Logos' Andra Person, som Han representerar. Det tillhör Hans ämbete att representera Honom här på jorden, och detta är innebörden av den personliga föreningen mellan Kristus såsom Gud och Kristus såsom människa. Ty Han, Bodhisattva, som vi i västerlandet kalla Herren Kristus, är den intuitionala Vidsomen, Ställföreträdaren för den Andra Personen i den Heliga Treenigheten. Han är det mysterium, som ligger till grund för Kristi två naturer, "Som ehuru Han är Gud och människa, dock icke är två, utan en Kristus – En, icke genom Gudomens förvandling till kött, utan genom människonaturens lyftande till Gud".

Den Andra Personen i den Heliga Treenigheten fanns till många tidsåldrar, innan Herren Maitreya framträdde i evolutionen. Denna Andra Persons första nedstigande i inkarnation skedde, när Han såsom den Andra Utgjutelsen tog höljena för sin manifestation från sitt nya solsystems jungfruliga materia, sedan denna redan befruktats och väckts till liv av Gud den Helige Ande. Sedan detta gjorts, hade vi för första gången den omanifesterade Kristus i motsats till den manifesterade Kristus, och redan då måste det ha varit sant att Kristus såsom Gud i en bemärkelse var större än Kristus såsom människa. När Bodhisattvaerna, som skall representera denna Andra Person på den ena eller andra planeten i Hans system, i tur och ordning når chefskapet för sin stråle, blir De i sin tur så helt och hållet ett med Honom att De förtjänar namnet Kristus såsom människa, och därför sker vid slutet av en dylik invigning denna underbara förening rum för varje Bodhisattva.

Denna Logos' Andra Aspekt utgjuter sig i materien, inkarnerar och blir människa och är därför "Faderns like i sin Gudom, och Fadern underlägsen i sin mandom", som det säges i athanasianska bekännelsen. Vår Herre Bodhisattva har varit en människa såsom vi, och är fortfarande en sådan, ehuru en fullkomlig människa, men denna människonatur har blivit så upplyft till Gudomen att Han i sanning är en fullkomlig Kristus, en framställning av den Andra Aspekten i Treenigheten, ty i Honom och genom Honom är det oss möjligt att nå denna Gudomliga Kraft. Detta är grunden till att Kristus omtalas såsom Medlaren mellan Gud och människor. Det är icke så att Han ingår någon överenskommelse för vår räkning eller köper oss fria från några förskräckliga straff, som många renläriga kristna tro, utan Han är i sanning en Medlare, En som står mellan Logos och människan, som kan ses av människan och genom vilken den gudomliga kraften strömmar ned till människosläktet. Därför är Han Överhuvudet för alla religioner, genom vilka dessa välsignelser kommer.

FJORTONDE KAPITLET

VISDOMEN I TRIANGLARNA

Buddha

Vår tids Buddha är Herren Gautama, som lät sig sista gången födas för omkring 2500 år sedan i Indien, och i denna inkarnation avslutade sin serie liv såsom Bodhisattva och efterträdde den föregående Buddha Kāshyapa såsom Överhuvud för den andra strålen i vårt klots esoteriska Hierarki. Berättelsen om Hans liv såsom Siddhārtha Gautama förtäljes i *The Light of Asia* av Sir Edwin Arnold, en av engelska språkets vackraste och mest inspirerade dikter.

Sju Buddhaer uppträder i följd under en klotperiod, en för varje rotas, och var och en tar i sin tur hand om andra strålens särskilda arbete över hela världen, i det Han ägnar sig åt den del därav, som ligger i de högre världarna, medan Han anförtror ämbetet att vara Världslärare för de lägre världarna åt sin medhjälpare och representant, Bodhisattva. För Den som når denna ställning, anse österländska skriftställare intet lovprisande för överdrivet, ingen hängivenhet för djup, och liksom vi ser upp till dessa Mästare såsom nära nog gudomliga i godhet och visdom, på samma sätt, men i ännu högre grad, ser de upp till Buddha. Vår nuvarande Buddha var den första av vår mänsklighet, som nådde denna oerhörda höjd, medan föregående Buddhaer varit produkter av andra evolutioner. En alldeles särskild ansträngning var nödvändig å Hans sida för att bereda Honom till denna upphöjda tjänst, en ansträngning så oerhörd att Han ständigt bland buddhisterna omtalas såsom *Mahābhinishkramana*, det Stora Offret.

Vid en tid för många tusen år sedan blev det nödvändigt att en av adepterna skulle bli fjärde rotasens Världslärare, ty den tid hade nu kommit, då mänskligheten skulle vara i stånd till att ur sina egna led hämta sina Buddhaer. Ända fram till mitten av vår planetkedjas fjärde rund, den mitt som just var mittpunkten i det evolutionssystem, till vilket vi hör, försågs vår mänsklighet med de nödvändiga stora Ämbetsinnehavarna – Manuer, Världslärare och andra – från mera utvecklade människosläkten i andra kedjor, vilka hade gjort större framsteg eller kanske var äldre än vi, och vi, som mottagit denna hjälp, skall längre framme i vår tur få förmånen att draga försorg om andra, mindre utvecklade evolutionssystem.

På ett sådant sätt ådagaläggs det verkliga broderskap som finns mellan alla levande väsen och ser vi att detta broderskap omfattar ej endast mänskligheten eller ej endast livet i denna kedja av klot, utan att alla kedjor i solsystemet växelvis påverkar varandra och hjälper varandra. Jag har intet direkt bevis för att olika solsystem på samma sätt bistår varandra, men genom analogi skulle jag med så gott som fullkomlig visshet tro att även detta sker. Åtminstone har jag, såsom jag förut har sagt, själv sett Gäster från andra system, och jag har förstått att De reste ej enbart för nöjes skull utan helt visst befinner sig i vårt system för något gott ändamål. Vad detta ändamål är vet jag icke, men naturligtvis har jag ingenting med den saken att göra.

Vid den tidpunkt i förgångna tidsåldrar, på vilken vi hänsyftat, borde mänskligheten ha börjat att ur sina led frambringa sina Lärare, men det sägs att ingen fullt uppnått den höjd, som fordrades för åtagandet av ett sådant oerhört ansvar. Mänsklighetens förnämsta frukter var vid denna tid två Bröder, som befann sig på samma grad av medvetenhetsutveckling. Den Ene var Den som vi nu kallar Herren Gautama Buddha, och den Andre vår nuvarande Världslärare, Herren Maitreya. På vad sätt De icke motsvarade förutsättningarna, vet vi icke, men i sin stora kärlek till mänskligheten erbjöd sig Herren Gautama genast att göra sig beredd för vilka som helst ytterligare ansträngningar, som kunde fordras för att Han skulle uppnå den nödvändiga utvecklingen. Genom traditionerna vet vi att Han liv efter liv övade sig i särskilda dygder och att Han i varje liv framvisade någon stor egenskap, som Han förvärvat.

Denna Buddhas stora uppoffring omtalas i alla buddhisternas heliga böcker, men dessas författare har icke förstått offrets natur, ty många tror att det bestod i att Herren Buddha nedsteg från Nirvana, sedan Han nått vakenheten, för att lära människorna sin Lag. Visserligen steg Han

ned på detta sätt, men detta kan icke räknas som någon uppoffring. Det utgör endast ett vanligt, ehuru icke vidare angenämt arbete. Det stora offer Han gjorde var att Han ägnade tusentals år åt att göra sig värdig att bli människosläktets förstling, som skulle bistå sina mänskliga bröder genom att undervisa dem i den Visdom, som är evigt liv.

Detta arbete utfördes, och det utfördes ädelt. Vi vet något om de olika inkarnationer som Han sedan tog som sin tids Bodhisattva, men det kan finnas många fler, om vilka vi ingenting vet. Han kom som Vyāsa. Han var den förste av de tjugonio Lärarna med namnet Zoroaster, eldreligionens Lärare. Han kom till det gamla Egypten som Hermes, den Trefalt Store, som kallades All Visdoms Fader; ännu senare vandrade Han bland grekerna som Orfeus och undervisade dem genom musik och sång. Till slut lät han sig födas i norra Indien och vandrade under fyrtiofem år uppför och nedför längs Gangesdalen, förkunnande sin Lag och samlande omkring sig alla dem som i föregående liv varit Hans lärjungar.

På något sätt, som vi ännu ej kan hoppas fatta, fanns det, på grund av dessa många tidsåldrars ansträngningar, vissa delar av Herren Buddhas arbete, som Han möjligen icke hade tid att fullfölja i varje detalj. På en sådan nivå är det omöjligt att det finns något sådant som misstag eller fel, men kanske var det förgångnas påfrestning för stor även för en kraft sådan som Hans. Vi kan icke veta detta. Men det kvarstår såsom ett faktum att det fanns några småsaker, som Han den tiden icke kunde ägna full uppmärksamhet, varför Herren Gautamas senare liv icke var fullt likadant som Hans föregångares. Såsom jag sagt, är det vanligt att sedan en Bodhisattva levat sitt sista liv och blivit Buddha, Han, efter att ha ingått i härligheten, helt och hållet överlämnar det yttre arbetet åt Sin efterträdare och ägnar Sig åt att arbeta för mänskligheten i högre världar. Vilka dessa en Dhyanī-Buddhas mångahanda verksamhetsgrenar än må vara, för de Honom dock icke till någon ny födelse på jorden. Men på grund av de särskilda omständigheterna i Herren Gautamas liv finner vi två olikheter i det att två ovanliga åtgärder vidtogs.

De ovanliga åtgärderna

Den första var att Världens Herre, den Store Konungen, den Ende Invigaren, lät en av sina tre Lärjungar, vilka alla är Flammans Herrar från Venus, så gott som omedelbart efter Herren Buddhas uppnående av Buddhaskapet taga en jordisk inkarnation, på det att Han under ett mycket kort liv, uppfyllt av resor genom Indien, där skulle upprätta vissa religionscentra, benämnda *mathas*. Hans namn i denna inkarnation var Shankarāchārya – icke den som skrev kommentarerna, utan denna dynastis store grundläggare, som levde mer än tvåtusen år tidigare.

Shrī Shankarāchārya grundade en särskild skola för hinduisk filosofi och förnyade hinduismen i hög grad genom att ingjuta nytt liv i dess former och samla många av Buddhas läror. Ehuru våra dagars hinduism på många sätt icke når upp till sitt höga ideal, är den mycket mera levande än den var i forna tider före Buddha, då den degenererat till ett formalistiskt system. Även blev Shrī Shankarāchāryas arbete en av orsakerna till att man upphörde med att offra djur, ty även om dylika offer ännu förekommer i Indien, utgör de endast ett ringa fåtal, och de som förekommer, förrättas i mycket liten skala. Vid sidan om sin undervisning i fysiska världen utförde Shrī Shankarāchārya visst esoteriskt arbete, som hade att göra med högre världar och var av betydlig vikt för Indiens senare historia.

Den andra av de ovanliga åtgärder, som jag förut omtalat, vidtogs av Herren Gautama själv. I stället för att helt och hållet ägna sig åt annat och högre arbete, står Han fortfarande i så nära beröring med vår värld, att Han, när så behövs, kan nås av sin Efterträdares åkallan, så att Hans råd och hjälp fortfarande står till buds, när de är särskilt påkallade. Han åtog sig även att en gång om året, på årsdagen av Sin hädanfärd, återvända till vår värld och utsända en ström av välsignelse över den.

Herren Buddha har Sitt eget, särskilda slags kraft, som Han utsänder, när Han ger vår värld Sin välsignelse, och denna välsignelse är något enastående och synnerligen underbart. Ty genom sin ställning och auktoritet har en Buddha tillgång till sådana världar, som är helt och

hållet utom räckhåll för oss, varför Han kan förvandla och draga ned till våra världar de för dessa högre världar egendomliga krafterna. Utan denna Buddhas förmedling skulle dessa krafter icke vara av något gagn för oss här i det fysiska livet. Deras vibrationer är så oerhört starka och så otroligt hastiga att de skulle gå genom oss, utan att vi märkte dem i den högsta värld vi kan nå, och vi skulle icke ens veta om att de finns. Men som det nu är, sprids väl-signelsens kraft över hela världen och finner genast kanaler, varigenom den kan strömma, alldeles liksom vatten ögonblickligen finner vägen till ett öppet rör, och på sådant sätt stärker den allt gott arbete och medför frid till deras hjärtan, som är i stånd till att taga emot den.

Wesakhögtiden

Det tillfälle, som valts för denna underbara kraftutströmning, är fullmånedagen i den indiska månaden Vaishākha (som på Ceylon kallas Wesak och vanligen motsvarar den månad vi kallar maj) årsdagen av alla de viktiga tilldragelserna i Hans sista jordeliv – Hans födelse, Hans uppnående av buddhaskapet och Hans bortgång från den fysiska kroppen.

I samband med detta Hans besök och alldeles oavsett dess oerhörda esoteriska betydelse utföres i den fysiska världen en esoterisk ceremoni, vid vilken Herren faktiskt visar sig i närvaro av en skara vanliga pilgrimer. Om Han verkligen visar sig för pilgrimerna vet jag icke fullt säkert. Alla kastar sig till marken i samma ögonblick som Han framträder, men det kan hända att de endast följer Adepternas och Dessas lärjungars exempel, vilka verkligen ser Herren Gautama. Likväl förefaller det troligt att åtminstone en del av pilgrimerna själva har sett Honom, ty kännedomen om denna ceremoni är vida spridd hos buddhisterna i Centralasien, och den omtalas såsom uppenbarelsen av Buddhas skugga eller avspegling, och den beskrivning, som ges av den i dylika traditionella berättelser, är i regel tämligen riktig. Såvitt vi kan förstå, tycks det icke finnas något skäl varför icke vem som helst, som händelsevis vid denna tid befinner sig i trakten, skulle kunna vara närvarande vid ceremonin. Det göres ingen synbar ansträngning för begränsning av åskådarnas antal. Likväl är det sant att man hör talas om pilgrimsskaror, som vandrat omkring i årtal utan att kunna finna platsen.

Alla medlemmar av det Stora Vita Brödraskapet utom Konungen själv och Hans tre Lärjungar bevisar vanligen denna ceremoni, och det finns intet skäl varför icke alla uppriktiga teosofiska medlemmar skulle kunna vara närvarande i emotionalkroppen. De som fått sig hemligheten anförtrödd försöker vanligen ordna det så att deras fysiska kroppar insomnar någon timme före fullmånestunden och sedan får vila ostörda till ungefär en timme efter denna.

Dalen

Den plats, som utvalts till detta ändamål, är en liten platå, omgiven av låga kullar på norra sidan av Himalaya, icke långt från gränsen till Nepal och kanske cirka 600 kilometer väster om staden Lhasa. Denna lilla slätt har en avlång, oregelbunden form, omkring två och en halv kilometer lång och ej fullt lika bred. Marken sluttar en smula från söder mot norr och är till största delen kal och stenig, ehuru på en del ställen täckt av strävt, stripigt gräs och risaktiga buskage. En bäck rinner längs en del av den västra sidan av platån, skär det nordvästra hörnet, försvinner ungefär mitt på norra sidan genom en av barrskog kantad ravin och når slutligen en sjö, som skymtar fram några kilometer längre borta. Den omgivande trakten förefaller vild och ödslig, och man ser inga byggnader med undantag av en förfallen stupa med ett par hyddor bredvid på en av kullarna öster om slätten. Ungefär mitt på slättens sydliga hälft ligger ett väldigt block av gråvit sten, ådrad med något glittrande ämne – ett block i form av ett altare, kanske tre och en halv meter långt, två meter brett och en meter högt över marken.

Några dagar före den utsatta tiden kan man se en ständigt växande hop av tält med egendomligt och grovt utseende (de flesta svarta) utmed bäcken och de angränsande kullarnas sluttningar, och denna eljest så ödsliga trakt upplivas av en ansenlig mängd lägereldar. Ett stort antal människor kommer dit från nomadstammarna i Centralasien, och några rent av långt norrifrån.

Dagen före fullmånedagen tar alla dessa pilgrimer ett särskilt ceremoniellt bad och tvättar alla sina kläder för att bereda sig för ceremonin.

Några timmar före fullmånestunden samlar sig människorna på slättens lägre eller norra del och sätter sig stilla i ordnade rader på marken, varvid de noga ser till att ett ansenligt utrymme framför altarstenen lämnas tomt. Vanligen äro några lamaer närvarande, och de brukar begagna detta tillfälle att tala till folket. Ungefär en timme före fullmånestunden, börjar besökare, som färdats i emotionalkroppen, anlända, däribland Brödraskapets medlemmar. Några av dessa framträder vanligen även i fysisk gestalt, så att pilgrimerna kan se dem, och dessa mottas med knäböjande och djupa vördnadsbetygelser. Ofta värdigas våra Mästare och några, som är ännu större, vänligt samspråka med sina lärjungar och andra närvarande. Medan detta pågår, bereder de som är utsedda härtill, den stora altarstenen för ceremonin genom att täcka den med de härligaste blommor och pryda alla hörnen med stora kransar av den heliga lotusblomman. I mitten ställs en vackert ciselerad guldbägare full av vatten och omedelbart framför denna lämnas en plats fri från blommor.

Ceremonin

Ungefär en halvtimme före fullmånestunden samlar sig på ett tecken av Mahachohan Brödraskapets medlemmar på den öppna platsen mitt på slätten norr om det stora stenaltaret och ordnar sig i tre kretsar, alla med ansiktet vänt mot mitten, varvid den yttersta kretsen består av Brödraskapets yngre medlemmar och de högre Ämbetsinnehavarna står på bestämda platser i den innersta kretsen.

Några verser ur buddhistiska skrifter sjunges därefter på palispråket, och när rösternas ljud tystnat, framträder Herren Maitreya i fysisk gestalt i kretsarnas mitt, hållande Maktens Spira i sina händer. Denna underbara symbol är på visst sätt ett fysiskt centrum eller fäste för den kraft som utsänds av Planetlogos och magnetiserades för miljoner år sedan av Honom, när Han första gången satte den mänskliga livsvågen i rörelse i vår planetkedja. Man har sagt oss att den är ett fysiskt tecken på att Logos' uppmärksamhet koncentrerar sig på den planet, där den befinner sig och att den föres från den ena planeten till den andra, beroende på vart Hans uppmärksamhet riktas – att där den är, där är för tillfället utvecklingens centrala skådeplats, och att, när den lämnar denna planet för att övergå till nästa, vår jord skall sjunka i relativ överksamhet. Om den föres även till de icke-fysiska kloten vet vi icke, ej heller förstår vi riktigt hur den används eller vilken roll den spelar i världshushållningen. Den förvaras vanligen i Shamballa av Världens Herre, och såvitt vi vet är denna Wesakhögtid det enda tillfälle, då den lämnar Honom. Den är en rund stång av orikalkum, en nu annars ej existerande metall, mäter kanske 60 centimeter i längd och ungefär fem centimeter i diameter och är i vardera änden prydd med en väldig diamant i form av ett klot, slutande i en kägla. Den ger ett egendomligt intryck av att ständigt vara omgiven av eld och har en lysande, genomskinlig aura. Det är att märka att ingen annan än Herren Maitreya vidrör den under hela ceremonin.

När Herren Maitreya antagit fysisk gestalt mitt i cirkeln, bugar sig adepterna och de invigda högtidligt för Honom, och sjunges ännu en vers. Därefter delar sig de inre kretsarna, alltjämt sjungande, i åtta delar, så att de bildar ett kors inom den yttre kretsen, medan Herren Maitreya står kvar i mitten. Vid nästa steg i denna ståtliga ritual förvandlas korset till en triangel, varvid Herren Maitreya skrider framåt, så att Han står i dess spets och alltså tätt intill altarstenen. På detta altare, på den tomma platsen framför guldbägaren, nedlägger Herren Maitreya vördnadsfullt Maktens Spira, medan kretsen bakom Honom förändrar sig till en tämligen invecklad kurvlinjig figur, så att alla står vända mot altaret. Vid nästa förändring blir denna figur en omvänd triangel, så att vi får en bild av Teosofiska Samfundets välkända tecken, ehuru utan den omgivande ormen. Denna figur övergår i sin tur i den femuddiga stjärnan, varunder Herren Maitreya fortfarande står i söder närmast altarstenen och de andra stora Ämbetsinnehavarna eller Chohanerna vid de fem punkter, där linjerna skär varandra.

När man kommit till detta sjunde och slutliga steg, upphör sången, och efter några ögonblicks högtidlig tystnad fattar Herren Maitreya åter Maktens Spira med sina händer och lyfter den över sitt huvud, i det Han med några klangfulla ord på palispråket säger:

”Allt är redo, Mästare, kom!”

Och då, när Han just som fullmånestunden är inne, åter lägger ned den lågande spiran, visar sig Herren Buddha såsom en jättelik gestalt, svävande i luften alldeles över kullarna i söder. Brödraskapets medlemmar bugar sig med knäppta händer, och mängden bakom Dem faller ned på sina ansikten och förblir så, medan de andra sjunger de tre verser som Herren Buddha själv under sitt jordeliv lärde skolgossen Chatta:

Herren Buddha, Sakyas Vise, är ibland människor den bäste läraren. Han har fullbordat det som skulle utföras, och nått den andra stranden (Nirvana). Han är full av styrka och kraft. Honom, den Välsignade, tager jag till Vägledare.

Sanningen är översinnlig; den medför frihet från lidande, begär och sorg; den är fri från varje fläck; den är ljuv, enkel och logisk; denna sanning tager jag till Vägledare.

Det som gives till de åtta slagen av Ädlingar, vilka parvis bildar de fyra graderna, som känner sanningen, det medför i sanning sin stora lön; detta, de Ädlas Brödraskap, tager jag till min Vägledare.

Den största välsignelsen

Sedan reser sig folket och betraktar Herrens uppenbarelse, medan Brödraskapet sjunger för dem de ädla orden i *Mahāmangala sutta*, vilka översatts såsom följer:

Många devaer och människor,
när de lyckan har sökt,
I olika saker välsignelse funnit.
Dig, Mästare, ber vi, lär oss och säg,
Vilken är den största välsignelsen?

Ej att tjäna dårar,
Utan tjäna de vise;
Att hedra den som är heder värd,
Det är den största välsignelsen.
Att ha sitt hem i en vänlig nejd,
Att ha gjort gott i forna liv,
I själen hysa ett rätt begär,
Det är den största välsignelsen.

Mycken lärdom och undervisning,
Skolat sinne och självbehärskning,
Vänligt tal, som man lägger väl,
Det är den största välsignelsen.

Att hedra fader och hedra moder,
Att älska hustrun och vårda barnen,
I frid sin kallelse troget fylla,
Det är den största välsignelsen.

En öppen hand, ett rättfärdigt liv,
Ett hjälpsamt sinne mot envar;
Ett liv med handlingar utan tadel,
Det är den största välsignelsen.

Att avsky synden och undfly den,
Ej smaka vin eller starka drycker
Och icke tröttna på att göra gott,
Det är den största välsignelsen.

Att vara långmodig jämt och mild,
Att söka stillsamma sällsamsbröder,
Andliga samtal på lämplig tid,
Det är den största välsignelsen.

Sig själv i tygel och renhet hålla;
De Fyra Sanningarna veta
Och inse att Nirvana finns,
Det är den största välsignelsen.

En själ, som orubblig står,
och möter trygg, utan sorger och bitter klagan,
Vad växling livet henne ger,
Det är den största välsignelsen.

Den människa, som så handlar,
blir Ööverbinnelig i allt.
Hon vandra skall i ständig trygghet,
Hennes är den största välsignelsen!

Den skepnad, som svävar över kullarna, är enorm till sitt omfång, men återgiver fullkomligt till form och anletsdrag den kropp, i vilken Herren senast levde på jorden. Han sitter med korslagda ben och knäppta händer, iförd en buddhistisk munks gula klädnad, som dock bäres så att den lämnar högra armen bar. Ingen beskrivning kan ge någon föreställning om ansiktet – ett ansikte, som i sanning är gudaliknande, ty det förenar lugn och kraft, visdom och kärlek i ett uttryck, där vi finner allt vi kan tänka oss om det gudomliga. Vi kan säga att hyn är av en klar gulvit färgton och dragen vackert skurna, att pannan är bred och ädel, ögonen stora, strålande och mörkblå, näsan en smula böjd, läpparna röda och tätt slutna. Men allt detta gäller endast det yttre och ger blott en svag föreställning om den levande verkligheten. Håret är svart – nästan blåsvart – och vågigt. Egendomligt nog är det varken långt, såsom vanligt är i Indien, eller alldeles kortklippt, såsom österländska munkar plägar ha det, utan det är avskuret strax innan det når axlarna, benat i mitten och tillbakastruket ur pannan. Det berättas att, när prins Siddhārtha begav sig hemifrån för att söka sanningen, han grep tag i sitt långa hår och skar av det intill huvudet med ett hugg av sitt svärd och att han sedan alltid lät det behålla samma längd.

Något av det mest slående med denna underbara uppenbarelse är den härliga aura som omger gestalten. Den bildar koncentrisk sfärer, såsom auran hos alla högt framskridna individer gör. Dess allmänna byggnad är densamma som arhatens aura, framställd på Plansch XXVI i boken *Man Visible and Invisible*, men färgernas inbördes ordning är en annan och egenartad. Gestalten är omgiven av ett ljus, som på något sätt är bländande, ehuru samtidigt genomskinligt – så starkt att ögat knappt kan vila på det, och likväl synes genom detta ljus ansiktet och klädnadens färg med fullständig klarhet. Utanför detta ljus synes en ring av härlig ultramarin färg, sedan kommer i följd glödande gyllengult, rikaste karmosinrött, rent silvervitt och storslaget scharlakansrött. Alla dessa olikfärgade fält är givetvis sfärer, ehuru de framträder såsom band mot himlens bakgrund. Strålar av alla dessa färger skjuter rätvinkligt ut ur dessa sfärer, blandas med

varandra och med blixtar av grönt och violett.

Dessa färger och exakt i denna ordning, beskrivs i gamla buddhistiska skrifter såsom utgörande Herrens aura. När år 1885 det ansågs önskvärt att en särskild flagga skulle utformas för Ceylons buddhister, föreslog Teosofiska Samfundets grundare och president överste Olcott i samråd med våra singalesiska bröder i Colombo att för detta ändamål begagna samma betydelsefulla färgsammansättning. Översten omtalar för oss i sin bok *Old Diary Leaves* (vol. III, sidan 352) att han några år därefter erfor från den tibetanske ambassadören till vicekungen av Indien vid ett möte med den förstnämnde i Darjeeling att dessa färger är desamma som de i Dalai Lamas flagga. Idén till detta symboliska standar synes ha godtagits i vida kretsar. Jag har själv sett detta i buddhisttempel på så skilda orter som Rangoon i Burma och Sacramento i Kalifornien.

Sedan Mahāmangala Sutta sjungits till slut, tar Herren Maitreya den med vatten fyllda guldbägaren från altarstenen och håller den några ögonblick över sitt huvud, medan människomassan bakom, som också försett sig med kärl, fyllda med vatten, följer Hans exempel. Då Han ställer den tillbaka på altarstenen, sjunges ännu en vers.

Han är Herren, den Helige, som är fullkomlig i kunskap, Som äger de åtta slagen av kunskap och har uträttat de femton heliga gärningarna, Som gjort den goda resan, vilken leder till buddhaskap, Som känner de tre världarna, Den oförliknelige, gudars och människors lärare, Den Välsignade, Herren Buddha.

Vid slutet av sjungandet av denna vers upplyses Herrens anlete av ett oförlikneligt leende, och Han lyfter högra handen till välsignelse, medan ett regn av blommor faller ned bland människorna. Åter bugar sig Brödraskapets medlemmar, åter kastar sig människorna till marken, och Skepnaden förbleknar långsamt ur skyn, medan människorna ger utlopp åt sina känslor med höga glädjerop och lovprisande. Brödraskapets medlemmar går fram till Herren Maitreya i den ordning, vari de blivit invigda, och var och en läppjar på vattnet i guldbägaren, och likaledes läppjar var och en i mängden på sitt vatten. Återstoden för de med sig hem i sina egendomliga läderflaskor för att med detta heliga vatten fördriva allt ont inflytande ur sina hem eller kanske bota sjuka. Sedan bryter den stora församlingen upp under ömsesidiga lyckönskningar, och var och en för med sig till sin avlägsna hemort ett outplånligt minne av den underbara ceremoni, vari de deltagit.

Buddhas föregångare

Det är intressant att lägga märke till hur Buddhas föregångare skymtar fram i Johannes' Uppenbarelse: "Och runt omkring tronen såg jag tjugofyra troner och, sittande på tronerna, tjugofyra äldste, klädda i vita kläder, med gyllene kronor på sina huvud."

Den som har förmånen att få se detta – och tänk på att alla en gång skall göra det – ser det från den särskilda synpunkt som betingas av hans egen tro. Därför såg Johannes vad han väntade att få se – den judiska traditionens tjugofyra äldste. Talet tjugofyra visar vid vilken tid denna syn sågs för första gången, eller snarare den tid då judarnas begrepp om denna härlighet bildades. Om vi nu kunde höja oss i anden och skåda denna utsägliga härlighet, skulle vi se tjugofem och icke tjugofyra äldste, ty ännu en Buddha har nått målet, sedan denna vision tog form i judarnas högre tänkande. Ty dessa äldste är de Stora Lärare som undervisat på kloten i denna vår rund. Det finns sju Buddhaer på varje klot, vilket gör tjugoen för de tre klot vi genomgått, och sedan blev Herren Gautama den fjärde Buddha på detta klot. Därför fanns i dessa gamla dagar tjugofyra äldste; men om vi såge dem nu, skulle De vara tjugofem.

Den kristna kyrkan har tolkat detta något annorlunda, i det den i dessa äldste ser de tolv apostlarna och de tolv judiska profeterna. Om dessa tjugofyra varit apostlarna och profeterna, borde visionären ha sett sig själv bland dem, vilket utan tvivel då omtalats. Dessa äldste bar envar på huvudet en krona av guld, sägs det, och litet längre framme läser vi att de kastade sina kronor framför Honom, som vi sjunger i den sköna trefaldighetspsalmen. Jag minns att jag som

barn mycket undrade över hur detta kunde vara möjligt. Det föreföll mig underligt att dessa män oupphörligt kunde kasta sina kronor och likväl ständigt ha en krona till hands att kasta. Jag kunde icke förstå det, och jag undrade hur det gick till att kronorna återvände till deras huvuden, så att de kunde kasta dem på nytt. Sådana smått löjliga fantasier är kanske icke så mycket att undra på hos ett barn, men de försvinner, när man förstår innebörden. Om vi sett någon bild av Herren Buddha, har vi säkert lagt märke till att det från Hans hjässa vanligen reser sig som en liten kägla. Den liknar en gyllene krona och framställer den andliga kraft som strömmar ut ur människans hjässcentrum – den tusenbladiga lotusblomman, som det poetiskt heter i österländska böcker.

Hos en högt utvecklad människa utsänder detta centrum en härlig strålgång, som bildar en verklig krona. Vad som åsyftas i den nämnda berättelsen är att allt hon utvecklat, all hennes härliga karma, all den stora andliga kraft hon alstrar – allt detta kastar hon ständigt till Logos fötter, för att det måtte användas i Hans tjänst. På sådant sätt kan hon om och om igen fortsätta att kasta sin gyllene krona, ty den bildar sig alltjämt på nytt, när kraften flödar fram ur hennes inre.

Bodhisattva Maitreya

Herren Maitreya, vilket namn betyder medglädje, övertog bodhisattvaämbetet, när Herren Gautama nedlade detsamma, och Han har sedan dess gjort många bemödanden för religionens främjande. En av Hans första åtgärder efter att ha iklätt sig ämbetet var att använda den oerhörda magnetism, som alstrades i världen av Buddhas närvaro, till att låta stora lärare samtidigt uppträda i många olika delar av världen; därför finna vi inom en jämförelsevis kort tidsrymd icke blott Buddha själv, Shrī Shankarāchārya och Mahāvīra i Indien, utan även Mithra i Persien, Lao-tse och Konfucius i Kina och Pytagoras i det gamla Grekland.

Två gånger har Han själv framträtt – såsom Krishna på Indiens slätter och såsom Kristus på Palestinas kullar. Under inkarnationen såsom Krishna var det stora grunddraget alltid kärlek. Barnet Krishna drog till sig människor, som kände den djupaste och mest intensiva tillgivenhet för Honom. Likaså var under Hans liv i Palestina kärlek alltid det centrala draget i Hans undervisning. Han sade: ”Detta nya bud giver jag eder, att I älsken varandra”. Han bad, att Hans lärjungar skulle bli ett med Honom, såsom Han var ett med Fadern. Hans mest älskade lärjunge, Johannes, är den som starkast framhåller samma tanke: ”Den som icke älskar, känner icke Gud, ty Gud är kärlek”.

Det som nu kallas kristendom var i sitt ursprungliga skick och i den form Han gav den, tvivelsutan en härlig skapelse, hur sorgligt den än sedermera fallit från denna höga nivå genom okunniga människors gärningar. Man får naturligtvis icke tänka sig att budet om att älska sin broder och sin nästa var något nytt i världen. Såsom Augustinus sade i sina *Retractationes*,

”Detsamma som vi nu kallar den kristna religionen, fanns även hos de gamle och har aldrig saknats från människosläktets första uppträdande och till Kristi ankomst i köttet, från vilket ögonblick den sanna religionen, som redan existerade, begynte kallas kristendom.”

De som läser Bhagavad-Gītā, erinrar sig även att denna innehåller undervisning om kärlek och hängivenhet. Bodhisattva använde även vid olika tillfällen Tibets store religiöse reformator Tsong-kha-pas fysiska kropp, och sekterna igenom har Han sänt ut sina lärjungar i en ständig ström, däribland Nāgārjuna, Āryasanga Rāmānujāchārya, Madhvāchārya och många andra, som grundat nya sekter eller kastat nytt ljus över religionens mysterier. Bland dessa Hans lärjungar utsändes en för att grunda religionen islam.

Det ovan omtalade utsändandet av lärare utgör endast en del av Hans arbete, vilket icke inskränker sig till människosläktet utan i sig innefattar undervisning av alla varelser på jorden, däribland även devaerna. Han är sålunda Överhuvud för alla nuvarande religioner och för

många andra, som försvunnit under tidernas lopp, men Han bär naturligtvis ansvaret för dem endast i deras ursprungliga form och icke för den förvrängning som människorna naturenligt och oundvikligt infört i dem alla under tidernas lopp. Han varierar typen för religionerna, så att den lämpar sig för den period i världens historia, då den framträder, och för det folk, åt vilket den ges, men ehuru formen växlar, medan utvecklingen skrider framåt, är etiken ständigt densamma.

Många gånger än skall Han framträda på jorden under rotrasens utveckling och därvid grunda många sådana religioner. Var gång skall Han då samla omkring sig de människor, som i den rasen är beredda att följa Honom. Ibland dessa utväljer Han några, som Han kan draga närmare till sig, några, som är lärjungar i den innerligaste meningen av ordet ”lärjunge”. Sedan kommer Han att mot rasens slut, när den redan vida överskridit sin fulla blomstring och en ny ras börjat behärska världen, ordna det så att alla Hans närmaste lärjungar, som följt Honom under de föregående inkarnationerna, skall leva tillsammans vid tiden för Hans sista liv på jorden.

Under detta liv skall Han nå den stora buddhainvigningen och då vinna fullkomlig vakenhet. Vid den tiden skall dessa Hans lärjungar, utan att i fysisk måtto känna eller minnas Honom, alla känna sig starkt dragna till Honom, och under Hans inflytande skall de i stort antal inträda på vägen, och många kommer att nå de högre graderna, emedan de redan under föregående inkarnationer gjort betydande framsteg. Vi trodde till en början att de buddhistiska böckernas berättelser om det stora antal människor, som genast nådde arhatskapet, när Herren Gautama blev Buddha, var något som låg utom möjlighetens gränser. Men vid närmare undersökning fann vi att dessa berättelser grundades på fakta. Det är möjligt att antalet överdrevs, men det är ett otvivelaktigt faktum att ett stort antal lärjungar plötsligt uppnådde dessa höga grader av invigning genom påverkan av Buddhas mäktiga magnetism och kraft.

Āsālahögtiden

Utom vid den stora Wesakhögtiden möts alla Brödraskapets medlemmar officiellt vid ännu ett annat tillfälle varje år. I detta fall försiggår sammankomsten vanligen i Herren Maitreyas privata boning, som även denna är belägen i Himalayabergen, men på den sydliga i stället för på den norra slutningen. Vid detta tillfälle är inga pilgrimer från den fysiska världen närvarande, men alla besökare från emotionalvärlden, vilka äger kännedom om högtidligheten, är välkomna att delta. Den firas på fullmånedagen i månaden āsāla, som vanligen motsvarar vår månad juli.

Detta är årsdagen av den dag, då Herren Buddha för första gången kungjorde den stora uppenbarelsen – då Han för sina fem lärjungar höll det lärotalet som vanligen är känt såsom *Dhammachakkappavattana sutta*, vilket betyder ”Lärotalet om igångsättandet av Lagens hjul”. Där utläggs för första gången de fyra ädla sanningarna och den ädla åttaledade vägen, och däri beskriver Buddhas stora medelväg – det fullkomligt rättfärdiga liv, som leves i världen och som ligger mitt emellan å ena sidan asketismens överdrifter och å den andra sorglösheten i ett uteslutande världsligt liv.

I sin kärlek till sin store Företrädare har Herren Maitreya bestämt att varje årsdag av detta första lärotalet detsamma åter skall hållas inför det församlade Brödraskapet, och vanligen håller Han dessutom själv ett enkelt anförande för att utlägga och förklara det. Lärotalets hållande tar sin början i fullmånestunden, och läsningen och utläggningen räcker vanligen ej mer än ungefär en halvtimme. Herren Maitreya tar vanligen plats på den marmorbänk, som är placerad vid kanten av en upphöjd terrass i den vackra trädgården alldeles framför boningen. De förnämsta ämbetsinnehavarna sitter nära intill Honom, medan Brödraskapets övriga medlemmar grupperar sig i den någon meter lägre liggande trädgården. Även vid detta tillfälle blir det ofta tid över till angenämt samspråk och brukar Mästarna utbyta hälsningar med sina lärjungar och sådana som strävar efter att bli Deras lärjungar samt ge dem sin välsignelse.

Det kan vara av gagn att ge en redogörelse för ceremonin och vad som brukar sägas vid dessa

festligheter, om det än naturligtvis ligger utom möjlighetens gräns att återge hur underbart skönt och vältaligt Herren Maitreya yttrar sig vid dylika tillfällen. Den redogörelse som följer gör intet försök att återge något bestämt anförande. Den är en sammanfattning av, som jag fruktar, mycket ofullkomligt ihågkomna fragment, varav några redan offentliggjorts annorstädes. Men de som icke förut hört något om det, får därigenom en viss uppfattning om hur detta vanligen går till.

Det stora lärotalet är underbart enkelt, och dess huvudpunkter upprepas om och om igen. Det fanns ingen stenografi då för tiden, så att det icke kunde upptecknas och läsas efteråt av vem som helst. Hans lärjungar var tvungna att minnas Hans ord genom det intryck dessa vid tillfället gjorde på dem. Därför lade Han dem lättfattligt och upprepade dem om och om igen liksom ett omkväde, så att man skulle vara säker på dem. När man läser Hans lärotal, är det lätt att se att det är byggt med detta mål i sikte – att det skall vara lätt att minnas. Dess huvudpunkter är ordnade i kategorier, så att, om man hört den en gång, man påminns av varje del om nästa i ordningen, som om det vore ett slags mnemonik, och för en buddhist antyder vart och ett av de särskilda lätt ihågkomna orden en hel grupp av besläktade ideer, så att detta lärotal, så enkelt och kortfattat det är, innehåller en förklaring av och ett rättesnöre för livet.

Man kunde väl tycka att allt, som kan sägas om detta lärotal, redan sagts många gånger om. Men med sin underbara vältalighet och sitt sätt att framställa saken låter Herren det för varje år förefalla såsom något nytt, och var och en känner det, som om Hans budskap vore särskilt riktat just till honom. Vid dessa tillfällen, liksom vid lärotalets ursprungliga hållande, upprepar sig pingstundret. Herren talar på det ursprungliga välklingande palispråket, men alla de närvarande hör Honom "tala deras eget språk, till vilket de blivit födda", som det står i Apostlagärningarna.

De fyra ädla sanningarna

Lärotalet börjar med en förklaring, att den ädla vägen i mitten är den säkraste och i själva verket den enda rätta vägen. Att å ena sidan kasta sig in i det vanliga världsliga livets sinnliga utsvävningar och nöjen är tarvligt och förnedrande och hjälper ingen människa framåt. Å andra sidan är även överdriven asketism skadlig och gagnlös. Det finns kanske ett fåtal, som känner sig dragna till det upphöjda asketiska och avskilda livet, och dessa är möjligen i stånd till att leva det rätt, ehuru även dessa måste taga sig till vara för överdrifter. Men för folk i allmänhet är medelvägen eller ett gott liv, som lever i världen, på alla sätt det bästa och tryggaste. Det första steget för den som vill leva ett sådant liv, är att förstå dess villkor, och dessa framställer Herren Buddha för oss i de "fyra ädla sanningarna", såsom Han kallat dem. Dessa är:

1. Lidandet.
2. Lidandets orsak.
3. Lidandets upphörande.
4. Den väg som leder till lidandets upphörande.

1. Den första sanningen är ett betonande av att allt manifesterat liv är lidande, såframt människan icke äger kunskap om hur hon skall leva. I sin förklaring av detta sade Bodhisattva att det finns två sätt, på vilka det manifesterade livet är lidande. Det ena kan man i viss mån undvika, men det andra beror på ett grundligt misstag och är mycket lätt att undgå. För monaden, som är människans verkliga ande, innebär allt manifesterat liv i viss mening lidande, emedan det är en begränsning, en begränsning, som vi icke alls kan fatta i vår fysiska hjärna, då vi icke har någon uppfattning om det högre livets härliga frihet. Det är just i denna bemärkelse, som det alltid sägs att Kristus giver sig som ett offer, när Han nedstiger i materien. Det är utan tvivel ett offer, ty det är en obeskrivligt stor begränsning, eftersom det avstänger Honom från alla de härliga möjligheter som står Honom till buds i Hans egen värld. Detsamma gäller för monaden. Den gör tvivelsutan ett stort offer, när den träder i förbindelse med den lägre materien, när den i långa tidsåldrar överskuggar den under dess utveckling upp till människostadiet, då den sänder ned ett ringa fragment av sig själv (en fingertopp så att säga), och på så sätt bildar ett jag eller en individuell själ.

Om vi än är blott ett ringa fragment, ja, ett fragment av ett fragment – så är vi likväl en del av en strålande verklighet. Att vara ett fragment är ingenting att vara stolt över, men det innebär en visshet om att vi, emedan vi på sådant sätt är en del av det högre, äger möjlighet att höja oss till detta högre och bli ett därmed. Detta är slutpunkten och målet för vår utveckling. Och även sedan vi nått detta mål, får vi icke slå oss till ro och glädja oss åt den grad av utveckling vi nått, utan använda den till att befrämja den stora planen. Alla dessa uppoftningar och begränsningar kan rätteligen sägas medföra lidande, men det högre jaget underkastar sig dem med glädje, så snart det kommit till full kunskap. Det högre jaget är mindre fullkomligt än monaden, och därför förstår det icke så bra till en början, det måste liksom alla andra lära. Den ofantliga begränsning som följer av varje ytterligare nedstigning i materien är ett oundvikligt faktum, varför såtillvida lidandet är oskiljaktigt från manifestationen. Vi måste finna oss i denna begränsning såsom ett medel att nå målet, såsom en del av den gudomliga planen.

I ännu en bemärkelse innebär livet ofta lidande, men ett slags lidande, som man helt och hållet kan undvika. Den som lever ett vanligt världsligt liv, befinner sig ofta i alla slags bekymmer. Det vore icke överensstämmande med sanningen att säga att han ständigt har något att sörja över, men han har ofta bekymmer, och det finns alltid en möjlighet till att han skall drabbas av stora sorger eller bekymmer. Orsaken härtill är att han är fylld av en mängd lägre begär, visst icke nödvändigtvis dåliga, men begär efter lägre ting, och att dessa begär binder och begränsar honom. Han strävar ständigt efter att nå något som han icke har, och han är full av bekymmer för hur han skall lyckas, och när han fått det han strävar efter, är han orolig för att mista det. Detta är fallet icke blott i fråga om pengar, utan även beträffande ställning och makt, rikedom och framgång i samhället. Alla dessa begär vållar oupphörliga bekymmer på många olika sätt, icke blott för den som äger eller icke äger något, som är föremål för begär, utan man måste också räkna med all avund och illvilja och misstämning, som uppväcks hos andra, som strävar efter samma mål.

Det finns andra föremål för begär, som tycks högre än dessa och dock icke är de högsta. Hur ofta är det till exempel icke, som en ung man begär tillgivenhet av någon, som ej kan och icke har någon dylik att ge honom? Av sådana begär följer ofta åtskillig sorg, svartsjuka och andra lägre känslor. Man säger att dylika begär är naturliga. Utan tvivel är detta riktigt, och besvarad tillgivenhet är en källa till mycken lycka. Men om hans känsla är obesvarad, bör en man ha kraft att acceptera förhållandet och icke låta sig tryckas ned av detta otillfredsställda begär. När man säger att något är naturligt, menar man att det är vad man kan vänta av människor i allmänhet. Men den som studerar esoterik, måste söka höja sig över den vanliga människan – hur skall han annars kunna hjälpa en sådan? Vi måste höja oss över denna nivå för att bli i stånd att räcka ned en hjälpende hand. Vi måste taga sikte, icke på det naturliga (i bemärkelsen av det vanliga), utan på det övernaturliga.

En klärvoajant är gärna beredd att intyga sanningen av denna Buddhas stora lärosats att livet på det hela taget är lidande, ty när han betraktar emotionalkroppen och mentalkroppen hos dem han möter, ser han att de är fulla av en massa små virvlar, som är stadda i våldsam rörelse och representerar alla slags underliga små tankar, förorsakade av ängslan eller bekymmer för ett eller annat. Alla dessa vållar oro och lidande, och vad som framför allt krävs för framåtskridandet är lugn. Det enda sättet att få frid är att helt och hållet göra sig dem kvitt, och detta för oss till den andra av våra ädla sanningar, den om lidandets orsak.

2. Vi har redan sett att lidandets orsak alltid är begär. Om en människa icke har några begär, icke strävar efter ställning eller makt eller rikedom, är hon lika lugn, antingen rikedom eller makt eller ställning kommer eller går. Hon förblir orubblig och upphöjd i sitt lugn, ty hon frågar icke efter sådant. Eftersom hon är människa, kan hon naturligtvis nära en önskan efter det ena eller andra, men alltid stilla och ädelt, så att hon icke låter sig störas därav. Vi vet till exempel att människor ofta blir förkrossade av sorg, när döden berövar dem någon de älskar. Men om deras tillgivenhet ligger på ett högre plan, om de älskar vännen och icke hans kropp, kan döden

icke åstadkomma någon känsla av skilsmässa och alltså ingen sorg. Om de hyser ett starkt begär efter kroppslig samvaro med denna vän i den fysiska världen, så kommer detta begär genast att orsaka sorg. Men kan de skjuta detta begär åsido och leva i gemenskap med varandra i det högre livet, så flyr sorgen sin kos.

Stundom sörjer människor över att finna åldern komma över dem, över att finna att deras höljen icke är så starka som förr. De önskar att de ägde den styrka och de själskrafter som de hade förr. Det är klokt, om de undertrycker detta begär och inser att deras kroppar gjort ett gott arbete, och att, om de ej längre kan arbeta som förr, de bör stilla och lugnt göra vad de kan och icke gräma sig över förändringen. Snart får de nya kroppar, och sättet att tillförsäkra sig goda dylika är att använda den kropp man har så väl som möjligt, men ständigt hålla sig stilla och lugn och icke låta sig uppröras. Det enda sättet att åstadkomma detta är att glömma sig själv, att döda alla själviska begär och vända tanken utåt för att hjälpa andra så långt ens förmåga räcker.

3. *Lidandets upphörande.* Vi har redan sett hur sorgen upphör och ro uppnås. Det är genom att ständigt hålla tanken fäst vid det högre. Vi måste fortfara att leva i denna värld, som poetiskt beskrivits såsom sorgens stjärna – som den också är för många, kanske för de flesta, ehuru det icke behöver vara så, ty vi kan leva fullkomligt lyckliga på den, om vi icke är bundna vid den av begär. Vi befinner oss på den, men vi bör icke göra oss till ett med den – åtminstone icke till den grad att vi låter den vålla oss oro och bekymmer och sorg. Otivvelaktigt är det vår plikt att bistå andra i deras sorger och bekymmer och oro, men för att kunna göra detta effektivt, får vi icke själva ha några. De störningar, som kan orsaka sådant, måste vi låta glida oss förbi och förbli lugna och nöjda. Om vi tar detta lägre liv filosofiskt, skall vi finna att sorgen nästan upphör för oss.

Kanske tänker somliga, att det är omöjligt att uppnå en dylik inställning till livet. Men så är det icke, ty då skulle Herren Buddha aldrig anbefallt det åt oss. Vi kan alla nå dit, och vi bör göra det, ty endast då kan vi verkligt och effektivt hjälpa våra medmänniskor.

Den ädla åttaledade vägen

4. *Den väg som leder till räddning undan lidandet.* Denna är oss given i den ädla åttaledade vägen, som den kallas – åter en av Herren Buddhas underbara schematiska framställningar. Det är en mycket vacker framställning, ty den kan användas på varje utvecklingsnivå. Världsliga människor, även de obildade, kan taga den i dess lägsta aspekter och finna en väg till frid och tröst genom den. Och likväl kan även den störste filosof tillämpa den på sin nivå och lära mycket av den.

Denna vägs första led är *rätt tro*. Det finns människor, som anmärker på denna förutsättning, då de anser att den av dem fordrar något sådant som blind tro. Det är icke alls den sortens tro, som fordras. Det är snarare fråga om ett visst mått av kännedom om de faktorer som styr livet. Det fordras att vi skall förstå något litet av den gudomliga planen, såvitt den rör oss, och att vi, om vi ännu icke kan fatta den själva, skall antaga den sådan den alltid framställs för oss. Vissa allmänna fakta framställs alltid för människorna i en eller annan form. De förklaras till och med för vilda folkslag av deras medicinmän och för människosläktet i övrigt av olika religionslärare i alla slags skrifter. Visserligen växlar skrifter och religioner, men de satsar, varom de alla är ense, måste människorna godtaga, innan de kan leva ett lyckligt liv.

Ett av dessa fakta är den eviga lagen om orsak och verkan. Om en människa lever i villfarelsen att hon kan göra allt hon har lust till och att följderna av hennes handlingar aldrig kommer att drabba henne själv, kommer hon med säkerhet att finna att en del av hennes handlingar kan medföra olycka och lidande. Om hon åter icke förstår att meningen med hennes liv är utveckling, att vad Gud begär av henne är att hon skall växa till något bättre och ädlare än hon nu är, så kommer hon även att draga olycka och lidande på sig, ty det är troligt att hon kommer att leva endast för det lägre i livet, och detta lägre liv tillfredsställer aldrig i längden den inre människan. Och därav följer att man måste veta åtminstone något om dessa stora naturlagar och att,

om man ännu icke kan äga förstahandskunskap om dem, det är gott att tro på dem. Senare, på ett högre stadium och före genomgången av den andra invigningen, får man höra att man måste döda allt tvivel.

När Herren Buddha tillfrågades om huruvida detta innebär att vi blint måste antaga någon trosform, svarade Han: "Nej, men ni måste själva veta tre stora ting – att endast på helighetens och det goda livets väg kan människan till slut nå fullkomning, att hon för att nå detta mål vandrar genom många liv och så småningom stiger allt högre och att det finns en den eviga rättvisans lag, som allting är underkastat". På detta stadium måste människan överge alla tvivel och i sitt inre äga en fast övertygelse om dessa ting. Men för en världslig människa är det gott att åtminstone tro detsamma, ty har hon icke denna vägvisare genom livet, kan hon ej gå vidare.

Den andra leden av den ädla åttaledade vägen är *rätt tanke*. Uttrycket "rätt tanke" har två olika betydelser. Den första är att vi skall tänka på de rätta sakerna och icke på de orätta. Vi kan alltid i bakgrunden av vårt medvetande ha höga och vackra tankar eller kan tvärtom detta medvetande vara fyllt med tankar på alldagliga ting. Detta får icke missuppfattas. Vilket arbete vi än må ha, bör det utföras grundligt och omsorgsfullt och med den tankekoncentration som detta fullkomliga utförande kräver. Men även när arbetet är slut eller under en paus i detsamma låter de flesta människor alltjämt tankarna upptagas med oviktiga och jämförelsevis låga ting. De som ägnar sitt liv åt Mästaren, söker alltid hålla tanken på denne Mästare i bakgrunden av medvetandet, så att tanken på Honom genast träder fram, så snart det är ett ögonblicks uppehåll i deras världsliga verksamhet. Då tänker lärjungen genast: "Vad kan jag göra för att uträtta Hans arbete att hjälpa andra?" Något, som vi alla kan göra, är att utsända hjälpsamma och medkännande tankar.

Minns även att rätta tankar måste vara bestämda och icke får vara irrande. Tankar, som ena ögonblicket sysslar med en sak och sedan genast flyger till något annat, är gagnlösa och hjälper oss icke det minsta att lära behärska vår tanke. "Rätt tanke" får aldrig ha ringaste anstrykning av något ont, det får inte vara något tvivelaktigt hos den. Det finns många, som icke frivilligt skulle tänka på något orent eller förskräckligt, och likväl hyser de tankar, som står på gränsen till detta – icke bestämt onda, men helt visst en smula tvivelaktiga. I "rätt tanke" får det inte finnas något sådant. Varhelst det finns något, som förefaller det minsta misstänkt eller ovänligt, måste det stängas ute. Vi måste vara fullkomligt vissa om att våra tankar är endast vänliga och goda.

"Rätt tanke" har även en annan betydelse, och det är att den bör vara sann – att vi får tänka endast det som är sant. Vi tänker så ofta orätt och felaktigt om människor endast på grund av fördom eller okunnighet. Vi får för oss att någon är en dålig människa och att därför allt vad hon gör måste vara ont. Vi tillägger henne motiv, som ofta är fullkomligt grundlösa, och när vi gör detta, tänker vi osant om henne, och därför är vår tanke icke "rätt tanke". Alla som ännu icke är adepter, har hos sig något ont, likaväl som något gott, men olyckligtvis har vi för vana att fästa hela vår uppmärksamhet vid det onda och helt och hållet glömma det goda – aldrig ens göra ett försök att finna det. Därför är vår tanke om dessa människor icke någon rätt tanke, och det icke blott på grund av dess kärlekslöshet, utan emedan den är osann. Vi betraktar endast den ena sidan hos människan i fråga och är okunniga om den andra sidan. Dessutom stärker och uppmuntrar vi det onda genom att fästa vår uppmärksamhet vid det, i stället för vid det goda, medan vi genom "rätt tanke" kunde ge den goda sidan av denna människas natur samma uppmuntran.

Nästa led är *rätt tal*, och här finner vi åter alldeles samma indelning. För det första bör vi alltid tala om det som är gott. Det är inte vår sak att tala om andra människors dåliga handlingar. I de flesta fall är vad vi hör sägas om andra icke sant, och om vi upprepar det, blir därför vad även vi säger osant och skadar vi oss själva likaväl som den människa vi talar om. Och även om det sagda vore sant, är det likväl orätt att upprepa det, ty vi kan icke göra människan i fråga något gott genom att om och om igen säga att hon handlat orätt. Det vänligaste vi kan göra är att tiga om det. Vi borde göra detta instinktivt, i fråga om en orätt handling, begången av make,

son eller broder. I ett dylikt fall skulle vi nog känna att det vore orätt att vitt och brett för en massa människor, som annars icke skulle höra talas om det, förkunna något orätt, begånget av en av våra kära. Men om det alls ligger någon sanning i våra bedyranden om allmänt broderskap, borde vi inse att vi icke har rätt att sprida ont tal om någon människa, att vi om andra borde yttra oss så som vi skulle vilja att de gjorde i fråga om oss. Men vi måste även minnas att mångas tal blir osant, emedan de tillåter sig att ge efter för överdrifter och bristande noggrannhet. De gör småsaker till vidlyftiga historier, och sådant är med säkerhet icke "rätt tal".

Talet måste återigen vara vänligt, och det måste vara rättframt och kraftfullt, icke dumt. En stor del av mänskligheten lever med villfarelsen att man måste ständigt samtala, att man är konstig eller ohyfsad, om man inte hela tiden babblar. Det tycks råda en uppfattning om att man, när man träffar en vän, måste prata oupphörligt, eftersom vännen annars skulle känna sig sårad. Minns att Kristus, när Han var på jorden, uttalade sig mycket strängt om att människan skulle få stå till svars för varje fåfängt ord hon yttrar. Det fåfänga ordet är så ofta ett illasinnat ord, men alldeles fränsett detta är även oskyldiga fåfänga ord ett slöseri med tid. Om vi måste tala, så borde vi åtminstone kunna säga något gagneligt och hjälpsamt. Somliga vill synas klipska genom att låta en ström av ord flöda menade såsom skämt eller pikar. De måste alltid bräcka något som en annan sagt, alltid framhålla den löjliga eller roande sidan av något. Förvisso hör allt dylikt hemma under rubriken fåfänga ord, och utan gensägelse är det av nöden att vi bör vara ytterst noggranna med det rätta talet.

Nästa led är *rätt handling*. Vi ser genast hur dessa tre leder nödvändigtvis följer av varandra. Om vi alltid tänker på det som är gott, skall vi säkerligen icke tala om något ont, ty vi talar om det som finnes i våra tankar, och om vår tanke och vårt tal är goda, måste också den handling, som följer av dem, vara god. Man måste vara snar till handling, likväl får man icke handla obetänksamt. Alla känner vi människor, som förefaller hjälplösa, om det inträffar något nödläge. De irrar omkring utan att veta vad de skall taga sig till och går hindrande i vägen för dem som har bättre självkontroll. Andra störtar sig överilrat in i handling utan att tänka alls. Lär att tänka fort och handla raskt och likväl alltid med eftertanke. Se framför allt till att er handling alltid är osjälvisk och att den aldrig det ringaste dikteras av personliga bevekelsegrunder. Detta är för de flesta mycket svårt, och dock är det en förmåga, som måste förvärfvas. Vi, som söker leva för Mästaren, har under vårt arbete många tillfällen att omsätta denna idé i praktik. Vi måste alla tänka endast på vad som är bäst för arbetet och vad vi kan göra för att hjälpa andra, och vi måste helt och hållet skjuta alla personliga hänsyn åt sidan. Vi får inte tänka på vilken del av arbetet vi helst skulle utföra, utan vi måste söka göra det bästa vi kan med den del som fallit på vår lott.

I våra dagar är det inte många, som lever avskilt såsom munkar och nunnor gjorde förr. Vi lever bland andra, så att allt vi tänker eller säger eller gör med nödvändighet inverkar på en hel mängd människor. Vi bör alltid minnas, att vår tanke, vårt tal och våra handlingar ej är endast förmågor, utan även krafter – krafter, vi fått för att använda, och för vilkas användning vi är omedelbart ansvariga. Meningen är att de alla skall användas till tjänandet, och att använda dem annorlunda är att brista i vår plikt.

Vi kommer nu till den femte leden – *rätt livsuppehälle* – och det är något, som kan beröra ett stort antal av oss. Ett rätt livsuppehälle är sådant, som icke vållar något levande skada. Vi ser genast att detta utesluter sådana yrken som slaktare och fiskare, men befallningen sträcker sig mycket längre än så. Vi bör icke tjäna vårt uppehälle genom att skada någon varelse, och därför förstår vi genast att försäljning av alkohol icke är ett rätt livsuppehälle. Den som säljer alkohol, dödar icke med nödvändighet någon människa, men utan tvivel gör han skada, och han lever på den skada han tillfogar människorna.

Denna idé har ännu större räckvidd. Tag till exempel en köpman, som är ohederlig i sitt yrke. Det är inte ett rätt sätt att förtjäna sitt uppehälle, ty han är icke ärlig i sin handel och han bedrar folk. Om en köpman handlar ärligt, köper sina varor en gros och säljer dem i minut med en

skälig vinst, är detta ett rätt sätt till uppehålle, men han bedrar sina kunder, så snart han börjar vilseleda dem och säljer en dålig vara såsom god. Ett rätt sätt till uppehålle kan bli ett orätt, om det sköts på oriktigt sätt. Vi måste handla lika ärligt mot andra, som vi skulle vilja att de handlade mot oss. Om någon handlar med ett visst slags varor, har han en särskild kännedom om dessa varor. Kunden överlämnar sig med förtroende åt handlanden, emedan han icke själv har denna specialkunskap. Om man litat på en läkare eller advokat, väntar man sig ett redligt bemötande. Men det är precis på samma sätt, som då en kund kommer till en handlande, och därför bör denne vara lika hederlig mot sin kund, som advokaten eller läkaren är mot sin klient eller patient. När någon på detta sätt litat på en människa, blir det en hederssak för henne att göra sitt bästa. Man har rätt till skälig vinst vid sin handel, men man måste också göra sin plikt.

Den sjätte leden är *rätt strävan* eller *rätt ansträngning*, och den är mycket viktig. Vi får inte nöja oss med att vara negativt goda. Vad som begäres av oss är icke blott frånvaro av det onda utan positiv verksamhet för det goda. När Herren Buddha på ett så underbart sätt framställde sin lära i en enda vers, började Han med att säga: "Upphör att göra det onda", men fortsatte genast med: "Lär att göra gott". Det är icke nog att vara passivt god. Det finns så många välmående människor, som likväl icke utför något.

Varje människa har ett visst mått av styrka, icke endast fysisk utan även mental. När vi har en dags arbete framför oss, vet vi att vi måste spara vår kraft till detta, och därför börjar vi icke, innan vi begynner vårt arbete, med något annat, som skulle trötta ut oss, så att vårt dagsarbete icke blir riktigt gjort. På samma sätt har vi ett visst mått av tanke- och viljestyrka, och vi kan på detta stadium utföra endast ett visst kvantum arbete. Därför måste vi vara noga med hur vi brukar denna kraft. Det finns även andra krafter. Varje person har ett visst mått av inflytande på sina vänner och släktingar. Detta inflytande är en kraft, och det åligger oss att göra ett gott bruk av den. Runt omkring oss har vi barn, släktingar, underlydande, tjänare, och över alla dessa har vi ett visst mått av inflytande, åtminstone genom vårt exempel. Vi måste vara noga med vad vi gör och säger, ty andra kommer att göra såsom vi.

Rätt strävan betyder att vi skall arbeta efter nyttiga linjer och icke slösa med vår kraft. Det finns många saker, som kan göras, men somliga av dem tål intet uppskov och är mera bråds-kande än andra. Vi måste se oss omkring och undersöka var vårt arbete blir till den största nyttan. Det är inte gott att alla gör samma sak. Det är klokare att arbetet fördelas bland oss, så att det blir fullkomligt avrundat och icke ensidigt. I alla dessa fall måste vi använda vårt förstånd och vårt sunda förnuft.

Rätt hågkomst eller *rätt erinring* är den sjunde leden, och den betyder många saker. Den rätta hågkomst, som Herren Buddha talade om, har ofta av Hans efterföljare antagits betyda minnet av gångna inkarnationer, vilket minne Han själv ägde i högsta grad. I en av Jātaka-berättelserna talade en man illa om Honom. Han vände sig till sina lärjungar och sade: "Jag förolämpade denne man i ett förflutet liv, och därför talar han illa om mig nu. Jag har icke rätt att förargas över det." Det är icke tvivel om att vi skulle kunna ordna vårt nuvarande liv bättre, om vi mindes vad som hänt oss förut, men de flesta av oss kan icke minnas sina gångna liv. Därför får vi dock icke tro att läran om rätt hågkomst icke har någon tillämpning på oss.

Först och främst innebär den själverinring. Den innebär att vi ständigt måste minnas, vilka vi är, vad vi har att göra, vad som är vår plikt och vad vi borde göra för Mästaren. Dessutom innebär rätt erinring, att vi skall göra ett förnuftigt val i fråga om vad vi minns. Alla gör vi behagliga erfarenheter i livet, likaväl som obehagliga. En vis människa är noga med att minnas de goda, men hon låter de onda falla i glömska. Antag att någon tilltalar er ohövlighet. En dåraktig människa erinrar sig detta i veckor, månader och år, och upprepar ständigt att den och den personen talade ovänligt till henne. Det förbittrar hennes sinne. Men vad gott gör det henne? Tydligen icke en smula. Det endast förtretar henne och håller en ond tanke levande i hennes medvetande. Detta är säkerligen icke rätt hågkomst. Vi bör genast glömma och förlåta en mot oss begången oförrätt, men vi bör alltid hålla i minnet den vänlighet som bevisats oss, ty däri-

genom uppfylls våra tankar av kärlek och tacksamhet. Dessutom har vi alla begått misstag. Det är gott att vi minns dem såtillvida att vi aktar oss för att upprepa dem. Men att grubbla över dem och ständigt känna ånger och sorg över dem är icke rätt hågkomst.

Den sista leden kallas *rätt meditation* eller *rätt koncentration*. Detta syftar icke endast på den bestämda meditation som vi utför såsom en del av vår disciplin, utan det betyder även att vi i hela vårt liv bör koncentrera oss på att göra gott och vara nyttiga och hjälpsamma. I det dagliga livet kan vi icke ständigt meditera på grund av det dagliga arbete som vi alla måste utföra under loppet av vårt vanliga liv. Likväl är jag icke viss om att ett sådant påstående utan förbehåll är riktigt sant. Vårt medvetande kan icke alltid dragas från den fysiska världen till de högre, men det är ändå möjligt att leva ett liv av meditation i den bemärkelsen att det högre ständigt är starkt närvarande i bakgrunden av vårt medvetande, att det, såsom jag förklarade när jag talade om rätt tanke, genast kan träda i förgrunden, så snart tankarna icke är sysselsatta med något annat. Då blir vårt liv verkligen ett liv av ständig meditation över det högsta och ädlaste, endast då och då avbruten av nödvändigheten att omsätta våra tankar i handling i det dagliga livet.

En dylik tankevana påverkar oss på fler sätt än vi omedelbart förstår. Lika attraherar alltid lika. Två människor, som tänker på detta sätt, dras snart till varandra, de känner sig tilltalade av varandra. Och därför kan det mycket väl hända att det bildas en kärna av sådana, som vanligen tänker höga tankar, och att denna kärna så småningom utvecklas till en teosofisk loge. I alla fall kommer de att dragas till varandra, och på sådant sätt befordrar var och en i hög grad de andras utveckling. Varhelst vi är, omges vi också av osynliga skaror av änglar, naturandar och av människor, som avlagt den fysiska kroppen. Om vi utövar rätt koncentration, drar vi till oss alla de bästa av dessa olika väsen, så att vi överallt omges av goda och heliga inflytanden.

Detta är Herren Buddhas lära, sådan Han framställde den i detta första lärotal. Det är på denna lära rättfärdighetens världsomfattande rike är grundat, vars hjul han första gången satte i rörelse vid samma äsāla-högtid för så många hundra år sedan.

När i en fjärran framtid timmen slår för en annan Buddhas framträdande, och nuvarande Bodhisattva genomlever den slutliga inkarnation, då det stora verket fullbordas, skall Han förkunna den gudomliga Lagen för världen i den form som kan synas Honom mest lämpad för den tidens krav, och då skall Mästaren Kūthūmī efterträda Honom i Hans höga ämbete, denne Mästare, som överflyttat till den andra strålen för att påtaga sig ansvaret att bli den sjätte rot-rasens Bodhisattva.

FEMTONDE KAPITLET

MAKTEN I TRIANGLARNA

Världens Herre

Vår värld styres av en andlig Konung – en av de Flammans Herrar, som för länge sedan anlände från Venus. Han kallas av hinduerna Sanat Kumara, vilket sistnämnda ord är en titel, som betyder furste eller härskare. Han omtalas ofta såsom den Ende Invigaren, den Ende utan någon Andre, den Evige Ynglingen om Sexton Vårar, och stundom kallas Han Världens Herre. Han är den Högste Härskaren. I Hans hand och inom Hans nuvarande aura ligger hela Hans planet. Han representerar Logos, vad denna värld beträffar, och leder hela dess evolution – icke blott i fråga om människorna, utan även i fråga om devaerna, naturandarna och alla andra varelser, som är förbundna med jorden. Han är naturligtvis något helt annat än det stora väsen, som kallas jordens ande och som använder vår jord såsom sin fysiska kropp.

Hans tanke omfattar hela evolutionsförloppet i någon högre värld, om vilken vi ingenting vet. Han är den kraft, som driver hela världsmaskineriet, förkroppsligandet av den Gudomliga Viljan på denna planet, och kraft, mod, beslutsamhet, ihärdighet och alla dylika karaktärsegenskaper är, när de framträder här nere i människornas liv, avspeglningar av Honom. Hans med-

vetande är av så vidsträckt natur att det samtidigt omfattar allt liv på vår planet. I Hans händer ligga den cykliska förstörelsens krafter, ty Han arbetar med urkraften i dennas högre slag, och Han handskas direkt med kosmiska krafter utanför vår kedja. Hans arbete är sannolikt i vanliga fall mera inriktat på mänskligheten såsom kollektiv än på individerna.

Vid en viss punkt i en lärjunges utveckling blir han formligen föreställd för Världens Herre, och de som sålunda mött Honom ansikte mot ansikte beskriver Honom som till det yttre en vacker yngling, värdig och obeskrivligt god, men med ett uttryck av allvetande, outgrundligt majestät, som ger ett sådant intryck av oemotståndlig kraft att somliga ej kunnat uthärda Hans blick utan dolt sitt ansikte i bävan. Så gjorde till exempel vår stora stiftarinna, Madame Blavatsky. Den som haft denna erfarenhet, kan aldrig glömma den, ej heller kan han sedermera någonsin betvivla att, hur fruktansvärda orätten och lidandet än må vara på jorden, alla ting dock samverkar på ett eller annat sätt till allas slutliga bästa och att mänskligheten stadigt ledes mot sitt slutliga mål.

Man har sagt oss att det under varje klotperiod i tur och ordning finns tre Världens Herrar och att den nuvarande innehavaren av ämbetet redan är den tredje. Han residerar med sina tre lärjungar i en oas i Gobiöknen vid namn Shamballa, ofta omtalad såsom den heliga ön, till minne av den tid, då den var en ö i det centralasiatiska havet. Dessa fyra största av Adepterna kallas ofta "Eldtöcknets Söner", eftersom De tillhör en evolution skiljaktig från vår. Ehuru Deras kroppar är mänskliga till utseendet, är de dock till sin sammansättning helt olika våra. De är nämligen snarare klädnader, som anlagts av praktiska hänsyn, än kroppar i den vanliga betydelsen av ordet "kropp", emedan de är artificiella och deras partiklar icke förändras såsom människokroppens. De kräver ingen näring och förblir oförändrade i tusentals år.

De tre Lärjungarna, vilka nu uppnått buddhaskapet och kallas Pratyeka eller Pachcheka Buddhaer, bistår Honom i Hans arbete och är själva bestämda att bli våra tre Världens Herrar, när mänskligheten kommer att bebo det eteriska klot i vår planetkedja som av tradition bär namnet Merkurius men som ej skall förväxlas med den likabenämnda planeten.

En gång vart sjunde år leder Världens Herre i Shamballa en stor ceremoni liknande Wesakeremonin, men i ännu storslagnare skala och av annat slag, då alla adepterna och även några invigda under denna grad är inbjudna och dem sålunda bereds ett tillfälle att komma i beröring med sin store Ledare. Vid andra tillfällen umgås Han endast med Överhuvudena för den esoteriska Hierarkin, utom när Han av särskilda skäl tillkallar andra.

Denne vår Andlige Konungs upphöjda ställning har skildrats i *Den Hemliga Läran*. Där berättas att, allteftersom tidsåldrarna förflyter, de stora steg, som vi nu erkänner såsom ledande till fullkomning, förblir sinsemellan oförändrade, fastän systemet som sådant rör sig uppåt och att på sådant sätt de verkliga insikter, som i den avlägsna framtiden kommer att känneteckna varje särskilt steg, skall bli vida mera fullständiga än de för närvarande är. De fullkomliga människorna av vår kedjas sjunde rund skall, enligt vad som säges, "vara endast ett steg under sin Hierarkis lägsta grad, som är den högsta på jorden och inom vår jordkedja". Det vill säga att Konungen redan nu står ett trappsteg över den punkt, till vilken det behövs tidsåldrars utveckling för att leda de fullkomliga människorna av vår mänsklighet – tidsåldrar, som måste belöpa sig till miljoner år och föra oss genom två och en halv rund av växlande erfarenheter. Detta underbara Väsen kom under tredje rotasens livsperiod för att taga ledningen av utvecklingen på jorden. Denne världens blivande Konungs ankomst skildras sålunda i boken *Man: Whence, How and Whither*:

Den stora lemuriska polstjärnan var alltjämt fullständig, och den väldiga halvmånen sträckte sig ännu längs ekvatorn, innefattande Madagaskar. Det hav, som upptog vad som nu är Gobiöknen, bröt sig ännu mot de klippbarriärer, som bildas av Himalayas norra sluttningar, och allt gjordes redo för det mest dramatiska ögonblicket i jordens historia – Flammans Herrars ankomst.

Månherrarna och tredje rotasens Manu hade gjort allt som stod i Deras makt för att föra människorna fram till den punkt, då intellektets frö kunde börja bringas till groning och det högre jagets nedstigande kunde äga rum. Alla eftersläntrare hade drivits fram. Det fanns icke fler i djurens led, som var i stånd att höja sig till människostadiet. Dörren för nykomlingar från djurriket till människoriket stängdes först, när inga fler var i sikte eller kunde nå dit, utan att den väldiga impuls upprepades, som ges endast en

gång under evolutionen i klotsystemet, nämligen vid dess mittpunkt.

En stor astrologisk händelse, då en alldeles särskild planetkonstellation inträffade och då jordens magnetiska tillstånd var så gynnsamt som möjligt, valdes som den lämpliga tidpunkten. Det var för nära tjugotvå miljoner år sedan. Ingenting mer återstod att göra utom vad endast De kunde göra.

Då, med det mäktiga dån som åtföljer ett hastigt fall från omätliga höjder, omgiven av flammande eldmassor, som fyllde himlavalvet med strålar av eldtungor, sköt genom de luftiga rymderna den farkost som bar Eldens Söner, Flammans Herrar från Venus. Den stannade svävande över den "Vita Ön", som låg där leende i Gobihavets famn. Grön var denna ö och strålande av massor av doftande mångfärgade blommor, ty jorden bjöd på det bästa och fagraste den hade för att hälsa sin blivande Konung välkommen. Där stod Han, "Ynglingen om sexton vårar", Sanat Kumara, den "Evig jungfrulige Ynglingen", Jordens nye Härskare anländ till sitt rike, åtföljd av sina lärjungar, de tre Kumaraerna, omgiven av sina Medhjälpare. Trettio mäktiga väsen var där, vilkas storhet vida överskred jordiska mått, gradvis ordnade och iklädda de härliga kroppar De själva skapat. Det var den första esoteriska Hierarkin, grenar av det enda vittfamnande Banyanträdet, plantskolan för blivande adepter, medelpunkten för allt esoteriskt liv. Deras vistelseort var och är det Oförgängliga Heliga Landet, över vilket den Flammande Stjärnan alltid strålar, symbolen för jordens Monark, den oföränderliga Pol, kring vilken vår jords liv alltid vrider sig.

Om Världens Herre säger madame Blavatsky i *Den Hemliga Lärnan*:

"Det 'Väsen', som nyss åsyftats, som måste förbliva namnlöst, är det Träd, från vilket under följande tidsåldrar alla de stora *historiskt* kända Visa och Hierofanter sådana som Rishin Kapila, Hermes, Enok, Orfeus etc. ha grenat ut sig. Såsom objektiv *människa* är Han den hemlighetsfulla (för de oinvigda alltid osynliga, men alltid närvarande) Personlighet, om vilken så talrika legender finnas i Österlandet, särskilt bland ockultisterna och den heliga vetenskapens idkare. Det är Han som ändrar gestalt men alltid förblir densamme. Vidare är det Han, som utövar det andliga herraväldet över de *invigda adepterna* i hela världen. Han är, som sagt, den 'Namnlöse', som har så många namn, och vilkens namn och verkliga natur dock äro okända. Han är den Ende Invigaren, kallad det 'Stora Offret'. Ty sittande på tröskeln till Ljuset, blickar Han in i detsamma från mörkets område, vars gränser han ej vill överskrida; ej heller skall Han lämna sin post förrän på denna livscyklus sista dag. Varför stannar den Enslige Väktaren kvar på sin självvalda post? Varför sitter Han vid den Ursprungliga Visdomens källa, varur Han ej längre dricker, eftersom Han intet har att lära, som Han ej redan vet – ja, varken på denna jord eller i dess himmel? Emedan de ensamma, trötta pilgrimerna på färden tillbaka till sitt *hem* ända till sista ögonblicket aldrig äro säkra på att icke gå vilse i denna illusionens och materiens gränslösa öken, som kallas jordelivet. Emedan Han gärna skulle vilja visa varje fånge, som lyckats befria sig ur köttets och illusionens bojor, vägen till det frihetens och ljusets rike, från vilket Han själv är en frivillig landsflyktning. Kort sagt, emedan Han offrat sig för mänsklighetens skull, ehuru endast några få utvalda ännu kunna draga fördel av det Stora Offret.

Det är under denna Maha-Gurus direkta, tysta ledning, som människosläktets övriga Lärare och Mästare från det mänskliga medvetandets första uppvaknande blev den första mänsklighetens ledare. Det var genom dessa 'Guds Söner', som mänskligheten i sin barndom lärde sig sina första begrepp om alla konster och vetenskaper, såväl som om den andliga kunskapen, och det var De som lade första grunden till dessa gamla civilisationer, som välla vår nutida generation av studerande och lärde så mycket huvudbry."

De högsta invigningarna

Det är på den första strålen de största framstegen för människan är möjliga inom vårt klots Hierarki, ty på detsamma finns två invigningar över den Manu uppnått. Pachcheka-Buddhaer, som står närmast över Manu, har blivit egendomligt missförstådda av somliga författare, som skildrat Dem som vore de själviska väsen, vilka vägrade att lära andra vad de själva lärt och som gick bort i Nirvana. Visserligen undervisar dessa Buddhaer icke, men så är det, emedan De har det andra arbetet på Sin egen stråle att utföra, och visserligen kommer en tid, då De skall lämna världen, men då endast för att fullfölja sitt härliga arbete annorstädes.

Nästa steg, den invigning, som ingen kan förrätta, men som envar måste genomgå på egen hand, ställer adepten i jämnhöjd med Världens Herre, ett ämbete, som först under en kortare tid innehas av en Förste eller Andre Herre i en värld, för att sedan överlätas på den Tredje, som under en längre tid bär ansvaret för någon annan värld.

Den uppgift, som tillkommer den Tredje Världens Herre, är mycket större än den Förstes och den Andres, emedan det är Hans plikt att på ett tillfredsställande sätt avrunda denna evolutionsperiod och överlämna de tallösa miljoner i utveckling stadda varelserna i händerna på Frö-Manun, som bär ansvaret för dem under det interplanetariska Nirvana och som i sin tur överlämnar dem till nästa klots Rot-Manu. Sedan den tredje Världens Herre fullgjort sin plikt, genomgår Han ytterligare en invigning – denna helt och hållet utanför vår värld och dess Hierarki – och uppnår den Tyste Väktarens grad. I denna egenskap står Han vakt under en hel rund, och det är först då livsvågen åter sveper fram över vår planet, som Han avslutar Sitt sällsamma självåtagna värv och överlämnar det till Sin efterträdare.

Allas vårt mål

Fastän dessa strålande höjder för närvarande befinner sig långt över oss, lönar det sig dock mödan att lyfta våra tankar emot dem och söka förstå dem i någon ringa mån. De visar oss det mål som ligger framför envar av oss, och ju klarare vi håller det i sikte, desto snabbare och säkrare blir vårt framåtskridande i riktning mot detsamma, fastän vi icke alla kan hysa hopp om att i detta fall förverkliga det gamla idealet om att flyga liksom en pil mot målet.

Under loppet av denna stora utvecklingsprocess skall varje människa en gång nå full medvetenhet i den högsta av våra världar, den gudomliga världen eller adi-världen, och på samma gång vara medveten i alla de sju världar som utgör den större, kosmiska fysiska världen, så att, samtidigt som Han har inom sig den högsta världens krafter, Han även skall kunna förstå och verka i den allra lägsta och hjälpa, där hjälp är av nöden. Denna allmakt och allestädesnärvaro väntar säkerligen envar av oss, och fastän detta lägre liv måhända icke är värt att levas för något, som vi kan tillvinna oss av detsamma för egen del, är det dock i högsta grad värt att uthärda såsom en nödvändig förberedelse till det sanna liv som ligger framför oss. "Öga har ej sett eller öra hört, ej heller har det ingått i människans hjärta att fatta de ting, som Gud berett för dem som älska Honom", ty Guds kärlek, Guds visdom, Guds makt och Guds härlighet övergår allt förstånd, och detsamma gäller om Hans frid.

FRID VARE ALLA VARELSER